

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 53-59

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

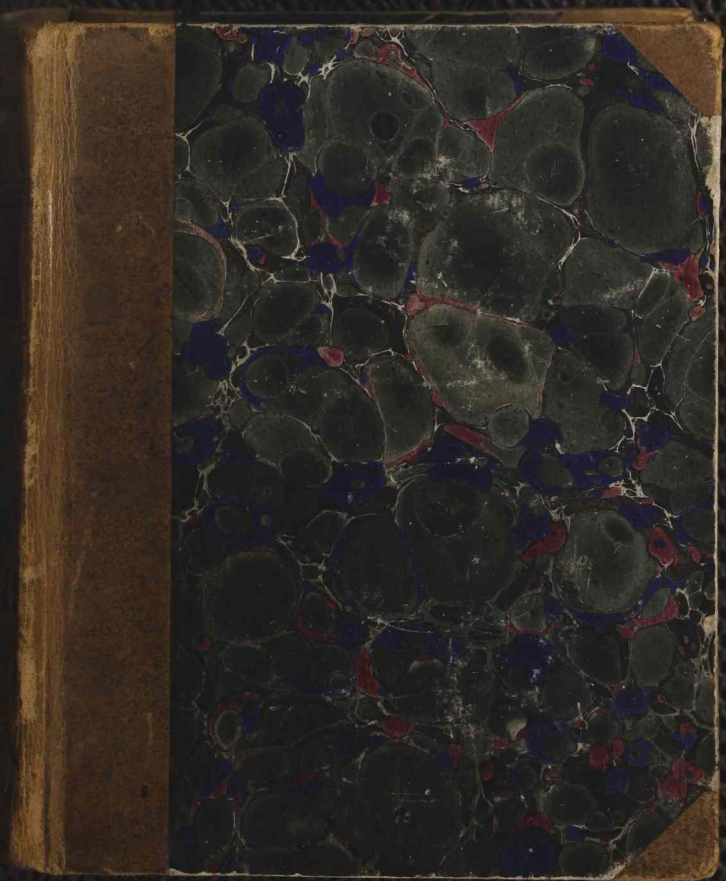
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

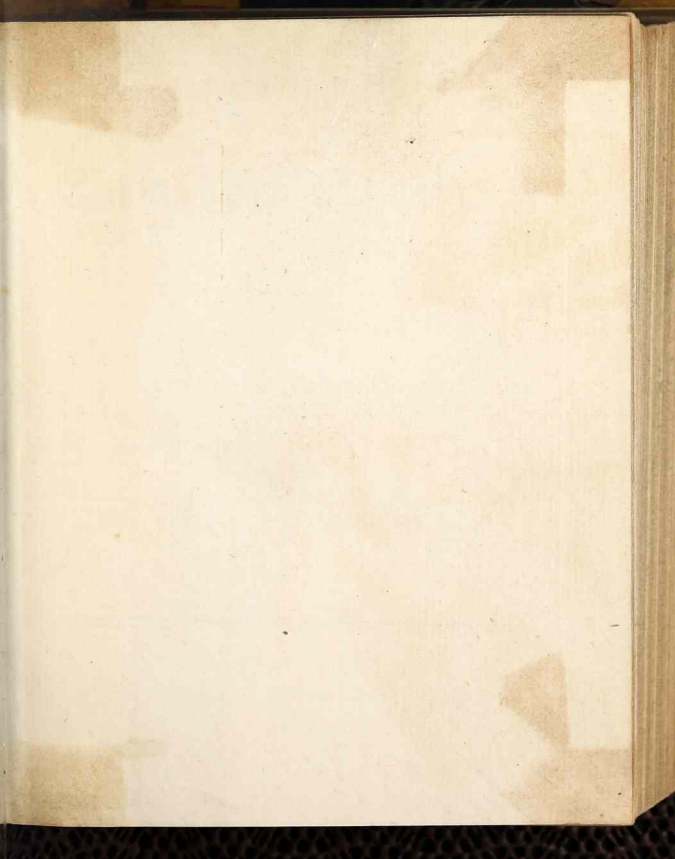
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02058 6

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tre = til fem og halvtredsfindstyvende Hefte.

K i ö b e n h a v n.
Forlagt af og trykt hos S. Eriær.
1834.

1800

Samlede Skrifter

Udgivne af Originalproget

Udgivet af det kongelige Bibliotek

S t e p p e n.

E n R o m a n.

Oversat

af

J. R i i s e.

Første Hefte.

K j ö b e n h a v n.

Forsagt af og trykt hos C. T r i e r.

1834.

Förste Capitel.

Der blev til sin Tid talt og skrevet meget, om det var politisk rigtigt, at forene Louisiana med de forenede Staters allerede uhyre Landstrækninger, hvoraf det Halve endnu var ubeboet. Men da Stridslysten imidlertid var ophørt, og personlige Hensyn havde givet Plads for liberale Anskuelser, maatte man lidt efter lidt erkiende hvor viis denne Forholdsregel var. Den meest Indskrænkede indsaae snart, at i det Naturen havde i Vesten sat en Orken som Skranke for Udbredelsen af vor Befolkning, hiin Indlemmelse dog havde gjort os til Herrer over en frugtbar Landstrækning, som et Nabo-folk under disse Dages Revolutioner let kunde være kommet i Besiddelse af. Den gjorde os endvidere til Herrer over Passagen igiennem det Indre af Landet, den gav os Herredømmet og Opsynet over de mange langs

med Grændsen liggende Indianerstammer, den jævnebe-
 fridende Rettigheder og betvang national Mistro. Li-
 geledes blev der ved samme aabnet tusinde Veie for den
 indenlandske Handel, saavel som til det stille Oceans
 Bander; og skulde nogensinde Tid eller Nødvendighed
 bevirke en fredelig Oplosning af dette uhyre Rige, saa
 fikkede den os en Nabo, der talte samme Sprog, som
 vi, havde samme Religion, samme Forfatning, og, hvad
 man turde haabe, samme Sands for politisk Retsfærdighed.

Omdenskjønt Røbet af Louisiana allerede gik for
 sig i Aaret 1803, saa varede det dog til Foraaret det
 følgende Aar, førend Embedeforsigtigheden hos den
 Spanier, der forvaltede Provindsen for sin Herre i Eu-
 ropa, tillod de nye Giere at bruge deres Autoritet,
 ja selv at komme ind i Landet. Men aldrig saasnart
 vare alle Formaliteterne ved Overgivelsen tilende, og
 den nye Regjering erkjendt, førend hele Sværme af
 det urolige Folk, som bestandigt er leiret paa Grænd-
 serne af det cultiverede America, styrtebe ind i de tætte
 Skove paa den høire Bredde af Mississipp med sam-
 me ubekymrede Mod, der havde ledsaget saa mange af
 dem paa deres majsommelige Vandringer fra de atlan-
 tiske Stater til den østlige Bredde af denne „Glober-
 nes Fader.“

Der hørte rigtignok Tid til, for at de talrigt til-
 strømmende Colonister fra det nedre Landskab kunde

smelte sammen med deres nye Landsmænd; men den ubetydelige Befolkning i det øvre blev næsten i samme Dieblisk opslugt af den voldsomme Strøm af denne nye Udvandring. Indvandringen fra Østen var en ny pludselig Fremtrængen af et Folk, som kun havde fundet en øieblikkelig Modstand, efterat det ved sine uafbrudte Fremskridt næsten var blevet uimodstaaeligt. Besværighederne og Farerne ved tidligere Foretagender vare glemte, da disse endeløse, uudforskede Egne med deres indbildte og virkelige Fordele aabnede sig for deres virksomme Mand. Følgerne vare saadanne, som man nok kan tænke sig dem, naar saa lokkende Tilbud vises en Slægt, der er opvokset under Eventyr og opdraget i Farer.

Tusinde Familiefædre fra de „nye Stater,” som de dengang kaldtes, brøde op, uden at lægge noget Værd paa deres suurterhvervede Rettigheder og Bequemmeligheder; og førte lange Rækker af Efterkommere, som vare fødte og opdragne i Skovene i Ohio og Kentucky, dybere ind i hiint Land, der, uden at man behøver at tage Poesien til Hielp, med Føie kunde kaldes deres naturlige og beslægtede Himmelegn. Blandt dem var ogsaa den kraftfulde og modige Skovmand, som først havde trængt igiennem de store Skove i sidstnævnte Stat. Endnu eengang flyttede denne dristige og ærværdige Patriark sin Stav videre, i det han lod

den „endeløse Strøm“ løbe mellem sig og den Mængde, som hans første Resultat havde draget efter ham, og søgte at fornye den Lyst, hvis tidligere Tilfredsstillelse havde tabt sin Værd i hans Dine, da den blev indkneben i Formen af menneskelige Indretninger.

Ved Foretagender af dette Slags bleve Menneskene sædvanligviis ledede af deres tidligere Sædvaner, eller fluffede af deres hemmelige Ønsker. Nogle Faa, som lededes af Haabets Drømmebilleder og af den Lyst at maatte finde Efterlignere, trængte dybt ind i det jomfruelige Land; men den langt større Deel af de Udvandrede nøiedes med at nedsætte sig langs med Bredderne af de uhyre Vandstrømme, tilfreds med de rige Velsignelser, som det opsvømmede Flodland yder endog den mest ustadige Flid hos sine Beboere. Paa denne Maade dannede der sig med magisk Hurtighed Colonier, og næsten Alle, som havde været Vidner til Røbet af et nøgent Land, have ogsaa oplevet Opblomstringen af en folkerig og uafhængig Stat, der var udstykket iblandt dens Indbyggere og under Betingelse af politisk Liighed blev optaget i det almindelige Nationalforbund.

De Begivenheder og Optrin, der staae i Forbindelse med vor nærværende Fortælling, indtræffe i den tidligste Periode af de Foretagender, som have ledet til et saa stort og hurtigt Resultat.

Det første Mars Høst, efterat vi havde taget det i Besiddelse, var allerede forlængst tilende, og Løvet paa Træerne fik allerede en høstlig Farve, da et Tog af Vogne kom frem fra en udtørret Flodseng, for at fortsætte sin Vej over den bølgeformede Overflade af en — som den kaldes i det Lands Sprog, om hvilket vi skrive — „bølgende Steppe“ (rolling prairie). Vognene, som vare læssede med alle Slags Huusgeraad, de saa Faar, det sorte Hornkvæg, som dreves i en Flok bag efter, den plumpe Gang og den ubekymrede Mine hos de kraftfulde Mænd, der gik ved Siden af de langsomme Spænd, forkyndte et Selskab Udvandrere, som søgte efter deres Dnsfers Eldorado. Ivertimod det Slags Folks sædvanlige Fremgangsmaade, havde dette Selskab forladt den frugtbare Jordbund i det lavere Land og fortsat sin Vandring paa Veie, der blot vare saadanne Eventyrere bekiendte, igjennem Biergkloster og Biergstrømme, over dybe Moradser og øde Stepper, til et Sted, som laae langt uden for Civilisationens Grændser. Foran dem udbredte sig hine vide Sletter, der med saa liden Afveksling i Characteren strække sig til Foden af Rocky=Mountains, og mange lange og sørgefulde Mile bag ved dem skummede den hurtige og rivende La Platte Strøm.

Synet af et saadant Tog paa dette melancholiske, øde Sted blev endnu mærkværdigere ved den Omstæn-

dighed, at Egnen rundt omkring frembød saa lidt, hvad der kunde have haft noget Tillokkende for en virksom Mand, og om muligt endnu mindre, hvad der kunde smigre Haabet hos en sædvanlig Colonist i nye Lande.

Det ubetydelige Græs paa Steppen lovede ikke synderligt, da Jordbunden, over hvilken Bognhiulene rullede saa let som paa en stampet Bei, var fast og haard. Bognene og Dyrene efterlode ei heller noget andet Spor, end det hist og her nedtraadte visne Græs, som Dyrerne Tid efter anden reve af, men lige saa ofte kastede fra sig igien, fordi ikke engang deres Hunger kunde finde denne flette Kost spiselig.

Hvad der nu end maatte være disse Eventyreres Forsæt, eller den hemmelige Aarsag til deres tilsyneladende Sikkerhed i en saa affondret Stilling, saa var der intet i Holdning eller Væsen hos nogen af dem, som forraadte en ubehagelig Følelse eller Urolighed. Mænd, Kvinder og Børn tilsammen tagne, saa var der over en Snees Mennesker.

Lidt foran Troppen gik der En, som ifølge sit Væsen og sin Mine syntes at være Anføreren. Det var en stor, solbrændt Mand, meer end midaldrende, hvis phlegmatiske Udseende og Kolde Væsen snarere tilfjendegav alt Andet, end Tænkning over det Forbigangne og Bekymring for Fremtiden. Hans Legeme var smidigt og bøieligt, og de svære Lemmer forraadte en ual-

mindelig Kraft. Under tiden naar en eller anden ubetydelig Hindring traadte ham i Veien, medens han flentrede afsted, viste dette Legeme, der stred frem i en dorst Slaphed, noget af sin vældige Kraft, som laae skjult i dets Bygning, ligesom Elefantens slumrende, men uimodstaaelige og frygtelige Styrke. Hans nedre Ansigtstræk vare raae, brede og intetsigende, medens de øvre, eller hine ædle Dele, som skulle udtrykke Følelse og Aand, næsten manglede ethvert høiere Udtryk.

Hans Dragt bestod af en Blanding af de groveste Klædningsstykker, som en Landmand pleier at bære, tilligemed saadant Lædertoi, som Mode og Skik og Brug næsten gjorde nødvendigt for Folk af hans Stand og Levemaade. Men hans Paaklædning var tillige udstaffet med en besynderlig Pynt af alle Slags Zirkater, der vare udsøgte med lige saa megen Ødselhed som Smagløshed. Istedet for det sædvanlige Hjorteskind's Belte bar han om Livet et falmet Silkebelte af de mest affstikkende Farver; Horngrebet paa hans Kniv var rigeligt belagt med Sølvplader, hans Hue af Maarskind var saa fin og udsøgt, at en Dronning ikke skulde have skammet sig ved den; Knapperne i hans smudsige uldne Kiøle vare af glimrende mexikansk Præg, Skæftet paa hans Flint var af Mahagonitræ, og beslaaet med samme kostbare Metal, og Kiæderne til tre daarlige Uhre hang og klirrede paa tre forskiellige Ste-

der. Foruden Randselen og Flinten, som tilligemed et fyldt og velforvaret Krudhorn og en Pung med Rugler hang paa hans Ryg, havde han fastet en skarp, blank Dre over Skulderen og bar hele denne Bægt med en saa tilsyneladende Magelighed, som om han gik aldeles tomhændet og ikke havde det mindste at bære.

Strax bagefter denne Mand kom der en Drop unge Mennesker, der vare klædte næsten lige som han, og lignede saa vel hverandre indbyrdes som Føreren i den Grad, at denne Liighed strax betegnede dem som Børn af een Familie. Endskjøndt den yngste af dem knap havde naaet den Alder, i hvilken Mennesket, ifølge Lovens fine Skielnen, begynder at handle frit, saa havde han dog allerede viist sig sin Fader saa værdig, at hans opløbre Vægt allerede havde naaet Familiehøiden. Der var endnu et Par andre noget forskjellige Personer, men som vi først ville skildre længere henne i Fortællingen.

Uf Dvinderne havde kun to naaet den mandbare Alder, endskjøndt flere lyshaarede, olivenfarvede Ansigter lignede ud af den første Bogn med nysgierrige og characteristiske levende Dine. Den ældre af de to vorne Fruentimmer var den blege, rynkede Moder til den største Deel af Selskabet, og den yngre var en munter, rask Pige paa atten Aar, som ifølge sin Skabning, sin Klædebragt og sit Ansigtsubtryk hørte til en Stand,

der stod nogle Trin høiere, end alle hendes Rejskammerater. Den anden Vogn var overtrukket med et saa tæt uldent Dække, at man med den største Omhyggelighed ikke kunde opdage hvad den indeholdt. Paa de øvrige Vogne var der ikke andet end de simple Redskaber, som tilhøre Folk, der hvert Dieblis, uden Hensyn til Kæretid eller Afstand, ere færdige til at forandre Opholdssted.

Maaskee var der intet i den hele Karavane eller i disse Mennechers Optog, som man jo daglig kan møde paa Veien i vore beboede Landstrækninger; men den eenfomme og besynderlige Omegn, hvor begge Dele saa uventet stødte sammen, gav Selskabet et seltsomt Anstrøg af Vilddhed og Eventyrlighed.

I de smaa Dale, som de, formedelst Landets afvexlende Beskaffenhed, ved hver Fjerdingvei stødte paa, mødte deres Næse paa den ene Side den gradviiis stigende Forhøielse af Terrainet, som har givet disse Egne det ovennævnte Navn af „bølgende Stepper,“ medens der paa den anden Side viste sig en fattig Udsigt af lange, smale og ufrugtbare Fordybninger, som hist og her bleve afbrudte ved nogle Striber af en Vegetation, der sielden blev meget yppig. Fra Toppen af disse Jordforhøininger eller Bølger trængtes Diet ved Landskabets evig Kolde og mørke Gensformighed. Jorden lignede Oceanet, naar dets utrættelige Bølger efter en

rasende Storm hæve sig og falde i regelmæssig Hoide. Her saae man den samme regelmæssige Bølgeform, enhver fremmed Gienstand lige saa langt borte og den samme grændseløse vide Udsigt. Ja, Liigheden mellem Vand og Land var saa paafaldende, at det, hvormeget Geologen end vil lee af en saa simpel Theorie, vilde falde Digteren vanskeligt, ikke at antage, at Dannelsen af det ene Element er bleven tilveiebragt ved det andets vigende Herredømme. Hist og her hævede et rankt Træ sine matte Grene i Veiret fra en Fordybning, ligesom et eenfomt Skib, og for ganske at fuldende Skuffelsen, glimtede to eller tre Skotoppe frem, som i den taagede Horizont saae ud som Der, der dukkede op af Havets Dybde. Vi behøve ikke at sige den vel underrettede Læser, at Overfladens Gensformighed og Tilskuernes lavere Standpunkt forstørrede Afstanden; men i det Bølge fulgte paa Bølge, og De paa De, udtalte sig den bedrøvelige Visshed, at man maatte drage igiennem tilsyneladende grændseløse Landstrækninger førend den mest ydmyge Landmands Ønsker kunde gaae i Opfyldelse.

Anføreren for disse Uvandrede fortsatte endnu bestandigt sin Vej, ikke ledet af nogen anden Fører end Solen, i det han med Bestemthed vendte Ryggen til Civilisationens Hiem og med hvert Skridt kom dybere ind i de øde Egne, hvor der hidtil blot havde boet

Barbarer og Wilde, og hvorfra det maaskee vilde være ham umuelig at vende tilbage. Men da det nu begyndte at lække ad Aften, begyndte han dog, skøndt han maaskee ikke var i Stand til at tænke frem i Tid, uden for saa vidt som det gjaldt Dieblikkets Fornødenhed, at foruroliges noget ved det Spørgsmaal, hvad man nu skulde gjøre, saasom det begyndte at blive mørkt.

Da han var kommen op paa Toppen af en Jordbølge, som var noget høiere end de andre, blev han staaende et Minut og kastede et halvt nysgierrigt Blik omkring til alle Sider, for at opsoge de velbekjendte Tegn, der forkjyndte en Plads, hvor man kunde finde de tre Hovedfornødenheder: Vand, Brændsel og Foder.

Det lod til, som om hans Søgen var frugtesløs; thi efter at han i nogle Dieblik taus og rolig havde monstret Alt, lod han sit vældige Legeme stige ned ad den jævne Skraaning saa tvært, som en overstadigt mædsket Dre under Driverens Pidsk vilde have tilbagelagt denne Rei.

Uden at sige et Ord, fulgte de Andre hans Exempel; dog røbede de unge Mænd langt mere Deeltagelse, for ikke at sige Bestyrtelse, end han, da de, den ene efter den anden, vare komne op paa det samme Sted og saae sig om til alle Kanter. Af Kreaturernes og Menneskernes dorste Bevægelse kunde man tydeligt see,

at det stundede til Hviletiden. Det sammenslyngebe Græs i de lave Strækninger frembød Hindringer, som Trætheden begyndte at gjøre frygtelige, og man maatte nu bruge Pidsken, for at drive de mødige Spænd frem. I dette Dieblik, da, med Undtagelse af Anføreren, en almindelig Træthed havde bemægtiget sig de Reisende, og ethvert Die, ligesom ved et fælles Instinkt var rettet fremad, blev hele Selskabet ved et lige saa pludseligt som uventet Syn paa eengang bragt til at standse.

Solen var gaaet ned bag ved Rygningen af en af de nærmeste Jordbølger, og efterlod en prægtig, glimrende Aftenrøde. Midt i denne lette Ild viste der sig en Menneskestikkelse i en skarp Contur til den gyldne Baggrund, og saa tydelig og tilsyneladende nær, at man blot behøvede at udstrække Haanden, for at gribe den. Det var en colossalt Stikkelse, der stod i en tankesfuld og tungsinlig Stilling, netop vendt imod den Rei, ad hvilken de Fremmede maatte komme. Men formedelst det blendende Lys, som omstraaede den, var det umueligt at opdage hvem det egentlig var.

Dette Syn frembragte en mægtig Virkning. Anføreren for de Udvaandrede stod pludselig stille og betragtede det hemmelighedsfulde Væsen med en mørk Studsen, men som snart gik over til en overtroist Verbødighed. Efterat denne første Studsen eller Skræk havde lagt sig noget, holdt Sønerne sig tæt til Faderen, og

da de, som førte Spændene gjorde det samme, saa varede det ikke længe, førend hele Selskabet havde samlet sig i en taus forundret Gruppe. Endskjøndt de Rejsende næsten alle saa temmelig syntes rystede af en overnaturlig Aabenbarelse, saa hørte man dog at Hænerne bleve spændte, og et Par af de modigste blandt de Yngre lagde an, for, naar det gjaalt at kunne være færdige.

„Lad Drengene gaae til Høire!“ raabte den be hjertede Kone og Moder med en stærk, ildeklingende Stemme. „Jeg tør vedde med, at Afa og Abner nok ville kunne fortælle os noget om det Kreatur.“

„Det kan aldrig ske at prøve Bøssen,“ mumlede en Mand, der saae ærgerlig ud og havde megen Liig-
hed med den, som talte først. Han tog Bøssen fra Ryggen og gjorde sig skudfærdig, i det han yttrede: „Pawnee-Louperne * skulle i hundredviis jage paa disse Stepper, og forholder det sig saaledes, saa ville de vel ikke savne en Enkelt af deres Stamme.“

„Hold inde!“ raabte en blid, men angestfuld Kvindestemme, der ikke kunde komme uden fra det yngre Fruentimmers zittrende Læber. „Vi ere ikke alle samlede; det kan jo ogsaa være en Ven!“

„Hvem gaaer ud for at speide?“ spurgte Faderen, i det han fortrydeligt saae paa hvorledes hans stærke

* Indianere, som boe imellem Stoderne Missouri og Platte.

Sønner havde flokket sig. „Bort, bort med Bøssen!“ sagde han, i det han med en Riæmpesfinger og med en Mine, som det ikke vilde være godt at afflaae noget, holdt hiin tilbage fra hans Forsæt. „Mit Stykke Arbeide er endnu ikke færdigt; lader os nu gjøre den Smule, som endnu er tilbage, færdig i Fred og Ro.“

Den Mand, som havde røbet en saa fiendtlig Tænkemaade, syntes at forstaae hvad han meente, og rettede sig efter denne Paamindelse. Sønnerne vendte sig med spørgende Blik til Pigen, der havde talt med saa megen Ivrigheid, for af hende at faae en Forklaring; men, som om hun var tilfreds med den Frist, hun havde forskaffet den Fremmede, havde hun igien sat sig ned paa sit Sæde, og fandt nu for godt at tie.

Aftenrøden havde imidlertid flere Gange skiftet Farve. Paa den Glands, som havde blendet Diet, fulgte et mere graat og mat Lyse, og jo mere den skinnende Glands forsoandt, desto mere sædvanlige bleve Forholdene i den gigantiske Skikkelse, og tilsidst viste denne sig ganske tydelig. Skamfuld over deres Nælen, nu da Sandheden ikke længer var tvivlsom, satte Anføreren for Selskabet sig i Marsch igien, men tog dog, i det han steg op ad en jevn Skraaning, sin Bøsse i Armen, for at have den i en sandan Stilling, at han, naar det gjordes fornødent, kunde have den paa rede Haand.

Der syntes imidlertid ikke at være nogen Grund til at bruge en saadan Forsigtighed. Lige fra det første Dieblis, da den saa uventet havde viist sig imellem Himmel og Jord, havde den Fremmedes Skikkelse hverken rørt sig eller yttret mindste Tegn til nogen fiendtlig Hensigt. Et Begeme, som havde udholdt Stormene af meer end siirindstyve Vintre, var ikke skikkaet til at vække Frygt hos en Mand, der var saa kraftfuld, som vor Udvandrers. Nagtet hans høie Alder og Afkræftelse, for ikke at sige Lidelser, laae der Noget i hans Person, som syntes at sige, at det var Tiden og ikke Sygdom, som havde ladet sin Haand falde saa tungt paa ham. Hans Begeme var henvisnet, men ikke ganske faldet sammen. Gener og Muskler, engang Vidner om vældig Kraft, vare, hvorvel sammenkrumpede, dog endnu synlige, og hele hans Figur vidnede om en Udholdenhed, som, hvis ikke den velbekiendte Skrøbelighed i alt Menneskeligt stod i Veien, vilde have trodset alle Uffærdighedens videre Fremskridt. Hans Klæder bestode for største Delen af Dyrestind med den røde Side ud ad. Over Skulderen havde han en Jagttaske og et Krudhorn, og han lænede sig paa en usædvanlig lang Bøsse, der, ligesom dens Eiermand, vidnede om en lang og strap Dieneste.

Da Selskabet kom dette censomme Væsen saa nær,
 Steppen, 1 H.

at man gienfædig kunde høre hverandre, løb en hæs Hylen fra Græsset ved hans Fodder, og der reiste sig en stor, mager, tandløs Hund fra Leiet, og i det den rystede sig, lod det til, som om den vilde forbyde de Reisende at komme nærmere.

„Ned med Dig, Hector, ned med Dig!“ raabte hans Herre med en af Alderdom noget zittrende og huul Stemme. „Hvad har Du med Folk at bestille, som reise paa en lovlig Maade?“

„Fremmede, hvis I er behørigt bekendt i denne Egn,“ sagde Anføreren for de Udvaandrede, „saa kan I vel sige en Reisende, hvor han kan finde hvad han behøver for Natten.“

„Er Landet paa den anden Side af den store Strøm da allerede saa opfyldt?“ spurgte den gamle Mand i en alvorlig Tone, uden som det lod til at høre paa den Andens Spørgsmaal; „eller af hvad Grund seer jeg et Ansigt, som jeg troede jeg aldrig mere vilde faae at see?“

„Ja, der er endnu Land derovre, men blot for dem, som have Penge nok og ikke ere kræse,“ svarede den Fremmede; „men for min Smag er der for fuldt derovre. Hvor langt er der vel herfra til det nærmeste Punkt ved den store Flod bag ved os?“

„En jaget Hiort vilde ikke kunne kjøle sig i Mis-

Mississippi, førend den havde løbet sine gode femhundrede * Mile."

"Og hvad kalder I vel denne Egn her?"

"Hvad vilde I vel kalde den Plet der, hvor I seer hiin Sky?" svarede den gamle Mand betydningsfuld, i det han pegede i Veiret.

Den Udvandrede saae paa ham, som En, der ikke forstod hans Mening, eller som fattede nogen Mistanke; men han lod det imidlertid blive ved at sige:

"I er ogsaa en Nybygger, ligesom jeg; den For-
modning har jeg, ellers ville I ikke være saa utienst-
villig mod en Rejsende, da det blot gjælder et Raad,
der koster saa lidt, at den hele Tjeneste er afgjort med
et Par Ord."

"Det er ingen Tjeneste, det er en Skyld, som Al-
derdommen maa betale Ungdommen. Hvad ønsker I
at vide?"

"Hvor jeg kan leire mig i Nat. Jeg gjør ikke
mange Omstændigheder, hvad Seng og Kost angaaer,
men alle gamle Rejsende, som jeg, vide nok hvor godt
ferst Vand og ungt friskt Græs bekommer Hornkvæget."

"Saa kom med mig, saa skal I saae begge Dele;
men det er ogsaa næsten Alt hvad jeg kan byde Eder
paa denne forsultne Steppe."

* Saaavel her, som andre Steder i Fortællingen, forståes en
ganske Mile, hvorefter der gaaer omtrent 3 paa en dansk.

Da den gamle Mand havde sagt dette, kastede han sin tunge Bøsse paa Skulderen med en for hans høie Alder og Uffældighed mærkværdig Lethed, og uden at spilde mange Ord, førte han den Rejsende ned ad Skraaingen til den lave Strækning.

Andet Capitel.

De Rejsende bemærkede snart, at de sædvanlige, aldrig fluffende Kiendetegn til de Gienstande, som de i deres Forsatning trængte til, ikke vare langt borte. En klar, surrende Rilde rislede ned fra den ene Side af Skrenten og dannede med en anden nærliggende Rilde, som den forenede sig med, en lille Bæk, som man med Diet kunde forfølge milevidt paa Steppen, da der langs med dens vaade Bredder hist og her voxede noget Græs. Langs med denne førte den Fremmede dem, og Kreaturerne fulgte ham villigt, fordi Instinktet lærte dem, at de her vilde finde Føde og Hvile.

Da den gamle Mand var kommen til den Plet, som han ansaae for den mest passende, standsede han

og syntes med sit Blik at spørge, om Stedet ydede de fornødne Bequemmeligheder. Anføreren for de Udvandrede kastede meget besindig sine Bine rundt omkring og undersøgte Stedet med et skarpt Blik, som En, der tilfulde forstaaer at svare paa et saadant Spørgsmaal, hvorvel paa den langsomme og prøvende Maade, der aldrig lader ham tage noget overilet Beslutning.

„Ei, det kan gaae an,“ sagde han, da han var tilfreds med Undersøgelsen. „Drenge, I have seet Solen gaae ned; nu muntert!“

De unge Menneſker beviste paa en egen Maade deres Lydighed imod denne Paamindelse. Befalingen — thi en saadan var den ifølge Gebærderne og Tonen i Stemmen — blev vel optaget med Urefrygt, men det høieste, som skedte, var, at et Par Drex saldt ned af Skuldrene, medens Personerne selv vedbleve at betragte Stedet med ufravendte Blik. Paa samme Tid stilte den ældre Rejsende, som forlængst vidste hvilke Drifter der beherskede hans Børn, sig ved sin Bylt og Bøsse, og gik, understøttet af den Mand, vi allerede have lært at kende og som var tilbøielig til at appellere til sin Flint, ganske rolig hen for at spænde Kreaturerne fra.

Endelig kom ogsaa den ældste af Sønnerne i nogen Bevægelse, og uden synderlig Anstrengelse huggede han sin Dre dybt ind i den bløde Stamme paa et Bom-

uldstæ. Et Dieblisk blev han staaende og betragtede Virkningen af sit Slag med det Slags Foragt, hvor- med en Kæmpe vilde betragte en Dværge jammerlige Modstand, og sældebe derpaa, efterat han havde kastet alt, hvad der kunde hindre ham, fra sig, med den Gra- tie og Færdighed, hvormed en Fægtemester vilde svinge sit ædlere, om just ikke nyttigere Vaaben, i en Hast Stammen, i det den ranke Top knagende lagde sig yd- myg for hans Fødder. Med lav Nysgierrighed havde hans Kammerater været Tilskuere ved dette Arbeide, indtil de saae Stammen ligge paa Jorden. Nu, som om der var givet Signal til et almindeligt Angreb, lagde de Alle Haand paa Værket, og i kort Tid be- friede de, men paa en saa net og rast Maade, at den vilde have sat en uhyndig Tilskuer i Forundring, en lille behagelig Plet fra hele dens Skovbyrde, saa at det saae ud, som om en Hvirvelvind havde ryddet Pladsen.

Den Fremmede havde taus, men opmærksom be- tragtet deres Virksomhed. Da det ene Træ efter det andet knagende sank til Jorden, slog han sine Dine i Veiret, i det han med et veemodigt Blik betragtede de aabne Steder, som derved opstode paa Horisonten, og vendte sig endelig bort med et bittert Smil, medens han mumlede noget imellem Tænderne, som En, der ikke gad yttre sin Misfor nøielse paa en tydeligere Maade.

I det han trængte sig igiennem Gruppen af de slysfatte og travle Børn, der allerede havde gjort en dygtig Fld, saae han ganske alvorlig paa hvad Føreren og hans Ledfager med det vilde Udseende foretog sig.

Disse To havde allerede sluppet Hornqvæget løs, som strax med Begiærlighed afgnavede de unge Grene og Knopper i Kronerne af de sælbete Træer, og nu vare de slysfatte med den Vogn, som, hvad vi allerede have fortalt, var saa omhyggeligt tilhjullet. Endskjøndt den syntes at være lige saa stille og uden Beboere, som de andre Vogne, saa anstrengte dog Folkene hele deres Kraft og trak den, langt fra de andre, hen til en tør og høiere Plet tæt ved Krattet. Her bare de flere Pæle hen, der allerede længe, som det syntes, havde været brugte til denne Tjeneste, og da de havde rammet de stærkeste Ender ned i Jorden, bleve de tyndere bundne fast til de Buer, som bare Vognens Overtræk. Derpaa blev der taget en Mængde Dækkener ud af Vognen, og efterat de vare blevne udbredte over det Hele, befæstede man dem desuden saaledes ved Jorden, at de dannede et middelmaadigt, men meget beqvemt Telt. Efterat Folkene havde betragtet deres Bærk med prøvende, ja næsten misundelige Blik, og hist havde truffet en Fald tilrette, her rammet en Pæl fastere ned, anvendte de endnu engang deres Kræfter paa Vognen, i det de ved Stangen trak den frem af

det Telt, de havde opslaaet, indtil den stod under fri Himmels, og ikke var læsset med andet end lettere Redskaber. Disse bleve ogsaa i en Hast læsede af og af den Rejsende selv baarne meget omhyggeligt ind i Teltet, som om det ikke engang var hans bedste Ven tilsladt at gaae derind.

Da Nysgierrighed er en Lidenskab, som snarere tiltager ved Gensomhed, end forsvinder, saa kunde den gamle Steppebeboer ikke see paa disse hemmelighedsfulde Tilberedelser, uden at søle en lille Paamindelse af denne Drift. Han nærmede sig derfor Teltet og vilde just til at flaae nogle Følde tilside, i den meget tydelige Hensigt, at see hvad der var skjult under det, men den Mand, der allerede eengang havde yttret Lust til aabenbar Fiendtlighed, greb ham ved Armen og rev ham med en noget plump Kraftanstrengelse tilbage fra den Plet, hvilken han havde udseet sig som den mest passende til hans Hensigt.

„Det er et godt gammelt Ordsprog, min Ven,“ bemærkede Karlen noget tørt, men med et Par Dine, som spyede Gift og Galde, „og det kan maaskee imellemstunder redde en Siæl, nemlig: Hold din Næse hos Dig selv.“

„I disse Ørkener bringe Folk fælden noget med, der skal skjules“ svarede den gamle Mand, som om han vilde og dog ikke ret vidste hvorledes han skulde und-

skylde den Frihed, han just vilde tage sig — „og jeg troede ikke at jeg fornærmede Nogen, fordi jeg saae derind.“

„Det er overhovedet vel sielbent, at de bringe sig selv herhen,“ svarede den Anden i en grov Tone; „Egner her seer mig rigtignok temmelig gammel ud, men den forekommer mig just ikke at være saa overordentligt stærkt befolket.“

„Dette Land er vel saa gammelt, tænker jeg, som Herrens andre Bærker; men I kan have Ret med hvad I siger om Indbyggerne. Der er forløbet mange Maanedes, siden mine Dine sidste Gang saae et Ansigt af min Farve. Jeg siger Eder endnu engang, min Ven, jeg meente saamænd ikke noget Ondt dermed. Jeg tænkte blot som saa, at der muligen bag Tæppet kunde stikke Noget, som kunde minde mig om sundne Tider.“

Da den Fremmede havde givet denne simple Erklæring, gik han langsomt bort, som En, der dybt føler den Ret, en Anden har til den rolige Besiddelse af sin Eiendom, uden at hans Nabo tør forstyrre ham denne. En sand Grundsætning, hvis Rigtighed han formodentlig dybt havde følt i sit eensomme, affondrede, Liv. Da han gik tilbage til den Udvaandrede lille Veir — thi det var Stedet allerede blevet — hørte

han Anførelsen raabe i en grov og bydende Tone: „Gilen Wade!“

Den Pige, som Læseren allerede er bleven bekendt med og som tilligemed de andre af hendes Kion var sysselsat ved Jlden, sprang strax op, da der blev kaldt paa hende, og i det hun med en ung Antilopes Munterhed hoppede forbi den Fremmede, forsvandt hun pludselig bag ved Teltets hemmelighedsfulde Forhæng. Hverken denne hendes hurtige Forsvinden eller alt hvad der var forefaldet vakte den mindste Forundring hos de Øvrige. De unge Folk, som vare færdige med deres Arbejde, saavidt Dren behøvedes, vare igjen sysselsatte paa deres sædvanlige taase, fast lade Maade. Nogle forede Kreaturerne, andre stødte Bælgfrugter i en grov Morter til Grød, og et Par Stykker skibde de øvrige Bogne saaledes tilside, at de dannede et Slags Udenværk for deres iøvrigt forsvarsløse Bivouac.

Det varede ikke længe, førend Alt var i Orden, og da Mørket rundtomkring begyndte at indhylle Gienstandene paa Jeden, forkyndte det store Fruentimmer, hvis Stemme man lige fra det Dieblis, da der blev gjort Holdt, uafsladeligt havde hørt skælde og smælde paa Børnene, at Maden var færdig, og at man blot ventede paa dem, der skulde spise, og den Paamindelse fremførtes med en saa hvinende Stemme, at man kunde forstaae det i en lang Afstand. Hvorledes det end saa

staaer sig med en Grændsebeboers Dyder, saa flaaer det dog sielden feil, at han jo er giæstfri. Aldrig saasnart hørte den Udvandrede sin Kones stærke Kalden, førend han saa sig om efter den Fremmede, for at tilbyde ham den første Plads ved det grove Maaltid, som de nu bleve nødte til at holde uden mange synderlige Tilberedelser.

„Jeg takker Eder, min Ven,” svarede den gamle Mand paa den noget plumpe Indbydelse, at tage Plads tæt ved den dampende Kiedel. „Hiertelig Tak, men jeg har allerede spist for i Dag og jeg hører ikke til dem, som grave deres Grave med deres Tænder. Men hvis I ønsker det, saa vil jeg tage Plads, thi det er en rum Tid siden jeg saa Folk af min Farve spise deres daglige Brød.”

„Saa er I vel en gammel Colonist i denne Egn,” sagde den Udvandrede meer i en løselig henkastet Tone, end som et Spørgsmaal, i det hans Mund næsten flød over af den kostelige Homminy, som hans skrappe Kone havde tillabet saa lækkert. „De meente paa hiin Side, at vi ikke vilde træffe synderlig mange Colonister paa vor Bei, og jeg maa sandelig tilstaae, at man ikke har bundet mig noget paa Ermet; thi naar jeg undtager Canada=Velskandlerne ved den store Strøm, er I det første hvide Ansigt, som jeg har mødt paa en Bei af

gode femhundrede Mile, notabene efter Eders egen Regning."

"Endskiøndt jeg har tilbragt mange Aar her, saa kan jeg dog knap gielde for en Colonist, saasom jeg ikke har nogen fast Bopæl og sielden bliver meer end en Maaned paa een og samme Anstand."

"J er altsaa Jæger?" vedblev den Anden, i det han kastede et Blik paa ham, for at mynstre sin nye Bekjendts Eqpipering. — "Til et saadant Liv er Eders Apparat just ikke det bedste."

"Den bliver gammel og venter at blive snart casseret, ligesom dens Herre," sagde den gamle Mand, i det han betragtede sin Bøsse med et Blik, hvori der blandede sig Kiærlighed og Kummer. "Egentlig talt behøver jeg den ikke heller meer. J tager feil, min Ven, naar J kalder mig en ordentlig Jæger; jeg er ikke stort andet end en Wildtfanger."

"Er J en dygtig Wildtfanger, saa tør jeg vedde med, at J ogsaa er et Stykke af en Jæger, til begge Dele gaae Haand i Haand i disse Egne."

"Skam og Skiændsel over den, som kan styde og dog gjør Brug af at fange!" svarede Wildtfangeren, som det for Fremtiden maa være os tilladt at kalde saaledes. "J meer end halvhundrede Aar har jeg baaret min Bøsse i Skovene, uden at lægge nogen Snare end og for den mindste Fugl, som jo dog flyver i Luften,

end sige for et Dyr, som Naturen ikke har givet andet end Been."

"Jeg kan ikke indsee hvad stor Forskiel det skulde gjøre, om en Mand skaffer sig sit Pelsværk ved Bøssen eller ved Snaren," sagde han med den ondskabsfulde Phyggiognomie i en grov og uhøflig Tone. "Jorden er nu eengang skabt for Menneskene og selvfølgelig ogsaa de Kreaturer, som ere paa den."

"For En, som trækker saa vidt omkring i øde Egne, har I ingen synderlig Oppakning, gamle Jæger," afbrød den Udvandrede ham rask, som om han ønskede at afbryde den foregaaende Samtale. "Jeg vil haabe, at det med Skindene staaer sig bedre hos Eder."

"Jeg har ikke synderlig Brug for nogen af Delene," svarede Bildtfangeren rolig; "i den Alder, jeg er, er Føde og Klæder det eneste, som jeg trænger til, og hvad vilde vel det, I kalder Oppakning eller Bytte, hjælpe mig stort, uden for saavidt jeg engang imellem kunde tiltuste mig et Horn fuldt af Krud eller en Stang Bly derfor."

"I er altsaa egentlig ikke fra denne Egn, min Ven?" vedblev den Udvandrede, i det han ved den Andens Indvending tænkte paa, at han havde brugt et Ord, som ogsaa kunde betyde Bagage og Effecter.

"Jeg er født ved Søkysten, endskiøndt jeg har tilbragt den største Deel af mit Liv i Skovene."

Hele Selskabet saae nu paa ham med saadanne Dine, som Folk sædvanligviis pleie at sætte op, naar de sætte dem paa en Gienstand af almindelig Interesse. Nogle af de unge Mennesker gientog Ordet „Søkysten,” og Konen sendte ham et høfligt Blik, som syntes at falde hende noget vanskeligt, fordi hun uagtet al sin Giæstfrihed ikke var synderlig vant dertil. Men den Ere, at beværte en saa vidtbereist Giæst, krævede det. Efter en lang og tilsyneladende eftertænkksom Pause sagde den Udvandrede, som imidlertid ikke havde anseet det for nødvendigt at holde op med at bygge:

„Efter hvad jeg har hørt, saa er der langt fra Vandene i Vesten til det store Hav.”

„Vistnok er Veien trættende, og jeg har seet Mæget og ogsaa lidt Noget, da jeg vandrede den.”

„Man vilde altsaa komme til at gjøre Bekendtskab med en heel Deel Møjsommeligheder, naar man vilde gjøre denne Tour?”

„I fem og halvfjerdsindstyve Aar har jeg været paa Veien, og paa denne Strækning, lige fra Hudson, har jeg næsten ikke nydt et Stykke Wildt, uden at jeg selv har fældet det. Men hvad nytter det at gjøre sig til deraf! Hvad hjælper tidligere Daad, naar Tiden forrestriver os en Ende!”

„Jeg traf engang en Mand, der havde seilet paa den Strøm, som han taler om,” bemærkede en af Søn-

nerne, men saa sagte, som om han ikke troede hvad han selv fortalte og holdt det for klogest, at nære Mistro i Nærværelse af en Mand, der havde seet saa Meget. „Efter hvad han fortalte, maatte det have været en dygtig Strøm og dyb nok for et Skib fra Toppen til Kiølen.”

„Det er en bred og dyb Strøm, og ved Bredderne af den findes mange prægtige Stæder,” svarede Jægeren; „og dog er den kun en Bæk imod den endeløse Flod.”

„Jeg kalder ikke den en Strøm, som man kan omgaae,” sagde den Udvandrede Ledsager. „En virkelig Flod maa man sætte over, ikke omgaae, ligesom man gjør ved Bjørnene paa en Klapjagt.”

„Er I trængt langt frem mod Solens Nedgang?” afbrød den Udvandrede ham, som om han ønskede, saavidt det lod sig gjøre, at bringe hans grove Kammerat ud af Samtalen. „Vi ere her komne ud paa store, øde Strækninger.”

„J kunne reise hele Uger endnu, og I ville finde det ligesom her. Jeg tænker tidt paa, at Vor Herre maaskee har henlagt dette ufrugtbare Belte af Stepper bag ved Staterne, for at advare de Gudsfolk for hvad deres Taabelighed let kan gjøre Landet til. Ak! I kunne reise hele Uger, for ikke at sige Maanedes paa disse aabne Stepper, uden at støde paa nogen Bolig

enten for Menneſker eller Dyr. Selv de vilde Dyr maae løbe mange Mile, naar de vilde tye til deres Huler. Og alligevel blæſer Vinden ſielben fra Øſten, uden at jeg jo hører Lyden af Ører og Knagen og Bragen af faldende Træer."

Da den gamle Mand ſagde dette med den Alvorlighed og den Værdighed, ſom i en ſaa høi Alder ſielben forfeiler at gjøre Indtryk, ſelv i en mindre gripende Stemning, bleve hans Tilhørere meget opmærksomme og ſtille ſom Graven. Det blev derfor overladt til Tægeren igien at begynde Samtalen, hvad han da ogſaa gjorde, i det han ſaa løſeligt henkaſtede et Spørgsmaal, ſom Grændſebeboerne pleie at gjøre det.

"Det har ſandſynligviis ikke været nogen let Sag for Eder, min Ven, at komme over Floderne og med Hefte og Hornqvæg at trænge ſaa langt ind paa Steppen?"

"Jeg holdt mig hele Tiden langs med den venſtre Side af den ſtore Flod" ſvarede den udvandrede, "indtil jeg fandt, at Strømmen førte mig for langt mod Nord. Saa gik vi over den, og det uden ſynderligt Tab. Min Kone har nu, naar der næſte Aar ſkal Klippes, to Skind mindre at bearbejde, og Pigerne for Fremtiden en Ko mindre at malke. Siden den Tid have vi brugt os dygtigt, og der forløb ikke en Dag, eller i det mindſte ikke to, uden at vi jo ſloge en Bro eller en Dæmning."

„S gaaer vel bestandigt mod Vest, indtil I kommer til et Land, der er bedre skikket til en Colonie?“

„Jeg gaaer, indtil jeg har Grund til at staae stille eller vende om,“ svarede den Udvandrede i en tør Tone, i det han tillige reiste sig og afbrød Samtalen ved en fortrydelig Mine og en hurtig Bevægelse. Wildtfangeren og de Øvrige fulgte hans Exempel, og de Reisende gjorde nu, uden at bryde sig om deres Gæst, Anstalter til deres Nattelleie. Af Trætoppene, af grove Dækkelser og Bøffelhudur havde man flettet nogle Løvhytter eller rettere sagt Hytter, uden at tage Hensyn til andet, end for Dieblicket at forskaffe sig Ly. I disse krøbe Moderen og Børnene ind, og det er rimeligt, at de strax faldt i Søvn. Mændene havde endnu nogle Smaaforretninger at afgjøre, som for Exempel, at sætte Alt i Stand til Forsvar, omhyggeligen skule Jlden, give Ørerne Foder og udstille Bagter, som skulde vaage for Selvskabets Sikkerhed om Natten.

Det første gjorde man, ved at lægge nogle Træstammer paa langs fra den ene Vogn til den anden og fra Vognene til Krattet, hvortil Leiren støttede sig, saa at denne nu paa tre Sider var omgivet med et Slags spanske Hytter. Inden for disse snevre Grændser (med Undtagelse af hvad Teltet indeholdt) befandt sig nu Folk og Kreaturer, hvilke følte sig altfor lykkelige, ved at kunne strække deres trætte Lemmer, til at de skulde have

forstyrret deres med noget mere Fornuft begavede Reiseskammerater. To af de unge Mennesker toge deres Bøsse i Armen og gik, efterat de havde kommet frist Krud paa Panden og omhyggeligt havde undersøgt Stenen, meget forsigtigt, den ene til Høire, den anden til Venstre, ud til den yderste Ende af Leiren, hvor enhver stillede sig i Skyggen af Krattet, saa at han kunde overse sin Deel af Steppen.

Efter at have aflaaet at benytte sig af den Udvandredes Leie, drev Wildtfangeren lidt omkring og forlod derpaa langsomt deres Nattequarteer, uden at tage Afsked med dem.

Det var nu ved den første Nattevagt, og Nyetts blege, skuffende Lys spillede paa Steppens endeløse Bølger, og farvede Rygningen af de høie Punkter med et klart Skin, men Forbybningerne derimellem med en saa meget mørkere Skygge. Bant til saadanne eensomme Scener, gik den gamle Mand, da han havde forladt de Fremmede, ene over den uhyre Steppe, ligesom et dristigt Skib, der løber ud af Havnen, for at betroe sig til det grændseløse Ocean. Det syntes, som om han en Tid lang gik uden at have nogen bestemt Retning, eller i det mindste uden klar Bevidsthed om, hvorhen hans Fodder vilde bære ham. Endelig blev han staaende, da han var kommen til Foden af en ny Landbølge, og først her begyndte den gamle Mand,

efterat han havde forladt det Selskab, som havde vaakt saa mange Grindringer og Betragtninger hos ham, at overtænke sin nuværende Forfatning. Støttende sig paa sin Flint, tabte han sig flere Minuter i dybe Betragtninger, medens hans Hund lagde sig tæt ved hans Fødder. En huul, truende Gisen vakte ham endelig af hans dybe Tanker.

„Hvad er det, min Hund?“ sagde han, i det han saae ned paa sin Ledfager, i en inderlig Tone, som om han henvendte sit Spørgsmaal til et fornuftigt Væsen, der stod paa samme Trin, som han. „Nu, hvad er det, Hektor, hvad sporer Du? Ingen Ting, ingen Ting, min Hund. De unge Hiorte gjøre sig lystige lige for vore Dine, uden at bryde sig om saadan to forjagede Hunde, som Du og jeg. De have Instinkt, Hektor, og de have faaet Snuv om, at de ikke behøve at være stort bange for nogen af os — de er kommet efter det!“

Hunden stak Snuden i Beiret og svarede sin Herre med en lang, flagende Tuden, som endnu vedblev, efterat den igien havde stukket Hovedet ned i Græsset, som om den talte til En, der forstod dens monotone Sprog.

„Det er jo en aabenbar Udvaren, Hektor!“ vedblev Tægeren, i det han talte sagtere og kastede et forstødt Blik omkring sig. „Hvad er det? Hvad?“

Hunden havde imidlertid lagt Snuden paa Jorden og var ganske stille; det lod til, som om den sov. Men

dens Herres hurtige og skarpe Blik bemærkede langt borte en Skikkelse, der syntes at komme langs med det skuffende Lys paa den Jordbølge, paa hvilken han stod. Han kunde allerede nøiere see den, og nu forekom det ham, som om det var en let Qvindestikkelse, der var ueens med sig selv, om den skulde gaae videre. Endskiøndt Hundens Dine glindsede i Maanens Straaler, naar den aabnede og igien lukkede dem, saa gav den dog intet videre Tegn til Mishag.

„Kom kun nærmere, vi ere Venner,” raabte Bildtfangeren til Skikkelsen, i det han af lang Bane og viftnok ogsaa formedelt det hemmelige Baand, som bandt dem til hinanden, talte om sig og Hunden paa eengang. „Vi ere dine Venner. Der er Ingen, som vil gjøre Dig noget.”

Opmuntret ved den milde Tone, hvori han talte, og maaskee ogsaa ledet af sit alvorlige Forsæt, kom det qvindelige Bæsen nærmere, indtil det stod lige for ham. Da kiendte den gamle Mand den unge Pige, som Læseren allerede har gjort Bekiendtskab med under Navnet Ellen Wade.

„Jeg troede, at I allerede var borte” sagde hun og saae sig ængstelig omkring. — „De sagde, at I var gaaen bort, og at vi aldrig mere vilde faae Eder at see. Jeg troede ikke, at det var Eder.”

„Der gives ikke mange Mennesker i disse øde Egne,”

svarede Bildtfangeren, „og jeg vil i al Ydmyghed haabe, at jeg endnu seer ud som et Menneske, skøndt jeg i lang Tid blot har omgaaedes med Dyrene i Skovene.”

„Jeg vidste nok at I var et Menneske, og jeg troede ogsaa at kiende Hunden paa dens Tuden,” svarede hun hastigt, som om hun vilde sige noget og dog ikke ret vidste hvad det var, hvorpaa hun pludselig taug, som om hun var bange for at have sagt for meget.

„Da saae jeg dog ingen Hunde ved Eders Faders Bogne,” sagde Bildtfangeren tørt.

„Fader?” sagde Pigen temmelig bevæget. — „Jeg har ingen Fader, og jeg havde nær sagt, jeg har ingen Ven.”

Den gamle Mand vendte sig til hende med et Blik fuld af Godhed og Deeltagelse, langt mildere, end det sædvanlige velvillige, men dog alvorligere Udtryk i hans Ansigt, der havde døiet saa mangen Storm.

„Men hvorfor vover I Eder hen til et Sted, hvor blot den Stærke skulde komme?” spurgte han. „Vidste I ikke, da I satte over den store Flod, at I lod en Ven blive tilbage, der altid er forpligtet til at holde Nie med de Unge og Svage, som I og Eders Lige?”

„Hvem mener I?”

„Loven. — Det er slemt nok, at man er nødt til at have den, men undertiden, kan jeg tænke, er det end-

nu værre, naar der ikke er nogen. Ja, ja, Loven er fornøden, hvor det gielder at beskytte dem, der ikke ere begavede med Kraft eller Wiisdom. Jeg vil haabe, unge Pige, at siden I ingen Fader har, I dog i det mindste har en Broder."

Pigen folte den hemmelige Bebreidelse i dette maaflerede Spørgsmaal, og taug et Dieblikt forvirret; men da hun bemærkede den Andens milde Alvorlighed, i det han betragtede hende med vedvarende Deeltagelse, saa svarede hun bestemt og paa en Maade, der ikke lod ham i Tvivl om, at hun jo havde forstaaet hans Mening:

"Gud forbyde, at nogen af dem, I saae, skulde være min Broder eller iøvrigt være mig kjær. Men siig mig, gamle Mand, lever I da virkelig ganske ene i denne Udørken? Er der virkelig ingen Andre her, end I?"

"Landets retmæssige Giere streife i hundredviis, ja i tusindviis omkring her paa Stepperne; men kun Faa af min Farve."

"Og har I ikke mødt andre Hvide, end os?" spurgte Pigen, der ikke havde Taalmodighed til at oppebie den langsomme Erklæring, som hans Alder og Erfertænkten forberedte.

"Nei, det er mange Dage siden. — Nu, Hektor!" tilspioede han, da Hunden begyndte at knurre sagte. "Hunden sporer med Vinden noget, som ikke er saa ganske rigtigt. De sorte Bjørne komme undertiden fra Bjer-

gene herhen og vil længere ned. Naar det er noget uskyldigt Bildt, pleier Dyret ikke at slaae an. Jeg kan rigtignok ikke mere komme saaledes afsted med Bøssen, som jeg engang kunde det, da det vildeste Dyr paa Heden maatte neie sig for mig, — men Du skal derfor ikke være bange, unge Pige!”

Pigen slog sine Dine i Beiret, paa den Maade hendes Rion almindeligviis gjør det, i det hun først saae paa Jorden ved hendes Fodder, og endte med at betragte Alt rundt omkring, saa vidt et Menneſteøie kan naae. Men det syntes, som om hun snarere var utaalmobig end bange.

Et nyt Glam af Hunden gav imidlertid Begges Blik en ny Retning, og nu saae man langt borte Gjenstanden for den anden Udvaren.

Tredie Capitel.

Endstøndt Bildtfangeren forraadte nogen Studsen, da han saae en anden Menneſteſtiffelse nærme sig ham, og det oveniſtøbet fra den modsatte Kant af den, hvor Udvandreren havde opslaaet sin Leir, saa ſtete dette dog

med den Fasthed, som characteriserede en Mand, der forlængst var vant til farlige Optrin.

„Det er en Mand,” sagde han, „og en Mand med hvidt Blod i sine Aarer, ellers vilde han ikke træde saa haardt. Det kan ikke skade noget at være beløvet paa det Værste, for alle disse halvvilde, halvcultiverede Mennesker, som man møder i disse langt bortliggende Landskaber, ere langt mere barbariske end selve de Wilde.”

Medens han sagde dette, løstede han Bøssen i Beiret og undersøgte Stenen og Fængkrudet med Fingeren. Men just i det han vilde lægge an, blev hans Arm holdt tilbage af hans Ledsagerindes ængstelig zittrende Hænder.

„For Guds Skyld, vær ikke for hurtig,” sagde hun; „det kunde maaskee være en Ven, en Bekjendt, en Nabo.”

„En Ven?” gientog den gamle Mand, i det han tankesuld befriede sig fra hendes Hænder. „Venner ere sieldne i ethvert Land, og her maaskee sieldnere end paa noget andet Sted; og det ubetydelige Naboskab her rundt omkring gjør det ikke heller meget sandsynligt, at han, som nærmer sig der, skulde være en Bekjendt.”

„Om det nu ogsaa var en Fremmed, hvorfor da udøse hans Blod?”

Vildtsfangeren saae en Stund paa hendes ængstelige og forskrækkede Mine, og satte derpaa sin Flint

til Jorden, som En, der pludselig har forandret sit Forsæt.

„Nei,” sagde han, mere til sig selv end til den frygtsomme Pige, „hun har Ret: der behøves ikke Blod, for at redde et Liv, som ikke duer meer og snart vil blive opsagt. Lad ham kun komme herhen, lad ham komme; mine Øind, mine Snarer og selv min Bøsse skal han faae, hvis han ellers holder det for Umagen værd at forlange den.”

„Han vil ikke forlange den, han bruger den ikke,” sagde Pigen; „som ærlig Mand er han tilfreds med hvad han har, og forlanger ikke noget, som tilhører en Fremmed,”

Bildtfangeren fik ikke Tid til at udtrykke sin Forundring over en saa usammenhængende og sig selv modsigende Tale, thi Manden var kommen saa nær, at han ikke var halvdundrede Skridt fra dem. Imidlertid havde Hektor ikke været nogen ligegyldig Tilskuer ved denne Begivenhed. Saasnart han hørte Godtrinen af en Fremmed, sprang han op fra det varme Leie ved sin Herres Fodder, og listede sig, da den Fremmede kom dem imøde, langsomt hen imod ham, i det han trykkede sig langs med Jorden, ligesom Pantheren, naar den vil springe paa sit Rov.

„Kald Jeres Hund til Jer!” raabte en kraftig Mandsstemme, dog meer i en venstabelig end i en tru-

ende Lone. — „Jeg holder af Hunde, og det vilde gjøre mig meget ondt, hvis jeg blev nødt til at gjøre Dyret nogen Fortræd.“

„Hører Du, min Hund, hvad han siger om Dig?“ sagde Bildtfangeren. „Kom her, din gamle Nar. Knurre og gise det er alt hvad han endnu kan. Kom kun nærmere, min Ven; Hunden har ingen Tænder.“

Den Fremmede benyttede denne Underretning. Tilfomt sprang han frem og stod i næste Dieblæk ved Siden af Ellen Wade. Efterat han ved et hurtigt og skarpt Blik havde overbeviist sig om, at det var hende, vendte han sig med en Hurtighed og en Utaalmødighed der vidnede om hvormeget det interesserede ham, om mod hendes Ledfager, for ogsaa at tage ham i Diebyn.

„Fra hvad for en Sky er I drattet ned, min gode, gamle Mand?“ sagde han i en saa aabenhjertet og trohjertet Tone, at den ikke kunde være paatagen. „Eller lever I virkelig her paa Steppen?“

„Jeg har levet længe paa Jorden, og aldrig, vil jeg haabe, været Himmelen nærmere, end i dette Dieblæk,“ svarede Bildtfangeren. „Min Bolig, hvis man ellers kan kalde det en Bolig, er ikke langt herfra. Maa jeg nu ogsaa tillade mig den Frihed med Eder, som I saa aabenhjertet har taget Eder med Andre? Hvor kommer I fra, og hvor har I Eders Hjem?“

„Saa sagte, saa sagte; naar jeg først er færdig

med min Katechismus, saa kan I begynde paa Eders. Hvad jager I efter i Maanesten, min gode Mand? Saa til Dags gaaer det dog vel ikke løs paa Bøflerne?"

"Jeg kommer, som I seer, fra nogle Reisesendes Beir, som ligger der oven for hiin Landbølge, og jeg gaaer til min egen Hytte. Dermed fornærmer jeg Ingen."

"Det er altsammen meget smukt og sandt. Og I tog vel denne unge Pige med Eder, for at hun skulde vise Eder Beien, fordi hun veed saa god Bested, og I ikke kiender synderligt til den?"

"Det var ved et Tilfælde, at jeg traf hende, saavel som Eder. Thi jeg har nu i ti majsommelige Aar boet paa disse aabne Marker og aldrig, førend i Aften, har jeg paa denne Tid truffet noget mennefsligt Væsen med hvid Hud. Er imidlertid min Nær-værelse her til Uleilighed, saa gjør det mig ondt, og jeg skal gjerne gaae. Det er meer end sandsynligt, at naar Eders unge Veninde har fortalt sin Historie, I da bedre vil troe min."

"Min Ven," sagde Unglingen, i det han tog sin lodne Hue af og lod Fingrene langsomt gaae igjennem det tykke, sorte Haar — "hvis jeg nogensinde førend i Nat har seet denne Pige, saa . . ."

"Du har sagt meer end nok, Paul," afbrød Pi-

gen ham, i det hun lagde sin Haand paa hans Mund med en Fortrolighed, der næsten ligefrem gjorde ham til Bøgner med Hensyn til hans Forsikkring. „Vor Hemmelighed er sikker hos denne ærlige Mand. Det kan jeg læse i hans Dine og i hans venlige Tale.”

„Vor Hemmelighed! Ellen, har Du glemt”

„Ingen Ting. Jeg har ikke glemt noget, som jeg skulde huske paa; og alligevel paaftaaer jeg, at vi intet har at berygte hos denne ærlige Bildtsfanger.”

„Bildtsfanger! En Bildtsfanger altsaa? I saa Tilfælde giv mig Eders Haand, Fader. Vor Haandtering skulde gøre os til Kammerater.”

„Det vilde just ikke passe sig,” svarede den Anden, i det han betragtede den unge Mands atletiske og kraftfulde Person, der rolig og med en vis Gratie lænede sig paa sin Bøsse. „Den Kunst at fange Guds Skabninger i Snarer og Garn kræver mere List end Kraft, og ene og alene min Alder tvinger mig til at udøve den; men for En, som I, vilde det være mere passende, at lægge Vind paa en Syssel, der svarede til Eders Ungdom og Mod.”

„For mig? Jeg har i mit hele Liv ikke fanget en Sibsten eller en Moskusrotte i en Snare; dog maa jeg tilstaae, at jeg flere Gange har plaffret løs paa disse sorte Smaadiædle, hvor det havde været bedre at jeg havde sparet Krud og Kugle. Jeg er ikke den

Mand, gamle Herre; jeg gjør ikke Jagt paa hvad der kryber paa Jorden."

"Men hvad Liv fører I da, min Ven? Thi i denne Egn er der ikke meget at fortjene, naar man opgiver den lovlige Ret, man har over Markens Dyr."

"Jeg vil ikke gjøre mig bedre end jeg er. Kommer der mig en Bjørn i Veien, saa er den ikke længe Bjørn meer. Hjorten begynder allerede at lugte mig, og hvad Bøffeler angaaer, saa har jeg expederet flere end den største Slagter i hele Kentucky."

"I kan altsaa skyde!" sagde Bildtfangeren, i det hans smaa dybtliggende Næse tindrede. "Har I en rolig Haand og et hurtigt Blik?"

"Min Haand er som en Skruestik, og mit Øie hurtigere end Skuddet. Jeg vilde ønske, gamle Papa, at det var varm Middag, og der over vore Hoveder trak en Flok hvide Svaner eller sorte Gæs mod Syd, saa skulde I og Ellen faae Lov til at vælge Eder imod et Horn Krud, at Fuglen inden fem Minuter skulde dumpe ned paa Hals, og det ovenikjøbet for en eneste Kugle. Jeg gider ikke havt med Hagel at bestille, og Ingen skal sige mig paa, at jeg nogensinde har betient mig af en Hagelbøsse."

"Det er en dygtig Karl, der seer jeg nu ret godt," sagde Bildtfangeren, i det han vendte sig til Ellen,

som om han vilde sætte Mod i henbe. „Jeg tør tage det paa mig, naar jeg siger, at der er ikke noget Ondt i, at I mødes her. Siig mig blot, min Dreng, har Du nogensinde truffet en Raabuk i Farten midt imellem Gevirene? Stille, Hektor, stille! Blot det Ord „Vildt“ faaer strax Blodet til at løbe raske i Aarerne paa det gamle Dyr. Siig mig, traf I nogensinde et Dyr i Springet?“

„I kunde lige saa godt spørge mig: Har I nogensinde spist? I enhver Stilling, gamle Ven, have Hiortene følt min Haand, uden naar de sov.“

„O, I har et langt og lykkeligt og ret et ægte Liv for Eder! Jeg er gammel og, jeg kan næsten sige, opslidt og duer ikke meer til nogen Ting. Men havde jeg Lov til at vælge — Tid og Sted — endnu engang — hvorvel fligt ikke er givet Menneskenes Villie ei heller maa gives — men fik jeg nu Lov til at vælge igien, saa vilde jeg sige: Endnu tyve Aar og Skovene! Men siig mig, hvor gjør I af Pelsværket?“

„Pelsværket! Jeg har endnu aldrig i mit Liv trukket Skindet af en Raabuk eller en Slagsieder af en Gaas! Af og til skyder jeg dem ned, for at faae mig en Steg og vel ogsaa, for ikke at komme ud af Dvælsen. Men naar Hungeren er stillet, saa faae Steppeulvene Resten. Nei, nei, jeg holder mig til min Forretning, og den betaler mig bedre, end om jeg kunde sælge nok

saar meget Pelsværk paa den anden Side af den store Floed."

Den gamle Mand syntes at tænke sig lidt om; men han rystede paa Hovedet og sagde: „Jeg kender kun een Forretning, som man her med Fordeel kunde . . ." Han blev afbrudt af den unge Mand, der tog en lille Tinbøsse, som han havde hængende om Halsen, og aabnede Laaget, hvorfra der duftede Wildtsangeren den kosteligste Honninglugt i Næsen.

„En Bijæger!" bemærkede den Gamle med en Hurtighed, som bevisste, at han strax begreb af hvad Natur hans Forretning var, dog ikke uden tillige at udtrykke nogen Forundring over, at en saa kæk og dristig Mand vilde give sig af med en saa lav Syssel. „Det kan maaskee lønne sig paa Grændsen af Colonierne; men her paa disse aabne Strækninger vilde jeg næsten holde det for en temmelig mislig Handel."

„J tænker vel, at der altid behøves et Træ, naar en Sværm skal kaste sig. Men jeg kender det bedre, og derfor er jeg gaaet et Par hundrede Mile mod Vest, for at smage Eders Honning. Men da jeg nu har tilfredsstillet Eders Nygsgierriighed, saa vil J vel være saa god at gaae lidt tilside, medens jeg fortæller det unge Fruentimmer en anden Historie."

„Det behøves ikke, han behøver saamænd ikke at gaae sin Vej," sagde Ellen med en Hurtighed, der til-

fiendegav, at hun følte det Underlige, for ikke at sige det Usømmelige i hans Forlangende. „Du har ingen Ting at sige mig, som jo hele Verden gierne maa høre.”

„Nu saa gid Alverdens Vesper maae stikke mig tilføde, om jeg kan blive flog paa et Gruentimmers Luner og Indfald! Hvad mig angaaer, Ellen, saa bryder jeg mig om ingen Ting og om intet Menneſte, og vil gierne ſtrax gaae med Dig derned, hvor din Onkel — hvis Du ellers kan kalde ham Onkel, som jeg tør bande paa Du ikke engang er beſlægtet med — har koblet ſine Heste, og vil sige den gamle Mand alt, hvad han forſt ſkulde have at vide om et Kar. Du behøver blot at sige et enefte Ord, ſaa er det gjort, hvad enten han ſaa ſeer ſuurt eller mildt dertil.”

„Du er altid ſaa opfarende og heftig, Paul Høver, at jeg ſielden veed paa hvad God jeg ſtaaer med Dig. Hvor kan dog Du, ſom veed hvad Fare der kan flyde deraf, hvis man traf os ſammen, finde paa, at jeg ſkulde gaae med Dig til Onkel og hans Sønner?”

„Har han da gjort noget, ſom han behøver at ſkamme ſig ved?” ſpurgte Bildtfangeren, der ikke var vegen en Tomme fra den Plads, han ſtod paa.

„Himmelen forbyde det! Men der er Grunde, hvorfor han ikke ſkal lade ſig ſee netop nu. Det vilde ikke gjøre ham noget Tort men jeg tør dog ikke sige det og hvis I blot vilde vente et Dieblif,

gamle Fader, der henne ved Piletræet, indtil jeg har hørt hvad Paul kan have at fortælle mig, saa skal jeg ganske vist komme og sige Eder God Nat, førend jeg vender tilbage til Leiren."

Bildtfangeren gik langsomt tilside, tilfreds med de noget usammenhængende Grunde, som Ellen havde anført, for at han skulde gaae sin Vej. Da han nu var kommen saa langt bort, at han ikke kunde høre noget af den alvorlige og hurtige Samtale, som strax begyndte imellem begge, stod den gamle Mand stille og oppebiede rolig det Dieblis, da han igien kunde indlade sig i Samtale med dem, for hvem han følte at hans Deeltagelse tiltog, ikke saameget for den hemmelighedsfulde Character, som denne Sammenkomst havde, som formedelst en naturlig Medlidenhed med to saa unge og, som han i sin Hjertenseensolbighed troede, saa gode Mennesker. Hans seendragtige, men urokkeligt troe Hund ledsagede ham og lagde sig igien ved sin Herres Fødder, hvor den, som sædvanlig, med Hovedet dybt ned i Lyngen, laae og slumrede.

For Bildtfangeren var det et saa nyt Syn, at see et Menneske i den øde Egn, hvor han opholdt sig, at han med Sølesser, som i lang Tid havde været ham fremmede, lod sine Dine hvile paa sine nye Bekjendters dunkle Skikkelser. Deres Nærværelse vakte Grindringer og en Stemning hos ham, som hans raae, men

dog ærlige Tænkemaade i den senere Tid ikke havde havt noget at bestille med, og hans Tanker begyndte at flybe hen over de forskiellige Billeder af et Liv, der, raat og mørkt som det var, dog havde været en selv som Blanding af vilde og interessante Optrin. Gangen i hans Tanker havde allerede ført ham langt hen i en idealfærdig Verden, da han paa eensgang ved sin troe Hunds Bevægelser blev kaldet tilbage til Virkeligheden tæt omkring ham.

Hunden, som ifølge sin Alder og sin Svaghed, viste en saa afgjort Tilbøielighed til Søvn, sprang nu op, traadte ud af den Skygge, som dens Herres høie Skikkelse kastede, og saae sig rundt omkring paa Steppen, ligesom om dens Instinkt forkyndte den, at endnu en Anden havde besøgt den. Derpaa vendte den, ligesom tilfreds med sin Jagttagelse, tilbage til sin rolige Plads og strakte sine trætte Lemmer med samme Berøgen og Omhyggelighed, som En, der ikke er nogen Begynder i Selvopholdelsens Kunst.

„Hvad er der nu igjen, Hektor?“ sagde Wildtfangeren med en beroligende Stemme, men dog forsigtig og i en sagte Tone. „Hvad er det, Hund? Siig din Herre hvad det er.“

Hektor svarede med at knurre paa ny, men lod det beroe ved at blive liggende. Det var Tegn til, at den mærkede noget, som den ikke ret troede, noget,

som en saa erfaren Jæger som Bildtfangeren ikke turde være uopmærksom ved. Han talte igien til Hunden og opmuntrede den ved en sagte Fløiten til at være vagtsom. Men Dyret, ligesom om det var sig bevidst, allerede at have opfyldt sin Pligt, vægrede sig haardt nokket for at løfte Hovedet op over Græsset.

„Et Bink af en saadan Ven er langt bedre end et Raab af en Mand,” mumlede Bildtfangeren, i det han forsigtigt nærmede sig det unge Par, der var altfor fordybt i deres Samtale, til at de skulde have mærket det, „og neppe vilde Nogen, der ikke som en taabelig Colonist troer sig sikker, høre det, uden at agte paa det, som det sig hør og bør. Børn,” tilføiede han, da han var saa nær, at han kunde tale til dem, „vi ere ikke alene paa denne farlige Mark. Et eller andet Sted rører der sig Noget, og derfor, til Skam for vor Slægt, maa jeg sige: Der er Fare paa Færde.”

„Skulde nogen af Grændsevandreren Ismaels Sønner have stiaalet sig bort fra sit Natteleie,” sagde den unge Bijæger med Hestighed og i en Tone, der fastklang som en Trudsel, „saa kunde hans Reise paa een gang faae en Ende, hurtigere end han og hans Fader have beregnet det!”

„Jeg tør sætte mit Liv i Pant paa, at de Alle ere ved Spændene,” sagde Pigen hurtigt. „Jeg saa

dem Alle sove paa de to nær, som have Vagt, og deres Natur maatte ganske have forandret sig, hvis de ikke i dette Dieblig drømme om en Hønsejagt eller en anden lystig Affaire."

"Et eller andet Dyr af en stram Lugt, Fader, maa være streifet imellem Binden og Hunden, og det er den bleven fortrydelig over; eller drømmer den maafee ogsaa? Jeg havde engang en Hund i Kentucky, den sprang ogsaa, om den saa var nok saa forjaget, op af den dybeste Søvn, og det ene og alene fordi den drømte. Gaae hen og knib den i Dret, at den kan føle den er levende."

"Nei, nei," svarede Bildtfangeren og rystede paa Hovedet, som om han bedre kiendte sin Hunds Egenskaber. "De Unge sove og drømme ogsaa, men Alverdommen er altid vagtsom. Hundens Næse slaaer den aldrig feil, og en lang Erfaring har lært mig at agte paa dens Advarsler."

"Har I nogensinde ladet den gaae paa Spor efter Udsler?"

"Jeg maa tilstaae, at Rovdyrene mangen Gang have fristet mig til at slippe den løs, thi til visse Tider ere de lige saa begiærlige efter Bildt, som Menneskene; men jeg vidste tillige, at det kloge Dyr nok vilde finde sin Veie. Nei, nei, Hektor, er et Dyr, som kiender Menneskenes Veie, og han vil aldrig komme paa

noget falskt Spor, saalænge han har et rigtigt at følge."

"Nu, der have vi jo Hemmeligheden! I har sendt Hunden ud paa et Ulvespor, og dens Næse har en bedre Hukommelse, end dens Herre," sagde Bijægeren og loe.

"Jeg har seet Dyret sove hele Timer, og de løb forbi det i hele Flokke. En Ulv kunde gierne have ædt af dets Brug, uden at den skulde have knurret derover, med mindre det havde skortet paa Vode; thi i saa Tilfælde vilde Hektor havde hævdet sin Ret."

"Der er kommet Pantherdyr ned fra Bjergene. Da Solen gik ned, saae jeg et springe paa en syg Hiort. Gaae I kun rolig tilbage til Eders Hund, Kæder, og siig den hvorledes det hænger sammen; om et Minut vil jeg"

Her blev han afbrudt af en lang, stærk og klagen-
gende Hysten af Hunden. Det lød i Aftenluften, som om en eller anden Mand paa Steppen udstødte Klage-
toner, og tabte sig længere hen paa Steppen, snart stær-
kere, og snart svagere, ligesom Overfladen af Steppen
bølgede sig. Wildtfangeren blev taus og lyttede op-
mærksom. Selv den ligegyldige Bijæger studsede dog
noget ved disse klagen- og Toner. Efter en kort
Pause fløjtede den Gamle Hunden til sig, og sagde

derpaa til den unge Mand med den Alvorlighed, som efter hans Mening Sagen krævede:

„De, som troe, at Mennesket besidder alle Guds Skabningers Kundskaber, vilde finde sig stussede, naar de, som jeg, have naaet deres fulde siirindstytte Aar. Jeg vil just ikke fordrifte mig til at sige, at der forestaar os en Ulykke; lige saa lidt vil jeg sige, at Hunden selv veed saa meget: men at der er noget Ondt i Nærheden, og at Klogskaben opfordrer os til at vogte os derfor, det har jeg hørt af Ens Mund, som aldrig lyver. Jeg troede ogsaa, at Hunden havde glemt hvorledes Menneskesodtrin lod, og at den blot var bleven mistroisk, fordi I vare i Nærheden, men den har snøstet den hele Aften, og hvad jeg urigtigt ansaae for Underretning om Eders Ankomst, betyder noget langt Alvorligere. Troe I derfor, at det er værdt at lægge Mærke til en gammel Mands Raad, saa gaaer hurtigt, Børn, og ad forskiellige Veie til Eders Nattequarteer.”

„Hvis jeg forlader Ellen i et saadant Dieblis,” raabte Ynglingen, „saa vil jeg ønske”

„Du har talt meer end nok!” afbrød Pigen ham, i det hun igien bedækkede hans Mund med en Haand, som formedelst sin fine Form og Hvidhed gierne kunde have gjort en Dame af en høiere Stand Vre. „Min Tid er omme, vi maae under alle Omstændigheder for-

lade hinanden. Saa god Nat da, Paul — Fader — god Nat!”

„Stille!” sagde Ynglingen og greb hendes Arm, just som hun vilde springe afsted. „Stille! Hører du ikke noget! Det er Bøfler, de have deres Commers ikke langt herfra. Det gjør jo et Spectakel paa Jorden, som en heel Flok Dæble trampede blinde og gale omkring den!”

Begge de Andre lyttede med spændt Opmærksomhed, som naturligt var, efterat de havde faaet saa skrækkende Advarsler. Man hørte nu ganske tydeligt den usædvanlige Lyd, hvorvel den endnu var meget langt borte. Den unge Mand og Pigen yttrede forskiellige Formodninger om Uarsagen til denne Alarm, da Vinden tilsidst lod dem høre denne Trampen saa tydeligt, at de ikke mere kunde tage feil.

„Jeg har Ret,” sagde Bijægeren. „Det er et Panther, som driver en heel Flok foran sig; eller det kan maaskee være en Kamp imellem Dyrene selv.”

„Ederes Dren bedrage Eder,” sagde den Gamle, der lige fra det første Dieblik, han hørte den snerne Lyd, havde staaet som en Støtte i stum Opmærksomhed. „Disse Spring ere altfor regelmæssige for jagede Bøfler. Stille, nu ere de i Jordybningen, hvor Græsset staaer høit, og Lyden ikke kan høres. — Nu ere de igien paa haard Jord. — Og nu gaaer det op

ad Bakke — det gielder vort Liv! — De ere her, forend I kunne søge noget Smuthul.”

„Kom Ellen,” raabte Unglingen, „vi ville see at komme til Leiren.”

„Det er for silde, for silde!” raabte Bildtfangeren. „De ere allerede foran os — en blodtørstig Bande fordomte Siouxer — jeg kan kiende dem paa deres Dyveblis og deres klodsede Maneer at ride paa.”

„Siouxer eller Diæble, de skulde finde deres Mænd for dem!” sagde Bijægeren med en saa fyrig Mine, som om han stod i Spidsen for et stærkere Antal, hvoraf Enhver var lige saa modig som han selv.

„I har jo en Bøsse, gamle Mand, og I kan vel brænde den af for en hielpeløs Christenpige.”

„Ned i Græsset, ned i Græsset begge To,” hviskede Bildtfangeren og gav dem et Tegn, at de skulde krybe ned i den høie Lyng, der stod tykkere tæt ved dem end paa andre Steder. „I har hverken Tid til at flygte, eller Gølf nok, for at sægte, taabelige Menneſte. Ned med Eder, hvis I ellers holder noget af den unge Pige, og Eders Liv er Eder kiært!”

Hans Forestilling fandt ingen Modstand, da han ledsagede den med en kraftig Handling, og Befalingen ifølge Omstændighederne syntes uundgaeligt nødvendig. Maanen var forsvunden bag ved tynde Skyer, som bødækkede hele Horizonten, saa at der kun blev et mat

svævende Lys tilbage, for at adstille Gienstandene. I det Bildtfangeren udøvede over sine ledsagere det Slags Indflydelse, som den Erfarne, der handler med Sikkerhed, altid udøver, naar det i Nødens Dieblisk pludselig gielder, var det lykkedes ham at skiuile dem i den høie L yng, og nu iagttog han ved det svage Maanedskin den vilde Sværm, der kom ansættende imod som lige saa mange Gale.

En Bande af Skabninger, der mere lignede Dæmle end Mennesker og i deres Natteforlystelse jøge over den sorte Hebe, nærmede sig virkelig paa en saa frygtelig Maade og i en Retning, der ikke lod synderligt Haab tilbage om, at ikke i det mindste een af dem Alle vilde galoppere hen over det Sted, hvor Bildtfangeren og hans ledsagere laae. Af og til førte Nattevinden ganske tydeligt Lyden af Hovslagene til deres Øren, og derpaa blev det igien tyst, naar de med en stille Hurtighed galopperede igiennem Græsset. Derved fik de meer og meer et spøgelseagtigt Udseende. Bildtfangeren lagde sig nu, efterat han havde kaldet Hunden til sig, selv ned i Græsset, men bevogtede dog med et skarpt Blik den Retning, Banden tog; han søgte tilige at berolige den frygtsumme Pige og tæmme Unglingens Utaalmobighed.

„For hver af os er der tredive af disse Dæmle,“ tilføiede han som et Slags Episode til de Befalinger,

han tilhviſtede dem. „See, ſee, nu dreie de af, hen mod Floden. — Stille, Hund, ſtille, — Nei, denne Bei her komme de ikke meer. — De Tyveknegte synes at have deres egen Bei. — Være vi blot ſex, min Dreng — buſ Dig, ellers ſee de dit Hoved. — Tilmed veed jeg ikke, om det ogſaa vilde være ret giort, da de jo ikke have tilføiet os nogen Fortrød. — Nu dreie de igien om til Floden — nei — de komme op ad Bakken; — nu gielder det at ligge ſaa ſtille, ſom om Siælen havde giort ſin Skyldighed og havde taget Afſted med Legemet.”

Medens han ſagde dette, ſanf den Gamles Perſon ned i Græsſet, ſom om den Adſkilliſe imellem Legeme og Siæl, han talte om, virkelig havde fundet Sted, og i næſte Diebliſt hvirvlede en Sværm vilde Ryttere forbi dem med en ſaadan Stilhed og dog tillige Hurtighed, at man kunde have anſeet dem for en Sværm af Aander.

De mørke, hurtige Skikkelſer vare allerede forſvundne, da Bildtfangeren vovede at løſte Hovedet iveiret, at det var i Høide med Lyngen, i det han tillige hviſtede til ſine Ledſagere, at de ikke maatte røre ſig af Pletten.

„De ride ned ad Bakken, til Leiren,” vedblev han paa ſin tidligere forſigtige Maade. „Nei, de holde ſtille i Jordybningen, og have flokket ſig, ligesom Hior-

tene, for at holde Raad. — Herre Gud, nu vende de om igien, og vi ville endnu engang faae at bestille med disse Dgler."

Han dukkede igien ned i den skjulende Lyng, og i næste Dieblisk saae man den sorte Sværm i en vild Uorden ride op paa Toppen af den lille Bakke. Man mærkede snart, at de vare vendte tilbage, for at indtage Toppen, hvorfra de bedre kunde oversæe den mørke Omkreds.

Nogle steg af, medens Andre rede frem og tilbage, ligesom Folk, der vare ifærd med at anstille meget vigtige locale Undersøgelser. Lykkelighvis fikrede den høie Lyng, som de Tre laae skjulte i, dem ikke alene for at blive seete af de Vilde, men ogsaa for at blive trædte paa af Hestene, der vare lige saa vilde og gale som deres Ryttere.

Endelig kaldte en Ræmpestor og skummel Indianer, der ifølge sin bydende Mine syntes at være Anføreren, de andre Høvdinge til sig, for at holde Raad, hvilket skeete tilhest. Denne Forsamling fandt Sted tæt ved den høie Lyng, i hvilken de tre Ungstede laae. Da den unge Mand slog Dinene i Beiret og saae denne truende og vilde Gruppe, der hvert Dieblisk forøgedes med et nyt, endnu frygteligere Ansigt, trak han af et ganske naturligt Instinkt sin Bøsse frem og begyndte at gjøre den færdig til at kunne bruges. Pigen ved Si-

den af ham trykkede af et Instinkt, der var lige saa naturligt for hendes Rion som for hendes Sædvaner, sit Ansigt ned i Græsset, og lod ham følge Opfordringen af hans varme Blod. Smidlertid hvistede hans gamle og kloge Raadgiver ham alvorligt i Øret:

„Et Knæk af Hanen kiende de Kieltringer lige saa godt, som en Soldat kiender Trompeten! Ned med Bøssen, ned med den! — Falder der blot en Straale af Maanen paa Løbet, saa see de Diæble det, for deres Syn er skarper end den sorteste Slanges! Den mindste Bevægelse, og vi have strax en Piil her.”

Bijægeren adlød for saavidt som han blev ligegende stille og ubevægelig. Men det var endnu altid saa lyst, at den Gamle af den unge Mands rynkede Bryn og truende Blik kunde slutte sig til, at det ikke vilde gaae af uden Blod, hvis de Vilde opdagede dem. Da Bildtfangeren saae, at man ikke brød sig om hans Raad, tog han ogsaa sine Forholdsregler, og ventede Udfaldet med den ham eiendommelige Rolighed og Hensigelse.

Smidlertid havde Siouxerne (thi den gamle Mand havde ikke taget feil med Hensyn til dette farlige Besøg) endt deres Raadslaaen og igien adspredt sig paa Rygningen af Bakken, som om de søgte Noget, der var skjult.

„De Kieltringer have hørt Hunden,” hvistede Bildt-

fangeren, „og deres Dren ere for skarpe, til at de kunne skuffes, om de saa ere nok saa langt borte. Dybere ned, dybere ned, min Dreng, ned med Næsen i Jorden, som en sovende Hund.“

„Nei, saa heller op paa Benene, og prøve sine Kræfter!“ svarede hans utaalmodige Ven.

Han vilde sige meer, men han følte sig pludselig greben ved Skulderen af en vældig Haand. Da han dreiede Hovedet om, saae han en Indianer stirre paa ham med et skummelt og vildt Blik. Trods sin Forbauselse og ufordeelagtige Stilling var den unge Mand aldeles ikke tilbøielig til strax at give sig tilfange. Hurtigere end Lynet af hans egen Bøsse sprang han op og ryttede sin Fiende af sig med en Kraft, som snart vilde have endt Striden, men han følte sig pludselig omsnoet af Bildtfangerens Arme, der med en Kraft, som var ikke meget ringere end hans, gjorde alle hans Anstrengelser frugtesløse. Førend han fik Tid til at bebreide sin Kammerat dette tilsyneladende Forræderi, stod der allerede en halv Snees Siouxer omkring ham, og Kløverbladet maatte give sig tilfange.

Fjerde Capitel.

Den ulykkelige Bijæger og hans ledsagere bleve giorte til Fange af et Folk, der uden Overdrivelse kunde kaldes de amerikanske Orkeners Ismaeliter. Fra utænkelige Tider laae Siouxernes Hænder tungt paa deres Naaboer i Steppeegnene, og endnu den Dag i Dag, da en civiliseret Regjerings Indflydelse og Autoritet begynder at føles rundt omkring dem, betragter man dem som en farlig og forræderisk Stamme. Paa den Tid, vor Fortælling begynder var dette endnu meget værre, og de Hvide vovede sig sjelden hen i de fjerne og ubebyggede Egne, hvor der boede en saadan falsk Slægt.

Trods Bildtfangerens fredelige Underkastelse, kiendte han dog ret godt den Bande, i hvis Hænder han var falden. Det vilde imidlertid være faldet selv den dueelligste Dommer vanskeligt at afgjøre, om det mere var Frygt, Politik eller Resignation, der havde ledet den gamle Mand, da han uden Anurren overgav sig til disse Røvere. Langt fra at gjøre Indsigelser imod den plumpe og heftige Maade, hvorpaa hans Overvindere afgjorde deres sædvanlige Forretning, kom han endog deres Begiærlighed imøde, i det han selv rakte Ansørerne de Gienstande, som han troede vilde være dem de behageligste. Poul Hover derimod, som bogstaveligt

var en udblyndret Mand, viste den største Ulyst til at underkaste sig den hestige Frihed, som man tillod sig med hans Person og hans Eiendom. Han gjorde endog flere overordentlig tydelige Demonstrationer i Anledning af sin Misfornøielse med denne korte Proces, og vilde meer end een Gang være brudt løs i en fortrivlet Modstand, hvis ikke den skælvende Pige, som klynge sig til ham, ved sine indstændige Bønner havde afholdt ham derfra, i det hun gav ham at forstaae, at hun byggede hele sit Haab ikke blot paa hans Hengivelse, men ogsaa paa hans Tilbøielighed til at være føielig imod hende.

Udriig saasnart havde Indianerne taget Vaaben og Munition fra deres Fanger og stilt dem ved de saa Klædningsstykker, som ikke kunde være de Vilde til nogen Nytte og endnu mindre kunde have nogen Værdi for dem, førend de syntes tilbøielige til at ville skienke dem nogen Rolighed. En mere vigtig Forretning krævede hele deres Opmærksomhed. Anførerne forsamlede sig igien, og af den Alvorlighed, men tillige Heflighed, hvormed nogle Faa talte, kunde man tydeligt mærke, at de ansaae hvad hidtil var skeet for en Bagatel.

„Det vil være en Lykke,“ hvidskede Bildtfangeren, der fiendte saameget til deres Sprog, at han kunde forstaae hvad de holdt Raad om, „hvis de Reisende

berneede paa Engen ikke blive vækkede ved et Besøg af disse Dæmle. De ere for snue, til at troe, at de kunde træffe et Gruentimmer, som hører til de „blege Ansigter,” saa langt fra Colonierne, uden at der ogsaa skulde være hvide Mænd i Nærheden, hos hvem de finde en Deel af Livets Beqvemmeligheder.”

„Naar de Kieltringer endda vilde drive den vandrende Jemaels Stamme op til Rocky-Mountains,” sagde Bijægeren med et Slags ondskefuld latter, „saa vilde jeg tilgive dem dennne Streg.”

„Paul, Paul!” sagde Ellen Wade i en straffende Tone. „Du glemmer Alt! Tænk dog blot paa de skrækelige Følger!”

„Na, jeg har jo allerede tænkt paa det, som Du kalder Følger, Ellen, da jeg ikke drev Sagen til det Yderste med disse røde Dæmle, og lod det komme til et dygtigt Bæveri paa Liv og Død! Gamle Wildtfanger, din kieltringagtige Feigheds Synd er hvile paa Dig! Men jeg kan tænke det hører til dine daglige Forretninger, saavel at fange Mennesker som Dyr i dine Snarer.”

„Jeg beder Dig, Paul, vær dog rolig — taalmodig.”

„Nu, nu, siden Du ønsker det, Ellen,” svarede Unglingen og søgte at undertrykke sin Forbittrelse; „jeg vil prøve derpaa, endskiøndt Du vel sagtens veed, at

det hører til Kentucky-Religionen, at være en Smule gnaven, naar det gaaer skævt."

"Jeg er bange for, at Eders Benner derovre ikke ville undgaae disse Diables Dine," vedblev Bildtfangeren saa rolig, som om han ikke havde hørt et Ord af deres Samtale. „De lugte Bytte, og det vilde holde lige saa haardt at drive en Hund fra et Stykke Bildt, som Copperne ud af dens Hale."

"Kan der da ikke gøres noget for dem?" spurgte Ellen saa indstændigt, at man kunde spore en oprigtig Bekymring.

"Det vilde være mig en smal Sag at straaale saa høit, at den gamle Ismael vilde drømme, at Ulvene vare komne ind iblandt hans Fjord," svarede Paul. „Paa aaben Mark skulde man kunne høre mig paa en Fierdingveis Distance, og herfra til hans Leir er der knap tusind Skridt."

"Og saae en paa Skallen for Eders Uleilighed," svarede Bildtfangeren. „Nei, nei, Løst for Løst, ellers myrde de Hunde hele Familien."

"Myrde! — Nei — det maa ikke skee. Ismael holder rigtignok meget af at reise, og Skaden var just ikke saa stor, om han fik det andet Hav at see; men den gamle Knekt vilde være ilde deran, om han skulde begive sig paa den lange Reise. — Under saadanne Om-

stændigheder vilde jeg selv gøre noget for ham, førend han saaledes uden videre skulde blive slaaet ihjel."

"Hans Flok er mandstærk og godt bevæbnet. Menner J, at de ville slaaes?"

"See her, gamle Bildtfanger — der gives Ingen, som mindre kan elske Ismael Busch og hans syv Mand-drabere af Sønner, end Paul Hoyer; men jeg vil være fordømt, om jeg vilde tillade mig at tale ilde om en Genesfeeslint. De have saameget Mod, som der nogen-sinde har været i en Familie, der er brudt op fra Kentucky. En Ungel med vældige Knokler og Lemmer, og det kan jeg sige Dig, at den, der vil see en af dem kasted overende, han maa være Karl for sin Hat."

"Hø! Nu ere de Vilde særdige, og nu ville de sætte deres fordømte Beslutninger i Værk. Vær blot rolig og taalmodig; maaskee kunne Eders Venner dog hielpes paa en eller anden Maade."

"Venner! Kald mig ikke nogen af dem mine Venner, Bildtfanger, hvis Du ellers har den mindste Agtelse for mit Venskab. Hvad jeg sagde til deres Fordeel har ikke saameget sin Grund i Kiærlighed som i Retskaffenhed."

"Jeg kunde ikke troe andet, end at den unge Pige var en Paarørende," svarede den Gamle noget tørt. "Men man maa ikke tage ilde op, hvad der ikke er ilde meent."

Pauls Mund blev igien lukket af Ellens Haand, som paatog sig at svare med sin blide og forsonende Stemme. „Vi skulde Alle høre til een Familie, saasnart det staaer i vor Magt at tjene hverandre indbyrdes. Vi forlade os nu ganske paa Eders Klogskab, ærlige gamle Mand, og overlader det til Eder at udfinde en Maade, hvorpaa vi kunne underrette vore Venner om Taren.”

„Det vil netop være den rette Tid dertil,” mumlede Bijægeren leende, „naar de Knegte og de røde Skind faae alvorligt fat paa hverandre.”

Han blev afbrudt ved en almindelig Bevægelse, som sandt Sted blandt Sværmen. Indianerne steg af deres Heste og lode dem bevogte af tre fire Vilde, der tillige skulde passe paa Fangerne. Derpaa slog de en Kreds omkring en Fører, der syntes at være den Føremste, og paa et givet Tegn satte Alle sig langsomt og forsigtigt i Bevægelse, først ligeud og derpaa i forskellige Retninger. De fleste af de mørke Stikklær forsvandt strax paa den brune Hede, endskiøndt de Fange, som med aarvaagne Dine fulgte alle deres Fienders Bevægelser af og til kunde bemærke en Mennefskabning paa den aabne Himmel, naar en eller anden, der var ivrigere end de andre, hævede sig paa Gudspeidsen, for at kunne see saa langt bort som muligt. Men snart ophørte denne flygtige Ducken op af den Kreds, der

bevægede sig meer og meer frem og bestandigt udvidede sig, og Ubished og Formodninger forøgede nu de Fang-
nes Ungskelighed. Saaledes forløb mangt et paa-
Minut, medens Tilskuerne hvert Dieblisk ventede i den
stille Nat at høre de Angribendes Jublen og de Angreb-
nes Skrigen. Men det lod næsten til, som al deres
Søgen vilde blive forgievet, thi omtrent efter en halv
Times Forløb vendte hele Banden een for een tilbage,
fortrydelige og ærgerlige, som Folk, hvem noget er
flaaet feil for.

„Nu kommer Touren til os,” bemærkede Bildtsan-
geren, der opfattede enhver lille Omstændighed og det
ringeste Tegn til en fiendtlig Stemning hos de Vilde.
„Man vil nu udspørge os, og om jeg ellers forstaaer
mig noget paa vor Forfatning, saa vilde jeg sige, at
det var klogt gjort, om vi lode een af os alene føre
Ordet, for at vi i vore Udsagn ikke skulle sige hveran-
dre imod. Og endvidere, hvis En, der er saa gammel
og ubetydelig, som en siirindsthyveaarig Jæger, kan
gøre sin Mening giældende, saa vil jeg sige, at denne
En maatte forstaae noget af Indianernes Væsen og
Manerer og ogsaa forstaae noget af deres Sprog. —
Kan I, min Ven, tale Siouxernes Sprog?”

„Lad Ederes egne Bier sværme,” svarede Bijægeren
ærgerlig. „Om I end ikke buer til andet, gamle Bild-

fanger, saa forstaaer I dog fortræffeligt at surre og brumme."

"Opfarende, kort for Hovedet, saaledes er Ungdommen," svarede Bildtfangeren rolig. "Der gaves en Tid, da mit Blod lige saavel som dit, var for hurtigt og for hedt, til at det kunde løbe roligt i Aarerne. Men hvad nytter det i min Alder at tale om Ungdommens taabelige Overmod! Et graat Hoved skal bedække en fornuftig Hjerne og ikke en Pralers Tunge."

"Ja, det er sandt," hvisttede Ellen, "og vi maae nu give Agt paa andre Ting. Der komme Indianerne, for at udsørge os."

Pigen, hvis Frygt havde forstærket hendes Anelsesgave, tog ikke fejl. Hun talte endnu, da en høi, halvnogen Bild nærmede sig dem. Efterat han, saavidt det svage Lys vilde tillade det, i et Minut stiltiende havde mynstret Gruppen, hilsede han den paa sædvanlig Maade i sit Sprogs raae Strubetoner. Bildtfangeren svarede saa godt han kunde, og blev som det lod til fuldkomment forstaaet. For at undgaae enhver Breidelse for Pedanteri, ville vi i vort Sprog meddele Indholdet og, saavidt det lader sig gjøre, ogsaa Formen af Dialogen.

"Have de blege Ansigter opspiist deres egne Bøfler og trukket Skindet af deres egne Bævere," vedblev den Vilde, efterat han havde ladet den sædvanlige Pause,

som maa følge paa den første Hilsen, forløbe, „siden de nu komme, for at tælle hvormange der er blevet tilovers hos Pawneerne?“

„Nogle af os ere her, for at kjøbe, Andre for at sælge,“ svarede Bildtsfangeren; „men Ingen vil komme bag efter, naaar de faae at høre, at det ikke er godt at komme for nær en Siour's Bolig.“

„Siourerne,“ svarede den Bilde, „ere Lyve og de leve i Snee. Hvad kommer os et Folk ved, som boer saa langt herfra, da vi ere i Pawneernes Land?“

„Hvis dette Land tilhører Pawneerne, saa have Hvide og Røde lige Ret dertil.“

„Have de hvide Ansigter da ikke stjaalet nok fra de røde Folk, siden I komme saa langveis fra, for at sige en Løgn? Jeg har sagt, at der her er en Jagtplads for min Stamme.“

„Jeg har lige saa megen Ret til at være her, som I,“ svarede Bildtsfangeren med kold Rolighed. „Jeg siger ikke hvad jeg vel kunde sige; det er bedre at tie. Pawneerne og de Hvide ere Brødre, men en Siour tør ikke vise sit Ansigt i Coupernes Byer.“

„Dahcotah'erne ere Mænd!“ raabte den Bilde, som glemte den paatagne Rolle, med Fryghed, i det han brugte det Navn, som hans Folk var mest stolt af. „Dahcotah'erne kiende ikke til Frygt! Siig, hvad bringer Eder saa langt bort fra de blege Ansigtets Byer?“

„Jeg har seet Solen gaae op og gaae ned over saa mange Raadslagninger og har blot hørt vise Mænds Ord. Lad Eders Høvdinger komme, saa skal min Mund ikke forblive lukket.“

„Jeg er en af de fornemste Høvdinger,“ sagde den Vilde, i det han paatog sig en Mine af fornærmet Bærbighed. „Anseer Du mig for en Assiniboine! Weucha er en Kriger, hvis Navn ofte nævnes, og som man troer.“

„Skulde jeg være en saadan Tøse, at jeg ikke skulde kunne kiende en Teton, som vil binde mig noget paa Wrmet?“ svarede Vildtfangeren med en Udholdenhed, som gjorde hans Nerver Vre. „Gaae, det er mørkt, og Du kan ikke see, at mit Hoved er graat!“

Indianeren syntes nu at være overbeviist om, at han havde brugt et altfor usfelt Kunstgreb, for at føre en Mand bag Lyset, der syntes at være nøie bekiendt med denne listige Fremgangsmaade, og han overtænkte nu, hvad han paa ny skulde finde paa, for at komme til Maalet, da en lille Bevægelse blandt Banden gjorde Ende paa alle hans Planer. I det han kastede et Blik bag ved sig, som om han frygtede for pludselig at blive afbrudt, sagde han i en langt mindre anmassende Tone end forhen:

„Giv Weucha Langknivenes Melk, saa skal han synge dit Navn i Ørene paa sin Stammes store Mænd.“

„Gaae,” svarede Bildtfangeren, og viste ham fra sig med en foragtelig Mine. „Ederes unge Mænd udtale Navnet Mahtoree — mine Ord ere blot for en Høvdinges Øren.”

Den Vilde gav ham et Blik, som, uagtet det svage Lys, meget tydeligt forkyndte et uforsonligt Fiendskab. Derpaa stjal han sig bort imellem sine Kammerater, da han søgte at skjule saavel sin Anmasselse som sin forræderiske Hensigt med Hensyn til Byttets ulige Deel for den Mand, som Bildtfangeren havde nævnt, og som han vidste nærmede sig, fordi Mahtorees Navn just gik fra Mund til Mund. Aldrig saasnart var Beucha borte, førend den kæmpestore Kriger traadte ud af den mørke Kreds og stillede sig hen for den Fangne med den høie, stolte Holdning, som altid bebuder en fornem Indianer. Hans Følge ledsagede ham og ordnede sig bag ved hans Person i dyb og ærbødig Tausshed.

„Jorden er meget stor,” begyndte Høvdingen efter en Pause, fuld af hiin sande Værdighed, som hans Copie saa jammerligt havde forsøgt at paatage sig; „hvorfor kunne min store hvide Faders Børn aldrig faae Plads paa den?”

„Nogle af dem hørte, at deres Benner paa Stepperne trængte til mange Ting,” svarede Bildtfangeren, „og de komme nu, for at see om det er sandt. Nogle paa den anden Side bruge hvad de røde Folk gierne

ville sælge, og de komme, for at gjøre deres Venner rige med Krud og uldne Dækkener."

"Reise Handelsmænd over den store Flod med tomme Hænder?"

"Vore Hænder ere tomme, fordi Eders unge Folk troede, at vi maatte være trætte, og derfor have lettet os vor Byrde. De have taget feil, de troede jeg var gammel, men jeg er stærk."

"Det kan ikke være muligt, I maae have lagt Eders Byrde fra Eder paa Steppen. Viis mine unge Folk Stedet, for at de kunne læsse den paa igien, førend Pawneerne finde den."

"Veien derhen gaaer i mange Bugter, og det er Nat. Nu er det Tid at lægge sig til at sove," sagde Bildtfangeren med fuldkommen Fatning. "Lad dine Krigere gaae over hiin Bakke; der er Vand og Brænde; lad dem antænde en Ild og sove med varme Fødder. Naar Solen gaaer op, vil jeg tale videre med Eder."

En sagte Mumlen, men som dog tydeligt udtalte en stor Utilfredshed, løb igiennem den opmærksomme Forsamling og underrettede den gamle Mand om, at han ikke havde været forsigtig nok med et Forslag, som egentlig gik ud paa at underrette de Reisende i Dalen om, at deres farlige Naboer vare tilstede. Uden i mindste Maade at røbe noget af sine Kammeraters

uro, fortsatte imidlertid Mahtoree Samtalen med samme stolte Bæsen.

„Jeg veed, at min Ven er rig,“ sagde han, „at han fører flere Heste med sig, end de røde Folk have Hunde.“

„Her see I mine Krigere og mine Heste.“

„Hvad? Har da Qvinden en Dahcotah's Fødder, at hun i tredive Nætter kan vandre over Steppen, uden at falde omkuld! Jeg veed nok, at de røde Skovmænd gjøre lange Marscher tilfods, men vi, som leve, hvor Diet ikke kan naae fra den ene Bolig til den anden, vi elske vore Heste.“

Bildtfangeren nølede med Svar. Han var fuldkommen overbevist om, at ethvert Bedrageri, som man opdagede, vilde blive farligt for ham, og ifølge hans Character og Handlemaade var enhver Uføjelse fra Sandheden ham pijnlijk. Men da han betænkte, at det ikke blot gieldte hans eget, men ogsaa Andres Vel og Væ, besluttede han i en Hast, at lade Sagen gaae sin Gang og overlade det til Dahcotah = Høvdingen, om han vilde narre sig selv.

„Siouxernes og de Hvide's Qvinde ere ikke af een og samme Wigwam,“ svarede han undvigende. „Vilde en Setonkriger gjøre sin Kone større, end han er selv? Vistnok ikke, og dog have mine Øren hørt, at der gives Lande, hvor Qvindeerne raadslaae.“

En let Bevægelse i den mørke Kreds underrettede igien Vildtfangeren om, at hans Erklæring var bleven hørt med Forundring og næsten uden Mistro. Kun Høvdingen syntes ubevægelig og ikke i mindste Maade tilbøielig til at lade noget fare af sin Stoltthed.

„Mine hvide Fædre, som leve ved de store Søer,“ sagde han, „have erklæret, at deres Brødre imod Solens Dpgang ikke vare Mennesker, og nu seer jeg, at de ikke have løiet. Gaae — hvad er vel et Folk, hvis Høvding er en Kvinde! Er I denne Kvindes Hund og ikke hendes Mand?“

„Ingen af Delene. Jeg har aldrig seet hende før i Dag. Hun kom til Steppen, fordi man havde sagt hende, at her levede et stort og ædelt Folk, som kaldes Dahcotah'er, og fordi hun ønskede at see Mennesker. De blege Ansigtets Koner aabne, ligesom Siourer=nes Koner, deres Dine efter Nyheder; men hun er fattig, ligesom jeg selv er, og hun vil hverken kunne faae Korn eller Bøffelkiød, naar I fratage hende den Smule, som hun og hendes Ven endnu besidde.“

„Hvor mange skændige Løgne høre ikke nu mine Dren!“ raabte Tetonfrigeren med en saa vældig Stemme, at selv hans røde Tilhørere traadte forstrækkede tilbage — „Er jeg da en Kvinde! Har en Dahcotah da ingen Dine! Siig mig, hvide Fæder: Hvad er det

for Folk af din Farve, som sove der henne ved de fælede Træer?"

I det han gjorde dette Spørgsmaal, pegede den opbragte Høvding hen i den Retning, hvor Ismaels Leir laae, saa at Bildtfangeren ikke kunde nære nogen Tvivl om, at det jo var lykkedes denne Mands skarpe Blik at opdage hvad de Andre forgieves havde søgt efter. Hvor ubehageligt han endog blev stemt ved en Begivenhed, der kunde faae et slemt Udsald for de Sovende, og trods en lille Urgrelse over at see sig saa ganske narret af den Vilde, beholdt den gamle Mand sin Stolighed.

„Det kan vel være sandt, at der sover hvide Mennesker paa Steppen," svarede han. „Naar min Broder siger det, saa er det sandt; men hvad det er for Folk, der saaledes stole paa Tetonernes Udelmodighed, det kan jeg ikke sige. Er det Fremmede, som sove der, saa send Eders unge Mænd ud, for at de kunne vække dem; ethvert blegt Ansigt har ogsaa en Tunge."

Høvdingen rystede paa Hovedet med en mild og fyrig Smilen, vendte sig derpaa hurtigt om og endte Samtalen, i det han svarede: „Dahcotah'erne ere en klog Stamme, og Mahtoree er deres Høvding! Han vil ikke skraale til de Fremmede, for at de skulle staae op og snakke til ham med deres Carabiner. Han vil hviste

dem sagte i Dret. Saa kunne Folk af deres egen Farve komme og vække dem!"

Da han ved disse Ord dreiede sig om paa sin Hæl, lød der en sagte Bifaldslatter igiennem den mørke Kreds, der paa Diebliffet opløste sig og fulgte ham til et Standpunkt, som var noget borte fra Fangerne, hvor de, som turde vove at sige deres Mening i Paa-hør af en saa stor Kriger, igien forsamlede sig omkring ham, for at holde Raad. Weucha benyttede denne Leilighed, for at fornye sin Begiæring, men Bildtfangeren, som nu vidste, at hans Magt intet havde at betyde, viste ham fra sig med Uvillie. For denne ondskabsfulde Vildestes Paatrængenhed blev der imidlertid snart paa en virksommere Maade sat en Grændse, i det der blev givet Befaling til, at hele Troppen, Dyr og Menneſter, ſkulde forandre Stilling. Man brød op med en Stilhed og i en Orden, som vilde have gjort langt mere dannede Stammer Fre. Men det varede ikke længe, førend der igien blev gjort Holdt, og da de Fagnæ fik Tid til at ſee ſig omkring, opdagede de foran ſig Udkanten af det lave Krat, ved hvilket Iſmaels Horde laae.

Her blev atter holdt Raad og meget alvorligt.

Hestene, ſom vare vante til ſaadanne hemmelige og ſkjulte Angreb, bleve endnu engang anbetroede til dem, ſom atter ſkulde bevogte Fangerne. Bildtfange-

ren fik igien Grund til at blive ilde tilmode, da han fandt, at Weucha stod ham nærmest, og, hvad man kunde slutte sig til af hans triumpherende Blik og den bydende Mine, han paatog sig, var Anfører for Bevogterne. Den Vilde, som uden Tvivl havde sine hemmelige Befalinger, indskrænkede sig imidlertid for Dieblikket til at gjøre en betydningsfuld Bevægelse med sin Tomahawk, i det han truede Ellen med Døden. Efterat han paa denne Maade havde erindret sine mandlige Fanger om den Skiebne, som uundgaeligt vilde træffe Pigen ved den mindste Lyd, de gave fra sig, iagttog han under den følgende Scene en streng, dyb Tausheb. Dette uventede Forhold satte Bildtfangeren og hans tvende ledsagere i Stand til at henvende hele deres Opmærksomhed paa hvad der af de følgende interessante Optrin ved det svage Lys var at see i Nærheden af dem.

Mahtoree ordnede Alt efter eget Godtbefindende. Han betegnede hver Enkelt noie den Plads, han skulde indtage, som En, der kiendte de forstieilige Gegenstæber hos Enhver af sine ledsagere, og man adlød ham med den Agtelse og Nøiagtighed, hvormed en indianer Krieger efterkommer sin Hovdings Befalinger, naar det gielder. Alle begave sig nu afsted og saa stille og hurtigt, som det er hiin Stamme egent, indtil Enhver havde indtaget den ham anviste Post, med Undtagelse af to

bertil udsøgte Krigere, som forbleve ved Anførerens Person. Da de Andre vare borte, vendte Mahtoree sig til disse Udvalgte og tilkiendegav dem ved et Tegn, at det afgjørende Dieblis nu var kommet, da Foretagendet skulde udføres. Enhver lagde nu den lette Fuglebøsse fra sig, som han under Navn af Carabin førte med sig, egentlig blot for sin Rangs Skjld, og stod kort efter, i det han skildte sig ved alt hvad der kunde trykke ham, som en mørk og vild Statue i den naturlige Legemstilning og næsten ogsaa i Naturens Dragt. Mahtoree overbeviste sig om, at han holdt rigtigt paa Tomahawken, sølte til sin Kniv, om den sad fast i Skeden, bandt sin Wampumbelte fastere om Livet og prøvede, om det brogede Skjørt ikke hindrede ham i hans Bevægelser. Saaledes paa enhver Maade forberedt og udrustet til et fortvivlet Foretagende, gav Tetonhøvdingen Begge Tegn til at bryde op.

Ved Siden af hverandre gik nu de Tre saa nær til de Reisendes Leir, at deres mørke Skikkelse ganske forsvandt for de Fangne. Her standsede de og saae sig længe omkring som Følk, der betænke noget og overveie de videre Følger, førend de gjøre det fortvivlede Skridt. Derpaa sank de sammen og forsvandt i den høie Lyng.

Det kan ikke falde vanskeligt, at udmale sig den Forbittrelse og Angest, som havde bemægtiget sig de

tre Tilskuere ved disse truende Bevægelser, der kunde have saa store Følger. Hvad Grunden endog kunde være til, at Ellen ikke følte nogen synderlig Godhed for den Familie, hvor Læseren først saa hende, saa tillob dog ikke hendes qvindelige Medlidenhed, og maaſtee ogsaa en Rest af Velvillie, at denne Tilbøielighed ganske kvaltes i hendes Bryſt. Meer end een Gang følte hun ſig ligesom drevet til at trodse den frygtelige og øieblikkelige Fare og lade ſin ſvage og virkelig afmægtige Stemme lyde til Advarſel. I denne Trang var ſaa ſtærk og naturlig, at hun upaatvivlelig vilde have givet efter for den, hvis ikke Paul Høver lige ſaa ofte ſom indſtændigt havde foreſtillet hende hvor taabeligt det vilde være. I den unge Bijægers Bryſt herſkede der en ſelfom Blanding af Følelſer. Hans første og fornemſte Bekymring angik upaatvivleligt hans ſvage, værgeløſe Pedsagerinde, men i den urolige Jægers Bryſt forbandt ſig Følelſen af hendes Fare med en ſtolt, vild og intet mindre end ubehagelig Tilſkyndelſe til Kamp. Endſkøndt han var forenet med Udvandrerer ved langt ſvagere Baand end Ellen, ſaa onſkede han dog at høre Flinterne knalde, og han vilde, hvis der blot havde været den mindſte Leilighed dertil, have været en af de Førſte, ſom ilte dem til Hjælp. Han havde ogsaa Dieblik, i hvilke han følte en næſten uimodſtaaelig Tilſkyndelſe til at ſpringe frem og vække

de uforsigtige Sover. Men et Blik paa Ellen var tilstrækkeligt, for at bringe ham til at følge Fornuften og gjøre ham opmærksom paa Følgerne. Blot Wildtfangeren forblev en rolig Jagttager, som om der ikke foregik noget, der kunde have Indflydelse paa hans personlige Vel og Vee. Hans bestandigt opmærksomme Dine bevogtede enhver Bevægelse med den Rolighed, som anstaaer en Mand, der er bleven graa under farlige Optrin og ikke saa let taber Samlingen, og med et Udtryk af kold Bestemthed, der forraader den Hensigt, at drage Fordeel af den mindste Skibdesløshed, som Bevogterne vilde gjøre sig skyldige i.

Detonkrigerne havde imidlertid ikke været ledige. I det de benyttede den Dunst, der var udbredt over Heden, vare de, ligesom lumste Slangar, der fare løs paa deres Bytte, krebne hen over Græsset, indtil de havde naaet det Punkt, hvor de maatte fordoble deres Forsigtighed, naar de vilde videre frem. Blot Mah-toree havde af og til løftet sit mørke, skumle Ansigt op over Lynge og anstrengt sine Dine, for at trænge igiennem det Mørke, som indhyllede Leiren. Ved denne korte Mynstren med Dinene fik han imidlertid saa tilstrækkelig Underretning, at han, saameget mere som han allerede tidligere havde spioneret, var fuldkommen vis med Hensyn til sine Slagofferes Leie og Stilling,

endstøndt han endnu svævede i Ubished om deres Antal og deres Midler til Forsvar.

Men alle hans Anstrengelser for ogsaa at skaffe sig Underretning om begge disse saa væsentlige Punkter, bleve imidlertid forhindrede ved den Dødsstilhed, som herskede i Leiren, der laae der fast som en Dødens Mark. For klog og for mistroisk til i en saa tvivlsom Stilling at forlade sig paa Andre, der ikke var saa stærk og snu som han selv, bad Dahcotah'en sine Kammerater forblive paa det Sted, hvor de laae, og begav sig ene paa Veien.

Mahtoree listede sig nu sagte og langsomt frem, og den Maade, det skete paa, vilde have hørt til de allerbesværligste for enhver, der ikke var øvet deri. Men selv den listigste Slange vilde ikke kunne have bevæget sig med mere Sikkerhed og mindre Alarm. God for God slæbte han sig igjennem det nedtrykte Græs, og standsede hvert Diebliø, for at opsnappe den mindste Lyd, som kunde forraade ham noget angaaende de i Nærheden værende Reisende. Det lykkedes ham endelig at trække sig ud af Maanestkinnet og ind i Skyggen i Forbybningen, hvor hans eget mørke Legeme ikke alene var mindre udsat for at blive seet, men hvor Gienstandene omkring ham ogsaa faldt tydeligere i Dinene.

Her blev Tetonen længe liggende, for at anstille

sine Ingttagelser, førend han listede sig videre frem. Hans Stilling satte ham i Stand til tydeligt at overse hele Leiren med Teltet, Vognene og Hytterne, og den erfarne Kriger kunde deraf saa temmelig slutte sig til den Modstand, han kunde møde. I Leiren herskede endnu bestandigt en unaturlig Tausshed, som om Folkene der undertrykkede Sønnens rolige Vanden, for endnu tydeligere at tilkiendegive deres Eigegyldighed. Høvdingen lagde Dret til Jorden og lyttede opmærksom. Han vilde allerede til at reise sig, da han hørte et langt og zittrende Vandedrag af en, som ikke sov roligt. Indianeren var altfor bevandret i alle Slags Rænker og Trækker, til at kunne blive Offeret for et eller andet simpelt Kunstgreb. Han fandt Lyden ganske naturlig og tøvede nu ikke længer.

En Mand, hvis Nerver havde været mindre stærke, end den dristige Mahtoree's, vilde have følt hvad det var for et Bovestykke, som denne foretog saa aldeles uden Frygt. Rygtet om den haardnakke og dristige Eventhyrer, der saa ofte var trængt igennem de af hans Folk beboede Ørkener, var ham vel bekendt; men i det han med den Agtelse og Forsigtighed, som en fiæk Fiende aldrig undlader at indgyde, kom nærmere, skete det dog tillige med den vilde Hævngierrighed hos en Rød, som med misundelig Forbittrelse tænkte paa de Fremmedes lovfribige Indtrængen.

Tetonen forandrede sin første Retning og flød sig langs frem med Udkanten af Krattet. Da dette var heldigt udført, reiste han sig op og oversaae endnu en Gang hele Stillingen. Et eneste Blik var tilstrækkeligt til at vise ham, hvor den ligegyldige Sovende laae. Læseren vil lettelig kunne indsee, at det lige saa godt var lykkedes den Bilde at komme tæt hen til den ene af Ismaels sørnige Sønner, der af Faderen havde faaet det Hverv, at bevogte den eensomt liggende Leir.

Da han havde overbevist sig om, at han ikke var bleven opdaget, reiste Dahcotah'en sig, og i det han boiede sig forover, bevægede han sit mørke Ansigt over den Sovende paa den Stadefro Maade, paa hvilken Slangen saa ofte spiller omkring sit Dffer, førend den giver det det dødelige Bid. Da han nu endelig var bleven fuldkomment underrettet ikke alene om den Fremmedes Person, men ogsaa om hans øvrige Beskaffenhed, vilde Mahtoree just trække Hovedet tilbage, da en sagte Bevægelse af den Sovende forkyndte, at han var vaagen. Den Bilde greb den Kniv, som hang ved hans Belte, og i samme Dieblis blinkede den over den Udvaandrede Bryst. Men pludselig forandrede han sit Forsæt. Hurtigt, som den Tanke, der opsteg hos ham, sank han igien ned bag Stammen af det sælbende Træ, som den Anden lænede sig til, og blev i Skyg-

gen af samme liggende saa ubevægelig og tilsyneladende føleløs, som Træet selv.

Den lade Skildvagt slog de tunge Dientlaage op, og efterat han et Dieblit havde seet ud i den mørke Himmel, sluttede han sig vældigt, og Riæmpelegemet reiste sig fra den Stamme, det havde lænet sig til. Derpaa saae han sig omkring med et Slags Vagtsomhed, det vil sige, ved at lade sine stive Dine løbe hen over de mørke Steder af Leiren og endelig tabe sig i Halvmørket paa den aabne Steppe. Men da han ikke saae andet, end de uafbrudte mørke Jordbølger paa Heden, forandrede han sin Stilling saaledes, at han nu ganske vendte Ryggen til sin farlige Rabo og halv sovende igien lod sit Legeme synke hen i den forrige hvilende Stilling. Der paafulgte nu en lang, for Letonen plintlig ængstelig Stilling, førend at den Reisesendes dybe Manden forkyndte, at han igjen var falden i Sovn. Den Vilde var imidlertid altfor mistænksom, til at han strax skulde have troet at han virkelig sov. Men Udmattelsen efter en usædvanlig møjsommelig Dag laae altfor tungt paa Skildvagten, til at den Anden længe kunde have været tvivlraadig. Mahtoree's Bevægelse var imidlertid, da han igjen reiste sig op paa sine Knæe, endnu altid saa aldeles uden Stoi og saa forsigtig, at selv en vaagen Jagttager kunde have tvivlet om, at han virkelig bevægede sig. Endelig var

det dog stæet, og Dahcotah = Høvdingen bøjede sig igien over sin Fiende, uden at det forarsagede en stærkere Alarm, end naar det visne Løv af Bomuldsstræet svævede hen igiennem Natteluften.

Nu saae Mahtoree, at Soverens Liv var i hans Hænder. Paa samme Tid, som han betragtede Unglingens vældige og athletiske Lemmer med den Beundring, som udmærket fysisk Kraft næsten altid vækker i den Vildes Bryst, gjorde han sig ganske koldblodig færdig til at udslukke den Livsflamme, som ene og alene kunde gøre disse Lemmer frygtelige. Efterat han havde forviiset sig om det Sted, hvor Hjertet sad, og han sagte havde trukket Folderne af Klæderne tilside, opløste han sit skarpe Baaben og vilde just forene Kraft og Færdighed i eet Stød, da den unge Mand skædesløs kastede sin solbrændte Arm tilbage, og ved denne Bevægelse udfoldede hele sin Muskelkraft.

Den skarpsindige og listige Vilde holdt inde. Han følte sig pludselig overbevist om, at hans Søn i dette Dieblik vilde være ham mindre farlig end hans Død. Den allermindste Støi, den Dødsrallen, hvormed en saadan Kraftskabning formodentlig vilde tage Afsked med Livet, stod ham pludselig for Dinene, og Tanken viste ham hvad Følgerne kunde blive deraf. Han saae endnu engang tilbage til Leiren, derpaa ind i Krattet, og endelig fløi hans fyrige Dine over den vilde, døds-

stille Hede. I det han derpaa atter bøiede sig ned over det slaante Offer, overbeviste han sig om, at det var fast, og opgav derfor, følgende en modnere Politiks Raad, sit umiddelbare Forehavende.

Mahtoree trak sig tilbage næsten lige saa stille og forsigtigt, som han havde nærmet sig. Han stjal sig nu langs hen med Udkanten af Krattet, for at kunne have et Smuthul, som han ved den mindste Allarm kunde tre til. Han kom nu Boligen nærmere, ganske nær, undersøgte den ydre Lærredsvæg, lyttede med pünlig Domærksomhed, om hans Dre kunde mærke noget, og nu vovede den Vilde at løfte det uldne Dækken nede ved Randen noget i Veiret og stifte sit mørke Ansigt ind igiennem Abningen. Der forløb fast et Minut, førind Teton-Høvdingen trak Hovedet tilbage og satte sig ned uden for Teltet. Her sad han, ligesom henskunken i dybe Betragtninger, i nogen Tid næsten ubevægelig; derpaa lagde han sig igjen ned i sin krummede Stilling, og stak endnu engang Hovedet ind under Teltvæggen. Denne anden Beskuen af det Indre varede længer og var maaskee endnu mere uheldbebudende end den første. Men som Alt paa Jorden fik den ogsaa Ende, og den Vilde trak igjen sine sunkende Dine tilbage fra dette hemmelighedsfulde Sted.

Mahtoree havde igjen stubbet sit Legeme flere Aen fra dette Sted, nærmede sig langsomt de forskellige

Gienstande, som indtog Midten af Leiren, og standse-
derpaa igien. Der fulgte nu en ny Pause; han saae
tilbage paa den eensomt staaende Hytte, som han var
krøben omkring, ligesom om han var ubis med sig selv,
om han ikke skulde vende tilbage til den. Men den
Forsøgning af Grene, som, neppe en Arms Længde fra
ham, omgav hiin Midte, og de Forsigtighedsregler,
som den tilkiendegav og som vidnede om hvormeget Kost-
bart den indsluttede, vakte dog endnu stærkere hans
Begjærlighed og drev ham videre frem.

Medens den Vilde snoede sig igiennem de høi-
lige Grene og Løv af Bomuldsstræerne, forarsagede han ikke
nogen stærkere Alarm, end et frybende Dyr vilde have
giort, og han kunde ogsaa stussende efterligne Lyden af
et saadant. Men da han havde opnaaet sin Hensigt
og havde giort sig bekendt med alle Gienstandene inden
for Forsøgningen, brugte Tetonen den Forsigtighed, at
aabne sig en Vej, ad hvilken han med færre Hindrin-
ger i en Hast kunde trække sig tilbage. Han reiste sig
nu op og stred igiennem Leiren ligesom den Døde, og
søgte efter hvem og hvad han først kunde offre sin
lumste Dnskab. Han havde allerede spioneret den
Hytte, hvor Konen og Børnene sov, og var kommen
forbi flere gigantiske Stikkelser, som laae paa en Bunke
Græs og Løv — og til Lykke for ham alle vare i
ubevidst Hjælpeløshed — da han endelig kom til det

Sted, hvor Ismael selv sov. For en saa skarpsende Mand, som Mahtoree, var det klart, at han nu havde den Fornemste af de Reisende i sin Magt. Længe stod han, eller rettere sagt svævede han over Udbandrerens herkuliste Begeme, overveiende alle mulige Følger, saavel som de virksomste Midler til at kunne gjøre en rig Høst.

Han havde igien stukket Kniven i Skeden, som han i et Slags feberagtig Bevægelse havde trukket, og gik nu videre, da Ismael, for hvis halvaabnede Dine der bevægede sig en Skygge, vendte sig om og i en barsk Tone spurgte hvem det var. En Vilts hele Lidskighed og Færdighed kunde ene og alene her afvenne Faren. Efterabende de dybe, uforstaaelige Toner, som han hørte, kastede Mahtoree sig ned paa Jorden saa lang han var, ligesom om han vilde sove. Endskjøndt Ismael med Sønnen i Dinene ret godt saae hele denne Bevægelse, saa blev dog dette Kunststykke udført altfor dristigt og beundringsværdigt, til at det skulde have forfeilet sin Virkning. Den søvnige Fader lukkede Dinene, og det varede ikke længe, førend han igjen faldt i en dyb Søvn, medens Forræderen opholdt sig midt i hans Families Skied.

Det var nødvendigt for Tetonen, i flere Minutter at beholde den Stilling, han havde taget, for at overbevise sig om, at man ikke mere lagde Mærke til ham. Hans virksomme Mand var derimod ikke saa ro-

lig som hans Legeme. I den modnedes der en fin Plan, der, som han haabede, skulde spille ham hele Leiren med Sager og Mennesker i Hænderne. Saa snart den utrættelige Vilde kunde gaae sikker til Værks, var han igien paa Benene. Han vendte sig først mod den lille Stald, hvor Huusdyrene vare indspærrede, og frøb derhen paa den allerede omtalte Maade.

Det første Dyr, han stødte paa, foranledigede ham til en lang og farlig Tøven. Det trætte Kreatur, hvem maaskee et hemmeligt Instinct lærte, at Mennesket var dets sikkeste Beskytter i disse endeløse Ørkenner, var saa overordentlig underdanig, at det villig underkastede sig en nøie Undersøgelse af Tekonens Haand. Under det lette Dækken følte han med utrættelig Nygierrighed det fiintbyggede Dyrs bløde Kied og spinkle Bygning. Men tilsidst slap han det igien, da han ikke syntes, at det buede noget for hans Bytteexpedition og det ikke lovebe hans Gane nogen synderlig Tilfredsstillelse. Men saasnart han befandt sig blandt Lastdyrene, følte han sig særdeles tilfreds, og det var alt det, at han kunde undertrykke de eiendommelige Glædesudbrud, der meer end een Gang svævede ham paa Læberne. Her glemte han alle de Farer og Bøvestykker, igiennem hvilke han var trængt hen til dette farlige Sted, og den listige og længe øvede Krigers Arvøgenhed, glemtes for et Dieblif over den Vildes Sublen.

Femte Capitel.

Medens Detonfrigeren paa denne Maade udførte sit Foretagende, afbrød ikke en eneste Lyd fra Heden den dybe Stilhed. Hele Banden laae paa deres Poster og ventede med de Vildestes velbekjendte Laalmodighed paa Tegnet til et almindeligt Angreb. De ængstelige Fanger, for hvem det Hele havde en saa vigtig Interesse, saae fra deres Standpunkt paa den lille Høi intet andet end det høitidelige Billede af en Drken, som kun sparsomt var belyst af Maanen, hvis Straaler stinnede mat igiennem en Sky. Den Plads, hvor Leiren laae, var betegnet ved en endnu større Dunkelhed, end den, der indhyllede de lavere Strækninger; Rygningen af de høiere Punkter var derimod meer oplyst. Iøvrigt herskede der rundt omkring hiin dybe, af intet forstyrrede Rolighed, som characteriserer en Drken.

Men for dem, som vidste hvad der under denne Nattens Stilhed udrugedes, var det et Optrin, som satte dem i den voldsomste Bevægelse. Deres Angest steg lidt efter lidt, da der forløb det ene Minut efter det andet, og der ikke hørtes den ringeste Lyd af Liv fra det rolige Mørke, som indhyllede Krattet. Paul begyndte at aande stærkere og dybere, og meer end

eengang foer Ellen sammen, naar hun ved at hænge sig i hans Arm følte, at den Kraftfulde Mand zittrede.

Hvorledes det forholdt sig med Weuchas Rebelighed og Paalidelighed, have vi allerede omtalt. Læseren vil derfor ikke studse, naar han hører, at han var den Første, som overtraadte de Regler, han selv havde paa-
lagt sig. Det var just i det Dieblig, da vi forlode Mahtoree, som knap var i Stand til at undertrykke sin voldsomme Henrykkelse ved Synet af Ismaels for-
træffelige Eastdyr, at den Mand, som han havde valgt til at bevogte de Fangne, af en ondskabssuld Fornøielse foretrak at martre dem, som det var hans Pligt at be-
skytte. I det han holdt Hovedet tæt hen til Wildt-
fangerens Dren, mumlede den Wilde meer end han hvir-
kede i dem:

„Naar Tetonerne miste deres Høvding ved Lang-
knivenes Hænder, saa døde baade Gamle og Unge.”

„Livet er en Gave af Wahcondah,” var det rolige Svar; „den tatoverede Krieger maa lige saavel som Guds andre Børn underkaste sig hans Love. Menne-
skene døde blot, naar han vil det, og ingen Dacotah kan forandre Timen.”

„See!” svarede den Wilde og holdt sin Kniv tæt foran den Fangnes Nasyn. „Weucha er Wahcondah for en Hund.”

Den gamle Mand fæstede sine Dine paa sin Bog-

ters ondskabssfulde Ansigt, og fra hans dybtliggende Dine fremlyste der en retsaffen Mands Foragt og Brede; men i samme Dieblig gik den over i et Udtryk af Medlidenhed og Kummer.

„Skulde En, som er skabt i Guds Billede, kunne vredes paa en ufornuftig Skabning,” sagde han paa Engelsk og langt høiere, end Weucha ønskede at fortsætte Samtalen. Den Vilde vilde drage Fordeel af denne sin Fanges uvilkaarlige Fornærmelse, og i det han greb ham i hans tynde, graae Haar, som hang ned under hans Hue, stod han just i Begreb med, i ondskabssfuld Glæde med sin Kniv at stille dem fra Hovedet, da der pludselig hørtes et langt, hvinende Skrig, hvorpaa fulgte en hundredfold Echo rundt omkring fra Ørkenen, som om tusinde Dæmoner paa eengang havde opløstet deres Stemmer. Weucha slap ham og streg med i vild Glæde.

„Nu!” raabte Paul, som ikke længer var i Stand til at tæmme sin Utaalmodighed. „Nu, gamle Ismael, nu gielder det at vise Kentucky=Blod! Brænder løs, Dreng! Sigter langs hen med Jorden, thi der have de Røde gravet sig ned!”

Hans Raaben var imidlertid til ingen Nytte, eller blev i det mindste ikke hørt under al den Skrigen og Skraalen og Allarm, der imidlertid brød frem fra et halvhundrede Halse paa begge Sider af ham. Bogterne

ved de Fangne bleve vel staaende, men ligesom utaalmodige Heste, der vente paa Signal til at fare afsted. De klirrede med deres Baaben, sprang op og ned som jublende Børn og holdt ikke op med at udtrykke deres Glæde ved vilde og overgivne Skrig.

Midt under Alarmen hørte man en Lyd, lig den, naar man venter en Flok Bøfler, og derpaa saae man pludseligt alt Jesmaels Dvæg bryde ud i en Uorden og Angest.

„De have berøvet Jesmael Squatter * hans Dvæg,” sagde den opmærksomme Wildtfanger. „De Slangere have sat ham i en lige saa hjælpeløs Tilstand som en Bæver!” Han talte endnu, da den hele Masse strømmede Dyr kom ansættende op ad Bakken og seiede forbi det Sted, hvor han stod, forfulgte i Hælene af en Bande sorte, dæmonagtige Bæfener.

Tetonhestene, som altid vare vante til at tage Deel i deres Herrerens Lidenskaber, begyndte at faae samme Lyst, og det var med Rød og neppe, at Bogteren kunde holde dem. I dette Dieblik, da Alles Dine vare rettede paa de Dyr og Mennekter, der susede forbi som en hvirvelvind, rev Wildtfangeren Kniven af Haanden paa sin uopmærksomme Bogter med en Kraft, der ikke syntes at svare til hans Alder, og overklar

* Benævnelsen Squatter betegner en Mand, der uden Staternes Tilladelse søger at colonisere sig.

med et eneste Snit den Rem, hvormed de vare sammenkoblede. De vilde Dyr vrindskede af Glæde og Skræk, og i det de huggede Jorden høit i Veiret med deres Høver, satte de afsted i en halv Snees forskellige Retninger ind ad den aabne Hede.

Weucha vendte sig mod Angriberen med en Tigers Bildhed og Behændighed. Han greb efter det Baaben, som saa pludselig var bleven ham frarevet, greb med afmægtig Hastighed efter Skafet af sin Tomahawk, og saae dog i samme Dieblis med en vestlig Indianers hele Begiærlighed efter det flygtende Hornqvæg. Kampen imellem Tørst efter Hevn og Begiærligheden var kort, men tung. Den sidste seirede hurtigt i et Bryst, hvis Eidenstaber, som man siger, hørte til de krybende, og der forløb blot nogle Dieblis imellem Dyrenes Flugt og Bogternes Forfølgelse. Wildtfangeren havde efter sin dristige Handling seet sin ubestemte Fiende stivt i Dinene og pegede nu, da Weucha og hans Kammerater vare forbundne, paa det mørke Tog, i det han med en dyb, fast uhorlig Latter sagde:

„Rød Natur er rød Natur, hvad enten det saa er paa Steppen eller i Skovene! Den, der havde tilladt sig en saadan Frihed mod en christelig Skildvagt, vilde i det mindste have faaet et Rakkebrag derfor, men der løber nu Tetonen efter sine Heste, som om to Been gjorde samme Tieneste, som fire, ved en saadan Løben

omkap. Og dog ville de Satanere have faaet fat paa enhver Hov, førend det endnu bliver Dag, thi der er Fornuft imod Instinct. Du stakkels Fornuft, og dog have Indianerne en god Portion deraf. Ja, ja, de røde Delawarere, dem var det, America kunde være stolt af, men hvor ubetydeligt og adsplittet er nu ikke hiint mægtige Folk! — Nu er der ikke andet for vor Udvandrere at gjøre, end at slaae sig til Ro her. Band har han nok af, men Naturen nægtede ham den Fornøielse, paa en ulovlig Maade at berøve Jorden dens Træer. Han har seet sine siirføddede Dyr for sidste Gang, eller ogsaa maatte jeg kun daarligt kende disse listige Siourer.”

„Skulle vi ikke slaae os paa Ismaels Parti?” sagde Bijægeren. „Thi der vil blive en ordentlig Fægtning, hvis ellers ikke den gamle Karl paa eengang skulde være bleven modfalden.”

„Nei, nei, nei!” raabte Ellen hastigt.

Bildtfangeren afbrød hende, i det han sagte lagde sin Haand paa hendes Mund og sagde: „Stille, stille! Bore Stemmer kunde ellers let bringe os i Fare. Har Eders Ben,” tilføiede han og henvendte sig til Paul, „det behørig Mod....”

„Kald mig ikke Squatteren min Ben,” afbrød den unge Mand ham. „Jeg har endnu aldrig indladt mig

i Venstreb med Nogen, som ikke kan fremvise mig Brev og Segl fra det Land, som ernærede ham."

"Nu vel, saa kald ham da Ederes Bekjendt. Er han Mand for med Krud og Bly at forsvare hvad der er hans?"

"Hvad der er hans! Ja tilvisse, og ogsaa hvad der ikke er hans. Kan Du sige mig, gamle Bildtsanger, hvem var det, der holdt den Flint, som blæste Livsløst ud paa Sheriffsens Fuldmægtig, da han vilde jage de ulovlige Colonister ud, der havde samlet sig i Gammet-Kentucky, ligesom en Flok Bøfler. Jeg var samme Dag gaaet paa Jagt efter en prægtig Sværm, som havde indkvarteret sig i en huul Bøg, og der laae de Godtsfolks Officeer ved Roden af Træet, og havde et Hul netop igiennem den „Guds Raade," som han havde i Bestelommen over Hjertet; som om han troede, at en Stump Kalveskind kunde have været et Brystpandser imod en saadan Karls Kugle. Stille, stille, Ellen, Du behøver ikke at være bange, det blev jo dæst ned; og der var over et Halvhundrede, som boede der i Nabolaget, og Ingen med mere Ret end han."

Den stakkels Pige gyste og søgte med al Magt at undertrykke et Suk, som trods hendes Anstrengelse vilde stige op fra Hjertet.

Den gamle Mand syntes at være fuldkommen tilsteppen, 1 H.

freds med den Underretning, som han af Pauls forte, men forstaaelige Svar havde faaet om Udbandrerens Character, og spurgte nu ikke videre, om Ismael var beredt til at hegne den Uret, han havde lidt, men fulgte hellere de Tanker, der, som en Følge af Sagens Natur, opstode hos ham ved denne Begivenhed.

„Enhver Kiender bedst de Baand, som knytte ham til hans Medmennesker,” svarede han, „skiondt det er meget beklageligt, at Farve, Formue, Sprog og Rundskaber skulle gjøre en saa stor Forskiel imellem dem, som alle tilsammen ere Børn af een Fader. Smidlerstid,” vedblev han, i det han gjorde en noget selsom Overgang, der characterisere Manden, „saasom denne Begivenhed er af det Slags, som gjør det sandsynligere, at der snarere behøves en Fægtning end en Prædiken, saa vil det vel være det bedste, at holde sig færdig til at tage mod Følgerne. — Holdt! Det rører sig der nede! Man kan let have seet os.”

„Familien er paa Benene,” skreg Ellen med zittrende Stemme, der næsten robede lige saa megen Frygt ved hendes Venners Nærmelse, som hun tidligere havde lagt for Dagen ved sine Fienders Nærværelse. — „Gaae, Paul, forlad mig. Dig maae de i det mindste ikke see.”

„Hvis jeg lader Dig, Ellen, i Stikken her i denne Ørken, førend jeg i det mindste veed Dig i Sikkerhed

under den gamle Ismaels Varetægt, saa vil jeg ønske, at jeg aldrig meer maa høre en Bi surre, eller, hvad værre er, aldrig meer maa have Lykke med mig, naar jeg gaaer paa Fangst."

"Du glemmer den gamle Mand; han vil ikke forlade mig. Og have vi ikke mange Gange været stillet fra hinanden, Paul, saa at der var meer end denne Ørken imellem os."

"Jeg gjør det paa ingen Maade. Indianerne kunde komme igien med deres Brælen, og hvor blev Du saa af? I kunde allerede være Halvveien til Rocky-Mountains, førend Nogen kunde komme paa Spor efter Jer. Hvad mener I, gamle Bildtfanger? Hvor længe vil det vel vare, førend disse Tetonier, som I kalder dem, ville komme tilbage, for at hente hvad de denne Gang har ladet Ismael beholde."

"Vær I kun ganske rolig," svarede den gamle Mand og loe paa sin egen stille Maade; "de Døvle sværme i det mindste en fem sex Dimer omkring efter deres Kreaturer! Hør, nu ere de just nebe paa Engen. Siouxernes Heste ville jage afsted som lige saa mange langbenede Elsbjør. — Ned, ned i Græsset med Jer begge To. Saa sandt jeg lever, der spænder En Hænen!"

Bildtfangeren lod dem ikke faae Tid til at betænke sig; han rev dem ned med sig og krøb dybt ned i Lyn-

gen, endnu medens han sagde det. Det var en Eykke, at den gamle Jægers Sandser vare forblevne saa skarpe, og at han lige saa hurtigt udførte hvad han besluttede. Aldrig saasnart laae de alle Tre i Lynen, førend deres Øren fik en Hilsen af velbekiendte, skarpe fædrelandske Flinteskud, og Ruglerne i samme Dieblis pebe dem ganske tæt hen over Hovederne.

„Godt gjort, I unge Grene, godt gjort, gamle Stamme,” hvidskede Paul, hvis muntre Lune ikke forsvandt i nogen nok saa farlig Stilling. „En saa lystig Flintemusik, som noget Menneske kan ønske sig den. Pas paa, Bildtfanger; her kunde det let komme til en tredobbelt Krig. Skal jeg sende dem det lige saa godt tilbage igjen?”

„Intet andet end gode Ord,” svarede den Gamle hastigt, „ellers er det ude med Eder begge To.”

„Jeg kan sandelig ikke indsee, at det vilde blive bedre, om jeg brugte Tungen istedet for Flinten,” sagde Paul halv lystig, halv bittert.

„For Himmelens Skyld, lad dem ikke høre Dig,” raabte Ellen. „Gaae, Paul, gaae. Du kan nok komme afsted.”

Der saldt flere Skud efter hverandre, det ene nærmere end det andet. Hun taug lige saa meget af Forsigtighed som af Frygt.

„Det maa der gøres en Ende paa!” sagde endelig

Bildtsfangeren og reiste sig med Værdighed; i hans Minder kunde man læse en alvorlig Beslutning. „Jeg veed ikke, Børn, hvad Grund I kunne have til at frygte dem, som I begge burde elske og agte, men der maa gøres noget, for at redde Eder. Et Par Timer meer eller mindre har ikke stort at sige for En, som har levet saa mange Dage. Derfor vil jeg gaae frem. I blive her. Her er god Plads for Eder. Værer forsigtige, og Gud velsigne enhver af Eder, som han for-
 tiener det.”

Uden at oppebie Svar gik Bildtsfangeren usøfsødet ned ad Bakken lige hen mod Leiren, uden at Frygt enten paastryndede eller sagtnede hans Gang. Maanen betyste et Dieblisk hans høie, magre Person, og derved blev den Udvandrede underrettet om hans Komme. Uden at bryde sig om denne for ham saa usorbeelaglige Omstændighed, blev han ved at gaae hen mod Krattet, indtil en barsk, truende Stemme standsede ham:

„Hvem der? Ven eller Fiende?”

„En Ven! En, som har levet for længe, til at ville forbitte sig Resten af sit Liv ved Ufred.”

„Men ikke saa længe, at han har glemt sin Ungdoms Kieltringsstriker,” sagde Jæmael, i det hans co-
 lossalste Person reiste sig op fra en lav Bust. „Og see mig nu lige i Dinene,” sagde han til Bildtsfangeren.

Gamle Mand, Du har skaffet os denne Flok røde Diable paa Halsen, og i Morgen skal Du vel have din Deel af Byttet."

"Hvad har I mistet?" spurgte Wildtfangeren ganske rolig.

"Dtte saa gode Bæster, som der nogensinde gik i et Nag, og et Føl, der er saa meget værd som tredive blanke Mexicanere, alle med Kongen af Spaniens Portrait. Min Kone har ikke beholdt en kløftet Hov tilbage, ikke en Ko, som kan give hende et Fad Mælk, og jeg troer endog at vore Sviin pløie Steppen med deres daarlige Been. Og nu, Fremmede," tilføjede han med en Hefstighed og en Opbrusen, som kunde have bragt en mindre Behjertet til at skælve, og i det han stødte Flintekolben mod Jorden — "sig mig nu hvor meget Du faaer for din Part?"

"Heste har jeg aldrig forlangt og aldrig brugt, skiondt vel ikke Mange have giennemreist større Stræninger af America end jeg, hvor gammel og svag jeg endog syntes at være. Men en Hest nyttede ikke stort i Biergene og Skovene i Ny-York, det vil sige som York var, men, hvad jeg frygter for, ikke som York er. Jeg spørger ikke heller om uldne Klæder eller Komælk, det er altsammen for Fruentimmer. Dyrene i Drænen give mig Føde og Klæder. Nei, jeg behøver ikke

nogen bedre Riøle end Skindet af en Hiort, og ingen bedre Føde end dens Kiød.”

Den oprigtige Tone, hvori Bildtsfangeren fremførte denne Netsærdiggjørelse, forseilede ikke sin Virkning paa den Udvandrede, hvis indvortes Forbittrelse lidt efter lidt var bleven til en Flamme, som let kunde have brudt ud i farlig Hestighed. Ligesom tvivlende lyttede han og ventede paa Overbeviisning. Han fremmumlede nu imellem Tænderne de Beskyldninger, som han nogle Dieblig i Forveien havde været bestemt paa at ville tage Hævn for.

„Smukke Talemaader,” brummede han tilsidst, „men som det forekommer mig, altfor advocatmæssige for en Sæger, der ikke behøver at passe paa andet, end om han har godt eller slet Weir.”

„Jeg gjør ikke Fordring paa at være andet end en Bildtsfanger,” afbrød den Gamle ham i en venlig Tone.

„Sæger eller Bildtsfanger, det kommer ud paa eet. Jeg kom til denne Egn, gamle Mand, fordi jeg fandt, at Loven klemmede mig noget vel stærkt, og jeg ikke holder meget af de Naboer, som ikke kunne komme i det mindste Klammeri, uden at de strax skulle gjøre en Dommer og tolv Mænd Uleilighed. Men jeg er ikke heller kommen her, for at lade min Bagage tage fra mig og ovenikøbet sige Mange Tak til dem, som gjøre det.”

„Den, der vover sig saa langt ind paa Steppen, maa see at komme til rette med Giermændene.”

„Giermændene!” raabte den Anden i en ærgerlig Tone. „Jeg er lige saa retmæssig Gier til det Land, hvor jeg staaer, som nogen Gouverneur i de forenede Stater. Kan Du sige mig, Fremmede, hvor man finder en Lov, eller blot en fornuftig Grund for, at eet Menneske skal have en heel Strækning, en Stad, eller endog et heelt Land til sin Afbenyttelse, og et andet skal betle om en Strimmel Jord til sin Grav. Det er ikke Natur, og jeg siger ogsaa: det er ikke Lov; det er kun Lovbestemte Lov.”

„Jeg kan just ikke sige, at I har Uret,” svarede Bildtfangeren, hvis Anskuelse af denne Gienstand, skiondt byggede paa andre Forudsætninger, besynderligt nok stemmede overeens med Udvaandrenes, „og jeg har ofte tænkt derover, og talt derom, naar jeg troede at kunne blive hørt. Men Eders Dvæg er staaet af Folk, der mene, at de ere Herrer af Alt hvad der findes i Orkenen.”

„Derom skulde de ikke stride med En, der forstaaer det bedre,” sagde den Anden i en temmelig anmassende Tone, og drog Veiret dybt. „Jeg troer, at jeg selv er en god Handelsmand, og jeg maaler med det samme Maal, hvormed det tilmaales mig. Har I seet Indianerne?”

„Ja vel har jeg det; de holdt mig fangen, mens de snege sig til Eders Leir.“

„J havde i Sandhed mere handlet som en Hvid og som en Christen, hvis J til rette Tid havde ladet mig det vide,“ svarede Ismael, og kastede atter et farligt Blik paa Wildtfangeren, ligesom om han endnu havde isinde at tilføie ham noget Ondt. „Jeg pleier sielden at kalde Enhver, jeg møder paa Landeveien, Kammerat; men Farven burde dog gjøre Noget, naar Christne træffe sammen paa et Sted, som dette. Men hvad der er skeet er skeet, og Ord forandre Intet. Kom frem af Eders Skul, Dreng, her er Ingen, uden den gamle Mand. Han har spist af mit Brød og burde være min Ven, hvorvel der er Grund nok til at formode, at han holder med mine Fiender.“

Wildtfangeren svarede ikke noget paa denne Mistanke, som den Anden uden Omstændigheder tilliendegav. Paa Faderens Raab løb Sønerne til fra alle Kanter. Fire eller fem krøb frem af det Skul, hvori de havde ligget, i den Formodning, at den Skikkelse, som de saae, hørte til Siouxerne. Ligesom enhver nærmede sig, med Bøssen rolig i Armen, kastede han et forstødt Blik paa den Fremmede, uden at nogen af dem dog yttrede den mindste Nysgjærrighed efter at vide, hvorfra han var kommen eller hvorfor han var

der. Denne selsomme Udførd havde tildeels sin Grund i deres kolde og phlegmatiske Temperament; thi en lang Erfaring i lignende Optrin havde lært dem Tilbageholdenhed. Bildtfangeren udholdt deres stumme Mynstring med mandig Fasthed, og lagde sin Ustyrbelighed for Dagen ved den fuldkomneste Rolighed. Den ældste af Gruppen, der ikke var nogen anden end den efterladne Skildvagt, hvis Mangel paa Narvaagenhed den snue Mahtoree saa snildt havde vidst at benytte, vendte sig, tilfreds med Resultatet af denne Prøve, om til Faderen og sagde:

„Er det den eneste Mand, der er bleven tilovers af de Folk, jeg saae beroppe, saa have vi ikke forgiwes bortskudt vort Krud.“

„Naa har Ret,“ sagde Faderen, og dreiede sig hurtigt om til Bildtfangeren, som om en glemt Tanke ved hans søvnagtige Søns Vink pludselig kom tilbage; „hvorledes hænger det sammen, Fremmede? I vare jo nylig Tre, eller ogsaa maa man ikke kunne see rigtigt i Maanestien.“

„Havde I seet Letonerne, da de jog over Sletten bag efter Eders Dvæg, saa kunde I lige saa godt have troet at der var Tusinde.“

„Ja, en Dreng, som er opklækket i Byen, eller en Kvinde — det kunde nok være muligt; men der er

nu min gamle Esther, hun er ikke mere bange for en Røbd end for en Bjørn eller en Ulv. Være de diævelske Tyveknagte blot komne til os ved høi Iys Dag, saa skulde I have seet den gode Kone midt imellem dem, og hun havde ikke ladet Siouxerne faae en eneste Skive Ost eller Smør, uden at det skulde have kostet dem lidt. Men der vil nok komme den Tid, Fremmede, og det ret snart, da Retfærdigheden vil have en Finger med i Spillet, og det endog uden Hiælp af det, som I kalde Lov. Vi ere langsomme og dørste, lad saa være, det har man saa tidt sagt os; men den, der gaaer langsomt, gaaer sikkert, og der lever kun Saa, som kunne rose sig af, at de have givet Ismael Busch et Slag, uden at de af ham have faaet det i det mindste lige saa vægtigt tilbage."

"Saa har Ismael Busch mere fulgt dyrist Instinct, end den Mand, der bør bestaae alle Væsener af samme Slægt som han," svarede den uforfærdede Bildtfanger. "Jeg har selv uddeelt mangt et Slag, men jeg har aldrig følt den glade Tilfredshed, som en Mand føler, der handler efter Fornuftens Bud, naar jeg, uden at have dens Skind eller Kiød nødvendig, havde sældet endog blot en Hiortekalv, eller naar jeg havde ladet en Mingo, med hvem jeg var truffet sammen i ærlig Feide, ligge ujordet i Skovene."

„Hvad, har I været Soldat, Bildtsfanger? Jeg har jo rigtignok ogsaa været med blandt Cherokesserne i et Par Streiftog, medens jeg endnu var en Dreng; og jeg fulgte engang en Sommer den gale Anthony igien- nem Skovene, men der var mig altfor megen Taktik og Regulairt blandt hans Tropper, og derfor lod jeg dem igien løbe, uden at borttinge mig videre; skøndt Esther vel siden pralede af, at han havde ført saaledes i Ring med Betalingsfjedlerne, at Staterne just ikke havde vundet meget derved. Hvis I har været længe blandt Soldaterne, saa maa I vel ogsaa have hørt tale om den gale Anthony.“

„Det skulde jeg mene; bestod jeg ikke min sidste Fægtning under ham,“ svarede Bildtsfangeren, og en Solstraale skød frem af hans dunkle Dine, som om han med Lynst erindrede sig hiin Tid; men der fulgte strax derpaa en Skygge af Kummer, som om han følte en hemmelig Advarsel om, ei at dvæle ved hine hæftige Op- trin, i hvilke han ofte havde taget saa virksom Deel. „Jeg kom just fra Sø-Staterne til disse sjerne Egne, da jeg traf paa hans Bagtropper og jeg drog med som Tilskuur, men da det kom til Fægtning, hørte man ogsaa min Bøsse knalde, skøndt jeg til min Skam maa tilstaae, at jeg aldrig har erfaret, paa hvis Side Ret- ten var, og det sømmer sig dog en Mand paa halvfierd-

findsthye Kar, at vide Grunden til sin Handling, førend han tager et Menneskes Liv, en Gave, som han aldrig kan give tilbage."

"Kom, Fremmede," sagde Udbandrerer, en god Deel mildere, efterat han havde erfaret, at de begge havde sægtet i samme Krig i Vesten, „der ligger stedsse kun Ubetydeligheder til Grund for disse Stridigheder imellem de Christne og Vilde. Imorgen faae vi meer at høre om dette Hestethveri; men for i Nat kunne vi ikke gjøre noget Behageligere eller Bedre, end at sove."

Med disse Ord vendte Ismael sig atter mod den uplyndrede Leir, og førte selv den Mand til sin Familie, hvis Liv han kort iforveien havde truet. Han underrettede nu sin Kone med saa Ord, blandede med nogle Trusler mod Røverne, om hvorledes Tingene stode ude paa Heden, og forkyndte derpaa sin egen Beslutning, at holde sig skadesløs for den afbrudte Ro, og hellige den øvrige Deel af Natten til Søvn.

Wildtfangeren indvilgede gierne heri. Paa det ham anviste Leie af Løv, udstrakte han sit udtørrede Legeme med den samme Rolighed, som en Hersker kan nyde under Sønnen, midt i sin firkre Stad og omgiven af bevæbnede Beskyttere. Imidlertid lukkede den Gamle ikke sine Dine, førend han havde overbeviist sig om, at Ellen Wade befandt sig blandt Familiens qvindelige Per-

sonale, og at hendes Frænde eller Elster, hvad han nu var, havde brugt den Forsigtighed, ikke at lade sig see. Da først sov han ind; men heller ikke engang nu uden en vis Narvaagenhed, som den, for hvem den er bleven til Bane, ikke engang tilfidesætter under den dybe Nattesøvn.

S t e p p e n.

E n R o m a n.

Oversat

af

J. R i i s e.

Andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos E. Trier.

1834.

1841

1841

1841

1841

1841

Siette Capitel.

Anglo-Americaneren kan ikke uden Grund rose sig af, at hans Nation har en ærefuldere Herkomst, end noget andet Folk, hvis tidligste Historie ikke kiendes. Om end de første Colonister have havt Svagheder, saa har man dog sielden bestridt deres Dyder. Vare de end overtroiste, saa vare de dog ogsaa virkelig fromme og rebelige. Disse simple og eensidige Menneskers Efterkommere forkastede de sædvanlige og kunstige Midler til at vedligeholde en Families Ære i Staten, i det de istedet derfor opplantede en Standart, som kaldte enhver Enkelt tilbage for den offentlige Menings Domstol, og ikke sænkedes for dem, der vare gangne forud. Denne Afholdenhed, denne Selvfornægtelse, denne Sands

for det almene Vel, eller hvad man nu vil kalde det, har været Grund til, at man har bebrejdet Nationen, at den var af uædel Oprindelse. Kunde en Undersøggelse lønne Umagen, saa vilde man finde, at et usopholdsmæssigt stort Antal af Møderlandets berømte Navne endnu den Dag i Dag forefindes i dets forhenværende Colonier. Ligeledes er det vist og velbekendt for de Faa, der have tilstrækkelig Tid paa at erhverve sig Kundskab om en saa uvigtig Gienstand, at Efterkommerne i lige Linie af mange uddøde Familier, som Engellands Politik finder for godt at lade fortsættes ved Beflægtete i Sidelinien, nu ikke ere meer eller mindre end simple Borgere i Republikens Skød. Biskuben er bleven rolig staaende, og de, som sværme om den ærværdige Bygning, pleie at raabe paa Alderdommens tomme Fortrin, uden at give Agt paa dens Boligs Skrøbelighed eller paa de talrige og kraftige Sværmes Lyft, der suge Honning af den somfruelige Verdens friske Blomster. Dog denne Gienstand passer sig mere for en Politiker eller Historieforfatter, end for den, der simpelt hen fortæller de Begivenheder, som ere foregaaede omkring os; vi maae indskrænke vore Betragtninger til Gienstande, der umiddelbart staae i Forbindelse med vor Fortælling. Om de forenede Staters Borgere end have et velgrundet Krav paa gammel Herkomst, saa ere de dog ingenlunde undtagne for den

Straf, der hviler paa deres falske Slægt. Lige Nar-
sager frembringe, som bekendt, lige Virkninger. Den
Tribut, hvilken alle Folk, som det synes, maae yde
ved en besværlig Propetieneste ved Ceres's Alter, førend
de blive værdige til Gudindens fulde Gunst, bliver i
Amerika i visse Henseender fordret af de fierneste Ef-
trekommere, istedet for af Stamfædrene. Vor Civilis-
ations Fremgang have en besynderlig analog Gang med
alle kommende Begivenheder, der, som bekendt, „faste
Skjggen foran sig.“ Man maa giennemgaae de for-
skjellige Klasser i det selskabelige Liv, lige fra den Stand,
som kaldes dannet, og lige ned til den, der, saa vidt
Forbindelsen med et opløst Folk tilstøder det, nærmer
sig til Barbari; og man maa giennemgaae dem, lige
fra Middelpunktet af de Stater, i hvilke Rigdom, Lurus
og Kunster begynder at fremspire, og lige til hine
fjerne, stedse mere tilbagevigende Grændser, der, lige-
som den bevægelige Taage før Daggrøet, betegne Fol-
kets Begyndelse. Her, og kun her, findes hiin Men-
neskeklasse mere udbredt, skøndt ikke talrig, der endnu
kan sammenlignes med de Forsædre, som have banet Veien
for den gamle Verdens Nationers aandelige Fremskridt.
Eigheden imellem den amerikanske Nybygger og hans
europæiske Forbillede er mærkelig, skøndt ikke overalt
ganske overeensstemmende. Begge kunde man kalde uind-
skrænkede, da den ene er over, den anden uden for

Loven; behjertede, fordi de vare uafhængige, og hævn-
gierrige, fordi de selv maatte straffe den dem tilspiede
Uret. Det vilde være uretsfærdigt mod vor Nybygger
at fortsætte Sammenligningen. Har har ingen Reli-
gion, fordi han fra sine Fædre har arvet den Over-
beviisning, at Religionen ikke bestaaer i Former, og
hans Fornuft forkaster et Gøglespil, som hans Sam-
vittighed ikke kan billige. Han er ikke Ridder, fordi
han ikke har Magt til at uddele Hæder, og denne
Magt fattes ham, fordi han er et Systems Foster og
ikke dets Fader. Man vil i Lobet af den følgende For-
tælling see, paa hvilken Maade disse Egenstaber frem-
træde hos saadanne, der kunde ansees for de Eiendom-
ligste i denne Klasse. Ismael Busch havde tilbragt
en heel Levetid af meer en halvtredsindstyve Aar paa
Grændsen af den selskabelige Indretning. Han roste
sig af, at han aldrig havde boet paa et Sted, hvor
han ikke uforstyrret kunde fælde ethvert Træ, som han
fra sin Dørtærstel kunde øine; at det kun sielden var
lykkedes Loven at trænge sig frem til hans Omgivelser,
og at han aldrig havde laant villigt Dre til Kirkeklo-
kens Toner. Alt hvad han gjorde, skete blot for at
tilfredsstille hans Fornødenheder, der aldrig overstrede
det, der var almindeligt for hans Stand, og derfor og-
saa kun sielden forbleve utilfredsstillede. Han havde al-
Lærdom, undtagen Lægekunsten, fordi alt det var ham

ligeegyldigt, der ei stod i Forbindelse med Sandserne. Hans Ugtelse for hiin enkelte Green af Videnskaberne havde bevæget ham til at høre paa en Mediciners An=dragende, der fuld af Tørst efter at udvide sine natur=historiske Kundskaber, ønskede at drage Fordeel af Ny=byggerens Vandrelust. Han havde med Hiertelighed optaget denne Mand i sin Familie, og de havde nu reist saa langt over Stepperne i fuldkommen Enighed; ja Ismael priiste sig ofte lykkelig for sin Kone, fordi han havde fundet en Reisekammerat, der kunde blive dem saa nyttig i deres tilkommende Hjem, hvor Famili=lien engang op slog sin faste Bopæl. Imidlertid førte Botanikerens Udvandring ham ofte hele Dage bort fra den lige Linie, ad hvilken Karavanen vandrede, da den nemligielden fulgte anden Anfører end Solen. Hvor Mange vilde ikke have priist sig lykkelige, ved at have været fraværende, medens Siouxerne gjorde deres far=lige Indbrud! Dette var netop Tilfældet med ovenom=talte eventyrlige Lærde, Obed Bat, eller, som han ønskede sig kaldt, Battius M. Dr. og Medlem af forstiel=lige cisatlantiske Selskaber.

Skøndt Ismaels søvnagtige Natur ikke var ble=ven ganske vækket, saa var det dog ham en Torn i Hjertet, at man havde taget sig en saadan Frihed med hans Eiendom. Han sov igien ind, fordi det var den Tid, han eengang havde bestemt til Ro, og fordi han

indsaae, at midt i den mørke Nat vilde ethvert Forsøg paa at sætte sig i Besiddelse af det Bortrøvede have været forgjæves. Han vidste ogsaa altfor vel, hvor farlig hans nærværende Stilling var, til at han ved at forfølge det Tabte, skulde sætte det paa Spil, som var blevet tilovers. Uagtet Hebeboernes Forkiærlighed for Heste, kiendte man dog ogsaa nok deres Lyst til mange Ting, som endnu vare i de Reisendes Hænder. Det var et sædvanligt Kunstgreb, at adsprede Hjordene, for at drage Fordeel af den derved opstaaende Forvirring. Men Mahtoree syntes ikke tilstrækkelig at erkiende, hvor skarpt et Blik den Mand havde, som han overfaldt. Man har forhen seet, med hvilken Phlegma Ismael bar sit Tab; nu staaer altsaa tilbage, at tale om hans modnere Beslutninger.

Skiondt mangt et Die i Leiren ikke blev lukket, og mangt et Dre var opmærksomt paa den mindste Lyd, saa forblev dog Alt i dyb Rolighed hele den øvrige Deel af Natten. Tausked og Mathed gjorde dog endelig deres sædvanlige Pligt, og førend det gryede ad Dag, vare Alle igien begravne i dyb Slummer, undtagen Skilddagterne. Hvorvidt disse dørste Bevogtere efter Overfaldet opfyldte deres Pligt, er ikke blevet bekiendt, saasom der ikke indtraf Noget, hvorved deres Narvaagenhed kunde sættes paa Prøve.

Saa snart det begyndte at grye ad Dag, og et

graat Lyd saldt fra Himlen ned paa Hedens sørgelige Gienstande, reiste Ellen sig op midt i Børnevrimmelen, hvor hun ved sin hemmelige Tilbagekomst havde lagt sig. Skræk og Angest, men tillige Ungdommens Blomster hvilede paa hendes Ansigt. Forsigtig stod hun op, skred med lette Fjed hen over de Sovende, og gik med samme Forsigtighed ud til den yderste Grændse af Ismaels Forsvarsanstalter. Her lyttede hun, som om hun tvivlede paa, at det vilde gaae an, at vove sig videre. Dette varede dog kun et Øieblik, og længe førend de trætte Skilbvagter, der overstuede den Plads, hvorpaa hun stod, kunde faae Tid til at opdage hende, var hun hoppet afsted, og oppe paa Toppen af den nærmeste Høi.

Her stod hun længe og lyttede opmærksomt, om der ikke lod sig høre nogen anden Lyd end Morgenluftens Pust, der sagte legede med Bladene ved hendes Fødder. Skuffet i sin Forventning, vilde hun allerede vende sig om, da hun i det samme fornam Lyden af et Menneſtes Fodtrin i det lave Græs. Iorig sprang hun frem og apbagede Omridset af en Skikkelse, der nærmede sig ned den for Høien, som om den allerede havde kiendt hende, ved at see hende mod Horizonten. Pauls Navn svævede hende allerede paa Læberne, og hun vilde just til at udtale det med den Livlighed, hvormed qvindelig Tilbøielighed undertiden hilser en Ven, da den unge Pige,

pludselig tilbageskrækket og bittert stufset, spøjede følgende Ord til sin kolde Hilsen:

„Jeg ventede ikke, Hr. Doctor, at træffe Dem her paa denne usædvanlige Tid.“

„Enhver Time og enhver Aarstid er lige god for en ægte Naturven, gode Ellen,” svarede en lille, mager, letfodet, men rast Mand, i det han som en fortrolig Bekjendt stillede sig ved Siden af hende. Han var iført en af Løi og Skin besynderlig sammensat Klædning, og lod til at være noget meer en middelaaldbrende. „Den, der i dette graae Lys ikke kan finde noget Besundringsværdigt, han kiender heller ikke til en heel Deel af de Betsignelser, han er i Besiddelse af.“

„Meget rigtigt,” svarede Ellen, da det faldt hende ind, at ogsaa hun maatte aflægge Regnskab, fordi hun havde bortfjernet sig til et saa usædvanligt Klokkeslet; „jeg har kiendt mange, der vare af den Mening, at Jorden seer langt behageligere ud om Natten end ved høi lys Dag.“

„Ah! deres Seorganer maae være altfor converre. Men Dem, der ønsker at studere Ratteslægtsens egentlige Natur, han maa være oppe paa denne Tid. Jeg vover at paaftaae, at der endog gives Folk, som helst ville betragte Gienstandene i Tusmørke, blot fordi de bedre kunne see paa denne Tid af Dagen.“

„Af denne Grund er det vel, at De streifer saa meget omkring om Ratten.“

„Jeg er oppe om Ratten, min gode Pige, fordi Jorden ved sin daglige Omdreining kun lader Solen skinne den halve Tid paa hver given Meridian, og fordi det, jeg har at bestille, ei lader sig afgjøre i tolv eller femten paa hinanden følgende Timer. Jeg har nu været to Dage borte fra Familien, for at søge om en Plante, som voxer paa jevn Mark, og jeg har ikke fundet saa meget som et Græsstraa, der ikke allerede for længe siden er nummereret og classificeret.“

„Saa har De da været uheldig, Doctor, men —“

„Uheldig“ gientog den lille Mand, og traadte nærmere, i det han fremtog sin Lommebog med en Mine, hvori jublende Glæde paa en underlig Maade kæmpede med fremtvungen Ydmyghed. „Nei, Ellen, nei; alt Andet er jeg, kun ikke uheldig. Med mindre man vil kalde den Mand uheldig, hvis Lykke er gjort, hvis Hæder maaskee er grundet for evig, og hvis Navn skal straale for alle Efterkommere ved Siden af Buffon's — Buffon! en blot Compiler, En, der gjør sig til af andre Folks Anstrengelser, nei — parri passu med Solander, der tilkøbte sig denne Videnskab med Besværligheder og Opofrelser.“

„Har De opdaget en Mine, Doctor Bat?“

„Meer end en Mine, en ubentet Skat, som strax

kan bruges. Hør, Pige! Jeg affatte just en Triangel, som var nødvendig, for efter min frugtesløse Søgning atter at finde din Onkels Marschroute, da fornam jeg Toner, der lode, som om de vare frembragte ved at fyre med Geværer — ”

„Ja vist,” sagde Ellen, „her var Allarm — ”

„Jeg troede nu, at jeg var faret vild,” vedblev den videnskabelige Mand, der var altfor sysselsat med sine Ideer, til at han skulde kunne høre, at han blev afbrudt; „thi Fare anede jeg ikke. Jeg bestemte mig nu min egen Basis, vidste ved Beregning den perpendiculaire Længde, og traa Hypotenusen, for at gjøre Trianglen fuldstændig. Jeg troede, at der var blevet skudt for min Skyld, og forandrede min Retning efter Skuddene — ikke fordi jeg troede, at Sandserne vare skarper eller blot lige saa nøiagtige, som en mathematisk Beregning, men fordi jeg frygtede for, at et af Børnene maaskee maatte trænge til min Hjælp!”

„De ere lykkeligviis alle — ”

„Hør nu videre,” afbrød hende den Lærde, i det han allerede over den langt pigtigere Gienstand havde glemt den nylig paaberaabte Bekymring for sine Syge: „Jeg havde allerede atter giennemkrydset en lang Strækning, da hørte jeg; — thi Lyden forplantes vidt omkring, naar ingen Gienstand hindrer den, — en Allarm, som om Bøfler trampede paa Jorden. Pludselig fik

jeg Die paa en Hjord af siirfødebe Dyr, som rendte op og ned ad Jordbelgerne, — Dyr, som vilde være forblevne aldeles ubekiendte og ubestrevne, hvis ikke et høist lykkeligt Tilfælde var indtruffet. Et af Dyrene, en skøn Prøve af dem alle, løb en Smule borte fra de andre. Nu vendte hele Hjorden sig henimod mig, det skønne Dyr med, og det kom næsten halvhundrede Alen nær det Sted, hvor jeg stod. Strax benyttede jeg Leiligheden og indførte det i minommebog. Jeg havde givet tusinde Daler for et eneste Skud paa dette Dyr med en af vore Drenges Bøsser.”

„Men De har jo en Pistol, Hr. Doctor, hvorfor brugte De ikke den?“ sagde den kun halvt opmærksomme Pige og overskuede ængstelig Heden, men blev dog staaende paa samme Plet og viiste al muelig Tilbøielighed til at lade sig opholde her endnu længere.

„Na, den er jo kun ladet med ganske fine Hagel og blot bestemt til de større Insecters og Drues Ruin. Nei, jeg handlede fornuftigere, end at indlade mig i en Krig, hvori jeg ikke vilde være bleven Seierherre. Jeg indførte det Hele, og bemærkede med den for Videnskaben nødvendige Præcision enhver lille Omstændighed. Nu skal Du høre, Ellen, for Du er et godt og fornuftigt Pigebarn, og naar Du rigtig opfattede og beholdt, hvad Du paa denne Maade lærer, kunde Du maastee endnu komme til at yde Videnskaben store

Tjenester, hvis der skulde tilstøde mig noget. Sandelig, min fortræffelige Ellen, min Syssel har lige saavel sine Fæder, som Krigerens. Har mit Liv ikke i denne Nat," vedblev han, i det han uvilkaarlig saae sig tilbage, „i denne vigtige Nat været i den største Fare?"

„Hvorved?"

„Ved det Uhyre, som jeg opdagede! Det nærmede sig mig ofte, og naar jeg veeg tilbage, kom det stedse efter mig. Jeg troer, at ene og alene den lille Løgte, som jeg fører med mig, var min Frelser. Jeg holdt den imellem os, medens jeg nedskrev Alt, og havde saaledes en dobbelt Nytte af den, da jeg baade brugte den som Lys og som Skjold. Men nu skal Du erfare Dyrets Character, for at dømme om den Fare, som Videnskabsforskere ere underkastede paa Menneskehedens Vegne."

Naturforskeren hævede nu sin Pommehog mod Himlen og gjorde sig færdig til at læse, saa godt det lod sig gjøre ved det svage Dagkær; han sagde imidlertid først: „Hør nu efter, kjære Pige, og Du skal forbauses over, hvor stor den Skat er, hvormed det er lykkedes mig at berige Naturhistorien." „Altsaa en Skabning af Deres egen Fabrik?" sagde Ellen, og vendte sig om fra sine frugtesløse Forskninger med et saa udtrykfuldt Blik i hendes blaae Øine, at man nok kunde

giætte, at hun forstod at skiemte med den Lærdes smaa Svagheder.

„Staaer det i Menneskets Magt at indaande Liv i de livløse Ting? Jeg vilde ønske det, saa skulde man snart faae en *Historiam naturalem americanam* at see, som skulde bestjæmme den franske Buffons latterlige Efterabere. Fremfor Alt skulde der foretages en stor Forbedring af de firsødede Dyrs Formation; i Særdeleshed af de hurtigsødedes. To af de nederste Led skulde udgjøre en Art Hæbert eller et Hjul, som man nu danner det, thiønt jeg ikke er rigtig enig med mig selv, om denne Forbedring skulde anbringes paa For- eller Bagbenene, fordi jeg ikke er vis paa, hvad der kræver størst Anstrængelse af Muskelkræfterne, enten at skyde, eller at trække. Dyrets naturlige Uddunstninger vilde forebygge Friction, og derved var allerede meget vundet. Men det er altsammen et fromt Ønske, i det mindste for Diebliffet,” tilføiede han med et sagte Suk, holdt atter sin Tale mod Lyset og læste høit: „Den 6te October 1805; — ja, det er blot Datum, som Du kjender lige saa godt som jeg. — Mem. Qvadruped. seet paa Nordamericas Stepper ved Stjernestin og ved Hjelp af en Haandløgte, vide Journal for Brederne og Meridianerne. Genus — ubekjendt: og derfor ogsaa opkaldt efter Opbageren, og med Hentydningsnavn paa den lykkelige Omstændighed, at det blev seet om Afte-

nen: *Vespertilio horribilis Americanus*. Dimensioner (gisnede): største Længde, elleve Fod; Høide, sex Fod; Hoved, opreist; Næseborer, udspilede; Dine, udtryksfulde og fyrrige; Tænder, saugartige og i Mængde; Hale, horizontal, bølgende og lidt katteartet; Fødder, store og haarrige; Øren, ikke meget fremragende; Horn, lange, udstrakte til begge Sider, og frygtelige. Farve, som Blyaske med glimrende Punkter; Stemme, veltonende og krigerisk; Sædvaner, gaar i Høje, æder Kjød, er vild og modig." See der," raabte Døden, da han havde endt denne sentensrige og forstaaelige Beskrivelse, "der er nu et Dyr, som vel kunde indlade sig med Løven i en Bæddekamp, om hvem der skulde være Dyrenes Konge."

"Jeg veed slet ikke hvad De mener, Doctor Battius;" svarede den skjæntefulde Pige, som, da hun kjendte Philosophens Svaghed, ofte bevæbnede ham med en Titel, han saa gjerne gad høre; "men jeg anseer det dog virkelig for farligt, at vove sig saa langt bort, naar der streifer saadanne Uhyrer omkring paa Heden." "Meget rigtigt bemærket," sagde Naturforskeren, i det han traadte hende nærmere, og hans Stemme antog en mere hviskende og fortrolig Tone. "Hidtil har jeg aldrig lært at kjende mit Nervesystem saa nøie, ja jeg maa tilstaae, at der endog var et Dieblis, i hvilket mit fortiter in re skjælvede for en saa stærk-

kelig Fiende; men min Kjærlighed til Naturvidenskabten gav mig Mod og lod mig triumphere."

"De taler et ganske andet Sprog, end vi i Tennessee," sagde Ellen, under Bestræbelse for at skjule sin Bitter, "saa jeg neppe veed, om jeg forstaaer Deres Mening. Hvis jeg ikke tager feil, saa vilde De nok sige, at Deres Mod begyndte at blive mindre og mindre."

"Det er et aldeles smagløst Udtryk, opfundet af den pure Uvidenhed, og det passer aldeles ikke her. Stor og lille ere legemlige Dimensioner, og Mod er en Sjæleevne, som man ikke kan maale med en Alen. Men, kjære Ellen," tilføiede han med en Mine, der var saa høitidelig, at den maatte gjøre Indtryk paa Pigen, "jeg var forfulgt, forjaget og i en saadan Fare, at jeg knap — Stille — hvad er det?" Ellen foer sammen; thi Mandens Alvorlighed, og hans oprigtige og simple Tone havde, trods hendes spøgefulde Stemning, frembragt et Slags Tro hos hende. Da hun saa hen i den Retning, Doctoren angav, opdagede hun virkelig et Dyr, der løb over Heden og i rast Fart nærmede sig det Sted, hvor de Begge stode. Det var endnu ikke høit nok oppe paa Dagen, til at man noie kunde betragte den Gienstand, der lod sig tilsyne; men man kunde dog see saa meget, at man maatte antage det for et glubende og vildt Dyr.

"Det kommer, det kommer!" raabte Doctoren, og Steppen, 2 5.

greb ligesom af Instinct efter sin Lommebog, medens hans Been vaklede under ham ved Forsøget paa at faae en fast Stilling. „Nu, Ellen, giver Lykken mig Leilighed til at rette de Feil, som Stjernefinnet har været Skyld i; holdt — som Blyaske — ingen Dren, langt udstrakte Horn.“

Den skjælvende Stemme, den vaklende Haand blev paa eengang stum og stiv, da Dyret udstødte et Brøl eller rettere sagt et Skrig, som kunde have bragt selv et stærkere Hjerte end Naturforskerens til at standse. I selsomme, vilde Tonefald hvinede Dyret over Heden, og der fulgte derpaa en høitidelig Stilhed, som kun blev afbrudt ved en umaadelig Latter af en temmelig musikalsk Stemme, nemlig Ellen Wade's. Den forbausede Naturforsker stod som en Støtte, i det han maatte tilstaae, uden at han behøvede at lyse med Tøgen, at det var et ret ubvoxet Væsel, der snøstede ad ham.

„Det er jo Deres eget Væsel,” raabte Ellen, saasnart hun kunde komme til Orde, „Deres egen Patient; Gud, hvor det stakkels Dyr har løbet!“

Doctorens Dine rullede vildt fra Dyret paa Pigen og fra Pigen paa Dyret, men han formaaede ikke at udtrykke sin Forbauselse i Ord.

„Vil De ikke kjendes ved et Dyr, der saa længe har været i Deres Tjeneste?“ vedblev Pigen, endnu studeende, „et Dyr, der, hvad jeg tusinde Gange har hørt

Dem sige, har gjort Dem saa god Tjeneste, og som De elskede som en Broder."

"*Asinus domesticus*," udbød Doctoren og sukkede saa dybt, som om han havde været nærved at tabe Beiret; "her er slet ingen Tvivl om *genus*, og jeg vil mod Enhver forsvare, at det ikke hører til *Species equus*. Upaatvivelig, unægtelig, det er *Asinus* selv; men det er heller ikke hiin *Vespertilio horribilis* paa Stepperne! Det er meget forskjellige Dyr, det kan jeg forsikre Eder, unge Pige, og meget forskellige characteriserede i alle betydelige Særegenheder (i det han saae paa den aabne Lommebog). "Hjint æder Kjød; dette æder kun Korn; Sædvaner, fyrig, farlig; Sædvaner, taalmodig, sty; Dren, ikke fremragende; Dren, meget lange; Horn, udstrakte til begge Sider; Horn findes aldeles ikke!"

Endnu engang afbrød Ellen ham med høi Vatter, som imidlertid bragte ham til sig selv igjen. "Ja, Billedet af *Vespertilio* stod nu eengang her iblandt Naturens Hemmeligheder," bemærkede den af sin Drøm Opvaagende, som om det kunde tjene ham til Undskyldning, "og jeg var taabelig nok til at holde mit eget Dyr for et Uhyre. Men dog undrer det mig endnu at see, at Dyret er løbet saa vidt omkring."

Ellen fortalte nu i en behørig Orden hvad der havde tilbraget sig om Natten. Med en Nøiagtighed,

der hos en mindre troskyldig Tilhører vilde have vækset Mistanke om, at hun ikke selv havde været tilstede, beskrev hun Maaden, hvorpaa Dyrene vare styrtede ud af Leiren, og den rædsomme Hurtighed, hvormed de havde adspredt sig over Heden. Skjøndt hun vel vogtede sig for at yttre det bestemt i sine Ord, saa kunde og maatte Tilhøreren dog af hendes Tale antage, at det sandsynligviis var disse, som han havde holdt for vilde Dyr. Endelig sluttede hun sin Fortælling med Beklagelse over Tabet, og med nogle meget naturlige Bemærkninger om Familiens nærværende, hjælpeløse Tilstand. Naturforskeren hørte til med stum Forbauselse, uden at afbryde hendes Fortælling, eller lade sin Forundring komme til mindste Udbrud. Det kunde imidlertid ikke undgaae Pigens skarpe Blik, at det vigtige Blad blev revet ud af Tegnehogen, medens hun talte, og det paa en Maade, der ikke efterlod nogen Tvivl om, at Gieren endelig indsaae sit Selvbedrag. Verden har siden den Tid ikke hørt mere om *Vespertilio horribilis americanus*, og Naturhistorien har uigjenkaldelig mistet et vigtigt Led i den store Livs-Kjæde, der, som man siger, forbinde Himmelen og Jorden, og i hvilket Mennesket tænkes saa nær i Slægtskab med Uben.

Da Doctor Batt var bleven underrettet om Omstændighederne ved Overfaldet, tog hans Bekymring en anden Retning. Han havde til Ismaels Omsorg over-

ladt adskillige Foliomapper og flere Kister fulde af botaniske og animalske Skatte; og der opstod øieblikkelig hos den skarpsindige Doctor den Tanke, at saadanne listige og omsnufende Røvere, som Siourerne, vist nok ikke havde ladet denne Leilighed til at berøve ham disse Skatte gaae ubenyttet forbi. Alt hvad Ellen fremsførte derimod beroligede ham ikke i hans Angest; de skiltes ad, han, for at befrie sig fra Frygt og Tvivl, og hun, for at liste sig tilbage til sit eensomme Felt lige saa hurtigt og sagte, som hun for noget siden var kommen ud derfra.

Syvende Capitel.

Dagen var fuldkommen frembrudt over den tilsyneladende ubegrænsede Steppe. Døds Ankomst i Leiren til dette Klokkeslet og ledsaget af saa stræffelige Sammenklager over hans formodede Død, maatte nødvendigvis vække den sovende Deel af Familien. Ismael, hans Sønner og hans Kones suurmulende Broder kom hurtig paa Benene, og bleve nu, da Solen kastede sit Bys over Leiren, lidt efter lidt underrettede om deres hele Død.

Ismael betragtede med sammenbittede Læber de ubevægelige, svært bedækkede Bogne, kastede derpaa et Blik paa de forbausede, hjælpeløse Børn, der havde hængslængt sig omkring deres i mørk Fortvivlelse hængsunkne Moder, og gik ud i det Frie, som om Luften i Leiren var ham for beklemmt. Adskillige fulgte ham med opmærksomme Blik, og fandt i de mørke Udtryk i hans Dine en Rettefærdighed for hvorledes de selv skulde forholde dem for Fremtiden. Under dyb, fortrædelig Tausched ilede de alle op paa den nærliggende Bakke, hvorfra de havde Udsigt over den ubegrænsede, nøgne Slette. Her var Intet andet at see, uden en Bøffel, der gnavede sin sparsomme Føde blandt de usle Urter paa Heden, og Lægens Hjel, der benyttede sin Frihed til at gjøre sig et rigeligere Maaltid end sædvanlig.

„Der have de Skurke ladet os beholde et Kreatur, for at have os til tilbedelse,” sagde Ismael, med et Blik paa Lægen, „og det ovenikøbet det fletteste af alle. Det er et slemt Land, hvor man istedetfor Høst kun har Børn, og dog maae vi see at finde Noget at stoppe i de hungrige Munde.” — „Paa et saadant Sted er en Bøsse bedre end en Spade,” udbrød den ældste Søn med foragtelig Harne, og stampede med Foden i den golde Jord. „Det kan være godt for dem, der heller vilde æde Tidaler end Homminy. Selv en Krage

maatte græde, naar den skulde flyde over saadanne Strækninger."

"Hvad mener Du, Bildtsfanger," sagde Ismael, i det han pegede paa de svage Fodspor, han nylig havde trykket i den haarde Jordbund, og opflog en bild, strækkelig Batter. "Er det det Land, en Mand vilde udvælge sig, der aldrig gad uleilige Scheriffen med et Pennestrøg!"

"I de lave Strækninger derne er Jorden bedre," svarede den gamle Mand. "Og I ere dragne over Millioner Dages Ploieland til disse sorgelige Ørkener; over Agre, af hvilke Den, der elsker Agerdyrkningen, med ringe Møie kunde høste en Tønde for hver Skjeppe. Ere I komne fer at søge Land, da ere I reiste hundrede Mile for langt, eller ogsaa lige saa mange Mile for lidt."

"Der skulde altsaa være bedre hist ved det andet Ocean?" spurgte Udvandreren og pegede hen mod det stille Hav. "Ja ganske vist, det har jeg selv seet," lod den Andens Svar, i det han satte sin Bøsse mod Jorden og støttede sig paa den, som om han vilde erindre sig de Optrin, hvortil han med veemodig Glæde havde været Vidne. "Jeg har seet begge Havets Bølger. Ved Strandbredden af det ene er jeg født og opdraget til en Karl, som han der. America, I Mænd, er siden mine Ungdomsdage voxet til et Land, der er større, end jeg engang

troede hele Verden var. Næsten i halvfjerdsindstyve Aar boede jeg i York, saavel i Staten, som i Staden. I have vel ogsaa været i York, — nu, det er ligegyldigt — ”

„Jeg ikke; jeg er aldrig gaaet ind i Byerne, men jeg har ofte hørt tale om det Sted, I der nævne. Er der ikke rundt omkring en Egn, som er blotet for Skov?“

„Ja altfor vidt omkring, altfor vidt! De slaae Jorden selv med deres Drex. Hvilke Høie, og hvilke Jagtrevierer har jeg ikke seet, hvorfra de uden Sky og Skam have bortryddet Guds Gaver. Jeg blev der saalænge, indtil Brændebuggerne's Slag havde gjort Skoven tom, og mine Hundes Glam var forstummet; da vandrede jeg mod Vesten, for at finde Ro. Det var en besværlig Reise. Svært er det at vandre over og imellem knagende Træstammer og igjennem Lust, der er tyn af Skovbrand! Svag og gammel var jeg, og svagere og ældre blev jeg stedse! Der er et godt Stykke Wei herfra og til York!“

„Jeg troer det ligger histovre paa den anden Side af Kentucky; men hvor langt der egentlig er dertil har jeg aldrig erfaret.“

„Bildgaasen maa flyve totusinde Mile i Lusten, for at see det østlige Hav, og det er dog en smal Sag for en Jæger, naar han blot har fuldt op af Wildt

og af Skygge. Der var en Tid, da jeg fulgte Hjorten i Bjergene ved Delaware og Hudson; men da var mit Die hurtigt og sikkert, som Dagen, og mine Lebede mode vare som Mosedyrets *), og min gamle Hector, tilføiede han med et venligt, medlidende Blik paa den ved hans Fodder hvilende Hund, „var dengang et rast Dyr og rap tilfods, saasnart den fandt et Spor. Mange Sorger har den sagtens forvoldt mig, den gamle Krabat, mangel Besværlighed og Nød!”

„Eders Hund er gammel, og et Slag for Panden var endog en Barmhjertigheds = Gjerning mod Dyret.”

„Hunden er som dens Herre,” svarede den gamle Bildtfanger, uden at det lod til, som han brød sig syn=derlig om den Andens barbariske Forslag, „og den vil ende sine Dage, naar dens Jagtgjerning er forbi, og ikke for. For mit Die synes alle Ting i denne Skabning at være i Forbindelse med hverandre. Det er ikke altid den hurtigste Hjort, der undløber Hunden, og det er ikke den stærkeste Arm, der fører den sikkreste Bøsse. — See Jer om, Folk; hvad ville Yankee=Brænde= huggerne sige, naar de have tilbagelagt Veien fra det øst=lige til det vestlige Hav, og de finde, at en Haand, der med et eneste Slag kan gjøre Jorden bar og blank, har været her, førend de, og er faren hen over Landet,

*) Store americanse Hjorte med brede Horn.

for at hevne deres Udsælgelse? De ville vende om, som Ræven, der gjør Spring, og da skal Lugten af deres Godspor vise dem hvor taabelig deres Udelæggen er. Imidlertid ere disse Tanker sagtens af den Natur, at de lettere kunne opstaae hos en Mand, der i siirsinde- tyve Aar har været Vidne til denne Taabelighed, end de kunne lære saadanne Folk Klogskab, der endnu stedsse følge deres Tilbeieligheder. I maae sætte Eder i Bevægelse og ruste Eder, hvis I ville tænke paa at undgaae Indianernes Kraft og Had. De paaataa, at de ere Landets retmæssige Eiere; og de lade sjelden den hvide Hud, naar det først staaer i deres Magt at tilføie ham Ondt, beholde meer end den hvide Hud, hvoraaf han er saa stolt; thi Villien dertil fattes dem aldrig."

"Gamle Mand," sagde Ismael i en streng Tone, "til hvilket Folk hører I? I har Farve og Sprog som en Christen, og dog lader I til, i Hjertet at holde med de Røde!"

"For mig er der kun ringe Forskjel paa Folkeslag. Det Folk, jeg elskede meest, er adspredt, som det tørre Glødesand for Orkanen, og Livet er altfor kort, til at man kan blive saa fortrolig med Fremmede, som Den ønsker, der i en Række af Aar har levet blandt Benner. Endnu stedsse er jeg en Mand, i hvis Aarer der ikke rinder indianer Blod, og hvad en Stridsmand skylder sit Folk, det skylder jeg Staterne; skjøndt de

vel ikke, med deres Krigsmagt og bevåbnede Skibe, trænge til en enkelt, firfindstyveaarig Mands Arm."

"Da I altsaa endnu vedkjendes Eders Herkomst, saa kan jeg ogsaa gjøre et simpelt Spørgsmaal. Hvor ere Siouxerne, som have stjaalet mit Dvæg?"

"Ja, hvor er den Bøffeljord," svarede Vildtfangeren, „der igaar Morges blev jaget over Sletten af en Panther. Det er lige saa vanskeligt —"

"Ben!" sagde Doctor Battius, der hidtil havde været en opmærksom Tilhører, men nu pludselig følte Trang til at blande sig i Samtalen, „det gjør mig ondt at høre, at en Jæger af Eders Erfaring følger en saa sædvanlig Bildfarelse. Dyret, som I omtalte, et virkelig et species af *bos ferus*, eller, som Digterne ikke upassende kalde den, *bos sylvestris*, men det maa dog ikke forveksles med den nærbeslægtede, almindelige *bubulus*. Bison *) er det rette Navn, og jeg vil meget bede Eder om for Fremtiden at bruge dette, naar I faaer Anledning til at nævne dette species."

"Bison eller Bøffel, det kommer ud paa et. Dyret er det samme, kald det hvad I vil."

"Om Forladelse, høifæredede Jæger; eftersom Classification er Naturhistoriens sande Sjæl; saa maa ogsaa Dyrene, eller Vegetabilierne characteriseres efter Egenhederne af deres species; og det betegnes altid ved Navnet."

*) Bison, Bisonore, ulrore med Pukkel.

„Ven!“ sagde Bildtsfangeren, „var en Bæverhale et slettere Maaltid, hvis man kaldte den en Mink, eller vilde I med større Fornøjelse spise Ulvekjød, hvis en lærd Mand kaldte det Dyresteg?“

Da dette Spørgsmaal blev henkastet med megen Alvorlighed og temmelig bittert, var det meget sandsynligt, at der vilde være opstaaet en hidsig Ordstrid imellem disse Tvende, af hvilke den ene var ganske praktisk, og den anden ganske theoretisk, hvis ikke Ismael havde gjort Ende paa Tvisten, ved at bringe en Gjenstand paa Bane, der var af langt større Bigtighed for hans umiddelbare Interesse.

„Om Bæverhale og Ulvekjød kan man snakke bedre og roligere ved Skorstenen,“ afbrød Udvandreren dem, uden i mindste Maade at tage Hensyn til de tvistende Parters Følelser. „Nu er der noget, som er mere nødvendigt end fremmede Ord, og overhovedet end alle Ord. Siig mig, Bildtsfanger, hvor forstikke dine Siouxer sig?“

„Det vilde være lige saa let at beskrive Dig Farverne paa den Røvfugl, der flyver under hiin hvide Sky. Naar en Rød har udført sin Gjerning, saa venter han ikke, til man betaler ham med Bly for hans Udaad.“

„Mon det Tiggerpaf af Vilde synes at de have

nok, naar de have gjort sig til Herrer af alt vort Dvæg?"

"Naturen bliver stedse den samme, af hvad Gud den end bedækkes. Gjorde I mindre Forbringere paa at blive rig, efterat I havde haft en god Høst, end førend I eiede et eneste Korn? Er det Tilfældet med Eder, saa afviger I fra Alt hvad jeg efter lang Erfaring har lært, at der hører til den menneskelige Natur."

"Tal tydelig, gamle Fremmede," sagde Udvandren, og lod sin Bøssekolbe falde tungt ned mod Jorden; thi hans Vandsævner vare ikke af den Bestaenhed, at han kunde finde Behag i at fortsætte en Samtale i saa dunkle Hentydninger. "Jeg har gjort Eder et simpelt Spørgsmaal, som jeg godt veed at I kan besvare."

"I har Ret, I har Ret. Jeg kan svare, thi jeg har ofte bemærket vor Tilbøielighed til at misforstaae, naar det Onde begynder at røre sig. Naar Siouxerne nu have fanget deres Dyr, og de ere visse paa, at I ikke ere dem i Hælene, saa komme de igjen som hungrige Ulve, for at hente det, de lode blive tilbage. Eller maaskee de vise sig som de store Bjørne, man finder ved Long-Rivers Bandskab. De slaae til med Labben, uden at besnuse Byttet med Næsen."

"Saa har I vel seet de Dyr, I der omtalte,"

raabte Doctor Battius, der allerede havde været bort-
viist fra Samtalen saalænge, som hans Taalmodighed
kunde udholde det. Han vilde nu igjen slaae sig løs
og aabnede sin Tegnebog, som om det kunde hjælpe ham
at beraabe sig paa den. „Kan I sige mig, om det
Dyr, I saae, hører til *Species ursus horribilis*, med
afrundede Øren, buesformet Pande, med Dine uden
bemærkelig fuldkomne Dientlaage, med sex Skjæres-
tænder, blandt hvilke een er falsk, og med fire fuld-
komne Knusætænder?“

„Bidere, Bildtfanger,“ afbrød Ismael ham, „I
troer altsaa, at vi endnu ville see meer til Røverne?“

„Nei — nei — jeg kalder dem ikke Røvere, thi
det er det Folks Skik og hvad man kalder Hedelan-
dets Lov.“

„Jeg er reist femhundrede Mile, for at finde et
Sted, hvor Ingen plagede mit Dre med det Drd Lov,“
sagde Ismael vilbt, „og jeg har ingen Lust til at staae
rolig for Skranken, naar en Rød sidder paa Domstolen.
Jeg siger Eder, Bildtfanger, naar jeg endnu engang
see en Sioux snige sig om min Leir, hvor det ogsaa er,
saa skal han faae at føle hvad en gammel Kentucky-
Bøsse duer til, (han greb med disse Drd sin egen paa
en Maade, som ikke efterlod nogen Tvivl om hans Mæ-
ning,) og det selv om han bar Washingtons Medaille.

Jeg kalder det Menneſte en Røver, der tager, hvad der ikke er hans.”

„Tetonen, Pawneſen, Konzaen, og Mænd af en Snees andre Stammer paastaar, at diſſe Jorde er deres Eiendom.”

„Men Naturen paastaar nei. Luſt, Vand og Jord ere alle frie Ting, ſom Ingen har Magt til at udſtykke. Menneſket maa drikke, aande, gaae; og derfor har ethvert Menneſte Fordring paa ſin Andeel af Jorden. Hvorfor rette Staternes Regenter ikke deres Compaſſer, og drage lige ſaavel Linier over vore Hoveder, ſom under vore Fødder? Hvorfor bemalede de ikke deres glatte Kalveſkind med ſtore Bogſtaver, der anvise enhver Godſeier, eller rettere ſagt Luſteier, ligſaa mange Alenmaal af Himlen? Hvorfor beſtemme de ikke, at Stjernerne ſkulde være Grændſeſtene, og Skyerne Mølletrækkere?”

Han ſlog en vild Haanlatter op, der gik fra den ene af hans ſtarke Sønners Mund til den andens, indtil den var gaaet Familien rundt.

„Ingen Bildtfanger,” vedblev nu Iſmael med en anmaaſſende Tone, ſom Den, der føler ſin Triumph, „eller ingen af os Begge, mener jeg, har havt ſynderlig med Titler, Sheriffer og beſtlige at gjøre. Hvorfor altsaa ſpilde Ord paa ſaadanne Taabligheder? I er en Mand, der længe har vandret om i diſſe frie Egne,

og derfor spørger jeg Eder, Ansigt til Ansigt, uden Frygt eller Gunst, hvad vilde I gjøre, hvis I var i mit Sted?"

Den gamle Mand nodede, og syntes kun med øiensynlig Ulyst at meddele det forlangte Raad. Da imidlertid Alles Dine vare henvendte paa ham, og han, hvor han end saae hen, mødte et Blik, der rettede sit Udtryk efter hans egne Miner, svarede han i en sagte, melancholisk Tone:

"Jeg har seet alt for meget Menneskeblod udgydes ved daarlige Stridigheder, til at jeg endnu engang skulde ønske at høre Bøsseskald. Ti moissommelige Aar har jeg vandret alene om paa disse nøgne Gletter, og jeg har aldrig gjort et Slag mod nogen Fiende, der blot var noget mere civiliseret end den rasende Bjørn."

"*Ursus horribilis!*" mumlede Doctoren.

Eigesom forventningsfuld, holdt den Talende inde, men da han mærkede, at det blot var et Udraab, vedblev han:

"Mere civiliseret end den rasende Bjørn eller Pantheren fra Rocky=Mountains, med Undtagelse af Bæveren, der er et klogt og fornuftigt Dyr. Dog hvad skal jeg tale mere? Selv Hun=Bøffelen kæmper for sine Unger!"

"Saa skal man ikke heller kunne sige, at Jæmæl

Busch har havt mindre Kjærlighed til sine Børn, end Bjørnen til sine Unger!"

"Og dog er Stedet alt for noget, til at en halv Snees Mennesker kunne forsvare sig mod femhundrede."

"Vel er det det," — gjentog Udvandreren, og maalte Leiren nedenfor med sit Blik, „men der lader sig dog udrette Noget med Tognene og Bomuldstroerne."

Wildtfangeren rystede vantro paa Hovedet. Han viiste hen over den bølgede Slette mod Vesten, og svarede: „En Bøsse, affyret fra den Høi, kunde sende en Kugle lige ind i Ederes Hytte, og en Pileregn fra Tykningen bag Leiren kunde fælde Eder som en Flok vilde Hunde. Det gaaer ikke an! det gaaer ikke an! Men tre gode Milt hersfra er et Sted, hvor jeg allerede ofte, naar jeg streifede gjennem Ørkenen, har tænkt paa, om der ikke kunde opslaaes en Leir for nogle Dage, ja for hele Uger, naar kun Hjerter og Hænder vare beredte til et saadant blodigt Værk."

En sagte spottende Latter høstes nu paa ny af den Gne efter den Anden, og den beviiste tilstrækkeligt deres Beredvillighed til at paatage sig endnu vanskelige Foretagender. Udvandreren benyttede strax det Bink, der med saa megen Ulyst var udpresset af Wildtfangeren, der nu eengang var kommen til den Overbe-

viisning, at det var hans Pligt, under disse Omstændigheder at forblive neutral. Det var kun nødvendigt endnu, ved flere paa hinanden følgende Spørgsmaal at erholde nogle Efterretninger, og Ismael, der, naar Nøden krævede det, viiste sig lige saa energisk som sædvanligviis langsom, iværksatte derpaa uden mindste Forhaling den tilraadte Bevægelse.

Uagtet den al Flid og Iver, der blev anvendt, var det dog et ikke ringe Foretagende. De svært bepakkede Vogne maatte med Hænderne trækkes over store Hedeftrækninger og det uden anden Hjælp eller Veiledning, end at Bildtfangeren, saavidt han kunde, angav Hovedpunkterne af Retningen. Ved dette Arbejde anstrængede disse Mænd deres gigantiske Kræfter saa meget som muligt, og Børnene og Konerne maatte ogsaa tage behørig Deel i det almindelige Arbejde. Medens Sønerne fordeelte de bepakkede Vogne mellem sig, og med fordoblet Anstrængelse trak dem op ad den nærmeste Bakke, fulgte Ellen og Moderen langsom bag efter, og rundt omkring dem den bestyrkede Flok af smaa Børn. Næsten alle vare nedtrykte under Byrden af de forskjellige Gjenstande, der vare fordeelte iblandt dem efter deres forskjellige Kræfter.

Ismael selv oversaae og ordnede det Hele. Af og til satte han sin colossalske Skulder mod en Vogn, indtil han saae, at den største Vanskelighed var over-

vundet og den jevne Vej naaet. Derpaa viiste han dem den lige Retning og lærte sine Sønnen at bære sig saaledes ad, at de ikke skulde miste den Fordeel, de havde vundet ved saa store Anstrængelser. Han vinkede ad sin Svoger, og Begge gik tilbage til den tomme Leir.

Under hele denne Bevægelse, der omtrent varede en Time, stod Bildtfangeren som en stum, men dog opmærksom Jagttager af hvad der foregik. Han lænede sig paa sin Bøsse, og den gamle Hund slumrede ved hans Side. Af og til foer, ligesom et Solstien over nøgne Ruiner, et Smil over hans raae, muskuløse, men dog matte Ansigtstræk og forraadte den øieblikke Lyst, han følte, naar han Tid efter anden bemærkede de unge Folks uhyre Kræfter. Men da Toget drog langsomt afsted oppe paa Høien, bestrøgne atter en Sky af mørke Tanker hans Ansigt, og det blev igjen lige saa koldt og melancholisk som forhen. Hans Opmærksomhed vorede, da den ene Vogn efter den anden forlod Leiren, uden at han tabte af Synet det lille Telt, der med dets egen Vogn alene blev tilbage. Ismaels Vink til hans mørke Reisesælle angik imidlertid, som det lod, denne hidtil forglemt Gjenstand.

Efterat de havde kastet speidende og forsigtige Blik til alle Sider, skred begge Mændene hen til den lille Vogn, og skød den ind under Overtrækket paa

samme Maade, som de Aftenen før havde trukket den ud. Derpaa forsvandt de bag Dækkenerne, nu forløb nogle forventningsfulde Minuter, i hvilke den Gamle, drevn af en indre, brændende Attraa efter at vide Hensigten af denne Hemmelighed, ubemærket nærmede sig paa saa Alen det Sted, hvor de stode. Toiets Bevægelse forraadte hvad de Folk, som vare derinde, forestog sig, skjøndt de udførde det med den største Stillehed. Det lod til, at en lang Dvælselse havde gjort Begge bekendte med, hvad Enhver af dem havde at gjøre; thi Ismael behøvede hverken at give sin fortrydelige Medhjælper noget Tegn, eller nogen anden Anvisning, for at lære ham, hvorledes han skulde bære sig ad. I langt kortere Tid, end vi bruge til at beskrive det, var Alt indeni fastgjort og ordnet, og begge Mændene traadte atter ud af Teltet. Ismael, der var altfor sysselsat til at bemærke, at Bildtsfangeren var tilstede, begyndte nu at løse Loidækkenerne fra Jorden, og hængte dem saaledes over Bognen, at den fra alle Sider var tildækket. Buetaget rystede, da den lette Bogn bevægedes, der nu siensynlig atter var beladt med sin hemmelige Byrde. Just som Alt var færdigt, bemærkede Ismaels stielende Medhjælper den opmærksomme Jagttager af deres Bevægelser. Han lod Dækket falde, som han just havde løftet i Veiret, gik hen for at indtage den Plads, der ellers sædvanlig blev udfyldt af et min-

dre forsigtigt, men maaskee ogsaa mindre farligt Dyr, end han selv var, og raabte i en buldrende Tone: „Jeg vil gjerne passere for et Tosskehoved, som I saa ofte har sagt; men see Jer om! Hvis den Karl ikke er en Fjende, saa vil jeg lade mig kalde en Indianer og gaae paa Jagt med Siouxerne.“

Den tæt sammentrængte Sky, der skal til at udlade Lynilden, er ikke mørkere eller mere truende, end det Blik var, hvormed Ismael betragtede den nærstaaende Bildtfanger. Han vendte sig om til alle Sider, som om han søgte et Raaben, der var frygteligt nok til at tilintetgjøre ham med et eneste Slag. Han betvang sig dog øiebliklig, formodentlig ved Tanken om, hvor snart han behøvede hans Raad, og sagde med en vis Maadeholdenhed, der piinte ham selv, medens han udevede den: „Jeg troede, Fremmede, at denne Omsnigen og denne Skelen til Andres Anliggender kun var passende for Qvinderne i Stæderne; men at det ikke var den Maade, hvorpaa Mænd omgaaes med deres Naboers Hemmeligheder, naar de leve paa Steder, hvor Enhver finder Plads for sig. Hvilken Advocat eller Dommer har I isinde at meddele Jeres Ryheder?“

„Jeg har kun med Een at stasse,“ gjentog den Gamle, uden at tilkjendegive mindste Frygt, og han pegede mod Himlen, „og da angaaer det kun mine egne Anliggender. Een Dommer, og Dommer over Alle!

Han behøver ikke først at indhente Efterretninger ved mig; og selv i denne Orken vil det kun hjælpe Eder lidt at ønske at skjule Noget for ham."

Denne Bildtfangerens simple og høitidelige Udsærb dæmpede hans Tilhøreres opbrusende Brede, og hans Staldbroder kastede uvilkaarligt et hemmeligt Blik op mod den rolige Himmel, der rundede sig saa blaa over deres Hoveder, som om han ventede, at den Almægtiges Nie selv skulde stue frem af Himmelhvælvingen. Saa alvorlige Indtryk virke imidlertid kun sjelden længe paa Gemytter, der have hyldet Dorstshed og Forglemmelse. Udvandrerens Dvalen var derfor kun af kort Varighed. Imidlertid havde dog den Tælendes Sprog og hans satte og faste Bæsen forhindret alle Udbrud af Brede og Hefstighed. Ismael tog atter Ordet i en Tone, der, skjøndt den vel ikke meer var truende, dog vidnede om hans onde Lune:

"Det havde været mere passende for en venfskabelig Kammerat at sætte Skulderen til en af hine Bogne; end at snige sig omkring her, hvor vi godt kunne undvære dem, hvis Hjælp vi ikke kræve." "Den Smule Kræfter, jeg har," svarede Bildtfangeren, "kan jeg jo lige saa godt anvende ved denne, som ved Eders øvrige Lastbogne."

"Holder I os for Børn?" raabte Ismael halv i Bildhed, halv i Spot, og i det samme anvendte han

hele sin Kraft paa den lille Bogn, der nu rullede hen over Sletten, tilshyneladende med lige saa stor Lethed, som om den blev trukket af det sædvanlige Forspænd.

Bildtsfangeren blev tilbage og stod og eftertænkte hvad der vel kunde være skjult i den fjørte Bogn, som han fulgte med Dinene, indtil den var kommet op paa Høien og der forsvandt for hans Blik. Han betragtede atter den forladte Scene rundt om sig. Tomheden paa menneskelig Væsen havde vist ikke kunnet opvække Følelser i den Mands Varm, der saa længe havde levet i Gensomhed, hvis ikke den forladte Veir havde erindret ham om de nylig bortdragne Fremmede og tilslige, hvad den gamle Mand snart sølte, mindet om den fra disse udgangne Vdelæggelse. Han vendte Blikket mod Himlen, og rystede betydningsfuldt paa Hovedet; da han saae Alt saa tomt over sig, hvor for kort siden saa mange Grene og Stammer, der nu laae ved hans Fødder, berøvede deres Grønt, som unyttige Træblokke, havde udbredt deres Skygge.

„Åh!“ sagde han ved sig selv, „det skulde jeg have vidst! Jeg har allerede ofte seet det samme Syn, og dog førte jeg dem derhen, og dog har jeg nu viist dem det eneste Sted vidt omkring, hvor de ere nær ved Folk af samme Slags, som de selv. — Det er Menneskets Onske, hans Stolthed, hans Vdelæggesaand, hans Synd! Han tæmmer Markens Dyr til sine taabelige

Gornødenheder, og naar han har berøvet dem deres naturlige Foder, tvinger han dem til at berøve Træerne Løv og Bark, for at de kunne stille deres Hunger!"

Han hørte pludselig en Raflen i de lave Buske, der voxede i nogen Afstand ved Randen af det Krat, der havde begrændset Ismaels Leir; han endte derfor sin Monolog. Saa mange i Orken henlevede Kar gjorde, at han instinctmæssigt, med Ungdoms Raaskhed, kastede Bøssen til Rinden, men han fattede sig strax, lod den falde tilbage i Armen, og antog atter det stille, sig selv forglemmende Bæsen.

"Kom kun herud, kom herud!" sagde han høit; "Fugl, eller Wildt — I ere sikke for disse gamle Hænder. Jeg har spiist og jeg har drukket, hvorfor skulde jeg da røve et Liv, naar min Gornødenhed ei kræver et saadant Offer. Det vil ikke vare længe, saa pikke Fuglene mine Dine ud, der ikke mere kunne see dem, og sidde og ghyge paa mine Been; thi naar alle disse Ting ere skabte, for at forgaae, hvad Ret har jeg da til at vente, at jeg skal leve evig. Kom kun herud! I har intet at befrygte af disse svage Hænder!"

"Tak for Eders Hilsen gamle Wildtfanger," sagde Poul Høver, og sprang i det samme frem af sit Skjul; "der laae noget i Eders Miner, da I saaledes holdt Munden af Bøssen henimod mig; thi de syntes at

fige mig, at I forstod at lade de øvrige Bevægelser følge bag efter."

"Ja, I har Ret, I har Ret," sagde Bildtsfangeren, og loe af inderlig Lyst ved Tanken om sin forrige Dugtighed. "De Dage ere nu forsvundne, da der kun var Faa, som kjendte Fordelen af en lang Bøsse saa godt som jeg, hvor gammel og svag jeg ogsaa nu synes. I har Ret, unge Mand; og der var en Tid, da det var farligt at røre ved et Blad, naar blot Lyden kunde naae mit Øre, eller," tilføiede han med dæmpet Tone og alvorligt Blik, "da det var farligt for en rød Mingo at lade blot et Øie fige frem af hans Skjul. I har dog hørt tale om de røde Mingoer?" "O ja, jeg har hørt tale om Minkerne," svarede Poul i det han greb den Gamle ved Armen og, alt som han talte, sagte trak ham ind i Krattet; hvorved han tilige med forsigtige Blik saae sig tilbage, for at forsikre sig om, at han ikke blev bemærket; "om Eders almindelige sorte Minker, men ikke om nogen, der har en anden Farve."

"Ei! Ei!" svarede Bildtsfangeren rystende med Hovedet og vedblev endnu steds at lee paa sin rolige Maade, "I forverler mig der Dyr med Mennesker; skjøndt en Mingo egentlig ikke er meget bedre end et Dyr, eller rettere sagt endnu meget værre, naar Kommen eller noget Egnende omtaager hans Øie. Der var nu den for-

dømte Huroner fra de øvre Søer, ham pustede jeg ned i hans Baghold, hist imellem Klipperne — mellem Høiene — paa den anden Side af Hori — ”

Hans Stemme tabte sig i Krattet, hvor han, medens de talte, lod sig føre hen af Poul, da han var alt for beskjæftiget med Tanken om de Optrin og Begivenheder, der for halvhundrede Aar siden havde tildraget sig i hans Land, til at han skulde kunne gjøre nogen Modstand.

Ottende Capitel.

For at Læseren ei skal trættes ved at Fortællingens Traad udspindes for langt, er det nødvendigt, at han i Tankerne maa springe over een Uge fra den sidste Scene i forrige Kapitel op til de Begivenheder, hvormed vi ville begynde dette. Aarstiden stod just især med at antage en anden Character; den grønne Sommer veeg allerede hurtigere for den brune Høst og dennes mange Skatteringer. Regnskyer dækkede Himmelen og trængte

sig tættere og tættere sammen; de bleve drevne af saa stærke Vindstød, at man undertiden gennem Rabninger for enkelte Dieblis saa den herlige Glæde af den evige Himmel, saa stor og saa evig, at alle den atmosfæriske Verdens Anstrængelser intet formaae imod den. Forneben seiede Vinden over den nøgne og vilde Hede med en Hæftighed, som man sjelden kjender til i de mindre aabne Egne af Fastlandet. I Fabeltiden vilde man let være kommen til den Slutning, at Vindguden havde tilladt sine Undergivne at fare løs, og med Raadhed storme hen over Orkenen, hvor hverken Træer, eller Menneskeværk, eller Bjerger modsatte sig deres Væge.

Skjøndt Nøgenhed var det fortrinlige Kjendemerke ved det Sted, hvortil vi nu forlægge Fortællingens Scene, var det dog ikke ganske blottet for Tegn til menneskeligt Liv. Midt under Steppens Vølgeand, hævede sig en eensom, nøgen, og afbrudt Klippe ved Bredden af en lille Bæk, der efter at have slunget sig langt igennem Sletten, endelig fandt Udvei til en „Flobernes Fader“ tributpligtig Strøm. En jevn Landstrækning laae nær ved Klippen, og da denne Plet endnu bestandig var omgivet af et tykt Elle- og Sumakkrat, saa kunde man troe, at Jorden her engang havde ydet en lille Skov Næring. Træerne selv vare i Tidens Længde blevne forplantede til de nærliggende Klipper.

Paa dette lille, ophøiede Sted fandt man Spor af Mennesker, hvilket Bildtfangeren ovenfor har antydet.

Nedenfra kunde man ikke see andet der, end et Brystværn af Træstammer og Stene, sammensøiet paa den Maade, der kostede mindst Arbeide; nogle faa lave Tage, flettede af Bark og Grene; hist og her Jordstandser, ligesom Brystværnet oppe paa Toppen, opkastede paa de Steder af Skraaningen, hvor det synes at være lettere at bestige Klippen end paa de andre Steder. Endelig saae man endnu et lille Telt, opreist ovenpaa den yderste Spidse af en lille Klippepyramide, hvis hvide Tag glindsede langt borte som en Sneedrive, eller, for at bringe Egnelsen i Harmonie med det Hele, som en omhyggelig bevogtet Fane, der skulde forsvares med deres Hjerteblod, som nedenfor havde besat Citadellet. Vi behøve ikke at tilføie, at denne raa og besynderlige Fæstning var det Sted, som Ismael Busch havde taget sin Tilflugt til, efter at han var bleven berøvet sine Kreaturer.

Paa en Dag, til hvilket denne Fortælling alereede maa være fremrykket, stod Ismael, støttet til sin Bøsse, nærved Foden af denne Klippe, og betragtede den ufrugtbare Jord neden under sig med et Blis, der saavel udtrykte Foragt, som skuffet Forventning.

„Det er Tid at forandre vor Natur,“ sagde han til sin Svoger, der sjelden stod langt fra ham, „og

blive drøvtyggende Dyr, istedet for Christne og frie Mennesker. Jeg troer, at Du, Abiram, kunde blive en god Græshoppe, Du er en flink Mand og kan springe lystigere omkring, end alle vi andre."

"Dette Land duer ikke for os," svarede den Anden, der ikke kunde gaae ind i sin Brændes fremtvungne muntre Tone, "og man maa huske paa, at en seendrægtig Rejsende stedse har en lang Vej."

"Forlanger Du at jeg skal slæbe en Vogn efter mig over Ørkenen hele Uger, ja hele Maaneder igjennem," svarede Ismael, der, som alle af hans Stand, kunde arbejde med umaadelig Anstrængelse, naar det kneeb, men som ikke var udholdende nok i sin Glid til at indlade sig paa et Forslag, der kun lovede saa liden Ro. "For Eder, der leve i Colonierne kan det være ret godt at ile til Eders Huse; men min Forpagtergaard er Gud skee lov saa stor, at jeg ingenfinde behøver at mangle en Hvileplads."

"Nu! hvis Anlægget behager Eder, behøver I jo blot at gjøre Eders Hest!"

"Det er lettere sagt end gjort i denne Krog af Jorden. Jeg siger Eder, Abiram, det er af flere end een Grund vanskeligt at sætte sig i Bevægelse. I veed, at jeg er en Mand, der bedre holder, hvad jeg engang har lovet, end I Andre, der give Eder af med Con-
tracter paa Papirslapper. I kan lige saa godt gjøre

Regning paa hundrede Mile som paa een; I har mit
Vesord."

Bed disse Ord saae Udvandrerer op til det lille
Lærreds Telt oppe paa den høieste Top af Fæstningen;
dette Vink blev forstaaet og besvaret af den Anden, og
hvad enten dets hemmelige Indflydelse nu var bygget
paa fælleds Fordeel, eller paa fælleds Følelser, saa
tjente det til atter at tilveiebringe imellem dem den Har-
moni, der rigtig nok i dette Dieblis stod noget paa
Spil. Abiram svarede:

"Jeg ved det og føler det aldeles; men jeg tæn-
ker alt for meget paa den Anledning, som fik mig til
at begive mig paa denne forbandede Reise, til at jeg
skulde kunne glemme den store Afstand. Hverken I eller
jeg vil høste Fordeel af det, vi have gjort, førend vi
have endt, hvad vi eengang have begyndt. Det gjel-
der, tænker jeg, i den hele Verden. Saaledes hørte
jeg engang en Præst, der for lang Tid siden drog langs
med Ohio, sige: at, hvis en Mand, der i hundrede
Aar har levet i Troen, en eneste Dag faldt fra den,
saa skulde han finde, at han kun fik sin Regning gjort
efter Grasaldet, og at alt det Onde og intet af det
Gode vilde blive ham tilregnet."

"Og troer I virkelig hvad den forfultne Hykler
prægede?"

"Hvem siger at jeg troer det?" svarede Abiram

med et vildt Blik, der tilkjendegav, med hvor stor Frygt han dvælede ved den Tanke, som han nu bestræbte sig for at foragte: „kalder det Tro hvad saadan en kieltringagtig — og dog, Ismael, naar man skal see ret til, saa har den Mand dog nok være ærlig! Han sagde os, at den hele Verden egentlig ikke var bedre end en stor Orken, og at der kun gaves een Haand, som kunde føre de lærde Folk igjennem alle dens Vendinger af Godt og Ondt. Naar det nu er sandt om den hele Verden, saa kunde det vel ogsaa være sandt om en enkelt Deel!”

„Bort med disse Betænkkeligheder som en Mand, Abiram,” afbrød Udvandreren ham med en hæs Haanlatter. „Der bliver endnu en Heldøse af Dig. Men hvortil nytter det, efter din egen Lære, at tjene Gud i fem Minuter og Djævelen i en Time? Hør, min Ven, jeg er just ikke nogen god Landmand; men saa meget veed jeg, at der til at gjøre en god Høst, selv i den frugtbareste Jord, først behøves møjssommeligt Arbejde, og Eders Brølehededer sammenligne ofte Jorden med en Korumark, og de Folk, der leve paa den, med Frugterne. Nu siger jeg Dig, Abiram, Du er ikke bedre end en Tiösel eller en Nælde; ja Du er en Hyldebust, der ei engang duer til at brændes!”

Abirams ondskabsfulde, skelende Diefast viiste den i ham opflammende Harm; men ligesom denne næ-

sten lige saa hurtigt, som den var kommen frem, prælede tilbage for det faste og ubevægelige Udtryk i Ismaels Ansigt; saaledes viiste den ogsaa, i hvilken Grad Ismaels stærkere Aand beherskede den lumst snigende Abiram.

Tilfreds med sin Overmagt, der var alt for øiensynlig og alt for ofte havde viist sig i lignende Tilfælde, til at man kunde tvivle om dens Virkninger, fortsatte Ismael roligt Samtalen, og udtrede sig med større Bestemthed om sin fremtidige Plan.

„Du maa dog erkjende Gjengjeldsens Ret,” sagde han. „Man har berøvet mig mine Kreaturer, og nu har jeg lagt mig en Plan til atter at blive lige saa rig som før, ved at tage Lige for Lige. Naar en Mand skal virke i to Retninger, saa var han en Daare, hvis han ikke lod sig give Provision fra begge Sider.”

Da Ismael havde givet denne Erklæring i en høirostet og afgjørende Tone, der ved den nylige Gemytsbevægelse endnu forekom hæstigere, kom fire eller fem af hans Sønner, der havde lænet sig mod Foden af Klippen, frem med den hele Familien egne Dorskhed.

„Jeg har raabt til Ellen Wade, der staaer oppe paa Klippen, for at holde Vagt,” bemærkede den Ældste af de unge Folk, „for at vi kunne faae at vide,

om der lader sig see Noget; hun ryster paa Hovedet, og er, for en Kvinde at være, meget sparsom paa Ord. Man kunde nok sætte Skik paa hende, uden derfor just at gjøre det af med hendes venlige Blik."

Ismael vendte sit Blik op mod Klippen, hvor Pigen, der, uden at vide det, havde givet Anledning til Dabel, ængstlig holdt Vagt. Hun sad paa Randen af det yderste Klippestykke ved det lille Telt, og i det mindste hundrede Fod ovenover Sletten. I Afstanden kunde man ikke see andet end Omridset af hendes Skikkelse, thi Binden dækkede hendes skjønne Haar hen over Skuldrene, og hendes Blik syntes uafsladelig fæstet paa et sjernt Punkt paa Heden.

"Hvor gaaer det, Nell!" raabte Ismael og overfreg med sin vældige Stemme det larmende Element. "Har Du seet Noget, der er større end en Ulv eller en vild Hund?"

Den opmærksomme Piges Læber aabnede sig, hun hævede sig saa høit, som hendes Størrelse tillod det, og syntes bestandig at see hen efter den ubekjendte Gjenstand; men hendes Stemme, om hun end overhovedet taledes, var ei stærk nok til at overskrige Blæsten.

"Det er ganske vidst, at Barnet seer Noget, der er usædvanligere end en Bøffel eller en Stepphund!" vedblev Ismael. "Heida, Nell, Pige, er du døv? Ellen

figer jeg; — jeg, skulde næsten troe, at der var en Hob af de Røde i Anmarsch; hvor hjertelig ønskede jeg dog ikke, at kunne betale dem for deres Godhed her under Beskyttelse af disse Stammer og Klipper!"

Imedens Udvandreren talede saaledes, og ledsagede sine Ord med de behørigte Gesticulationer, saae han om til sine Sønner, der røbede lige saa meget Mod, som han, og henvendte saaledes Opmærksomheden fra Ellen paa sig selv. Men nu, da han atter saae opad, for at bemærke den qvindelige Skildvagns følgende Bevægelser, var det Sted, hvor hun nylig stod, pludselig blevet tomt.

"Saa sandt jeg er en Synder!" raabte Afa, der ellers var den Dorsteste af dem Alle, med en hæftig Tone, "Pigen er blæst bort af Vinden!"

En Bevægelse, der ikke var en Følelse ganske ulig, udtælte sig hos ham, og man kunde deraf have gjættet, at Ellens milde blaae Dine, gule Haar, og blomstrende Kinder ikke vare blevene ganske uden Indflydelse paa de unge Folk; thi stumme Forbauselsesblik gik fra den ene til den Anden, idet de stirrede paa den nøgne Klippe.

"Det kunde nok være," svarede en Anden, "at hun sad paa en løsreven Steen, og jeg har allerede for meer end en Time siden tænkt paa at sige hende, at hun var i Fare."

"Er det Pigens Baand, der hænger der ned fra

Hjørnet af Stenen?" raabte Ismael. „Hvad bevæger sig der omkring Teltet? Har jeg ikke sagt Eder alle —"

„Det er Ellen! Det er Ellen!" afbrød hele Hoben af Connerne ham med een Mund, og i samme Dieblisk kom hun ogsaa tilsynne. Hun gjorde derved Ende paa alle deres Formodninger, og befriede derved meer end eet af disse trevne Gemytter fra deres spændte Tilstand. Da Ellen traadte ud af Teltet, gik hun med lette, skjælle Skridt hen til det farlige Standpunkt, og viiste henimod Heden, i det hun tillige med ivrig og hæftig Stemme syntes at tale med en usynlig Tilhører.

„Nell er gal," sagde Asa halv foragtelig, men dog ikke uden al Betsymring. „Hun drømmer med aabne Øine, og tænker, at hun seer et af de rasende Dyr med det vanskelige Navn, hvormed Doctoren har proppet hende Drerene fulde."

„Det kunde vel være, at Pigen har faaet Die paa en af Siourernes Speidere," sagde Ismael med et Blik mod Sletten; men Abirams sagte, betydningsfulde Hvidsten gjorde, at han atter vendte Dinene opad; hvor har netop betids nok bemærkede, at Teltets Løi bevægedes af Noget, der umulig kunde være Vinden.

„Ead hende, — hvis hun vover det!" mumlede Udvandreren imellem Tænderne. „Nei! hun kjenner mig alt for godt, Abiram, til at hun skulde drive Spas med mig!"

„See selv derhen! hvis Dækkenet ikke er hævet, saa maa jeg ikke kunne see bedre end en Ugle om Dagen!“

Ismael stødte heftigt Bøssen mod Jorden, og raabte med en Stemme, som let vilde være bleven forstaaet af Ellen, hvis ikke hendes Opmærksomhed havde været fængslet ved den Gjenstand, der paa en saa vis underlig Maade drog hendes Blik ud i det Fjerne.

„Nell“ vedblev Udvandrerens. „Tilbage med Dig, Du Nar! Skal jeg komme efter Dig? Hvad, Nell! — Har hun glemt sit Modersmaal, saa vil jeg dog engang see, om hun ikke skalbe forstaae et andet Sprog.“

Ismael kastede Bøssen til Skulderen og i næste Dieblit var den rettet mod Spidsen af Klippen. Førend man kunde indvende et eneste Ord, knalbede den løs, og dens Ladning fløi med en Flammestraale i Veiret. Som en truffet Gemse gyste Ellen tilbage; med et gennemtrængende Skrig styrtede hun ind i Teltet, og med en Hurtighed, der gjorde det uvist, om hun blot ved Skrækken, eller ved et virkeligt Saar var straffet for sin ringe Forseelse.

Gjerningen blev saa pludselig og saa uventet udført, at det ikke havde været muligt at forekomme den; men neppe var den skeet, førend Gjerningsmandens Sønner ganske utvetydig tilkjendegave den Stemning, dette fortvivlede Skridt havde frembragt hos dem. Man

verlede vilde og biftre Blik, og en misbilligende Mumløb fra den Ene til den Anden.

„Hvad har da Ellen gjort, Fader,” sagde Afa med et Slags opbrusende Mod, der var saa meget desto mere paasalbende, som det yttrede sig saa sjældent, „siden hun skal skydes som den første den bedste Hjort, eller som en hungrig Ulv?”

„Dndt!” svarede Udvandreren eftertryffeligt, men med Kulde og Rolighed, hvoraf man saae, at han kun brod sig lidt om den af hans Børn yttrede Uvillie; „Dndt, Dreng, Dndt! Sørg for at Uordenen ikke tager Overhaand!”

„Man skal dog gjøre Forskjel paa en Mand og en skrigende Kvinde!

„Du er en Mand, Afa, hvad Du ofte har roft Dig af, men husk paa, at jeg er din Fader og din Forsatte!”

„Det veed jeg vel, men hvilken Fader er Du?”

„Hør Dreng, jeg er meer end halvt overbeviist om, at det var ved din Sovnagtighed, at Siourerne kom ind. Vær besejdet i din Tale, min aarvaagne Søn, ellers kan Du endnu komme til at staa til Ansvar for det Onde, som din egen flette Opførsel har bragt over os.”

„Jeg vil ikke længer som et Barn gaae ved Lege, baand! I taler, som om I ikke kjendte til nogen Lov-

og dog holder I mig bunden, som om jeg ikke behøvede at bekymre mig om mit Liv og mine Fornødenheder! Jeg bliver ikke her, for at behandles som det ufleste af Eders Kreaturer!"

"Verden er stor, min prægtige Dreng! og der findes mange skønne Jorde uden Besiddere. Gaae Du! Du har vel et underkrevet og forseglet Skjæde ved Haanden. Der er kun saa Fædre, der skifte saa godt med deres Born, som Ismael Busch; det vil Du i det mindste kunne sige mig paa, naar Du kommer til Enden af Din Reise."

"See, Fader, see!" raabte paa eengang flere Stemmer, som om de grebe Leiligheden til at afbryde en Samtale, der trueede med at blive endnu heftigere.

"See!" gjentog ogsaa Abiram med en dump klingende og advarende Stemme, "hvis I ellers har Tid for Eders Skjænderi!"

Udvandreren vendte sig langsomt bort fra sin opsætsige Son, og saae opad med Dine, der endnu stedse flammede af Brede. Men neppe var han bleven den Gjenstand vaer, der nu fængslede Alles Opmærksomhed, førend Udtrykket i hans Ansigt forandrede sig til Forbauselse og Brede.

Et qvindeligt Væsen stod paa den Plet, hvorfra Ellen paa en saa skrækkelig Maade var bleven fordreven. Hendes Figur var saa rank og slin, som Skjønhed kan

tillade det og som Digtere og Kunstnere ofte have fremsat Idealet af qvindelig Elskværdighed. Hendes Klædning var af mørkt glindsende Silketoi, og bølgede om hendes Legeme, som den fine Væv, vi kalde Sommervæv. Det løkkede Haar, endnu sortere og mere glindsende end hendes Klædning, faldt snart i rige Flætninger om Skulderen og bedækkede Halsen og Brystet, snart blev det langt bortvistet af Vinden. Den Høide, hvori hun stod, forhindrede enhver nærmere Undersøgelse af hendes Ansigtstræk. Kun saa meget var tydeligt at see, at hun var ung, at hun bevægede Læberne, og at hun i dette Dieblis, hun uventet kom tilsyne, ved Noget var bleven sat i Bevægelse. Den ene lille og overordentlig skjønt dannede Haand var trykket til Hjertet, og med den anden gjorde hun en Bevægelse, som om hun vilde bede Jemael, hvis han vilde vedblive med sit Raseri, da at vende det mod hende selv.

Den tause Forundring, hvormed Gruppen af Udvandrene betragtede dette Syn, blev først afbrudt af Elen, der lod sig tilsyne, idet hun kom frem af Teltet, i Kamp med sig selv, om hun skulde blive tilbage, eller gaae frem, og det lige saa meget af Frygt for sig selv, som ved Tanken om, at hendes Selstaberinde muligt kunde være truet af Fare. Hun talede, men Ordene bleve ikke hørte af dem, der stode nedenfor, og ikke agtede af den, til hvem de henvendtes. Denne Sidste

traf sig imidlertid tilbage, beroliget ved den Tanke, at hun havde tilbudt sig selv til Offer for Ismaels Hængjerrighed; og det Sted, hvorpaa hun nylig havde staaet, blev atter tomt. Men hun efterlod en saadan Forbauselse hos Tilskuerne nedenfor, at man skulde have troet, at de virkelig havde seet et overjordist Væsen.

Længer end et Minut indtraadte den allerdybeste Tausshed, under hvilken Ismaels Sonner, endnu stedse i stum Beundring, skuede op til den tomme Klippe. Da de saaledes saae paa hverandre, mødte det ene Spørgsmaal det andet, og saa meget viiste Udtrykket i Alles Ansigter, at Synet af den overordentlige Beboerinde af Teltet var dem Alle lige saa uventet, som ubegribeligt. Trodsende paa sin Førstefødsel, og endnu stedse ved den nylig bilagte Tvist ophidset af Kamplyst, paatog Usa sig at gjøre et Spørgsmaal. Men istedetfor uden Nødvendighed at opflamme sin Faders Brede, hvis vilde Natur, naar den først var sat i Bevægelse, han ofte paa en ubehagelig Maade havde lært at kjende; henvendte han sig til den skelende Abiram og bemærkede med en haanlig latter:

„Det er altsaa det Dyr, I bragte med til Steperne som Løkkemad? Jeg vidste nok, at I er en Mand, der sjelden incommoderer Sandheden, naar der bare ellers kan svares Noget; men at I saaledes overbød Eder selv, det havde jeg dog ikke troet. Tiden-

derne fra Kentucky paaastod tidt, at I handlede med sort Kjød, men at I ogsaa handlede med hvide Varer, det have de vel ikke vidst!"

"Hvem handler med Mennesker?" spurgte Abiram med alle Tegn paa Harm; "skal jeg gjøre Regnskab for enhver Eogn, som man lader trykke i Staterne? See paa din egen Familie, see paa Dig selv, Dreng! enhver Træbul i Kentucky og Venesse anklager Eder. Jeg har, min veltalende Herre, seet din Fader og Moder og tre Børn, blandt hvilke du er eet, opslagne paa Advarsels-pælene og Træstammerne i Colonierne; og saa mange Daler, at de kunde gjøre en ærlig Mand rig, tilbudte som Belønning for den, der kunde bringe Eder —"

Han blev afbrudt ved et saadant Slag paa Munden med Bagen af en Haand, at han vaklede, og Bledet ved det stærke Tryk styrte ud af de opsvulmede Læber.

"Alsa!" raabte Faderen, og traadte frem med en Deel af den Værdighed, hvormed Naturen een Gang for alle har begavet den faderlige Myndighed. "Du har slaaet din Moders Broder!"

"Jeg har slaaet den, der har bestjæmmet vor hele Familie," svarede den opbragte Son, "og hvis han ikke lærer sin Tunge et bedre Sprog, var det bedre for ham, at han slet ingen havde. Jeg synes just ikke synder-

lig om at bruge Kniven, men naar det kommer til det Yderste, kunde jeg gjerne —"

"Dreng! To Gange i Dag har Du allerede glemt Dig selv, vogt Dig, at det ikke skeer tredie Gang. Er Landets Lov svag, skulde dog Naturens Lov være stærk. Du forstaaer mig, Asa, og Du kjender mig! Hvad Eder angaaer, Abiram, da har Drengen gjort Eder Uret, og det er min Pligt, at hjælpe Eder til Eders Ret. Forstaae mig, siger jeg, Retfærdigheden skal komme; og det et nok. Men I har talet skjændige Ting om mig og min Familie. Hvis Lovens Hunde have opslaaet Placater paa Træer og Pæle, da er det ikke skeet for noget Uarligt, som I vel veed; men fordi vi holde fast ved den Sætning, at Jorden er fælleds for Alle. Nei, Abiram, kunde jeg bare lige saa let vaske mine Hænder rene for det, jeg har gjort efter dine Raad, som for det, jeg har gjort efter Djævelens, saa vilde min Søn være roligere, og Ingen, der bærer mit Navn behøvede at rødme, naar han hørte det nævnes. Fred, Asa, og ogsaa I! der er allerede snakket nok. Fader os betænke vort Bedste, seend der tilstøder os Noget, som kunde gjøre den flette Sag endnu flettere."

Ismael svingede bydende Armen, da han endte, og vendte sig bort, fuldkomment overbevist om, at Ingen af dem, til hvem han havde talt, vilde formaste sig til at stride mod hans Befaling. Asa kæmpede si-

ensynlig med sig selv, om han skulde efterkomme den befalede Endighed; men hans ligegyldige Natur forfaldt snart igjen til den sædvanlige Ro, og han syntes atter at blive det Bæsen, som han ogsaa i Sandhed var, kun farlig i Dieblig, og af altfor dorst Blod, til længe at være heftig.

Saaledes forholdt det sig ikke med Abiram. Saa længe det havde Udseende af at kunne komme til personlig Kamp imellem ham og hans colossale Neveu, malede Frygten sig tilskyndende i hans Ansigtstræk. Men nu da Faderens Autoritet og gigantiske Kræfter traadte mellem ham og Angriberen, gik hans dødblege Ansigts-Farve over til en glødende rød, der viiste, hvor dybt i Barmen den tilføiede Fornærmelse nagede ham. Han taug dog lige saa vel, som Asa, da Udvandreren bortfjernede sig, og det lod til, at Enighed atter var tilveiebragt mellem den lille Hob af Skabninger, der ikke sammenholdtes af nogen stærkere Forpligtelse, end den svage Bævi af Autoritet, med hvilken det lykkedes Jesmael at omspinde sine urolige Sonner.

En Virkning havde dog denne Strid haft; den havde bortvendt de unge Folks Opmærksomhed fra den nylig seete Gjenstand. Med den efter den Skjønnes Forsvinden opstaaede Strid, syntes ogsaa enhver Grindring at være forsvunden om at hun var til. Vel blev der hist og her holdt nogle hemmelige Raadslagninger,

hvis Gjenstand Retningen af de Talendes Dine noksom forraadte; men disse truende Kjendtegn forsvandt snart, og Selskabet adskilte sig atter i de sædvanlige træge og tause Grupper.

„Jeg vil stige op paa Klippen, Dreng, og see ud efter de Bilde,” sagde Sæmael, i det han vendte sig om til sine Sønner, og dette skulde tillige, trods deres Opsætsighed, gjælde for en Overgang til Forsoning. „Hvis der Intet er at befrygte, ville vi i Dag ud i det Frie; Dagen er alt for god til at vi skulde spille den med Snak, som Qvinderne i Byerne ved deres Thee eller Sukkerkager.”

Uden at vente enten paa deres Bifald eller Indvendinger, skred Udvandreren hen imod Foden af Klippen, der dannede en Art af lodret Vold, tyve Fod høi, om hele Klippen. Han tog sin Retning mod det Punkt, hvor man kunde stige op ad en smal Kløft; men som han omhyggeligt havde forskandsset med et Brystværn af Bomuldstræ-Stamner, og atter beskyttet dette ved spanske Ryttere af samme Material. Her stod bestandig en Bevæbnet, da dette Sted var Nøglen til hele Stillingen, og nu lænede ogsaa een af de unge Følt sig skjodesløst mod Klippen, beredt til at forsvare Passet, om det skulde være nødvendigt, indtil hele Mandskabet var opstillet paa de forskjellige Forsvarspunkter.

Men ogsaa her var videre Dpgang besværlig, beels

ved Naturen, deels ved kunstige Hindringer, indtil man havde naaet en Art af Terrasse eller, for at tale nøjagtigere, den egentlige Klippeflade, hvor Hytterne vare opslaaede for hele Familien. Hytterne vare, hvad ovenfor er omtalt, af det Slags, som man hyppigt træffer paa Grændsen, og som høre til Architecturens Barnedom, da de kun bestaae af Træblokke, Pæle og Bark. Den Plet, hvorpaa de stode, omfattede flere hundrede Kvadratsod, og var tilstrækkelig ophøiet over Sletten, til at formindske, om ikke ganske at tilintetgjøre, Faren for Indianernes Pile. Her troede Ismael, at han i temmelig Sikkerhed kunde lade sine Børn blive tilbage under deres kjække Moders Beskyttelse, og her fandt han allerede sin gamle Esther bestjæftiget med de sædvanlige huuslige Forretninger. Hendes Døtre stode omkring hende, og hun, som Madmoder, havde sin skarpe Stemme, for hist og her, med behørig Eftertryk, at uddele sin Dadel, og derved kunde man forklare sig, at hun ikke under sin egen Tales Storm havde hørt noget til den heftige Scene, der var forefalden neden under.

„En rar, lustig Plads har Du rigtig nok valgt til din Leir, Ismael,” begyndte hun, eller rettere vedblev hun, i det hun holdt op med sin Bjæffen ad en tiaarig, hulkende Pige, der stod ved hende, og vendte den mod sin Mand, „jeg maa hvert Dieblif passe

paa, at ikke Ungerne flyve bort, og komme ud mellem Høgene og Uglerne. Hvorfor leire I Eder om denne Klippe, ligesom Størene om Foraaret, naar Lufsten begynder at blive levende af Fugle. Hvad! tænker I, at man kan fylde Munden og stille Hungeren med Sovn og Gaben?"

"Nei! Du skal ogsaa endnu have Lov til at fere fri Tale, Esther," sagde Ugtemanden, og udtalte dette Navn med den eiendommelige amerikanske Dialect, i det han saae paa Qvinden med en Mine, der mere røbede en Laalmodighed, der var bleven ham tit Bane, end Tilboelighed. "Men Du skal ogsaa saae Fugle, hvis din egen Stemme ikke jager mig dem for høit op. Ja, Kone," vedblev han og var imidlertid stegen op til det Sted, hvor Ellen var bleven bortstrækket, "og en Bøffel ogsaa, hvis mine Dine blot kunne opdage Dyret i en spansk Miils Afstand."

"Kom herned, kom herned! og bestil Noget, istedet for at snakke. En prøvlende Mand er ikke meget bedre end en gjøende Hund. Nell skal sætte Flaget op, naar hun seer nogle af de Røde, for at give Eder Efterretning itide. Men hvad var det, Du sør Stjød, Ismael; thi det var din Bøsse, jeg horte for et Par Minuter siden, eller ogsaa er min Hørelse reent forgaaet mig."

„Oh! det var kun for at bortskrække en Høg, der svævede over Klippen.”

„En Høg! nu i Sandhed! en Mand til Mars! og flyde efter Høge og Ørne, naar der er atten Munde at mætte. Betragt Bien og Bæveren, og lær af dem, min gode Mand, hvorledes man maa være forsynlig. — Hvad, Ismael! jeg troer i Sandhed,” vedblev hun og holdt op med at vinde Blaaret om Spinderokken, „at Manden igjen stikker i Teltet; meer end den halve Tid tilbringer han med det elendige og unyttige — ”

Mandens pludselige Tilbagekomst tillukkede hendes Mund, og da han var kommen ned til det Sted, hvor Esther igjen var gaaet til sine Forretninger, lod hun sig nøie med at mumle sin Brede mellem Tænderne, istedet for at lade den høres i tydelige Toner.

Samtalen, der nu fulgte mellem det elskende Egtepar, var kort og udtrykfuld. Konens Svar vare i Begyndelsen afsnappede og jevne, men Omsorgen for Familien gjorde hende snart føjeligere, og da Underholdningen kun dreiede sig om, at der i Dag hele Dagen skulde jages, for at tilveiebringe Livets første Fornødenhed, ville vi ikke her gjentage den.

Med den omtalte Beslutning steg Ismael ned, og deelte sin Magt i to Dele, af hvilke den ene skulde blive tilbage i Fæstningen, og den anden ledsagede ham.

Meget flokelig valgte han Usa og Abiram til Ledsagere, da han vel vidste, at ingen anden Autoritet end hans egen, kunde styre hans Søns heftige Temperament, naar det eengang var sat i Bevægelse. Da alt dette var afgjort, drog Søgerne ud, og skiltes fra hverandre noget fra Klippen, for at omgaa Bøffelhjordene i en Kreds.

Niende Capitel.

Efterat vi have gjort Læseren bekendt med den Maade, hvorpaa Ismael Busch stiftede Orden i sin Familie, under Omstændigheder, der ellers vilde have været foruroligende for Mange, ville vi forlægge Scenen nogle Mile bort fra det nys beskrevne Sted, uden dog at forlade den naturlige Tidsfølge. I samme Dieblif, i hvilket Ismael og hans Sønner i forrige Kapitel drog ud, vare to Mænd paa en Høi, i Nærheden af en lille Bæk, i en ivrig Samtale om Smagen af en saftfuld Bøffelsteeg, der var tilberedt for deres Gæster med den yderste Omhyggelighed og med Sagt-

tagelse af alle Regler for Tillavningen af dette Slags Koft. Denne Lækkerbidsten var med megen Omhu løs-gjort fra Dyrets Ryg; indviklet i dens haarige Skind var den bleven nedgravet i en Jordovn og riftet, og laae nu i hele Steppernes Rjokkenglands foran dens Giere. Hvad Gaften, Bildtsmagen og Kraften angik, havde dette Rjod et afgjørende Fortrin for alle de berømteste Restaurateurs forðærvelige Retter og Kogekunster, skjøndt denne Lækkerbidsten af Bildt var tilberedet paa en ganske simpel Maade. Tøvrigt lod det til at begge disse lykkelige Dødelige, der glædede sig ved dette Maaltid, hvorved Sundhed og Hunger vare fortræffelige Kryderier paa denne meest nærende Ret fra de amerikanske Ørkener, aldeles ikke vare ligegyldige ved den dem tildeelte Lykke.

Den Ene, hvis Erfarenhed i Kogekunsten den Anden dengang maatte takke for sit Gilde, syntes mindst tilbøielig til at glæde sig ved sin egen Duelighed. Han spiste rigtig nok, og det endogsaa med Lyst; men det stete dog med den Maadeholdenhed, hvormed Alderen pleier at fryddre Appetiten. Saadanne Tanker syntes hans Selstabsbroder ikke at kjende. Han var i sin Ungdoms Blomster og i sin fulde Manddomskraft, og han vilste sin ældre Vens Værk den meest uindskrænkede Ugtelse. Medens den ene kostelige Mundfuld fulgte efter den anden, lod han sine Dietkast strøise over til Steppen, 2 H.

sin Selskabsbroder, og syntes med de venligste Blik at udtrykke sin Taknemmelighed, som han ikke kunde ud-
tale med Ord.

„Skjær dybere ind i Hjertet, min Dreng,“ sagde Bildtfangeren, thi det var denne ærbørdige Drkenbeoer, der tilligemed Biejægeren holdt ovenomtalte Maaltid, „Skjær længer ind i Midten, der finder I den sande Saft og Kraft, og det uden alt Fedt, der giver Kjødet en anden Smag.“

„Harde jeg bare en Stuk Mjød,“ sagde Poul, og standsede, for at drage det nødvendige Beir, „saa vilde jeg bande paa, at dette var det kraftigste Maaltid, der nogensinde blev sat frem for en Mand.“

„Ja, kraftigt kan man kalde det,“ gjentog Bildtfangeren og loe paa sin sædvanlige Maade, i det han med inderlig Glæde betragtede sin Selskabsbroders uendelige Tilfredshed; „kraftigt er det, og kraftigt gjør det Den, der spiser deraf! Kom her, Hector!“ ved disse Ord kastede han en god Portion Kjød hen til den taalmodige Hund, der uafsladeligt bevogtede hans Dine. „Du behøver ogsaa Kræfter, min Ven, i dine gamle Dage, saavel som din Herre. See, Dreng, det er en Hund, kan Du troe, der har faaet rigeligere Spise og Søvn end en Konge! Og hvorfor det? Fordi den har brugt og ikke misbrugt Skaberens Gaver. Den blev en Hund, og den har levet som en Hund. Men-

nesker skabte Gud til Mennesker, og de have slugt som hungrige Ulve. Hector har viist sig som en god og klog Hund, og jeg har aldrig fundet en eneste af dens Race falsk, enten hvad Lugten, eller Trostaben angaaer. Kjen-
der I Forskiellen mellem Kogekunsten i Orkenen og den i Stæderne? Nei! jeg kan see paa Eders Appetit, at I ikke kender den. Saa vil jeg sige Eder det. Den ene tænker, at den endnu kan lægge Noget til Guds Gaver, og den anden glæder sig ved dem. See! deri ligger Hemmeligheden."

"Jeg vil sige Eder noget, Bildtsfanger," sagde Poul, der kun var lidt opbygget ved den Moral, hvormed hans Bordkammerat syntes tilbøielig til at krydre Maaltidet, "hver Dag vi ere sammen her, og det kan maa-
ske endnu blive mange Dage, vil jeg skyde en Bøffel, og saa skal I stege mig Ryggen."

"Nei, nei, nei, deri samtykker jeg ikke. Dyret er godt; betragt det fra hvilken Side I vil, saa skal I see, at det overalt er skabt til at give Mennesket Næring. Men jeg vil hverken være Bidne eller Medhjælper til daglig at ombringe eet i Orkenen."

"Ja, for Djævelen, gamle Mand! hvis de alle ere saa gode som dette, vil jeg paatage mig at æde dem alene lige til Høverne! — Hvem kommer der? En med en fin Næse, og En, som jeg vil bande paa har en

god Lugt, naar han gaaer efter Sporet af et Middagsmaaltid."

Det Individuum, der afbrød Underholdningen og gav Anledning til Pouls Bemærkninger, nærmede sig nu langs med Kanten af Bækken, med sindige Skridt, og lige henimod Begge. Da der ikke laae noget Rædselsfuldt eller Fiendtligt i det hele Væsens Komme, holdt Biejægeren ikke op med at spise; men forøgede tværtimod sine Anstrengelser saaledes, at han nu selv tvivlede om, at Stegen vilde være tilstrækkelig til at mætte alle dem, der ønskede at deeltage i dette kostelige Maaltid. Men med Bildtfangeren forholdt det sig gandske anderledes. Hans mere maadeholdende Appetit var allerede tilfredsstillet, og han saae den Kommende imøde med hjertelige Blik, der tydeligt viiste hvor beleilig hans Ankomst var ham.

"Kom her, min Ven," raabte han, og vinkede med Haanden, da han saae, at den Fremmede, ligesom i Tvivl, standsede et Dieblis. "Kom hid, siger jeg; hvis Hunger er Eders Fører, har den bragt Eder til det rette Sted. Her er Føde, og Gutten her kan give Eder Salt, der er tørret saalænge, at det er hvidere end Sneen paa Bjergene. Kom kun hid uden Frygt. Vi ere ikke vilde Dyr, der opæde hinanden, men Christne, der taknemmelige modtage Alt, hvad det behager Herren at give os."

„Høistærede Jæger“ svarede Doctoren; thi det var ingen Anden, end Naturforskeren, der paa en af sine daglige Excursioner nærmede sig dem. „Jeg glæder mig hjerteligt over dette lykkelige Møde. Vi elste det samme, og burde derfor være Venner.“

„Ah, Herre!“ sagde den gamle Mand, og uden just at bryde sig meget om Reglerne for Decorum, loe han Philosophen lige i Ansigtet. „Det er jo den Herre, der vilde bilde mig ind, at det blotte Navn kan forandre et Dyrs Natur! Kom, Ven, I er velkommen, skøndt Ederes Kundskaber ere blevene forkeerte ved alt formegen Boglæsning. Sæt Eder ned, og naar I har spist et Stykke, saa sig mig, om I kender den Skabnings Navn, der her yder Eder sit Kjøb til Føde.“

Doctor Battius' Dine, (thi vi ansee det for passende, at give denne Mand det Navn, som han bedst kunde lide, altsaa:) Doctor Battius's Dine tilkiendegave noksom den Tilfredshed, hvormed han modtog dette Forslag. Hans Vandring i Dag og den stærke Vind havde bevirket en stærk Hunger, og neppe kunde Poul være mere oplagt til at gjøre Bildtfangerens Kjøkken Gæst, end denne Naturven, saasnart den behagelige Indbydelse klang ham i Dret. Med en tvungen Latter, der netop formedelst denne Tvang fremkom temmelig eensfoldig, indtog han den anviiste Plads ved Siden af

Bildtfangeren, og begyndte at spise uden videre Formaliteter.

„Jeg maatte skamme mig ved mit Kald“ sagde han, og nedslugte en kostelig Mundfuld, men forsøgte dog hemmelig at undersøge den ved Ristningen aldeles ukjendelige Huds Eiendommeligheder, „jeg maatte jo skamme mig ved mit Kald, hvis der levede et Dyr eller en Fugl paa det amerikanske Fastland, som jeg ikke kunde kiende ved et af de mange Kiendetegn, Naturvidenskab anfører. Dette — dette — Kjødet er nærende og velsmagende — lidt af Eders Salt, min Ven, om jeg tør bede!“

Paul, der vedblev at spise med forøget Flid, og dertil saae lige ud, omtrent ligesom en Hund, der er ifærd med den samme ædle Bestiæftigelse, fastede Pungen hen til ham, uden at han ansaae det nødvendigt at standse med sit eget Arbeide.

„I sagde, min Ven, at I vidste forskiellige Kiendetegn paa Dyret?“ bemærkede den opmærksomme Bildtfanger.

„Mange, ja mange, og det ubedragelige. De kjøbdende Dyr ere nemlig kiendelige paa deres incisores.“

„Hvad, paa deres?“ spurgte Bildtfangeren.

„Det er nemlig deres Tænder, hvormed Naturen har forsynet dem til deres Forsvar, og til at sonde-
derribe deres Føde. Nemlig“ —

„Saa betragt engang dette Dyrs Tand!“ afbrød Bildtfangeren, der syntes at vilde overbevise en Mand om hans grove Uvidenhed, der vilde indlade sig paa at stride med ham om de Ting, der henhørte til Orkenen. „Vend dette Stykke om og find saa Eders incisores!“

Doctoren gjorde dette; men forgjæves, thiøndt han ved denne Heilighed kastede endnu et Blik paa den sammenskrumpede Hud.

„Nu, min Ven, kan I finde de fornødne Kiendetegn, for at sige mig, om den Ting er en Ear eller en Und?“

„Jeg mærker, at Dyret ikke her er heelt.“

„Det kan I sagtens sige uden Fare,“ raabte Paul, der nu ophørte af Overmættelse. „Jeg vil være god for et par Pund af denne fede Karl, og det endog saa afveiede efter den allersværeste Vægt. Imidlertid kan I endnu sammenligne Sjæl og Legeme, med det, der er blevet tilovers“ — han saae ved disse Ord ikke uden Overvindelse hen paa et vældigt Stykke, som han var nødt til at lade blive tilbage — „Skjær nærmere inde ved Hjertet, som den gamle Mand siger, saa vil I finde det Bedste!“

„Bed Hjertet!“ raabte Doctoren, glad over, at en saa characteristisk Deel af Legemet var blevet tilbage for hans Ocularinspection. „Lad mig bare see Organerne, saa er jeg paa eengang paa det Rene med Dyrets Charac-

teer. Dette — nei! det er ikke Hjertet — jo i Sandhed det er dog Hjertet! Dyret maa med Hensyn til de fede og kiødrige Dele være ordinis belluæ.”

Han blev afbrudt af Bildtfangeren med en vedvarende og hjertelig, men dog ikke stogrende Latter, der forekom Naturforskeren saa utidig, — og som han tog saa ilde op, at hans Mæle og maaske tillige hans Tanker øjeblikkeligt gik istaa.

„Nu skal man see, at Dyret ingen rigtig Character har!” raabte den gamle Mand, der morede sig over sin Modparts Forvirring; „og saa siger han, at det ikke er Hjertet! Hvad, Mand? I er, trods Eders Bøglærdom og vanskelige Ord, længere borte fra Sandheden, end fra den nærmeste Colonie. Hvad I der siger vilde ikke blive forstaaet af nogen østlig Stamme eller af noget Folkeslag ved Rocky Mountains. Om nu disse Dyr høre til Wille-ordenen eller har en anden Character, det ved jeg ikke; men de løbe i tusindvis om paa Steppen, og det I der har fat paa er Hjertet af en saa saftig Bøffel, som man kun kan forlange.”

„Min gamle Kammerat” sagde Obed, og betvang med Møie sin opflammende Brede, der ikke syntes at kunne passe sig til den Værdighed, han gjorde Forbring paa; „Eders System er falsk, lige fra Præmisserne til Conclusionen; og Eders Classification er saa

falsk, at al videnskabelig Forskiel ved den ophører. Bøffelens Riød er aldeles ikke velsmagende og sundt, hvilket jeg dog maa tilstaae at man kan kalde den for os liggende Gjenstand."

"Saa er jeg Eders Modstander paa Liv og Død og holder med vor Bildtfanger!" afbrød Poul Høver ham. "Den Mand, der nægter at Bøffeltjød er godt, han skulde ikke heller spise det."

Doctoren, der hidtil kun flygtig havde betragtet Biejægeren, stirrede nu pludselig paa ham med et Blik, der saae ud som et Slags Gjenkjendelse.

"Jeg er fortrolig med Eders Ansigts Hovedcharacteristik, min Ven," sagde han; "enten maa I selv, eller et species af Eders Klasse være mig bekendt."

"Jeg er den Mand, som I traf i Skovene østen for den store Flod, og som I vilde overtale til at forfølge en guul Bræmse, som om mit Die havde kunnet bedrage mig saa meget, at jeg ved hei lys Dag kunde holde et saadant Dyr for en Honningbie. Vi strøisfede omkring sammen i en Uge, som I maaskee vil erindre Eder; I efter Urter og Fjirbeen, og jeg efter hule Træer og Biestadler; og vi gjorde Begge godt Bytte. Jeg fyldte mine Kæser med den sødeste Honning, som jeg nogensinde har sendt til Colonierne, og fangede desuden en halv Snees Sværme, og Eders Rng bøiedes fast under Vægten af Eders krybende og

Erblende Museum. Jeg gad aldrig spørge Eder lige-
frem derom, Fremmede, men jeg troer, at I er en
Curiositets-Handler?"

"Er det ikke atter Menneskenes forføngelige Daar-
skab!" raabte Bildtfangeren. "De dræbe Hjorte og
vilde Katte og alle Skovens Dyr, og naar de have ud-
stoppet dem med Blaar og Klude, og stuet Glasine
i deres Hoveder, stille de dem op, og kalde dem Her-
rens Skabninger, ret som om nogen menneskelig Udstop-
ning kunde komme til at ligne hans Hænders Gjer-
ning!"

"Jeg kender Eder nok!" gientog Doctoren, uden
at bryde sig synderlig om den gamle Mands Klager;
"jeg kender Eder nok!" og han trykkede venstabelig
Pouls Haand. "Det var en indbringende Uge. O,
jeg erindrer mig Eder godt, unge Mand. I er af
Classe: *mammalia*; Orden: *primates*; Genus:
homo; Species: *Kentucky*." Efterat han derpaa havde
tiet et Dieblis med selvtilfreds Smilen, vedblev Natur-
forskeren. "Siden vi skildtes ad, er jeg reist langt,
da jeg har indgaaet et *compactum*, en gjensidig Pagt
eller Forening, med en vis Mand, ved Navn Ismael."—

Busch!" afbrød den utaalmodige Poul ham. "Ved
Himmelen, Bildtfanger! det er den Navelader, om hvem
Ellen har fortalt mig?"

"Saa har Ellen ikke ladet mig vedersfares Ret,"

sagde Doctoren, „thi jeg hører aldeles ikke til Karela= dernes Skole, da jeg foretrækker Blodbrensnings= Metho= den meget for Blod=Uftapning.“

„Det var kun en Feil fra min Side, gode Frem= mede; Pigen kaldte Eder en duelig Mand.“

„Saa har hun vurderet min Fortjeneste for høit,“ vedblev Doctor Battius med et dybt Buf. „Men Nell er en god, elskværdig og tillige en modig Pige. Jeg har i Sandhed i Ellen Wade bestandig fundet et rart og venligt Pigebarn.“

„Saa for Diævelen!“ raabte Poul og bortlagde med Ubillie et kosteligt Stykke af Stegen, som han igien havde taget fat paa, og fastede tillige et vildt Blik paa Lægen, der aldeles ikke var sig nogen Brøde bevidst. „I har dog vel ikke Lyst til ogsaa at læse Ellen paa Eders Ryg?“

„Hele den vegetabiliske og animalske Verdens= Skatte kunde ikke bevæge mig til at krumme et Haar paa hendes Hoved. Jeg elsker Barnet *amore naturali*, som man siger, eller rettere *paterno*, med faderlig Til= bøjelighed.“

„Ja saa! ja det passer sig ogsaa bedst for Eders Alder,“ tilspiede Poul rolig, og greb atter i Mag ef= ter det henlagte Stykke.

„Ja, det er fornuftigt hvad han der siger, fordi

det er naturligt," bemærkede Bildtsfangeren. „Men sagde I ikke, at I boede i en vis Ismael Busch's Leir?"

„Ja vel gør jeg det, og det ex compacto" —

„Ja vel," sagde Bildtsfangeren, „I er endnu compact. Sjal og Legeme, Kjød og Hud hænger endnu sammen. Med min Compacthed er det derimod ude. Siig mig engang, jeg var Dievidne til at Siouxerne brøde ind i Eders Leir og bortdrevne alt Dvæget og berøvede den stakkels Ismael alt hvad der havde Hove, undtagen" —

„Undtagen asinus," mumlede Doctoren, der imidlertid atter rolig havde givet sig ifærd med sin Portion Steg, og ganske havde forglemt dens videnskabelige Kjendetegn, „undtagen asinus domesticus americanus."

„Det glæder mig dog, at der blev saa mange reddede, skjøndt jeg ikke kjender Værdien af de Dyr, I der nævnde; hvilket heller ikke er saa besynderligt, da jeg har været saa længe borte fra Colonierne. Men kunde I siig mig, min Ven, hvad den Fremmede skjuler i det hvide Telt, som han bevogter med saa skarpe Tænder, som en Ulv, der kæmper for det af Tægeren tilbageladte Bytte?"

„Har I hørt noget derom?" raabte den Anden, og lod i stor Forbauselse den Vid falde, som han var i Begreb med at føre til Munden.

„Nei! jeg har Intet hørt; men jeg har seet Teltet,

og jeg var nær bleven bidt, blot fordi jeg ønskede at komme efter hvad der var deri."

"Bidt! Saa maa det vel altsaa være et fjødæbende Dyr. Det er altfor roligt til at være ursus horridus; hvis det var canis latrans maatte Stemmen røbe det. Heller ikke vilde Ellen Wade omgaaes saa fortroligt med et Dyr, der hørte til genus Feræ. Høistarede Jæger! dette selsomme Dyr, der om Dagen kjøres paa Bognen, og om Natten er indesluttet i Teltet, har bragt mig i større Forvirring, end det hele Catalog over alle de Fiirføddede; og det alene, fordi jeg ikke veed at classificere det.

"Saa I holder det for et glubende Dyr?"

"Jeg veed det er en Fiirfødder, og den Farc, I var udsat for, taler ogsaa for at det er fjødæbende."

Imedens denne Forklaring blev givet, havde Poul sidet og betragtet begge de Talende med den største Opmærksomhed; men ligesom pludselig bragt i Bevægelse ved Doctorens selvtilidsfulde Udsærd, gav han ham knap Tid til at udsige denne bestemte Forsikkring, førend han hurtig spurgte:

"Og hvad mener I da egentlig med en Fiirfødder, min Ven?"

"En af Naturens Ufveigelser, hvorved den mere end ved noget Andet har lagt sin uendelige Wiisdom for Dagen. Runde runde Hjul substitueres for to af Be-

nene, ganske efter den Forbedring, som jeg har antydet i min nye Orden: *phalanga crura*, og som forstaaeligt lader sig oversætte ved Hjulbeneri, da vilde der derved fremkomme en fuldkommen Harmoni. Men da Fiirfødderne nu eengang ere særdige, saa kalder jeg det en Naturafvigelse — en Udvæxt, en puur Udvæxt."

"Holdt, Fremmede, i Kentucky kjende vi kun lidt til Ordbøger. Udvæxt er lige saa utydeligt som Fiirfødder!"

"En Fiirfødder er et Dyr med fire Fødder — et Bæst —"

"Hvad, et Bæst! Mener I da at Ismael Busch reiser omkring med et Bæst i en lille Vogn?"

"Jeg veed jo, min Ven, — giv kun Agt! — ikke bogstavelig forstaaet," sagde Doctoren, da han bemærkede, at Poul stirrede paa ham med et forundret Blik, „men kun figurligt formedelst dets Functioner. Jeg har jo allerede sagt Eder, at jeg formedelst et *compactum* reiser med bemældte Ismael Busch; men skjøndt jeg er forbunden til at opfylde visse Pligter, medens Reisen varer, saa er der dog ikke derved gjort nogen Betingelse, som fastsætter, at denne Reise skal være stedsevarende eller evig. Skjøndt man nu vel kan antage, at denne Egn i en eller anden Henseende maa have en grundet Interesse for Videnskaben, da den i enhver Henseende for Naturhistorikerne udgjør et jom-

frueligt Gebet, saa er den dog, som bekjendt, blottet for det vegetabiliske Riges Skatte. Jeg vilde derfor være bleven tilbage hundrede Mile længer mod Østen, hvis jeg ikke var bleven lokket ved en indre Attraa efter at see med egne Øine det omtalte Dyr, for tilstrækkeligt at kunne beskrive og classificere det. Derfor," vedblev han med dæmpet Stemme, som om det angik en vigtig Hemmelighed, „derfor er jeg ikke ganske uden Haab om at overtale Ismael til at lade mig secere Dyret."

„Har I seet den Skabning?"

„Ikke med Synsorganerne; men med endnu mere ubedragelige Visionens-Instrumenter; nemlig ved Fornufts-lutninger i Deductioner af scientfiske Præmisses. Jeg har iagttaget Dyrets Skikke og Sædvaner, unge Mand, og jeg kan af saadanne Indicier, der vilde være blevene forbigaaede af en sædvanlig Jagttager, uden Rescofige: at det har en meget stor Dimension, at det er uvirksomt og dorst, at det har en rasende Hunger, og hvad der fremlyser af den høistærede Jægers Vidnesbyrd, at det er vildt og fjøbedende."

„Det vilde være mig kjærere, Fremmede," sagde Poul, paa hvem Doctorens Beskrivelse lod til at have gjort et mærkeligt Indtryk, „at vide om den Skabning overhovedet er et Dyr, eller ikke."

„Hvad det angaaer, da har jeg selve Ismaels

Ord derfor, om jeg end manglede andet Beviis, hvilket dog synes mig tilstrækkeligt ført ved Dyrets Sædvaner. I alle Tilfælde er jeg forsynet med tilstrækkelige Grunde. Unge Mand, sædvanlig forføngelig Nysgjerrighed kan ikke plage mig; men, som jeg i Ydmyghed troer, gaaer al min videnskabelige Stræben først ud paa at udvide mine Kundskaber, og dernæst paa at befordre mine Medskabningers Bedste. Hos mig selv nærede jeg en mægtig Attraa efter at vide hvad der var i det Telt, som Ismael saa omhyggeligen bevogtede, og i Anledning af hvilket han havde nødt mig til at sværge, jurare per deos, ikke i en vis Tid at komme det nær i en Omkreds af flere Alen. En *jusjurandum*, eller Eed, er en meget alvorlig Handling, og man bør derfor ei omgaaes letsinndig med den; men da hele mit Foretagende beroer paa min Føielighed; saa indvilgede jeg, og forbeholdt mig Tilladelse til at gjøre Jagttagelser i Afstand. Det er nu omtrent ti Dage siden, at Ismael, der bemærkede min Vibebejærlighed, meddeelte mig „at der paa Bognen lever et Bæst, som han har taget med fra Stepperne, for med dette Exempel at lokke Andre til sig af samme genus eller maaskee endog af samme species.“ Siden den Tid har det været min eneste Bestræbelse, at iagttage Dyrets Sædvaner, og at optegne hvad jeg bemærkede. Saasnart vi ere i en bestemt Afstand, hvor disse Dyr

skulle findes i Mængde, saa skal jeg have fuldkommen Frihed til at undersøge dette specimen."

Poul vedblev at høre til med den allerdybeste Tausshed, indtil Doctoren endte sin selsomme, men dog characterstikke Forklaring. Da rystede den vantro Biejæger paa Hovedet, og yttrede ved følgende Ord sin Tilbøielighed til at modsigte:

"Fremmede, den gamle Ismael har stukket Eder dybt ind i et huult Træ, hvor Eders Dine ere til lige saa megen Nytte, som en Brumlebasfes Braad. Jeg kender ogsaa til samme Bogn, og jeg tør forsikre, at jeg kan sigte den Karl for aabenbar Løgn. See engang, min Ven, mener I at en Pige som Ellen Wade vilde kunne udholde at være hos et saadant vildt Bæst?"

"Hvorfor ikke det? Hvorfor ikke det?" svarede Naturforskeren, "Nell har Lyst til at lære Noget, og lytter med Fornøielse til de Skatte, som jeg her i Drænen selv føler Trang til at udgyde. Hvorfor skulde hun ikke ogsaa ville studere et Dyrs Sædvaner, om det endog var et Rhinoceros?"

"Saa sagte, saa sagte!" tog Biejægeren Ordet med en lige saa bestemt Tone; thi skjøndt han var mindre lærd, var han dog uden tvivl heri mere belært end Doctoren. "Ellen er en Pige af Aand, der nok veed hvad hun vil, eller ogsaa har jeg taget ganske feil af hende; men trods hendes Mod og hendes fiække Blik,

er hun dog bestandig kun en Pige. Jeg har ogsaa ofte hørt Pigen kalde — ”

”J kjenner altsaa Ellen?”

”Ja en lille Smule skulde jeg mene; men en Pige er en Pige, og alle Bøger i Kentucky kunde ikke bevæge hende til at gaae ind i et Telt, hvor der er et rasende Dyr.”

”Det syntes mig,” bemærkede Bildtsfangeren rolig, ”at her er noget Dunkelt og Hemmeligt med i Spillet. Jeg kan bevidne, at den Reisende ikke lader Nogen see ind i Teltet, og jeg har et bedre Beviis, end Nogen af Eder, for at Bognen ikke er noget Dyre-Buur. Min Pector her har saa god en Næse, som nogen anden, Gud har skabt, af hans Race; og hvis der havde været et Dyr derinde, havde Hunden nok for længe siden fortalt sin Herre det.”

”Hvad, en Hund mod en Mand! Fæisthed mod Videnskab! Instinct mod Fornuft!” raabte Doctoren temmelig hidfig. ”Hvorledes er det mueligt, at et Dyr saa godt skulde kunne gjøre Forstiael paa et Dyrs Sædvaner, dets genus eller vel endog dets species, som en fornuftig, velunderrettet, videnskabelig dannet Mand.”

”Hvorledes det er muligt?” gjentog rolig den gamle Bildtsfanger; ”pas paa! og hvis J troer, at en Skole-mester kan snarere gjøre Noget begribeligt end Skaberen, saa skal J see, hvor meget J tager feil. Bevæger der sig ikke Noget der i Krattet? det har allerede i ti Minutter raslet i Buskene. Nu sig mig endgang, hvad det er for et Creatur?”

„Ikke noget vildt, vil jeg haabe!“ raabte Doctoren, og foer op, thi det Intryk, som *Vespertilio horribilis* havde gjort paa ham, var endnu levende. „J har jo en Bøsse, min Ven, var det ikke godt om J holdt den i Beredskab, thi paa min Fuglebøsse kan man ikkeforlade sig.“

„Hvad han der siger, er ikke saa urigtigt,“ sagde Bildtfangeren med et Smil, og efterkom hans Ønske forsaavidt, at han tog Bøssen fra det Sted, hvor den under Maaltidet havde ligget, og hævede Munden i veiret. „Siig mig nu engang dette Creaturs Navn?“

„Det overgaaer den menneskelige Videns Grændser! Buffon selv havde ikke kunnet sige, om det Dyr er firføddet, eller om det maaske henhører til den Orden: *serpens*; om det er et Faar, eller en Tiger.“

„Da var Eders Buffon kun en Stakkel mod min Hector. Herhen Hund! Hvad er det, Hector? Skulle vi angribe det, eller lade det løbe?“

Hunden, som allerede ved en zittrende Bevægelse med Ørerne havde tilkiendegivet den erfarne Bildtfanger, at den lugtede et fremmed Dyr i Nærheden, hævede nu Hovedet op fra Forpoterne, og aabnede Læberne, som for at vise Stumperne af Tænderne. Men derpaa holdt den pludselig op hermed, snøstede et Øieblik i Lusten, drog Veiret stærkt, rystede sig, og lagde sig derpaa atter ned i den forrige fredelige, hvilende Stilling.

„Nu, Doctor,“ raabte Bildtfangeren triumpherende,

„nu er jeg overbeviist om, at der hverken er Vildt eller noget glubende Dyr i Krattet, og jeg anseer dette tilstrækkelig beviist for en Mand, der er for gammel til at forlade sig paa sine Kræfter, og dog heller ikke ønsker at opødes af en Tiger.”

Hunden afbrød sin Herre med en lydelig Knurren, men holdt dog stedsse Hovedet roligt ved Jorden.

„Det er et Menneske!” raabte Vildtfangeren, og reiste sig. „Det er et Menneske! hvis jeg ellers endnu kan stole paa Dyret. Vi have vel kun talt lidt med hinanden, men kun sjelden have vi begaaet en Bommert.”

Som et Lyn sprang Poul op paa Benene, lagde sin Bøsse an, og raabte med en truende Stemme:

„Kom herhid, hvis I er en Ven, og er I en Fjende, saa vær beredt paa det Værste!”

„En Ven, en Hvid, og, som jeg haaber, ogsaa en Christen!” lød en Stemme ud fra Krattet, der i samme Dieblis aabnede sig; i det næste traadte Den frem, der havde sagt disse Ord.

Tiende Kapitel.

Det er bekjendt, at længe førend Louisianas uhyre Vandstrækninger for anden og, som man tør haabe, for

sidste Gang, stiftede Herrer, var dette ubeskyttede Land aldeles ikke sikket for de hvide Eventyreres Indbrud. De halv barbariske Jægere fra Canada, dette samme Slags Mennesker, kun paa et høiere Standpunkt af Dannelse, fra de forenede Stater, og de af hiin Vastard=Slægt, der endnu stedse ville henregnes til de Hvide, havde adspredt sig iblandt de forskjellige indian=ste Stammer, eller førte et eensomt Liv mellem Bæverens og Bisonens eller Bøffelens * Smuthuller.

Det var derfor just heller ikke noget ganske usædvanligt at møde en Fremmed i disse endeløse Ørkener. Paa Kjendemerker, der vare ganske ubemærkelige for et uøbet Øie, vidste en Grændsebeboer, naar nogen af hans Lige var i Nærheden, og han styede eller nærmede sig den Anden, alt efter som det stemmede mest med hans Lune eller Fordeel. Som oftest gik det fredeligt af ved disse Sammenkomster; thi de Hvide havde en fælleds Fiende at berygte i de gamle og maaskee retsmæssige Beboere af disse Egne; dog var det heller ikke sjældent, at Misundelse og Havesyge forvandlede disse Sammenkomster til Forræderiets og Ryggeløshedens

* Med al Agtelse for Doctor Battius's Destinctioner, maae vi endnu anføre, at Bison og Bøffel sille sig ogsaa derved fra hinanden, at Kjødet af den første er et af de mest velsmagende og nærende Fødemidler, og at Kjødet af den anden derimod neppe er spiseligt.

Valpladsfer. Naar det derfor traf sig, at to Jægere mødtes i de americanse Ørkener, saa skete dette bestandig paa den mistænkelige og forsigtige Maade, paa hvilken to Fartøier stode sammen i et Farvand, der er gjort usikkert af Sørovere. Skjøndt ingen af dem Begge vil, ved at vise Mistro, robe Svaghed, saa vil dog heller Ingen af dem gjøre et Skridt til nærmere Forbindelse, efter hvilket det vilde blive vanskeligt at træde tilbage.

Saaledes var ogsaa det nærværende Møde. Den Fremmede kom forsigtigt nærmere, og holdt bestandigt Die med de Andres Bevægelser; medens han bestandigt søgte at finde smaae Vanskeligheder, for at undgaae at nærme sig for hastigt. Paa de Andres Side stod Poul og legede med Bøsseremmen, alt for stolt til at give det noget Skin af, at tre Mennesker skulde frygte for en Enkelt, og dog alt for flok til ganske at tilfidesætte de nødvendige Forsigtighedsregler. Årsagen, hvorfor de to retmæssige Giere af Maaltidet gjorde en saa mærkelig Forskjæl paa begge Gæsternes Modtagelse, laae ganske i den forskjellige Maade, hvorpaa disse viiste sig. Istedetfor at Alt hos Naturforskeren tydede paa Fred, optraadte den nye Gæst langt kraftigere, og hans Holdning og Gang lode ingen Tvivl tilbage om, at han engang havde været Soldat.

Han bar en Foureerhue af fint blaat Løi, fra hvilken der hang en smudsig Guldbust ned, og den var

næsten begravet i en Masse af krusede sorte Haar. Om Livet havde han en mørkegrøn Jagtkjole, der var kan-
tet med gule Snorer og saadanne Biter, som man
undertiden finder blandt Grændsetropperne i de forenede
Stater. Under denne fremtittede en Trøje af samme
Tøi og Farve som Huen. Hans Been vare bedækkede
af Bukselæders Beenklæder, og hans Fødder af de sæd-
vanlige indianske Moccasiner. En rigt ziret, farlig og
lang Dolk stak i hans Belte, der var af rødtørnet
Silketøi. I et andet Belte, eller rettere en Livgjord,
bar han i et smukt udarbejdet Hylster et Par ziirlige
Pistoler. Over hans Skuldre hang en kort og tung,
militairist Flint, og hans Krudhorn og Kuglepung hang
som sædvanligt under Armene. Paa Ryggen bar han
en Tornister, der var mærket med de velbekjendte Be-
gyndelses-Bogstaver U. S., hvilke siden de forenede Sta-
ters (United States) Oprettelse have paadraget dem
det spottende og velbekjendte Tilnavn af Uncle Sam.
(Onkle Samuel).

„Jeg kommer som Ven,” sagde den Fremmede, der
var alt for meget vant til at see Vaaben, til at han
skulde forstrækkes ved den krigeriske Stilling, som det
havde behaget Doctor Battius at antage. „Jeg kom-
mer som Ven, og mine Ønsker stride aldeles ikke mod
Ederes.”

„Ja saa, Ven,” sagde Poul overlydt, „forstaaer
I Eder da paa at forfølge en Bisbærm her fra denne

aabne Mark og til en Skov, der maaskee ligger en halv Snees Mile herfra?"

"Bien er en Fugl, som jeg endnu aldrig har følt Trang til at opsoge," svarede den Anden leende, "stjødnt jeg rigtignok ogsaa undertiden til min Tid var en Fuglefanger."

"Ja det har jeg tænkt mig!" raabte Poul og udstrakte frit sin Haand. Med den Frihed i Sæder, der characteriserer den americanste Grændseboer, tilføiede han: "Lad os give hinanden Haanden; I og jeg, vi ville aldrig komme til at stride om en Celle, da I sætter saa lidt Priis paa Honning. Og nu, hvis der er en tom Krog i Eders Mave, og I kan skionne paa en Dugdraabe, der falder Eder i Munden, saa ligger der en Bid; put den derned. Naa! prøv det, Fremmede, og naar I har prøvet det, og ikke tilstaaer, at det er saa god en Mundfuld, som man nogensinde — Apropos hvortænge har I været borte fra Colonierne?"

"Mange Uger allerede, og der kan endnu komme mange, inden jeg kan vende tilbage. Imidlertid tager jeg mod Eders Tilbud, thi jeg har fastet siden Solens Opgang igaar, og jeg veed altfor godt at vurdere en Bison-Steg, til at jeg skulde vrage saadan Koft."

"Na! I kjender Kosten. Godt! saa har I ved Eders Angreb et Fortrin frem for mig, stjødnt jeg tænkte vi kunne sige, at vi stode paa samme Standpunkt. Jeg vilde være den lykkeligste Karl mellem Kentucky og Rocky-Mountains, hvis jeg bare havde et

smukt lille Kammer nærved en gammel Skov, der var fuld af hule Træer, og saa en saadan Bisonsteg hver Dag til Middagsmad, frist Straa til mine Bistader og den lille El —"

„Lille — hvad mener I?" spurgte den Fremmede, der øiensynlig morede sig over Biejægerens meddelende Lune.

„Noget, som jeg dog engang kommer til at eie, og som ikke angaaer Andre end mig selv," svarede Poul, og hamrede paa sin Flintensteens, i det han tilslige løselig væk fløitede en ved Mississippis Bredder velbekendt Melodie.

Under denne foreløbige Samtale havde den Fremmede sat sig ned og begyndt at gjøre et alvorligt Angreb paa Resten af Maaltidet. Doctor Battius bevogtede imidlertid hans Bevægelser med en Mistænksomhed, der var saa meget mere paafaldende, jo oprigtigere og jo mere aabenhjertet Poul havde modtaget ham.

Men Naturensforskerens Tvivl, eller rettere sagt hans Belymring, angik noget ganske Andet, end Pouls Tillid. Han var nemlig forundret over, at den Fremmede nævnede Dyret, hvoraf han nu gjorde sit Maaltid, med dets rigtige, og ikke med det sædvanligt brugelige urigtige Navn. Da han selv nemlig var blandt de Ulfersførste, der benyttede Bortryddelsen af de Hindringer, som Spaniernes Politik havde lagt i Veien for dem, der reiste til deres americaniske Besiddelser, enten det

var for Handelens eller for Videnskabernes Udvidelses Skyld; saa havde han saa megen Philosophie, at han indsaar, at de samme Bevæggrunde, der saa mægtigt havde drevet ham til nærværende Foretagende, kunde ogsaa udøve en lignende Virkning paa andre Naturforskere's Gemytter. Her lod det altsaa, som om han kunde erholde en farlig Medbeiler, der i det Mindste vilde berøve ham Halvdelen af den retmæssige Løn for alle hans Farer og Besværlighed. Betragter man Tingen fra denne Side, er det ikke at undres over, at den af Naturen svage Naturforsker blev sat lidt i Bevægelse, og at han betragtede den Anden med den Opmærksomhed, som han ansaae for mest passende, for at faae Dennes for ham usorcelagtige Planer opdagede.

„Det er i Sandhed et kosteligt Maaltid,“ sagde den aldeles Intet ahnende unge Fremmede; thi man kunde med Joie saavel kalde ham ung, som stion. „Enten har Hungeren været et særdeles herligt Kryderi for Kjødet, eller ogsaa kan Bisonen dristigt paastaar, at den hører til de Bedste af den hele Drefamilie.“

„Naturalisterne, min Herre, maae vel, naar de tale ligesrem væk, tillægge Roen Navnet af det hele genus,“ sagde Doctor Battius, da hans Mistanke vorede, og førend han begyndte at tale, rensede han sin Strube, ved at rømme sig, ligesom den Duellerende, der først prøver Spidsen af sin Kaarde, som han vil støde Modstanderen i Livet; „Billedet er fuldstændigt, da hos, som Dre be-

tragtet, ei kan forplante sit hele genus, og da hos i udstrakt Betydning, eller vacca, er det ædleste af disse tvende Dyr."

Doctoren yttrede denne Mening med en Bestemthed, hvormed han havde til Hensigt at vise, hvor beredt han var til strax at indlade sig paa et af de talrige Controverspunkter, der muligen kunde opstaae imellem dem; og nu ventede han sin Modstanders Udfald med det Forsæt, at hans næste Stød skulde være langt stærkere. Men den unge Fremmede syntes langt tilbøieligere til at holde sig til det saa rundeligt fremsatte Maaltid, end til at optage Stridshandsken til en tristende Disput om videnskadelige Ubetydeligheder.

"Jeg troer rigtig nok, at I har Ret, Herre," svarede han med en høist fornærmende Eigegyldighed for den vigtige Gjenstand. "Jeg maa tilstaae, at I er ganske paa den rigtige Vej, og vacca havde vistnok været det rigtige Udtryk."

"Om Forladelse, min Herre; men De konstruerer min Tale ganske urigtigt, naar De antager, at jeg uden mangeslags og særdeles Betingelser regner *Bibulus Americanus* med til Slægten vacca. Thi De veed vel, min Herre, eller, som jeg vel snarere burde sige, min Herr Doctor — De har dog uden Tvivl det medicinske Diplom?"

"De tildeler mig der en Gre, hvorpaa jeg aldeles ingen Fordring gjør," svarede den Anden ham.

„Altjaa har de endnu ikke Graden! — Eller erholdt De maaskee denne Bærdighed i en anden af de frie Kunster?”

„Heller ikke det, forsikkrer jeg Dem!”

„Men, unge Mand, De har dog ganske sikkert ikke begyndt paa denne vigtige, jeg kunde næsten sige ærefrygtbydende Forretning, uden at kunne opvise en eller anden Fuldmagt, hvoraf man kunde ulede deres Berettigelse, eller formedelst hvilken de kan rose dem af Deeltagelse med deres Medarbejdere i det samme ædle Værk.”

„Jeg veed ikke, ved hvilke Midler, eller paa hvilke Grunde De vil gjøre dem til Herre over mine Hensigter eller mine Planer!” raabte Unglingen ilbrød, og sprang op med en Hurtighed, der viiste, hvor lidt han lod sig beherske af den raae Udelyst, naar Gjenstande kom paa Bane, der nærmere angik hans Hjerte. „Hold De inde, min Herre; Deres Sprog er uforstaaeligt. Det Værk, der, hvis det var en Andens, vel fortjente Tilnavn af ædelt, er for mig en dyrebær og hellig Pligt, kjøndt jeg rigtignok maa tilstaae, at jeg ikke begriber, hvorfor der dertil udfordres en særdeles Fuldmagt, eller hvorfor en saadan skulde være nødvendig.”

„Man pleier dog at være forsynet med saadanne Documenter,” sagde Doctoren i en hoitibelig Tone, „og at fremvise dem ved visse Leiligheder, for at aandsbeslægtede Sjæle strax kunne lade en uværdig Mistanke fare, og hurtigt gaae over fra det, hvad man kalder

Underholdningens Indledning, til de Punkter, der for Begge ere at ansee for *Desiderata*."

"En besynderlig Fordring!" mumlede Ynglingen, og lod sine mørke, sorte Dine rulle fra den Ene til den Anden, som om han vilde prøve Selskabets Character, og maale dets physiske Styrke. Derpaa foer han med Haanden i Barmen, og udtraf et lille Futteral, som han med Værdighed holdt henimod Doctoren og vedblev: „Her, min Herre, vil De see, at jeg har nogen Ret til at reise i disse Egne, der nu ere de Forenede Staters retmæssige Eiendom."

"Hvad er det?" raabte Naturforskeren, og oprullede et Pergamentblad; „hvorledes! dette er jo Philosophen Jefferson's Haandskrift! Statsseglet! Krigsministerens Contramærke! det er jo et Diplom, som udnævner Duncan Uncas Middleton til Artilleri-Capitain!"

"Hvem, Hvem?" udraabte nu Bildtfangeren, der under Samtalen havde betragtet den Fremmede med Dine, som om han vilde fluge ham. „Hvorledes var Navnet? Kalbte I ham ikke Uncas? — Uncas! Var det ikke Uncas?"

"Saaledes lyder mit Navn," svarede Ynglingen noget stolt. „Det er en født Hovedmands Navn, som min Oncle og jeg med Stolthed bære, thi det er Minde om en vigtig Tjeneste, som blev gjort min Familie i en gammel Krig i Provindserne."

"Uncas! Kalbte I ham ikke Uncas?" gjentog Bildt-

fangeren; han nærmede sig Unglingen, og strøg de sorte Løkker fra hinanden, der hang ned over den brede Pande, uden at der fra den Fremmedes Side gjordes nogen Modstand. „Åh! mine Dine ere saa svage og ikke saa skarpe som dengang, da jeg selv var Kriger, men dog kan jeg gjenkjende Faderens Blik hos Sønnen. Jeg saae det strax, da I kom. Siden hiin Tid er der skeet Meget; mit Syn er blevet sløvt, og derfor kunde jeg ikke strax erindre mig, hvor jeg havde seet Dem, der lignede Eder. Siig mig, min Søn, hvad kaldte man Eders Fader?“

„Han var Officeer i de forenede Staters Tjeneste i Revolutions Krigen, og bar samme Navn som jeg; min Uncle, min Moders Broder, hed Duncan Uncas Heyward.“

„Bestandigt endnu Uncas! bestandigt Uncas!“ gjen- tog den Anden og skjælvede af Iver. „Og hans Fader?“

„Han heed det samme, med uden Hovedsmandens Titnavn; ham og min Bedstemoder blev nemlig den Tjeneste viist, hvorom jeg har talt.“

„Jeg vidste det! jeg vidste det!“ jublede den gamle Mand med skjælvenbe Stemme, og hans stive Træk bevægede sig stærkt, som om de af den Anden nævnte Navne tilbagekaldte nogle for længe siden henflumrede Følelser fra de tidligere Aars Begivenheder. „Jeg vidste det! Søn eller Sønnesøn, det kommer ud paa Et. Det er hans Blod og hans Blik. Siig mig om han,

som J kaldte Duncan, uden Tilnavn af Uncas, endnu lever?"

Den unge Mand rystede bedrøvet paa Hovedet, da han besvarede dette Spørgsmaal benægtende:

„Han døde i sin Manddoms og Hæders Fylde, selv elsket og lykkelig, og lyksaliggjørende Andre."

„I sin Manddoms Fylde!" gentog Bildtfangeren, og saae ned paa sine magre, men dog endnu muskuløse Hænder. „Ak ja, han levede i Colonierne og var viis, fjendt efter de Steders Maade. Men J har ofte seet ham og hørt ham tale om Uncas og Skovene?"

„Ja ofte; han var dengang Officer i Kongelig Tjeneste, men da der opstod Krig mellem Kronen og dens Colonier, forglemte min Bestefader ikke sit Fødeland. Alle de tomme Titler bortkastede han, var sit Fædreland tro og søgte for dets Frihed."

„Deri er Fornuft, og hvad bedre er, Natur! Kom, sæt Edet ned og fortæl mig hvad Eders Bestefader sagde, naar han i Anden erindrede sig Skovenes Vidundere."

Yndlingen smilede, saavel over at den gamle Mand paatrængte sig ham, som over at han viiste saa megen Deeltagelse; og da han mærkede, at der ikke var Tanke af noget Fjendtligt eller Dndt, hengav han sig uden Tilbageholdenhed.

„Fortæl Bildtfangeren smukt det One efter det Andet, og det med ret forblommede Talemaader," sagde Poul og indtog rolig sin Plads paa den anden

Side af den unge Soldat. „Det er nu eengang Alderdommens Baner, at glæde sig ved jaadanne forældede Traditioner, og hvad det angaaer, maa jeg rigtignok tilstaae, at jeg ogsaa uhyre godt kan lide at høre derpaa.”

Krigeren smilede atter, og med et Slags Spot; men han vendte sig dog godmodig mod Wildtfangeren, og vedblev:

„Det er en lang og maaskee bedrøvelig Historie; Blodsudgydelser og alle de indianske Grusomheds Rædsler ere paa en underlig Maade blandede sammen i denne Historie.”

„Kun frist frem med det, Fremmede,” vedblev Poul, „dertil ere vi vant her i Kentucky, og jeg for min Part maa tilstaae, at jeg slet ikke synes, at en Historie er slettere, fordi der forekommer i den et Par Skæpperinger.”

„Men han fortalte Eder om Uncas, ikke sandt?” begyndte atter Wildtfangeren, uden at bryde sig om Biejægerens smaa Afbrydelser, der kun hist og her dannede ubetydelige Episoder.

„Og hvad tænkte og sagde han om ham — saadan i sin Stue, i al Mag og omgiven af Coloniernes Bequemmeligheder?”

„Han sagde vel det samme, som han vilde have sagt i Skovene, hvis han der var truffen sammen med sin Ven” —

„Kaldte han den Vilde sin Ven, den arme, nøgne, bemalede Kriger?”

„Ja, han roste sig endog af sin Forbindelse med ham, og gav, som I allerede har hørt, sin Førstefødte et Navn, der som Arvegods skal gaae over paa alle Efterkommerne.”

„Det er godt handlet! som en Mand, og som Christen tillige! Pleiede han ikke at sige, at Delawaren var hurtig, huskede han ikke det?”

„Hurtig som en Antilop; det sagde han ofte, og kaldte ham da le Cerf agile, et Navn, som han fik for sin Behændigheds Skyld.”

„Og kjæk og uden Frygt, min Dreng!” vedblev Bildtsfangeren, og betragtede den Anden med en Mine, der røbede hans Henrykkelse over den Roes, der blev tildeelt en Mand, som han aabenbar havde elsket saa inderligt

„Kjæk som en Love, og uden Frygt! Uncas og hans Fader, der formedelst sin Wiisdom havde faaet Tilnavnet le gros Serpent, kaldte han Heltemodets og Standhaftighedens Forbilleder.”

„Det var retfærdigt handlet imod dem! Mere trofaste Mænd kunde man ikke finde blandt nogen Stamme eller nogen Nation, hvad Farve dens Hud end havde. Jeg seer at Eders Bedstefader har været retfærdig og har gjort sin Pligt; det seer jeg paa hans Afkom. Det var farligt den Tid imellem hine Høie; og han traal sig herlig ud deraf. Men siig mig, min Dreng — eller Officeer, stulde jeg vel sige, da I dog er Officeer, — var det Alt?”

„Vist var det ikke det; det var, som jeg har sagt, en frygtelig Historie, fuld af rørende Begivenheder; og Mindet om min Bedstefader og Bedstemoder? —

„Åh!“ udraabte Bildtsfangeren, og holdt sine Arme iveiret, som om han frydede sig ved blot at høre denne sidste omtale. „De kaldte hende Alice! Elsie eller Alice, det er ligegyldigt. Et smilende, muntret Barn i Medgang, og blød og sørgmodig i Modgang! Hendes Haar var glindsende og guult, som en ung Raaes Skind; og hendes Hud var klarere end det klareste Vand, der strømmer fra Klippen. Jeg erindrer mig hende endnu ganske godt! Meget godt erindrer jeg mig hende!“

Ynglingens Læber fortrak sig herved noget, og han betragtede den gamle Mand med et Blik, hvori man omtrent kunde læse den Erklæring: at han dog ikke selv havde denne Erindring om sin ærværdige Stammoder; men han ansaae det ei for nødvendigt at udtrykke dette i Ord. Han svarede derfor kun:

„De overstandne Farer havde gjort et alt for levende Indtryk paa Begge, til at de kunde tabe Mindet om Dem, med hvilke de dengang levede.“

Bildtsfangeren vendte sit Ansigt bort, og syntes at kjæmpe med tybe Følelser; men derpaa vendte han sig atter til den Anden, og vedblev, skjøndt hans ærlige Dine ikke hvilede med den samme aabne Deeltagelse, som forhen, paa den unge Mands Ansigt:

„Fortalte han Eder da om Uffe? Være de alle røde, undtagen han og Munro's Datter?”

„Nei. Der var ogsaa en hvid Mand blandt Delawareerne; en af den engelske Armées Jægere, men født i Provindserne.”

„En fordrunken, unyttig Svirebroder, som de fleste af hans Farve, der leve blandt Indianerne; ikke sandt?”

„Gamle Mand! Eders graae Haar burde dog gjøre Eder forsigtig mod Bagvaskelse. Den Mand, om hvem jeg taler, var af simple Sæder, men af megen Værd. Ulig de fleste af dem, der leve paa Grændserne, fornede han hos sig begge Folkeflags gode Egenskaber, og ikke deres flette. Han havde af Naturen faaet den sjelne og maaskee den største Gave: han kunde skjelne mellem det Gode og det Onde. Han stod i Mod ikke under sine røde Staldbrodre, og i krigeriske Øvelser stod han ved sin bedre Opdragelse over dem. Raart sagt, han var en ædel Spire af den menneskelige Naturs store Stamme, men han kunde aldrig ganske opnaa den sande Høide og Uddannelse, fordi han levede blandt Skovenes Stammer. Det var min Bedstefaders egne Ord, gamle Jæger, naar han talte om den Mand, som I tænker Eder saa flet.”

Wildtfangerens Dine var sankede mod Jorden, medens den Fremmede med den ungdomsfulde Tone, hvormed han talte, beskrev denne Mand's Character.

Han legebe med sin Hunds Øren, glattebe, knappebe sin grove Klædning, aabnebe og lukkebe Panden paa sin Bøse, med saa stielvende Hænder, at de havde været aldeles ubuelige til at bruge dette Daaben. Da den Fremmede havde endt, sagde han med en klangløs Stemme:

„Ederes Bedstefader forglemte altsaa ikke ganske den hvide Mand?“

„Nei det var langt fra! Tre af os bære endogsaa et Navn efter Jægeren.“

„Et Navn siger I!“ udraabte den Gamle. „Hvad! den gamle, forladte, uopdragne Jægers Navn! bære virkelig de Store, og de Rige, og de høit Værdede, og hvad der er bedre end Alt, de Retfærdige dette samme ægte Navn?“

„Min Broder og to af mine Fætttere have allerede faaet Navnet i Daaben, og det skal føies til alle Titler, de endnu maatte erholbe.“

„Mener I det samme Navn, stavet med de samme Bogstaver, der begynder med et N, og ender med et E?“

„Ja netop det“ svarede Unglingen smilende. „Nei, nei, vi have ikke glemt, hvad der tilhørte ham. Jeg har endnu en Hund, der ikke langt herfra er paa Spor efter en Hjort, som den samme Jæger sendte som en Gave til sine Venner, og den Hund er af samme Race, som een han selv stedse førte med sig. En tilførelseligere Næse og God findes ikke i alle de forenede Stater.“

„Hector!“ sagde den gamle Mand, kjæmpende med en Følelse, der næsten overvældede ham, og han talte til sin Hund, som til et Barn: „Hører Du det, Hund? Din Slægt og dit Blod er her paa Steppen. „Et Navn! — det er dog forunderligt, meget forunderligt!“

Naturen kunde ikke længer tvinge sig. Overvældet af en Strøm af overordentlige og usædvanlige Følelser, og bevæget ved milde Grindringer, der saa længe havde slumret, og nu atter saa selsomt og uventet bleve levende, beholdt den gamle Mand neppe saa megen Magt over sig selv, at han kunde tilføie med en Stemme, der, formedelst hans Anstrængelse for at blive Herre over sig selv,klang huult og unaturlig:

„Jeg er Jægeren, Drenge; eengang en Krigsmand, og nu en stakkels Wildtfanger!“ — Men derpaa strømmede Taarerne ud af de i lang Tid tørre Rilder og ned over hans surede Kinder. Han lagde Ansigtet ned paa sit Knæ, indhyllede det i sin Læderklædning og hulkede høit.

Dette Syn frembragt lignende Følelser hos de Andene. Poul Hoyer havde lottet til enhver Stavelse af Samtalen, alt som den stykkeviis fremkom, og hans Følelser havde holdt lige Skridt med den stigende Interesse. Uvant til saadanne heftige Følelser havde han snart bortvendt sit Ansigt til den ene Side, snart til den anden, for at undgaae — han vidste egentlig ikke hvad — indtil han saa den gamle Mands Taarer, og

hørte hans Sukke. Da sprang han hurtigt op, greb med Hestighed sin Gæst i Struben, og spurgte ham, med hvad Ret han bragte hans gamle Ven til at græde.

Men da han pludselig kom til Besindelse, slap han ham strax igjen, og ligesom dreven af en indre Træng til at give sin Glæde Lust, udstrakte han i samme Dieblit sin Arm efter Doctorens Haar, som derved lagde sin kunstige Formation for Dagen; thi Parykken blev i Pouls Haand, og Doctoren stod der med skaldet Tøse.

„Hvad tænker I derom, Mester Loppesamler?“ jubelede han meer end han skreg det. „Er det ikke en sjelden Biesværm, en sjøn og sjelden Fangst?“

„Meget selsomt! forunderligt! opbyggeligt!“ svarede Naturvennen; og i godt Lune og med blinkende Dine lavede han igjen Parykken tilrette paa sig. „Det er selsomt,“ kvækkede han atter, „og meget mærkbærdigt. Skjøndt jeg aldeles ikke tvivler paa den regelrette Følge mellem Virkning og Årsag.“

Med dette pludselige Udbrud endte den larmende Bevægelse, og de tre Tilskuere trængte sig, inderlig rørte, sammen om Bildtfangeren, da de saae denne alderstegne Mands Taarer.

„Det maa forholde sig saaledes; hvorledes kunde han ellers være saa fortrolig med en Historie, der kun er lidet bekjendt udenfor vores egen Familie,“ sagde endelig Unglingen, der aldeles ikke skammede sig over,

at han selv var rørt, men afstørrede sine Dine i Alles Paasyn.

„J Sandhed,” udbød Poul, „hvis J endnu forlanger mere Bevis, vil jeg sværge derpaa. Jeg veed vist, at hvert Ord er sandt, som Evangeliet.”

„Og dog troede vi, at han for længe siden var død,” vedblev Krigeren; „min Bedstefader har med Tre fuldendt sine Dage, og vi troede at han var den Yngste af dem.”

„Det hendes ofte at Ungdommen saaledes, kan stue ned paa Alderdommens Svaghed!” bemærkede Wildt fangeren, og havede sit Hoved, i det han med værdig Rolighed saae sig omkring. „At jeg endnu stedse vandrer her, unge Mand, er Herrens Villie, der til sine Plaaner har sparet mig i siirfindstyre lange og mœisommelige Aar. At jeg er den Mand, som jeg siger, behøver J ikke at betvivle, thi hvorfor skulde jeg gaae i Graven med en saadan Løgn?”

„Jeg tvivler heller ikke mere, jeg undrer mig kun over at det er saaledes! Men hvorfor maa jeg træffe Eder, mine Forsædres ærværdige Ven, i denne Ørken, saa langt fra alle Bequemmeligheder og fra den Sikkerhed, som Landet nedenfor frembyder?”

„Jeg er kommen til Ørkenen, for at undstyre Ørens Klang, thi herhen forfølger Skovhuggerne mig sandelig ikke. Men jeg kan gjøre Eder det samme Spørgsmaal. Hører J til Dem, som Staterne have sendt ud

i Anledning af deres nye Kjøb, for at see, hvad de egentlig have erhvervet?"

"Nei, jeg ikke. Levis drager nogle hundrede Mile herfra langs med Strømmen. Jeg er paa et Privateventyr."

"Skjøndt det ikke er saa forunderligt at see en Mand, hvis Kræfter og Dine ikke mere due til den ædle Jagt, i Nærheden af Bævernes Boliger, med en Slynge i Haanden istedetfor en Bøsse, saa er det dog besynderligt, at en saa ung og lykkelig Mand, der tilmed har et Patent af sin store Fader, strosfer om paa Stepperne, uden at et eneste Bæsen af hans Farve ledsager ham."

"J vilde ansee mine Grunde for tilstrækkelige, hvis J kjendte dem, og J skal faae dem at vide, hvis J har Lust til at høre min Historie. Jeg anseer Eder alle for ærlige Mennesker, der hellere hjælpe En, som er ifærd med en ædel Daad, end bedrage ham."

"Saa kom da, og fortæl os saa meget J vil!" sagde Bildtfangeren, og satte sig ned, med Opfordring til den unge Mand at følge hans Exempel. Denne adlød gjerne, og efterat Poul og Doctoren havde taget Plads omkring ham efter Behag, begyndte den nylig Ankomne at fortælle de Grunde, der havde ført ham saa langt ind paa Steppen.

S t e p p e n.

E n R o m a n.

Oversat

af

J. R i i s e.

Tredie Hefte.

K j ö b e n h a v n.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Ellevte Capitel.

Smidlertid fortsatte den virksomme Tid, den ilende, som Ingen tilbagekalder, sit Arbeide. Solen, der hele Dagen igjennem havde kjæmpet med en Masse af Dunster, dalede nu lidt efter lidt til en mindre dunkel Stribe paa Horizonten, og forsvandt derpaa bag de sørgelige Stepper, ligesom den ellers pleier at nedsenke sig i Oceanets Bunde. Hjordene, som havde græsset paa Steppernes vilde Græsgange, forsvandt lidt efter lidt, og de uhyre Skarer af Vandfugle, som gjøre deres aarlige Reiser fra Nordens jomfruelige Søer til den amerikanske Bugt, vistede ikke mere med deres Vinger i Luften, der nu var betyngtet af Dug og Damp. Kort sagt, Nattens Skygger faldt ned paa Klipperne, og bredte

Mørkets Rappe ud over det allerede forhen sørgelige Sted.

Da det begyndte at blive dunkelt, kaldte Esther de smaa Born sammen, satte sig ned ved Kanten af den en De lignende Fæstning, og ventede der taalmodigt Søgernes Tilbagekomst. Ellen Wade besøgte sig ikke langt derfra, men holdt sig dog stedse noget borte fra deres Kreds, ligesom for at antyde den Forstjæl, der var mellem dem og hende.

„Eders Oncle er en slet Regnemester, Ellen, og han vil bestandigt blive det,” bemærkede Moderen efter en lang Pause, som var fulgt paa Underholdningen om Dagens Arbejder. „Altid er den Ismael Busch dorst, naar det gjælder om at betænke noget forud. Der sad han nu her paa Klippen og ligesaa Morgenstunden og til Middag gjorde han slet intet Andet, end drømme, drømme og drømme; og det med syv saa flinke Knegte ved Haanden, som en Kone nogensinde kan føde sin Mand, og hvad kommer der ud af det; Natten kommer, og det Allernødvendigste er endnu ikke gjort.”

„Ja det er vist nok ikke klogt handlet, Tante,” svarede Ellen, uden at det lod til, at hun egentlig vidste hvad hun sagde. „Dg det er dog alletider at give Sønnen et slet Exempel.”

„Det var som Fanden! mener Du det, Tøs? Vil Du irettesætte ældre Folk? nei see mig engang til

hende! og det Folk, der ere bedre end hun! Jeg gad dog nok paa hele Grændsen see en Mand, der giver sine Børn et ærbare Exempel, end netop Ismael Busch! Nu, saa sig hun mig da, Tomsfru, der nok finder Feil hos Andre, men ikke retter sine egne, sig mig, hvor man finder en saadan Hob prægtige Knegte, som mine Børn, der, naar det kniber, hurtigere kunne ryddeliggjøre, indhegne og ompløje en Plet Jord. Og hvor findes vel en Meier, der forstaaer saaledes, som min gode Mand, at føre sine Folk ind i en Hvedemark, saa at der ikke engang bliver Stubbe tilbage. Og som Fader! hvilken prægtig Herre er han ikke da? Hans Sønner behøve blot at nævne et Sted, hvor de ønske at nedsætte sig, og strax udsteder han et Skjøde, og for Documenterne behøve de ikke at give en eneste Kobber-Skilling!"

Ronen vendte med en skraldende Haanlatter, der fandt sit Ekko i alle Smaaungernes Munde, dem hun opdrog til det samme ustadige og lovløse Liv, som hun selv førte, og som, trods den Usikkerhed og Besværlighed, det medførte, dog havde noget Tiltrækkende ved sig.

"Holla, gamle Esther!" hilsede hendes Egtesælles velbetjendte Stemme hende nede fra Sletten. "Snadsker I deroppe i Spisekammeret, medens vi bringe Eder Bildd og Bøffeltjød! Kom ned, ned, gamle Mutter, med alle dine Smaa, for at hjælpe os at bringe

Kjædet op — Nu! hvorfor er Du saa hoirøstet beroppe? herned! Drengene ere her strax, og vi have nok at gjøre for Eder Alle, om I end vare dobbelt saa mange.”

Ismael kunde gjerne have skaanet sine Lunger, eftersom alle hans Bestræbelser for at blive hørt vare forgjæves. Thi neppe havde han raabt paa sin Kones Ravn, førend hele Kredsen om hende paa eengang reiste sig op, og Alle, den ene tumlende over den anden, utaalmodigt styrtede sig ned igjennem de farlige Klippekløfter, uden at vente paa nogen Befaling. End her fulgte den unge Sværm med mere afmaalte Skridt; og heller ikke Ellen holdt det for klogt, eller rettere for passende, at blive tilbage. Dieblig var derfor hele Familien samlet neden for Citadellet paa aaben Mark.

Her saae man nu først Ismael komme flentrende under Byrden af en fed Raabuk, ved Siden af ham een eller to af hans yngre Sønner. Snart derpaa lod ogsaa Abiram sig tilsyne, og inden saa Minuter ankom ogsaa de øvrige Jægere, enkelte og parvis, og enhver medbragte nogle Frugter af sin Duelighed.

„Gletten er fri for Røde, i det mindste for i Nat,” sagde Ismael, efterat det første Modtagelses- Virvar var forbi; „thi jeg har paa min Fod gjen- nemstreift Steppen i mange Miles Omkreds, og jeg troer, at jeg forstaaer at see, hvor indianste Moccasi-

ner have traadt. Nu, Gamle, kan Du tillave os en Bid Bildt; og saa ville vi sove paa vor Daggjerning."

"Jeg vilde dog ikke bande paa, at der ikke er Vilde i Nærheden," sagde Abiram. "Jeg kan ogsaa fortælle lidt om de Røde, og hvis mine Dine ikke slaaer mig feil, saa vil jeg aflægge Eed paa at Indianerne ere i Nærheden. Men vent kun til Usa kommer. Han gik ud over det Sted, hvor jeg fandt Sporene, og han veed ogsaa Bested om slige Ting."

"Na den Dreng veed altfor meget om for mange Slags Ting!" svarede Ismael mørkt. "Det vilde være bedre for ham, hvis han troede, at han vidste mindre. Men hvordan det nu er eller ikke er, om saa alle Sioux-stammer vestligt for den store Flod kun stode en Miil herfra, kunde de dog ikke let kravle op ad denne Klippe, naar den forsvares af ti fjætte Mænd."

"Regn os for tolv, Ismael, kun frist væk for tolv!" raabte den trættefygte Kone. "Thi hvis Eders Ven, Myresamlere, der altid skyder Ryg, skal gaae for een Mand, saa kan jeg vistnok gaae for to. Med Bøsse eller Musket løber jeg ikke for ham, og hvad Courage angaaer! — Den aarsgamle Dvie, som de Tyveknegte af Detoner stjal, var den feigeste af os Alle, og næst efter ham kom Eders forbandede Doctor! Ak, Ismael, I har aldrig sluttet nogen ordentlig Handel, uden at tabe derved, og den Mand, troer jeg, er det Slet-

teste, I nogensinde har tiltustet Eder. Kan Du tænke Dig! han ordinerede mig et Trækplaster om Munden, fordi jeg havde Gigt i Benene!”

„Det er Jammerstade at Du ikke tog det” svarede Egtemanden ganske rolig. „Jeg troer det vilde have hjulpet Dig godt. Men, Dreng, hvis det virkelig skulde forholde sig saaledes, som Abiram mener, at Indianerne skulde være i Nærheden, saa er det vist bedst at vi gaae op paa Klippen og spise vores Aftensmad. Derfor ville vi blot gemme vort Bildt, og tale om vor Doctors Recepter, naar vi intet Andet have at gjøre.”

Man fulgte hans Anviisning, og i et Dieblisk havde Familien ombyttet dette Sted, der saa let var udsat for Angreb, med den sikre Stilling oppe paa Klippen. Her var Esther nu i fuld Betsjæftigelse med afserlende at stjænde og at arbeide, indtil Aftensmaaltidet var færdigt, og derpaa kaldte hun sin Mand til at spise, med en Stemme, der var saa strigende, som den kan være, hvormed en Gman kalder de Troende til en vigtigere og helligere Pligt.

Da Enhver havde indtaget den ham tilkomende Plads om den rygende Rjodkjedel, foregik Ismael dem med et godt Exempel, og sønderstjær et kosteligt Stykke Bildt, der var tillavet paa samme Maade som en Bison-Ryg, og med en Færdighed, der snarere

forøgebe end formindskede den behagelige Smag. En Maler kunde ønske sig at have opfattet dette Moment, for at bringe denne vilde og characteristiske Scene paa Lærredet.

Læseren vil erindre sig, at Ismaels Fæstning stod der som en eensom, steil og næsten ubestigelig Klippeøe. Den flinnende, høit opluende Ild, som brændte midt paa dens Tinde, og om hvilken den bestjæstigede Gruppe var leiret, gav den Udseende af et herligt Pharos midt i Ørkenen, for at lyse eventyrlige Rejsende over de vide Stepper. Flammen belyste snart eet, snart et andet af de solbrændte Ansigter, og viiste de allerforskjelligste Udtryk, lige fra Bornenes ungdommelige Genfoldighed, der allerede var blandet med en Skattering af den Vilhed, som var eiendommelig for deres barbariske Leve-maade, og lige indtil den dørste og ubevægelig Ligegyldighed, der viiste sig i Udvandrerens Ansigtstræk, naar ikke særdeles Omstændigheder vare forhaanden. Af og til oppustede et Vindstød Baalet, og naar en klar Eysstraale da opluede, skimtede man det lille Telt, der laae deroppe i den natlige Dunkelhed. Alt rundt om var ellers som sædvanligt indhyllt i et uigjennemtrængeligt Mørke.

„Det er ubegribeligt, at Afa er gaaet ud fra Veien til dette Klokkeslet,” sagde Ester fortrædelig. „Naar nu Alt er særbigt og borttaget, saa kommer

Drengen herop og forlanger Mad, saa hungrig som en Uls om Vinteren. Hans Mave gaar saa godt som det bedste Uur i Kentucky, og den behøver ikke at trækkes op saa tidt som det, enten det saa er Nat eller Dag. Spise kan Usa altid, og nu naar han er forsulten tillige!"

Ismael saae med et alvorligt Blik om i Kredsen af sine tause Sønner, om ingen af dem vilde paatage sig at fremføre Noget til Gunst for den fraværende Synder. Men nu, da ingen særdeles Grund væk-
kede deres slumrende Temperament, syntes det dog for-
meget forlangt, at de skulde forsvare deres oprørske Broder. Abiram, der, efter Forsoningen, enten virke-
lig sølte en ædlere Deeltagelse for Den, der nylig havde været hans Modstander, eller dog lod som om han sølte den, yttrede imidlertid en Bekymring, der var ganske fremmed for de Andre.

"Hvis blot Drengen har undgaaet Zefonerne!" mumlede han. "Det skulde dog virkelig gjøre mig ondt, hvis Usa skulde være falden i Kløerne paa de røde Djæble. Han var dog en af de vakkreste blandt os, hvad Hjerte og Arme angik."

"Pas bare Dig selv, Abiram, og spar dine Lunger," raabte Udvandrerne, istedetfor at forfrække Uvinderne og Bornene med den Snak. See Ellens Ansigt er allerede blevet ganske hvidt. Seer hun mig ikke

allerede saa bleg ad, som om hun stirrede lige paa de Indianere, Du snakkede om, eller som da jeg sidst maatte tale til hende med Bøssen, fordi mine Ord ikke kunde trænge op til hende. Hvordan var det, Nell? Du har dog endnu ikke angivet nogen rigtig Grund, hvorfor Du var saa døv?"

Ellens Ansigtssfarve forandrede sig nu lige saa pludseligt, som forhen, da han havde affrudt Bøssen; en gløbende Rødme soer over hendes Ansigt og farvede endogsaa Hals og Bryst. Hun lod Hovedet synke, og syntes ikke at ansee det for nødvendigt at give noget Svar.

Ismael, der enten var alfor dorst til at fortsætte Samtalen, eller ogsaa var tilfreds med den blotte Hensyning, reiste sig op fra sit Steensæde og tilkjendegav sin Hensigt at sove, derved, at han som en mættet Dre udstrakte sit uhyre Legeme. Hos Folk, der kun levede, for at tilfredsstille deres Natur=Fornødenheder, maatte en saadan Erklæring opvække lignende Følelser. Den Ene forsvandt efter den Anden, og Enhver op-søgte sit simple Sovested. Esther, der havde bragt Børnene til Ro, befandt sig efter ti Minuters Forløb ene og i eensom Besiddelse af den nøgne Klippe, med Undtagelse af den sædvanlige Bevogter neden for.

Om end det ustadige, omvankende Liv havde frem-bragt adskillige mindre agtværdige Egenskaber hos denne ubannede Kone, saa havde dog den qvindelige Naturs

Princip fæstet altfor dybe Rødder, til at den ganske kunde opryddes. Da hun havde et kraftigt, for ei at sige vildt Temperament, saa vare ogsaa hendes Lidenskabers hæftige og vanskelige at betvinge. Om hun end i andre Henseender hengav sig til den Frihed, hendes Stilling forskaffede, kunde hendes Kjærlighed til hendes Børn dog aldrig ansees for ganske udslukket, om den end undertiden længe slumrede. Det behagede hende ikke, at Afsa udeblev saa længe. Skjondt hun nærede alt for lidt Frygt for sin egen Person, til et Dieblisk at betænke sig paa at vandre over denne sorte Orken, paa hvilken hun nu stuede ned med længselsfulde Blik, begyndte dog hendes levende Indbildningskraft at adlyde hiin uudslettelige Følelse, og at fremmane navnløse Uheld, som kunde være mødt hendes Søn. Det kunde mulig være sandt, hvad Abiram havde hentydet paa, at han var bleven fanget af en eller anden Stamme, der var paa Bøffeljagt i Nærheden; eller der kunde være hendet ham noget langt Værre. Saaledes tænkte Moderen, og Mørket og Stilheden rundt om forøgede disse Følelsers Magt.

Disse Tanker og Grublerier gjorde hende det umuligt at sove. Hun ventede standhaftig paa sin Post og lyttede ligesom af dyrist Instinct efter enhver Raflen, der kunde tilskjendegive, at der nærmede sig Fodtrin. Endelig syntes hendes Ønsker at gaae i Opfyldelse; thi

den længe ventede Lyd lod sig høre; og hun skjælnede nu tæt ved Foden af Klippen en dunkel Skikkelse af en Mand.

„Naa, Nsa! altsaa har Du da eengang fuldkommen fortjent at ligge den hele lange Nat paa Jorden!“ begyndte Konen at mumle, og pludselig vare alle hendes Følelser forandrede, hvilket ikke kan være paafaldende for Dem, der ere indviede i den menneskelige Characters Modsigelser. „Og jeg kunde ønske Dig, at den maatte være ret haard! Heida, Abner! Hører Du, Abner! Gover Du? Ja understaae Dig at aabne Vindmen, inden jeg kommer ned! Jeg vil vide, hvem det er, der forstyrrer en fredelig og ærlig Familie i dens Hø, og det i en saadan Nat som denne.“

„Vinde!“ svarede nedefra en Stemme, der stræbte at vorde larmende og fjæk, skjøndt den talende dog aabenbart tillige tænkte paa de mulig flette Følger. „Vinde, jeg forbyder Eder i Lovens Navn at udsende noget som helst af Eders fjendtlige Rastebaaben. Jeg er en Borger og en fri Herre, har taget Graden ved to Universiteter, og jeg staaer paa min Ret. Vogt Eder for at gjøre forsætlig, imputeret, eller casuel Skade, eller for Manddrab. Det er jo mig, Eders Ven, amicus, Eders Ven og Medinteressent, det er jo mig, Doctor Obad Battius.“

„Hvad! sagde I, at det ikke var Nsa?“ spurgte Esther

med en Stemme, der neppe var stærk nok til at naae til den nedenfor opmærksomt Lyttende.

„Nei, jeg er hverken Asa, eller Absalon, eller nogen anden af de hebraiske Prindsar, men jeg er Obed, Rob og Stamme til dem Alle. Kvinde, har jeg ikke sagt Eder, at der for Eder staaer En og venter, der er berettiget til at fordre en fredelig og ærefuld Indbydelse. Holder I mig for et Dyr af Amphibiernes Glaske, og troer I, at jeg kan haandtere med mine Lunger, som en Smed med sin Blæsebælg!“

Naturforskeren kunde imidlertid længe have anstrængt sine Lunger, hvis Ester havde været hans eneste Tilhørerinde. Skuffet og mismodig havde hun allerede søgt sit Leie, og med et Slags Ligegyldighed lavede hun sig til at sove. Men Abner, der stod Skilsvagt nedenfor, var ved Skriget bleven opskrækket af sin meget tvetydige Stilling; da han var kommen til saa megen Bevidsthed, at han tydelig kunde gjenkjende Lægens Stemme, blev denne indladt med saa lidt Ophold som muligt. Doctor Battius arbejdede sig igjennem den snævre Indgang med en besynderlig Utaalmodighed, og begyndte allerede at bestige den besværlige Brink; men da han kastede et Blik paa Dørvogteren, blev han staaende, og med en Mine, hvori der efter hans egen Mening laae al mulig Autoritet, bemærkede han:

„Abner! der yttres sig farlige Symptomer paa

Søvnfyge hos Dig! Det viser sig i Særdeleshed tydeligt ved din megen Tilbøielighed til at gabe; og det kan let blive farligt ikke allene for Dig, men tillige for din Faders hele Familie!"

"Nei, deri tager I mærkelig Feil, Doctor," svarede Knekten og gabede som en doven Løve, "jeg har ikke paa nogen Deel af mit Legeme noget Symp- tom til den Sygdom, som I der nævnede, og hvad min Fader og Børnene angaaer, saa mener jeg, at de for flere Maaneder siden ere færdige med Kopperne og Mæslingerne."

Fuldkommen tilfreds med sin korte Formaning, havde Doctoren allerede overvundet den halve Deel af de Banstieligheder, der vare forbundne med at stige op, førend den betænksomme Abner var færdig med sin Ret- færdiggjørelse. Paa Toppen ventede Døed ganske vidst at træffe sammen med Esther, paa hvis Tungefærdighed han ofte havde havt bittere Prøver, og fra hvem han altid holdt sig i styk Afstand, saa at han aldeles ikke længtes efter at hun skulde fornøje sit Angreb. Væseren ahner, at han heri blev behagelig skuffet. Doctoren gik med sagte Skridt og saae sig bestandig ængstelig over Skuldrene, som om han frygtede for Noget, der endnu var værre end Ord. Saaledes tog han sin Retning lige henimod det Sted, der ved den almindelige Udbe- ling var anvist ham til Sovested.

Men istedetfor at sove, blev den værdige Naturforsker siddende opret, og eftertænkte alt, hvad han i Dag havde seet og hørt, indtil en Bevægelse fra hans nærmeste Naboerske, Esthers Aflukke underrettede ham om, at dets Beboerinde endnu var vaagen. Da han indsaae, at det var nødvendigt at gjøre Noget, som først kunde dysse den qvindelige Cerberus i Sovn, førend han selv udførte sit egentlige Forehavende, fandt Doctoren sig tvungen til at begynde en Samtale, hvor nødvendig han end vilde i Collision med hendes Tunge.

„Det lader ikke til at I sover, min kjære og værdige Mistres Busch,” sagde han og søgte at smigre hendes Egentjærlighed ved dette Ord=Plaster. „Det lader til at I ikke har nogen god Hvile, min fortræffelige Vertinde. Er der maaskee Noget, hvormed jeg kan raade Bod paa Eders Ildebefindende?”

„Hvad vilde I maaskee give mig?” brummede Esther. „Maaskee et spansk Blue=Plaster, for at bringe mig til at sove!”

„Nei, intet Plaster, eller, som jeg heller hører, Kataplasma. Men hvis I føler Smerter, saa er der nogle hjertestyrkende Draaber, og naar I tager dem i et Glas af min Cognac, vil I faae No, hvis jeg ellers forstaaer mig noget paa materia medica.”

Doctoren vidste nok, at han havde angrebet Esther

fra hendes tvage Side, og da han aldeles ikke tvivlede om, at hun jo vilde tage det, han havde foreskrevet, gav han sig øiebliklig især med at tilberede Medicinen. Da han bød hende Drikken, modtog hun den vel med en modbydelig, frastødende Mine, men i det hun saae sig om, nedslugte hun den paa en Maade, der noksom viiste, hvor meget Patientinden ønskede den. Hun mumlede sin Tak, og Lægen satte sig taus ned, for at iagttage hvad Virkning denne Dosis gjorde. I mindre end en halv Time blev hendes Andedragt stedse dybere, eller, som Doctoren selv vilde have udtrykt sig, saa abstract, at, hvis han ikke havde vidst, hvor naturligt det var at tilskrive denne Sovnagtighed den mægtige Dosis Opium, der var forsat med Brændeviin, maatte han tilsidst have sat Mistillid til sin egen Recept. Da denne ellers saa aarvaagne Kone var falden i Søvn, var Stilheden rundt om ganske almindelig.

Nu ansaae Doctor Battius det for passende Tid at reise sig, og saa stille og forsigtig, som en natlig Røver, at stjæle sig ud af sit Kammer, eller rettere sagt, sit Hul, thi bedre Navn fortjente det ikke, og hen til det nærmeste Sovested ved Siden af. Her gav han sig Tid til at forviise sig om, at alle nærmeste Naboer laae begravne i en dyb Søvn. Overbeviist herom, nølede han ikke længer, men begav sig paa den halsbrækkende Vej til den høiere Klippeflade. Hvor for-

sigtigt han end gif, stete det dog ikke uden Larm. Da han allerede onskede sig til Lykke med ganske at have fuldført sin Hensigt, og just satte Foden paa den øverste Klipperand, greb en Haand ham uventet ved Kjolestødet, og gjorde paa eengang Ende paa hans videre Fremmskriden, som om Ismaels gigantiske Kraft selv havde lænket ham til Jorden.

„Er der Noget i Teltet,“ hvisttede en blød Stemme ham i Øret, „siden Doctor Battius bliver kaldet paa dette Klokkeslet?“

Saa snart Doctor Battius's Hjerte var kommet tilbage igjen fra den hurtige Fremtrængen til hans Strube — thi maaskee en Lærd, der var mindre bekendt med den animaliske Formation, end Obed Battius, havde saaledes udtrykt med 7 Ord den overordentlige Bevægelse, der ved denne overraskende Hindring bemægtigede sig ham — fandt han igjen Kraft og Besindelse til at give et Svar, men gjorde herved, saavel af Frygt som af Klogskab, meget forsigtigt Brug af sin Stemme.

„Min værdige Nelly! jeg er høilig glad over at det ingen Anden er end Dig. Stille, Barn, stille! Skulde Ismael faae Nys om vores Plan, vilde han ikke et Dieblisk tage i Betænkning at styrte os Begge ned fra Klippen. Stille, Nell, stille!“

Doctoren sagde dette i afbrudte Sætninger, og stred bestandigt videre frem; men nu, da hans Tale var

tilende, var han og hans Tilhørerinde kommen til den øverste Høide.

„Og nu, Doctor Battius,” spurgte Pigen alvorlig, „tør ieg vide Grunden, hvorfor I udsætter Eder for den Fare at flybe ned fra denne Høide uden Binger, og sikkert paa Eders Halses Bekostning?”

„Intet skal blive skjult for Dig, min tro og værdige Nelly; men er Du ogsaa vis paa at Ismael ikke vaagner?”

„Vær ikke bange for ham. Han sover til Solen stinner paa hans Dienlaage. Men der er alene at frygte for min Tante!”

„Esther sover!” svarede Doctoren betydningsfuld. „Ellen, Du har i Dag havt Bagt paa Klippen?”

„Dertil havde jeg Befaling.”

„Har Du seet Bifonen, Antilopen, Ulven og Hjorten som sædvanlig, Dyr der høre til ordines, pecora, belluæ og fera?”

„Ja jeg har seet nogle af de Skabninger, I nævne i vores eget Sprog, men det indianske Sprog forstaaer jeg ikke.”

„Men der er dog en ganske forskjellig ordo, som Du ogsaa har seet. En primas — ikke sandt?”

„Det kan jeg virkelig ikke sige, jeg kjender ikke noget Dyr af dette Navn.”

„Ikke, Ellen? Du taler med en Ven. Af genus, homo, mit Barn?“

„Hvad jeg endogsaa kan have seet, saa har jeg dog bestemt ikke seet en *Vespertilio horribi* —“

„Stille, Ellen, din Livlighed vil forraade os. Sig mig, Pige, saa Du ikke nogle bipedes, saakaldte Menneſker, som vandrede om paa Steppen?“

„Jo jeg gjorde. Min Oncle og hans Sønner vare paa Boffeljagt til Solen begyndte at dale.“

„Jeg seer, at jeg maa tale Modersmaalet, for at blive forstaaet! Ellen, jeg meente af species: Kentucky.“

Stjondt Ellen blev saa rød som en Rose, skjul-tes denne Rødmen dog af Mørket. Hun dvælede et Dieblis, samlede det behørige Mod og sagde i en afsjærende Tone:

„Hvis I ønsker at tale i Gaader, Doctor Bat-tius, saa maa I see Eder om efter en anden Tilhører. Spørg mig i godt Engelsk, saa skal jeg ærlig svare Eder i samme Sprog.“

„Jeg reiste ind i Orkenen, som Du veed, Nelly, for at opſøge Dyr, der hidtil vare skjulte for Wi-denſkabernes Øie. — Iblandt Andre opdagede jeg en primas af genus: homo, og species: Kentucky, som jeg benævnedes Poul —“

„Stille, for Himlens Skyld!“ afbrød Ellen ham.
 „Sagtere, Doctor, sagtere, ellers hører man os!“

„Poul Høyer, der efter sin Haandtering er Bilsamler,“ vedblev den Anden, „nu bruger jeg det recentestengelfste Ord — og bliver forstaaet?“

„Fuldkomment, fuldkomment!“ svarede den forventningsfulde Pige, der i sin Forvirring neppe trak Beirer.
 „Men hvad er der paa Færde? Sagde han Eder, at I skulde stige op paa Klippen. Han vidste jo selv Intet; thi den Ged, jeg afslagde min Oncle, holdt min Mund lukket!“

„Ja, men nu er der en Anden, som ingen Ged har afslagt, der har opdaget Alt. Jeg vilde ønske, at det Tæppe, der er hængt for Naturens Hemmeligheder, med lige saa megen Virkning kunde drages bort fra dennes skjulte Skatte. Ellen Ellen! Den Mand, med hvem jeg i min Uvidenhed har indgaaet et Compactum eller en Forening, har nederdrægtigt forglemt alle Verlighedens Forpligtelser. Din Oncle, mit Barn —“

„J mener Ismael Busch, som har min Farbroders Enke til Kone!“ svarede den fornærmede Pige lidt stolt. „I Sandhed, det er grusomt at dable mig for en Forbindelse, som Tilfældet har knyttet, og som jeg usigelig gjerne afbrød for stedse!“

Den ydmygede Ellen kunde ikke sige Mere, men hun sank ned paa en Klippebænk, og begyndte at hulke

saaledes, at hendes Stilling derved blev mere betænkelig. Doctoren mumlede nogle Ord, der baade skulde være en Undskyldning og en Erklæring; men førend han havde faaet Tid til at fuldende sin Retsfærdiggjørelse, stod hun igjen op og sagde med den største Bestemthed:

„Jeg kom ikke herhid for at bortøse min Tid med taabelig Graad, og I ikke heller, for at forsøge, hvorledes man kan stille den. Hvad bragte Eder altsaa hid?“

„Jeg maa see det i Teltet boende Væsen?“

„Saa veed I altsaa hvad det indeholder?“

„Jeg skulde mene at være underrettet derom; jeg bringer et Brev, som jeg egenhændigt maa overlevere. Er det Væsen et quadrupes, saa er Ismael en Mand, der er sin Forpligtelse tro, er det et bipes, ligegyldigt om med eller uden Vinger, saa er han falsk, og vort Compactum har Ende.“

Ellen gav Doctoren et Tegn til at vente i Stillehed, hvor han stod. Hun smuttede derpaa ind i Teltet, hvor hun blev i flere Minuter. Den Ventende forekom denne Tid ualmindelig lang og piinlig; da hun endelig kom tilbage, greb hun ham ved Armen, og begge traadte nu sammen ind i den hemmelighedsfulde Hytte.

Tolvte Capitel.

Da Familien den følgende Morgen samlede sig, vare Alle stille, mørke og gnavne. Ved Frokosten manglede den sædvanlige Disharmoni, hvormed Esther ellers pleiede at ledsage den frembaarne Mad; thi det søvndyssende Middel, som Doctoren havde givet hende, forfeilede ikke sin Virkning; hendes sædvanlige Livlighed var bedøvet. Sønerne grublede over deres Broders Graværelse. Ismaels sammentrykte Dienbryn gav ham et alvorligt og betænksomt Udseende. Han lod et fortrædeligt Blik svæve fra den ene af Sønerne til den anden, som om han forberedede sig paa at udholde og tilbageflaae et forventet Angreb paa sin faderlige Anseelse. Midt under denne gjensidige Mistro indtog Ellen og hendes natlige Ledfager deres sædvanlige Pladser hos Børnene, uden at de opvækkede nogen Mistanke, eller foranledigede Bemærkninger. Det eneste kjendelige Tegn paa dette Eventyr var, at Doctoren tilfældigviis vendte Blikket opad mod det Høie, hvilket de Dvrige antog for en videnskabelig Betragtning af Himmelen, men det var i Sandhed kun en hemmelig Skelen hen til det klapprende Telts Sider.

Efter at Ismael forgjæves havde ventet paa at Sønnernes formodede Gjenstridighed skulde tage en af-

gjørende Vending, besluttede han sig endelig til at komme frem med sin egen Villies-Erklæring.

„Ufa,“ bemærkede han koldt, „skal bøde for sin pligtstridige Dvsørsel. Den hele, lange Nat er forbi; og at han bliver ude paa Steppen, paa en Tid, da hans Arm og Bøsse skulde gøre Sit ved et muligt Overfald af Siourerne, er endog usforsvarligt, om han end vidste os sikker for enhver Fare.“

„Skaan dine Lunger, kjære Mand,“ sagde hans Kone, „skaan dine Lunger, Du kan maaskee endnu komme til at behøve dem, og gaae længe og raabe paa din Søn, uden at han giver Dig noget Svær.“

„Det er desværre en afgjort Sag, at der gives quindagtige Fædre, der tillade deres Dreng at spille Herrer over de Gamle; men Du, gamle Esther, Du skulde dog have lært at kjende mig bedre, og vide, at i Ismael Busch's Familie finder saadant Noget ikke Sted.“

„Ja vist! Du er en Eizensfresser mod dine Børn, naar det kniber. Det er mig velbekjendt, Ismael. Dette Sindelag har Du fulgt, og allerede jaget een af dine Sønner bort fra Dig paa en Tid, da vi havde ham mest nodig.“

„Fader!“ sagde Abner, hvis tørste Natur endelig havde arbejdet sig op til det Mod, at døve at bryde Tausgheden og give sit Hjerte Luf, „Fader! mine Brø-

bre og jeg have saa temmelig besluttet at opsoge Broder Usa. Vi ere urolige for ham, og underligt tilnærmende ved Uvissheden om, hvorfor han har tilbragt Natten paa Steppen istedetfor i sin Seng, hvor vi dog Alle vide at han helst havde været."

"Aah!" mumlede Abiram, "Drengen har vel fludt en Raabuk eller maaskee endog en Bøffel og vaaget ved Dyret, for at Ulvene ikke skulde snappe det bort i Nat. Vi ville strax see ham komme eller idet mindste høre ham raabe, at der skal komme Nogen, for at hjælpe ham at bære Byrden hjem."

"Jo nu skal man see," afbrød Esther ham, "at en Søn af mig raaber om Hjælp, for at fæste en Raabuk op paa Skulderen, eller stjære en Bøffel i Stykker. Og Du, Abiram, taler som En, der ikke veed hvad han siger. Har Du ikke sagt, at de Røde endnu igaar lode sig see i Nærheden?"

"Jeg?" raabte Broderen hæftigt, som om han var bange for at erkjende en Feiltagelse. "Ja, jeg har sagt det igaar, og jeg siger det endnu i Dag; og Du skal faae at see, at det er sandt. Tøtterne ere i Nærheden af os; og jeg ønsker, at Drengen maa have undgaet dem."

"Det synes mig," sagde Doctor Battius med den sindige og værdige Tone, som man pleier at antage, naar man tilfulde har over tænkt en Sag, og foredra-

ger Resultatet af sin Mening, „det synes mig, der dog er temmelig bekendt med den Naade, hvorpaa Indianerne føre Krig, især i disse fjerne Egne — det synes mig, der dog, uden at røse mig selv, er strængt temmelig dybt ind i Naturens Hemmeligheder — det synes mig, siger jeg, i al Ydmyghed, og jeg finder mig tilbøielig til at afgive min Dom derhen: at, hvis der i en Sag af saa stor Vigtighed, som denne, findes nogen Tvivl, da er det allerbedst og visest at løse og opklare den.“

„Jeg vil ikke vide noget af Eders Doctorering, Hr. Doctor!“ raabte den fortrædelige Esther, „og jeg vil heller ikke vide noget af Eders Jur og Sammenrøringer i vor Familie, der, Gud ske Lov, er rask; hører I det? Jeg seilede ikke det mindste, undtagen at jeg var kommen lidt ud af min Orden ved at tunle Drengene, og strax var I der ved Haanden med Eders forbandede Medicin, der endnu ligger mig saa svært paa Tungen, som et Punds Vægt paa en Bies Binger.“

„Har Midlet virket?“ spurgte Sæmel tort. „Der maa have hørt en god Dosis til at kunne virke selesligt paa gamle Esthers Tunge, eller endog falde den svær.“

„Min Ven,” vedblev Doctoren, og bevægede Haanden frem og tilbage mellem ham og den opbragte Hus-

moder, „at Midlet ikke har været tilstrækkeligt til at bevirke alt det, der nylig er blevet sagt om samme, beviser netop den gode Esthers lille Udsald imod mig. Men for at komme tilbage til den fraværende Asa. Det er tvivlsomt, hvad der er modt ham. Jeg gjør det Forslag, at høre denne Tvivl, thi i Naturvidenskabben er Sandheden stedse et desideratum principale. Jeg tilstaaer ogsaa, at i nærværende Tilfælde, hvor der gives et Vacuum, en Tomhed nemlig i vor Bished, og hvor Physikens Love ikke ere tilstrækkelige, der synes det mig, at det er mere hensigtsmæssigt at tage sin Tilflugt til de materielle Beviser, end til de mere haandgribelige.”

„Bryd Jer ikke om ham! Bryd Jer ikke om ham!” raabte Esther, da hun syntes at bemærke, at de Andre agtede paa hans Tale, skjøndt det ikke var klart, om den Opmærksomhed, de skænkede ham, var en Følge af at de vare enige med ham i hans Forslag, eller af at de bestræbte sig for at bringe Mening i hans uforstaaelige Tale. „Bryd Jer ikke om ham, ethvert af hans Ord er et forbandet Medicament.”

Med Beskedenhed lagde Ellen sig derimellem: „Doctor Battiuss vil sige at, da nogle af os frygte for at Asa er i Fare, og Andre ikke dele denne Frygt, saa skulde hele Familien bryde op, og et Par Timerstid søge efter ham.”

„Ja, er det hans Mening?” raabte Moderen, „nu

faa har saamænd Doctor Battius meer Forstand, end jeg troede. Ellen har Ret, Ismael, og hvad hun der siger det skal og maa skee. Jeg vil selv tage en Bøsse paa Skulderen, og vee den Røde, der kommer mig i Sigte. Igaar har jeg for første Gang fingeret med Trykkeren, og hørt en Indianers Hyl. Hvad har jeg at frygte for?"

Esters Mod var en Spore til det Seiersraab, der opvækkede de dorste Søner. De stode samtlige op, og tilbode sig at understøtte denne kjække Beslutning. Ismael var klog nok til at give efter for en Opbrusning, som han ikke med Nytte kunde modsætte sig. Efter faa Minuters Forløb bliste Konen sig med Bøssen i Armen, beredt og færdig til i egen Person at anføre dem af hendes Børn, der vare sinde at følge hende.

"Lad Hvem der vil blive hos de Smaa," sagde hun, "og Enhver, der ikke har et Kyllingehjerte, følge mig!"

Ismael hvilede til Abiram med et Blik paa Teltet: "Vi maae dog ikke lade den Bolig være uden Bevogter!"

Denne stude, saasnart han hørte denne Bemærkning, og svarede hurtigt: "Jeg bliver tilbage for at bevogte Leiren."

En halv Snees Stemmer hævede sig herimod.

Han maatte nødvendig være med, for at vise de Steder, over hvilken Fienden var draget. Hans frigerste Søster hørtes frem for Alle, og kaldte ham en Kvinde. Abiram vilde vægre sig, men maatte dog give efter, og Ismael gjorde en ny Disposition til at forsvare denne Plads, der efter Alles Mening ikke kunde sikkes formeget.

Han tilbød først Doctor Battius Commandant-Posten, men peremptorisk og paa en stolt Maade afflog han denne tvivlsomme Ære, og viklede derved tillige nogle Forstaaelses-Blik med Ellen. Nu blev der intet andet tilbage for Ismael, end at udvælge denne Pige selv til Castellan, og ved Overdragelsen af denne vigtige Post at anbefale hende Forsigtighed og meddele hende Forholdsregler. Da dette foreløbige Punkt var bragt i Rigtighed, indrettede de unge Mænd Forsvarsmidlerne og Nødsignalerne, der for en saa svag Besætning vare dobbelt nødvendige. Paa Randen af den øverste Flade, bleve Steenmasser opdyngede, og anbragte saaledes, at det blev den svage Ellen og hendes Medhjælperinder muligt, efter Godtbefindende at nedbrulle dem, paa Dem, der muligt forsøgte at klatre op ad den snævre og stejle Sti, som vi allerede ofte have omtalt. Desuden bleve alle Tilgange saa stærkt befæstede og spærrede, at det syntes at være umuligt at gjennembryde dem. Mindre Stene og Rasteredskaber bleve sammenbragte

paa Steder, hvor Faldet og Nedrullingen kunde gjøre dem farligt for Angriberen. Endelig sammenhobede man først Bø og Grene til Bedækning paa den øverste Klippespids, for at give den et vildt Udseende, saa at der, selv efter den vanskelige Faders Dom, Intet syntes at være blevet forsømt til Stedets Sikkerhed.

Da nu Leiren var sat i Forsvarsstand, brød det Parti op, der, saa at sige, skulde gjøre Udsalget, og begav sig paa Vei til den piintlige Undersøgelse. Esther anførte, som sagt, i egen Person Fortroppen. Hun var halv mandligt klædt, og med sin Bøsse, ligesom de Andre, saa hun ikke ud til at være nogen slet Anfører for den Høb af vilde bevæbnede Grændsemænd, der udgjorde Midten og Bagtroppen af denne lille Hær.

„Nu, Abiram!“ raabte Amazonen med en Stemme, der af en meget simpel Grund, ved den anstrængte Brug af hendes unaturlige Lunger, var bleven spingrende og raa; „nu, Abiram, hold nu Næsen lavt og lugt; viis Dig nu som en dygtig dresseret og tillært Sporhund, viis hvad Du duer til. Bring os paa den rette Vei. Det var Dig, der først traf paa Spor og Trin af indianiske Moccasiner. Lad nu Andre drage Fordeel af din Viisdom og Klogskab; kom, kom i Spidsen, anfør os som det sommer sig en tapper Mand.“

Broderen, der altid tilkjendegav, hvormeget han rettede sig efter Søsterens Anseelse og Billie, vriste sig ogsaa følelig her. Dog laaer der denne Gang saa megen Modstand i hans Estergivenhed, at det ikke undgik de ellers saa tankeløse og uopmærksomme Sønners Spot. Ismael selv, deres Fader, bevægede sig blandt disse langsomme Væsener, som En, der kun lovede sig Lidet eller Intet af at opsoge Afa, og hvem det i Grunden var ligegyldigt, om det lykkedes eller ikke. Paa denne Maade rykkede Hoben fremad, indtil Førstningen var sunken saa dybt og saa langt bag ved dem, at den kun var tilsynne, som et fjernt lille Skypunkt. Hidtil vare de Alle tause gaaede fremad og temmelig hurtigt; men da de vare stegne op og ned ad den ene lille Bakke efter den anden, og Intet sandt, som i mindste Maade kunde afbryde Udsigten eller det Heles Ensomformighed, var det ikke længer Esther muligt at holde sin Tunge og sin Engstlighed i Tømme. Ismael besluttede ogsaa at gjøre Holdt, og i det han stødte sin Bøsseskolbe mod Jorden, gjorde han den Bemærkning:

„Det er nok Spor af Bøssler, Hjorte og Raadyr er her i Mængde, men hvor ere de Fodspor af Indianere, som Du vil have seet, Abiram?“

„Gænger hen imod Vesten,“ var Svaret, og han viste derhen med Haanden. „Dette er det Sted, hvor

jeg fandt Sporet af den Buk, jeg stød, og først læn-
ger hen traf jeg Fodspor af Tetonerne:”

„Der har Du da gjort et blodigt Stykke Arbejde,”
raabte Faderen, og viiste paa de Pletter, der endnu
vare at see paa hans Svogers Klæder, pegede til-
lige for Contrastens Skyld med en triumpherende
Mine paa sine egne. „Her paa dette samme Sted
har jeg gjort det af med to Hinder og en Ietsodet
Kalb, uden at plette mig med en eneste Blodsdraabe,
og Du, elendige Pralhans, seer ud, som om Du havde
arbejdet for Esther og hendes Døtre som en udlært
Slagter. Kom, Børn, jeg siger Eder, vi ere gaarde
langt nok. Jeg er altfor gammel, til at jeg ikke nok
skalde vide Kjendtegnene paa Snigveiene; her har der
ikke været nogen Indianer, siden den sidste Regn faldt.
Følg mig, jeg vil endnu skyde et Stykke Vildt, for at
vi dog kunne have Noget for vor Umage.”

„Følg mig” raabte Esther, gjentagende hans: „følg
mig,” og stred rask fremad. „Jeg er i Dag Anfører,
og jeg vil og byder det. Hvem tilkommer det meer
end Moderen at anføre Troppen, naar der søges om
hendes Barn?”

Ismael vendte sit Blik med et skaanende Medlæ-
denheds-Smiil mod sin uimodstaaelige Hustru. Da han
bemærkede, at hun allerede havde taget en anden Vej,
end den, han og Abiram havde foreslaaet, vilde han

ikke spænde sin Overmagts Strænge alt for høit, og, skjøndt ugieerne, gav han efter for hendes Villie. Men nu reiste der sig en Modstand fra en anden Side. Doctor Battius, der hidtil havde været en tro, stum og estertænksum Ledfager af Konen, fandt for godt, at høre sin svage Stemme og gjøre Modforestillinger. „Jeg er ganske af samme Mening, som Eders Ledfager paa Livets Bane, gode og ædle Mistres Busch, naar han paaastaar, at Gæt eller Andet har bedaaet Abirams Indbildningskraft, og ladet ham see Symptomer af Spor og Godspor, som ikke i Virkeligheden vare til.“

„J kan selv være en Symptom!“ afbrød Brusehovedet ham. „Her er ligesaa lidt Tid til at udframme Eders Bogsnaak, som her er Sted til at holde stille og nedsluge Eders Medicinjur. Er J stiv og træ? Godt, saa siig det uden Dmsvøb, som det sømmer sig en Hædersmand, og sæt Eder her midt paa Heden paa B . . . n, som en Hund, der har, ondt i Poterne og pleier sin Rolighed.“

„Jeg er fuldkommen af den Mening,“ svarede den Naturkyndige med megen Koldsindighed. Han fulgte ogsaa punktlig og bogstaveligt hendes Raad, saa at Gæster her maatte lee af ham. Men dette hindrede ham aldeles ikke i at nedlade sig i Mag paa en Dræstub, som han strax begyndte at undersøge videnskabeligt, for at Naturhistorien ikke skulde gaae glip af en Tilvæxt, og

han selv ikke skulde forbigaae en Anledning til at gjøre en ny og vigtig Tjeneste. „Jeg ærer,“ vedblev han, siddende, „som I seer, Eders fortræffelige Raad, Mistres Esther. Gaae og søg Eders Hjertes Barn, medens jeg bliver siddende her og søger, hvad der endnu er bedre end et Barn, nemlig en dybere indtrængende Kundskab i det store Naturarchivs Hemmeligheder.“

Konen besvarede hans Tale med en huul, modbydelig, foragtelig latter. Selv hendes tungnemme Sønner fandt det Umagen værdt, da de gik forbi hans Sæde, at udtrykke den i Betragtninger hensunkne Naturforsker deres Foragt med et haanligt, megetsigende Smil. Inden saa Minuter havde Toget naaet den næste Ophøining, og da det var forbi denne, var Doc-toren ganske overladt til sine nyttige Forstninger.

Endnu en halv Time forløb. Esther ilede stedse foran og fortsatte den, efter Udseende, unyttige Sagen. Dog bleve Standnings-Pauserne hyppigere, hendes Dæ-væde ubestemt og ustadigt omkring; pludselig hørtes God-trin, som raslede hen over Jorden. Et Dieblisk efter-saae man en Buk springe hen imod Høien, og ned-dække sig i Dybden, hvor Naturforskeren sad. Bildtet strøifede saa pludselig og uventet forbi, og Jordens Ujevnhed kom det saa godt tilpas, at Mændene ei en-gang fik Tid til at tage deres Bøger fra Skulderen,

thi da de havde gjort det, var Dyret allerede ude af Skud.

„See, see Ulven!“ raabte Abner, halv ærgerlig over at Fangsten var undsluppen dem, og pegede paa nok et Dyr: „See Ulven! et Ulveskind er heller ikke at foragte til Dækken i en Vinternat; see! der kommer den sultne Djævel løbende!“

„Holdt!“ raabte Ismael og hindrede Sønnens Skud: „Det er ikke en Ulv, det er en lys levende Hund, som Du og jeg ere Mennesker. Vi have Jægere i Nærheden; see, der kommer endnu en Hund!“

Han havde neppe udtalt, før begge Hundene satte forbi efter Bukken, i idel Iver for at løbe hinanden forbi. Den ene var en gammel Hund, hvis Kræfter endnu syntes at understøttes af en rosværdig Bestræbelse for ikke at blive tilbage; det andet Dyr var en ung Hund, der uden Skade for den hidfige Forsøgning tillod sig ungdommelige Gafser og Spring. Begge løb i fuld Strækning; med Snuderne iveiret som ægte Jagthunde. Allerede vare de forbi som et Lyn, allerede saae de Bukken paa den næste Ophøining foran dem, og satte efter den med aaben Flab, da pludselig den unge Hund sprang ud fra Linien, udstødte en strigende Lyd, og studsede. Hans gamle Ledfager, der alene var løbet et Stykke foran, standsede ogsaa, og vendte udmattet og pustende til det

Sted, hvor hiin, siden Standsnningen, løb om i en Kreds, hvorved den bevægede sig hurtigt og ligesom ude af sig selv, og gjennemløb stedse paa ny Kredsen af sine egne Fodspor, gjentagende sit Skrig i en kort og afbrudt Gjoen.

„Det maa være en stærk Lugt,” sagde Abner, der tilligemed de Øvrige opmærksomt havde betragtet alle disse Bevægelser, „naar den kan bringe to saa vel afrettede Dyr ud af deres første Spor.”

„Skud den ihjel!” raabte Abiram. „Jeg vil bande paa, at Hunden tilhører den gamle Bildtfanger, der har viist sig som vores dødelige Fiende. Det er hans Rjoter!”

Skjøndt Esthers Broder gjorde dette Mord=Forflag, lod det dog ikke til, at han selv var færdig til at flyde, snarere syntes den samme Forbauselse at have bemægtiget sig ham, som den hele øvrige Familie, hvilket ogsaa var synligt i hans stive, døde og bestyrkede Blik, og ligeledes i de Andres mere livlige Træk. Saaledes blev der ikke givet Agt paa hans blodige Raad; man overlod Hundene til deres egen uforklarlige Drifts Tilskyndelser, og lagde ingen Hindringer i Veien for deres Bevægelser.

Efterat man en Tidlang havde seet til, fandt Ismael for godt at bruge sin Myndighed, og paatog sig

at gjøre en Ende paa dette Optrin, ved at drage sine Børn bort fra dette Skuespil.

„Kom, Dreng, kom. Vi ville gaae videre, og lade Hundene til deres egen Glæde istemme og fortsætte deres Musik.“ Dette sagde han i den koldeste Tone af Verden, og tilføiede: „Jeg vilde stamme mig ved at berøve et Dyr Livet, fordi dets Herre har trængt sig for nær ind paa mig og søgt at udforske mig. Kom, Dreng, bort herfra; vi have for os selv nok at gjøre med vore Hænder, uden at vi behøve at besætte os med vore Naboers Jagtvæsen.“

„Ikke bort herfra! ikke af Stedet!“ raabte Esther med en Tone, der kunde have gjort hende til en Gybille. „Jeg siger Eder, ikke bort herfra, mine Børn. Der ligger en Betydning, et Bærsel i denne Omstændighed. Gaasandt jeg er en Kvinde og Eders Moder, vil jeg vide Betsked om Sagen!“

Med disse Ord svingede Konen sine Bæls med en Mine, der ikke forleilede sin vilde, hemmelige Indslydelse. Hun ilede øieblikkeligt foran hen til det Sted, hvorfra Hundene vare vegne, og hvor de i eet væt havde opfyldt Luften med deres langtrukne, medlidenshedsfulde Hyl. Hele Hoben fulgte efter, Nogle, fordi de vare for dørre til at modsiges, Andre, af Lydigbed mod hendes Befaling, og Alle, mere eller mindre grebne af dette usædvanlige Optrin.

„Siig, Abner, siig Abiram, Ismael! siig mig,” raabte Dvinden, da hun stod stille og havde naaet Stedet, hvor Jorden var nedtraadt, sammenstampet og besprængt med Blodpletter, „siig mig, I, som ere Tægere, hvilket Dyr har her blødt og her fundet sin Død? Tael! I ere Mænd og vante til saadanne Tegn! Siig mig, I Alle, er dette Ulve- eller Panther=Blod?”

„En Bøffel har det været,” tog Faderen Ordet, og saae med Kulde hen paa de Spor, der syntes hans Kone saa frygtelige, „et ædelt, prægtigt Dyr. Her ere endnu Mærker af Hovene, som det i Dødskampen har flaaet i Jorden, og der har den revet Jorden op med sine Horn. Det maa have været en stærk og modig Bøffel.”

„Men hvem har nedlagt den?” spurgte Esther. „Mennesker? hvor er da Affaldet? Ulve? men Ulve æde ikke Huden. Siig mig, I Mænd og Tægere, er dette Blodet af et Dyr?”

„Dyret har maattet bløde her, og har siden slæbt sig frem over Høiene til Dybden,” sagde Abner ved sin Tilbagekomst, thi han havde begivet sig noget bort fra de Andre. „See der! en Sky af Fugle svæver over Kadsfelt!”

„Intet Kadsel,” sagde Faderen, „Dyret lever endnu. Hvis det var dødt, vilde allerede Ravnene have bemærget sig sit Bytte. Efter Hundenes Bevægelser at dømme, maa det have været et glubende Dyr, som jeg

formoder, en hvid Bjørn fra de øvre Bænde. Man siger, at de have et uhyre seigt Liv."

"Na, lad os gaar hjem," sagde Abiram. "Der kan her være Fare; og det er ikke raadeligt at give sig af med et glubende Dyr. Betænk, Jemael! Fare og ingen Fordeel!"

Ynglingerne smilede ved det nye Beviis paa Onkelens allerede for længe siden velbekjendte Frygtsomhed. Den Ældste af dem gik endnu videre, og plumpede frem med de Ord: "Jeg vil tage Dyret med og indespærre det i Buret tilligemed det andet Dyr, vi føre med os, saa kunne vi med dobbelt Fordeel gaar tilbage til vore forrige Etablissementer, og fremvise vore skionne Rariteter og drage om med vore seeværdige Dyr i Kentucky."

Et mørkt og truende Blik af Faderen var tilstrækkeligt til at bringe den unge Mand til at forstumme. Vel vrede han halvt oprørsk, hemmelige Blik med Brødrene, men fandt det dog ikke raadeligt at muske. Istedet for at følge Abirams Raad, satte hele Skaren sig i Bevægelse, og gjorde først Holdt, da den kun vare saa Alen borte fra Krattet, der var omgivet af høit Græs.

Hele Eggen havde imidlertid et saa raat og vildt Udseende, at det vilde have gjort et dybt Indtryk paa mere modtagelige Gemytter, end den udvandrede Fami-

lies, men selv denne blev derved intet mindre end ligegyldig. Himlen var, som sædvanligt paa denne Aars-tid, bedækket med mørke Skyer, og uhyre Flokke af Vandfugle gennemstrøg larmende Luften, i en Retning henimod de fjerne sydlige Bænde. Vinden havde reist sig og blæste, snart lavt, uimodstaaelig, i hængende Stød hen over Sletten, og bortrev Alt med sig, snart rasede den i de høiere Lustegne, som om den vilde drive sit Spil med Skyerne, jagede dem, drev dem omkring i Hvirvler, rullede dem sammen i store Masser over hverandre, og fremstillede et rædsomt Skuespil af Oprør i Luften. Over de lave Hedelyng søgte de flaggrendende Fugle Beskyttelse, de kunde neppe holde sig i Luften; snart i Strid med en Vindstrøm, holdt de sig saa nær ved Jorden som muligt, for at modstaae dens Magt, snart hævede de sig høiere op fra Krattet, som de dog ikke vilde forlade, fordi Dine og Instinct sagde dem, at de maatte bevogte Stedet saa længe indtil Timen slog, der overleverede dem deres Bytte. — Ismael stod nogle Minuter med sin Kone og sine Børn, tæt sammentrængte, forbausede over dette Syn, der tillige opfyldte Barmen med de besynderlige Følelser af den Frygt, som en Døds-Stilhed frembringer. Endelig brød Esthers Stemme Tausheden, og erindrede de forstummede Tilskuere om, at det var nødvendigt at løse deres Tvivl, paa en mere håderlig Maade for deres

Mandighed, end ved uvirksomt at betragte Gjenstandene. „Kald ad Hundene!“ raabte hun, „Kald dem tilbage og slip dem ind i Krattet. Hvis I ikke har mistet det Mod, som jeg veed er Eder medfødt, ere I jo nok til at betvinge alle Bjørne Besten for den store Flod. Endnu engang, kald paa Hundene, Enoch, Abner Gabriel! Har da det Underværk gjort Jer baade døve og stumme?“

En af Ynglingerne gjorde, hvad Moderen begjærede. Det lykkedes ham at kalde Hundene bort fra Stedet, som de ikke havde ophørt at omkredse; derpaa førte han dem til Kanten af Krattet.

„Hids dem derind,“ raabte Moderen, „jag dem derind, Dreng, og I, Ismael og Abiram, hvis der skulde vise sig noget Farligt, saa beviis med Eders Bøsser, at I ere gode Grændsemænd; eller mangler der Eder Mod, saa vil jeg for alle Børnenes Dine gjøre Eder tilskamme.“

Hidtil havde Sønerne købt Hundene, men paa Moderens Opfordring slap de dem løs, og dreve dem ind med de sædvanlige Hidsetoner. Men det led til at noget Overordentligt holdt den gamle Hund tilbage; eller at en eller anden Følelse, eller Erfaringen forbød ham raske Foretagender: Da han nemlig kun var nogle faa Favn borte fra Kanten af det lave Buskværk, standsede han i Løbet, stjalbede over hele Eges-

met, og syntes lige saa uskicket til at gaae fremad som tilbage. Han brød sig ikke længer om, at Unglingerne dreve ham fremad, og han svarede dem kun med Hyl og Jamren. Et Minut igjennem studsede ligeledes den unge Hund, men, mindre erfaren eller lettere hidset, lod han sig endelig bevæge til at gaae videre frem, og trængte tilsidst ind i Krattet. Men nu hørte man et angsteligt, forskrækket Hyl, og i næste Dieblis brød den ud Krattet, og begyndte, ligesom forhen, at omkræbse Stedet, og lige saa vildt og ustadigt. —

„Er der en Mand blandt mine Sønner“ spurgte Esther heftig. „Giv mig en anden Bøsse istedet for min Børneslint, saa skal jeg vise Eder, hvad en Grændsekvinde duer til!“

„Bliv, Moder!“ raabde nu Henoch og Abner, „vil I see det Bøsen, saa ville vi drive det ud.“

Dette, hverken Mere eller Mindre, pleiede Sønnerne at sige selv i vigtigere Anledninger. Men naar de eengang havde brugt denne Talemaade og givet et Løfte i disse Udtryk, gjaldt det for en høitidelig Forsikkring, som de ikke for Alt i Verden vilde bryde. De satte nu med største Omhyggelighed deres Vaaben i Beredskab, og ryttede ind i Krattet. Unglinger, der havde haft mindre hårde Nerver end vore Grændseboere, vilde have skjælveth ved dette farlige Foretagende, thi jo længere de trængte frem, desto flageligere og betænkeligere to-

nebe Hundenes Hyl; Ravne og Krager flaggrede om dem, og fløi saa nær ved dem, at de berørte de nederste Grene med deres svære Vinger. Vinden susede saa huult over den nøgne Steppe, at man skulde have troet, at Luftens Aander vare stegne ned, for at være Vidner til denne Opdagelse.

Endogsaa for den hidtil ubøielige Esther var det et beklemmende Dieblis, da hun saae sine Sønner høie Krattets sammenslyngeede Grene fra hinanden, og dem selv forsvinde, begravne i denne Labyrinth. Der fulgte en stille, høitidelig Pause. Derpaa led paa eengang to skarpe, høie og gjennemtrængende Skrig, korte og hurtig efter hinanden; nu indtraadte atter Rolighed og Stilhed, men endnu rædsommere og forventningsfuldere end den forrige.

„Kommer tilbage, Børn! Kommer tilbage, mine Børn!“ raabte Moderen med hele den Følelse, der havde bemægtiget sig hendes Hjerter — — —

Men hendes Stemme qualtes, og Forbauselse forstenede hele hendes Væsen, da Krattet i det samme stilletes ad, og begge Sønnerne lode sig tilhøye, næsten lige saa blege og livløse, som hun, og nedlagde for hendes Fødder den tabte Afsas stive og affjælede Legeme. Ethvert af hans Ansigtstræk bar tydelige Mærker af en voldsom Død.

Hundene gav det sidste, langvarige Hyl; derpaa

løb de afsted, for atter at søge Vildtets forladte Spor. Fuglene steg og saa iveiret og opfyldte Luften med Klageskrig, fordi de vare blevene berøvede et Bytte, som de allerede ansaae for deres, skjøndt de menneskelige Træk hidtil havde afholdt dem fra at give sig ifærd med det.

Trettende Capitel.

„Træder tilbage! træder langt bort Allesammen!“ saaledes talede Esthers høse Stemme til Kredsens, der trængte sig om Eget. „Jeg er hans Moder, jeg har mere Ret til ham end Nogen af Eder! Hvem har gjort dette? Tacl, Ismael, Abiram, Abner, aabner Mund og Hjerte, og lader Guds Sandhed alene og intet Andet komme frem. Hvem har gjort denne blodige Daad?“

Faderen gav ikke en Lyd fra sig. Han stod, lænet til Bøssen, og betragtede med mørke Blik, men med tørre Dine, de mishandlede Rester af sin Søn. Saaledes var ikke Moderen. Hun styrtede ned paa Jorden, tog den Dødes Kolde, fortrukne Hoved i sit Skjød, betragtede nogle Minutter de mustærkede Træk, i hvilke

den sidste Dødskamp endnu var synlig, og hendes Taus-
hed var mere udtryksfuld, end de bitterste, lydelige
Klager kunde have været.

Qvindens Stemme var i Sandhed stivnet til Jis.
Forgjæves forsøgte Ismael at sige hende nogle Trø-
stensord; hun hørte ikke derpaa; hun gav intet Svar.
Sønnerne stode i en Kreds rundt omkring hende, og
udtrykte paa deres egen, raae Maade, deres Deelta-
gelse i Moderens Qual, og deres egne Følelser ved Ta-
bet af deres Broder; men Moderen tilvinkede dem utaal-
modigt med Haanden, at de skulde træde tilbage. Un-
dertiden legede hendes Fingre med den Dødes forvik-
lede Haar, undertiden gjorde hun sig Umage for at
bringe de spændte Muskler i det blege Ansigt i en bli-
dere Stilling. Saalebes har man ofte seet en kjærlig
Moder bøie sig ned over det sovende Barn og med øm
Haand sagte berøre de smaa Træk. Men paa eengang
opstrækket fra denne opværende Beshæftigelse, trak hun
Hænderne bort, slog dem rundt om sig, og vendte og
dreiede sig, som for at søge et Middel mod det volds-
omme Slag, der saa pludseligt havde berøvet hende
hendes Barn, til hvilket hun ikke alene havde sat sit
største Haab, men hele sin moderlige Stoltthed. Me-
dens hun teede sig paa denne ubegribelige Maade,
vendte den ellers saa søvnige Abner sig bort fra hende,
og bemærkede med en Stemme, der næsten var halv

qaalt af de usædvanlige Følelser, der samlede sig til Udbrud i hans Strube:

„Moder mener vist, at vi skulde søge de Kjendestegn, som kunne give os Oplysning om, hvorledes Afa er omkommen.“

„Oh!“ raabte Ismael, „hans Død er et Bært af de forbandede Siouxer! To Gange have de sat mig dybt i deres Gjæld, den tredje Gang skal Regningen blive afgjort!“

Sønnerne var ikke ganske tilfredse med denne Erklæring, maastee onskede de ogsaa at drage Dinene bort fra et Syn, der frembragte saa usædvanlige og overordentlige Følelser i deres ellers ubevægelige Hjerter; de traak sig derfor noget tilbage fra Liget og Modern, for at begynde de Undersøgelser, som denne ved sine Bevægelser saa ivrigt syntes at forlange og paa- byde. Ismael var tilfreds dermed og fulgte endog sine Børn, dog mere som En, der giver efter for daarlige Ønsker, som altsaa ikke lade sig modsiges, end som En, der lovede sig nogen Nytte deraf. Trods deres Kandsfattigdom vare de unge Folk dog saa vel erfarne i Alt, hvad der angik deres Levemaade, at de med Kyndighed og Skarpsindighed kunde anstille en Undersøgelse som denne, der beroede saa meget paa Tegn og Spor, der stode i Forbindelse med Jagtvæsenet. Saaledes gik det

til, at denne sørgelige Forretning blev dreven med Færdighed og Indsigt.

Abner og Enoch vare allerførst enige om Stillingen, hvori de havde fundet Liget i Krattet. Den var mere siddende end liggende, med Ryggen støttet mod en tæt sammenvokset Busk. I den fast sammentrykte Haand holdt han en afbrudt Ellegreen. Denne Stilling maatte man efter al Sandsynlighed tilskrive, at han hidindtil havde undgaaet Adselfuglene, der sadde rundt om ham i Krattet, og Grenen tjente til Beviis paa, at han havde holdt sig ved den og var krøbet ind imellem Buskene, efterat han paa fri Mark havde erholdt det dødelige Saar. En Stribe i Buskværket viiste ligeledes dette. Nær ved Kanten af Forskoven var et Sted, der tydeligt bar Mærker af en fortviolet Kamp, som der var bleven holdt. Man kunde see det paa de nedtraadte mindre Grene, paa de dybe Spor i den fugtige Jord, og paa det meget Blod.

„Han har faaet Skuddet paa Sletten,“ sagde Abiram, „og derpaa flæbt sig ind i Krattet, for at frelse sig; Kjendetegnene ere umiskjendelige. De Vilde have i en Hob angrebet ham; og han har værget sig som en Helt, men tilsidst har Kræfterne forladt ham, og de have fortrængt ham ind i Krattet.“

Kun nogle enkelte Stemmer lode sig høre mod denne sandsynlige, overveieende Mening. Ismael forlangte

nemlig, efter sin sindige Tænkemaade, at man skulde fremfor Alt først undersøge Liget. Af dette's Saar vilde meget lade sig oplyse. Det skete. En Glintefugle var gaaet ind igjennem den kjedrige, stærke Skulder og ud igjennem Brystet. Der horte en fuldkommen Kundskab om Saarvunder til at bringe dette vanskelige Punkt paa det Rene; men heri gjældte Grandsboernes Erfarenhed lige saa meget, som Saarlagerne's Behændighed, og Opdagelsen, hvorledes det var gaaet til med Saaret, afgang Ismaels Sonner en vild Smilen, og det skænkede dem en Følelse af Trøst, at Abner erklærede: „Naa er bagfra bleven angreben og skudt af sine Fiender.“

„Ja, saadan maa det være,“ sagde den mørke, men opmærksomme Fader. „Naa var af for god Art og for brav Karl til, at han i Kamp med Mennesker eller Dyr skulde have budet dem den svage Side og vendt Ryggen til. Mærk Eder det, Dreng, saalænge I byde Eders Fiende Spidsen, enten det er et Menneske eller et Dyr, saa lange ere I sikrede for feig Overraskelse. Men Esther! Kone! hvad bestiller Du der for Dig selv alene? hvorfor rykker Du i din stakels Naas Haar og Klæder? Dermed er han ikke hjulpen, gode Gamle!“

„See her!“ afbrød Esther ham, „see her!“ og med disse Ord tog hun et Stykke Bly ud af Folderne.

Det er den Kraft, som har flaaet den Stærke til Jorden. „Her er Ruglen.“

Ismael tog den i sin Haand, besaae den og undersøgte den længe taus.

Endelig mumlede han mellem Tænderne. „Nei, nu er det ingen Tvivl mere! Ruglen kommer fra den forbandede Bildtfangers Lomme. Som mange andre Tægere har ogsaa han et Mærke i sin Ragleform, for at kunne gjenkjende sine Skud. See her! her er Mærket! ser smaa Huller satte i et Kors!“

„Jeg vilde bande derpaa!“ raabte Abiram i en triumpherende Tone. „Han har ofte viist mig Mærket og pralet af, hvormeget Bildt han havde nedlagt med det Slags Rugler. Naa, Ismael, vil Du nu endelig give mig Ret, naar jeg har sagt: Tro ham ikke, den gamle er en Spion for de Røde!“

Ruglen gik nu fra Haand til Haand. Uheldigvis for den gamle Mand og hans gode Rygte erindrede flere af Unglingerne, at de havde seet det omtalte Mærke paa hans Rugler, da de af Nysgjærrighed toge Alt i Diesyn, hvad der var hos ham og om ham.

Foruden Asas Hovebvunde, fandtes endnu flere mindre Saar, ikke saa farlige, men dog af den Betæffenhed, at al Mistanke maatte falde paa Bildtfangeren som skyldig.

Imellem det Sted, hvor Hundene først havde opsteppen, 3 S.

sporet Blod, og Bussene eller Krattet, hvorhen Uja efter den almindelige Mening vilde have frelst sig, stødte man ved nyere Undersøgelse paa flere Steder, der tydede paa en Kamp. Deraf blev der draget den Slutning, at den angribende Part maatte have været svag, og at Morderen endnu lettere vilde have sendt den Myrbede ud af Verden, hvis ikke Unglingens døende Kraft dog endnu stedse havde været farlig for den Gamle. Frygten for ved gjentagne Skud at lokke andre Tærgerne derhen, syntes en tilstrækkelig Grund, hvorfor Morderen ikke mere havde betjent sig af sit Skydegævær, efterat det først en Gang havde ydet ham den vigtige Tjeneste, at saare hans Fiende dødeligt. Den Myrbedes Vaaben bleve ikke fundne, og det forklarede man sig derved, at de vare tilfaldne Morderen som Bytte, tilligemed en Deel andre Sager, som han pleiede at bære hos sig af mindre Vægt og Værdi.

Men hvad der fuldkomment bidrog til at forstærke de Beviser, Ruglen frembød, og til med fuld Visshed at tilskrive Bildtfangeren denne grusomme Daad, var Kampsporenes øiensynlige Vidnesbyrd, som gjorde det indlysende, at den unge Mand trods sit dødelige Saar, endnu havde været istand til at afværge de følgende Angreb med ubholdende Kraft og lang, fortoivlet Modstand. Jesmael kom bestandigt tilbage til denne Grund med en forunderlig blandet Følelse af Smerte

og Stoltthed; af Smerte, over Tabet af en Søn, som han, mens de vare Venner, agtede saa høit; af Stoltthed over det Mod og den Kraft, som han havde udviist til det sidste svage Aandedræt.

„Han er død, som en Søn af mig bør døe,” sagde Faderen og søgte en Trøstegrund i denne unaturlige Følelse. „Han døde, frygtelig for sin Fiende til det sidste Dieblit, og uden Betsyttelse fra Lovens Side. Kommer, Bern, først maae vi berede ham en Grav, og derpaa opsoge hans Morder!”

Tause og bedrøvede lavede Sønnerne sig til denne sorgelige Pligt. De opsogte et Sted, hvor Jorden var haard, gravede med megen Umage, Arbeide og Tid et dybt Hyl, omviklede Liget med saa meget Tøi, som de kunde undvære af deres egen Klædning, og da Alt var færdigt til Nedsænkningen, traadte Ismael hen til den tilsyneladende bevidstløse Esther og tilkiendegav hende, hvad der skulde skee. Hun hørte paa ham, lod Haanden falde bort fra Liget, og fulgte det taus til det nære Hvilested. Her sank hun atter ned ved Graven, og betragtede med hurtige og ivrige Blik enhver af Sønnernes Bevægelser. Efterat man havde tilbækket den Døde med tilstrækkelig Jord, for at bevare ham mod enhver Mishandling, havde Enoch og Abner endnu den Forsigtighed at faststampe Jorden i og over Graven med deres Begemers hele

Kraft. De gjorde dette med en sælsom (for ei at sige vild) Blanding af Omhyggelighed og Egegylbigheid, og de gjorde det, fordi en saadan Forsigtighed var nødvendig, for at forhindre, at de kjødædende Dyr paa Steppen ikke skulde oprode og sønderrive Eget, der ikke længe vilde blive skjult for deres naturlige Instinct. Selskabet havde under Arbeidet leiret sig om Pladsen, som om de havde haft en hemmelig Kundskab om, hvad der skulde skee, og som om de vilde bortskræmme Arbejderne ved deres Skrig og Flaggren, eller i det mindste gøre dem det stridigt, som de ansaae for deres Bytte og Eiendom.

Ismael stod med forslagte Arme og gav Agt paa Alt hvad der foregik og skulde foregaae. Da Alt var forbi, tog han sin Kappe af, bukkede for sine Sønner og takkede dem for den udviste Tjeneste, med en Bærdighed, som endog havde anstaaet en mere dannet og opdragen Mand. Under hele denne sørgelige, men høitidelige og lærerige Scene havde han været mørk og eftertænksom. Paa hans stærke Træk laae Foldet og Udtryk af dyb Følelse; hans Miner fornægtede sig intet Dieblis. Kun da han vendte Ryggen til Graven og for stedse troede at tage Afsted med sin Førstesødt, rørte Naturen sig mægtigt i ham, og Ansigtsmusklerne begyndte synligt at arbejde. Børnene hæftede deres

Dine paa hans, som om de i dem vilde læse en forklarende Grund for det, de selv følte i dette Dieblis. Faderen gav dem ikke Tid dertil; hans indre Kamp ophørte pludselig, og viiste sig udbortes; ved Armen greb han Esther, der endnu stedse laae paa Jorden, hævde hende op som et let Barn og talede til hende med en Stemme, hvori en opmærksom Jagttager vilde have fundet mere Godhed og Miltbhed, end i hans sædvanlige:

„Esther, vi have gjort Alt hvad en Mand og en Kone kunne gjøre. Vi have opdraget ham til han var stor; vi have gjort ham til en Mand, der neppe fandt sin Lige paa Amerikas Grændser! nu have vi givet ham en Grav. Kom, lad os gaae!”

Moderen vendte langsomt sine Dine fra den nylig opgravne Jord, lagde sine Hænder paa Mandens Skuldre, saae ham et Minut ængsteligt i Ansigtet, førend hun kunde frembringe et Ord, og udbød derpaa med dyb, skjælvende, halvqvalt Stemme: „Ismael! Ismael! Du skiltes fra Drengen i Brede!”

„Herren tilgive ham sine Synder, som jeg tilgiver ham hans største Forseelse mod mig,” svarede Faderen rolig. „Du, Kone, gaae hjem paa Klippen og læs et Stykke af Bibelen, et Kapitel af din Bibel gjør dig altid godt. Du kan læse, Esther; det er et Fortrin, som jeg aldrig har haft.”

„Ja, ja,” mumlede Konen, som gav efter for hans

Overmagt, men dog ikke uden kraftig Modstand lod sig trække bort fra Pladsen.

„Ja, ja, jeg kan læse, og hvor megen Nytte har jeg ikke haft af denne Kundskab. Men, Ismael, han, han bærer ikke den Synd paa sig, at have feilet, trods sligt Underviisning. Denne Synd have vi sparet ham, om af Medlidenhed eller Grusomhed, vil jeg ikke afgjøre.“

Hendes Mand gav intet Svar paa denne Breidelse; han lod det være sig nok, at drage hende bort med sig til hendes nærværende Opholdssted. Da de nu havde naaet Spidsen af den Jordbølge, som de vidste var den sidste, hvorfra man kunde see Stedet, hvor Ufa sov i sin Grav, søgte Alle, som om det skete efter Overenskomst og Aftale, at sige den Hedenfarne og Stedet Levvel. Gravhøien selv var ikke synlig, men en Sky af Jagle, der flaggrede om samme, gjorde den kjendelig. Fra den modsatte Side, mod Horizontens Grændse, viiste sig den lille, blaa, lave Høi, hvor Esther havde efterladt de yngre Børn. Dette var hende en tiltrækkende Kraft til at bortvende de modstræbende Fjed fra Stedet, hvor hendes Sønns Been laae jordede. Naturen rørte sig i Moderbarmen ved dette Syn; hun følte sig paa ny oplivet, og oversførte den Dødes Rettigheder paa de mere trængende Levendes Forbringer.

I denne Families haarde Gemyt tændte den omtalte Begivenhed og Tilbragelse en Funke, der atter

opflammede Bledets sovende og døende Følelser, som kun i saa ringe Grad findes hos Mennesker, der for- medelst deres ubannede Levemaade kun ere saa løse- ligt sammenbundne. Forældrene havde hidtil kun gjældt Sønnen meget lidt; disse troede ikke at være dem meget mere skyldige end Tilværelsen. Ikke uden Grund havde Ismael forudsæet, at den stærkt beboede Familie-Kube vilde faae Lyst til at sværme, og at den svære Byrde, at sørge for de yngre Børn, vilde overlaades til ham; thi ingen af de ældre Børn kunde betænke, at det tilkom dem at dele en Byrde, som Fa- deren havde sat dem istand til at hjælpe ham at bære. Oprørsaanden, som var udgaaet fra Afa, havde udbredt sig blandt Brødrene, og Faderen blev mod sin Villie og med pünlige Følelser mindet om den Tid, da han i letfærdig og letfærdig Tillid til sine ungdommelige Kræf- ter fulgte Naturens Orden hos Dyrene, og forlod sine gamle svage Forældre, for at vandre fri og frank om i Verden. Men Faren for en lignende Adskillelse var i det mindste for Diebliffet forsvunden; og om end- og den faderlige Anseelse ikke var fremtraadt i hele sin forrige Kraft, faae han den dog i det mindste for no- gen Tid opretholdt.

Saameget er imidlertid ogsaa vist, og, hvormeget Sønnen end lode sig henrive af Indtrykket af den sid- ste Begivenhed, ulmede dog hos dem en strækkelig Mis-

tanke om den Maade, hvorpaa deres ældre Broder havde fundet sin Død. Især hos de To efter ham følgende viiste sig stille Tanker og Billeder, der fremstillede Faderen selv som en Efterligner af Abraham, skjøndt der aldeles ikke for ham fandtes de Grunde, der havde berettiget den hellige Stammefader til en Handling, der i og for sig selv syntes saa oprørende. Men disse Billeder og Forestillinger vare saa Forbigaaende og saa indhyllede i Taage af en svag Intelligents, at de ikke efterlodte noget hadeligt Indtryk. Hele Optrinnet og den derpaa følgende Handling var mere skikkaet til at forstærke end til at formindske Faderens Anseelse.

I denne Stemning paa begge Sider fortsatte de deres Tog hen til det Sted, hvorfra de om Morgenens vare udbandrede, for at anstille den Eftersøgning, der endtes saa sørgeligt. Den langvarige Marsch, som de gjorde under Abirams Anførsel, Egets Opsøgelse og Begravelse, havde medtaget en saa betydelig Deel af Dagen, at, da de atter begave sig paa Veien, for at tilbagelægge den lange Strækning fra Asas Grav til Klippen, havde Solen selv allerede fuldbendt en stor Deel af sit Løb. Alt som de nærmede sig Klippen, kom den mere frem, retsom et Fyrtaarn midt i Søen, og da de kun vare en Miil borte, kunde de allerede dunkelt og i Taage adskille de mindre Gjenstande paa Spidsen.

„Det vil være en bedrøvelig Efterretning for de

arme Piger!" sagde Jesmael, som ikke havde undladt fra Tid til anden at komme frem med Noget, som han tænkte kunde trøste den nedbøiede Esther. „Nsa var fremfor Alle afholdt af de Smaa; sjældent forsømte han at bringe Noget med hjem fra Tagten, hvorover de glædede sig."

„Ja, det gjorde han! det gjorde han!" mumlede Esther for sig selv; „Drengen var hele Familiens Stoltshed og Glæde. Mine andre Børn ere slet ingen Ting i Sammenligning med ham."

„Tael ikke saaledes, gode Kone," sagde Faderen og kastede med Stolthed sit Blik paa den atletiske Gruppe, der fulgte dem i nogen Afstand. „Tael ikke saaledes, gode Esther, thi kun saa Fædre og Mødre have Narsag til at være saa stolte af deres Børn, som vi."

„Taknemmelige, Taknemmelige," sagde Konen med ydmygt Sind. „Du vil sige taknemmelige, ikke stolte."

„Naa, saa lad det være taknemmelige, hvis det Ord behager Dig mere, gode Gamle. Men hvordan er det fat med Nell og de Smaa. Hun har vist glemt den Formaning, jeg gav hende; hun har ikke alene tilladt de smaa Børn at lægge sig til at sove; hun sover vist selv og drømmer om Tennessee. Din Niece tænker sandsynligviis ikke paa Andet, end paa hiin Colonie."

„Hun duer ikke for os. Det har jeg sagt og det har jeg tænkt ligesaa det Dieblif, da jeg tog hende til mig, fordi hendes øvrige Brænder vare døde. Døden er en sorgelig Gæst i en Familie, Ismael! Ufa var Pigen god, og de havde engang kunnet træde istedetfor os og aflese os, hvis Alt var gaaet, som det skulde!“

„Nei, hun passer ikke til Kone for en Brændsebeboer, hvis det skal være en Kones Pligt at passe paa Huset, mens Manden er paa Jagt. Tag Bøssen, Abner, og skyd, for at de kunne vide derinde, at vi ere her. Jeg er bange for, at Nell og Børnene sove.“

Den unge Mange adlød med en Hurtighed, som viiste, hvor gjerne han vilde see den livlige Ellen bevæge sig paa Toppen af Klippen. Men hans Skud blev hverken besvaret med det aftalte Tegn eller paa anden Maade. Et Dieblif stod hele Hoben stille i fuld Forventning; men, som af en fælleds Tilskyndelse eller Drift skjøde de Alle paa eengang deres Bøsser af, og det forenede Knald maatte opstrække og vække alle de Sovende.

„Der kommer de endelig!“ raabte Abiram, der sædvanlig var den Første, som gjorde opmærksom paa Omstændigheder, der kunde vække ubehagelige Betyrninger.

„Det er een af mine Kjoler, der flager paa Snos

ren," sagde Esther, „jeg har selv hængt den op for at tørres."

„Ganske rigtigt," vedblev Abiram, „og der kommer hun allerede selv; Telt-dækkenet rører sig; hun har sovet i Teltet."

„Nei, Nei!" raabte Ismael, hvis ellers ubeværgelige Ansigtstræk begyndte at udtrykke den Uro, som piinte hans Indre. „Nei, Teltet selv hænger løst, og berører sig for Vinden, og hvis vi ikke kommer tidse nok derop, flyver det Hele ned til os!"

Neppe havde han udtalt, førend et stærkt, ruskende Vindstød som en Hvirvel foer hen over Stedet, hvor de stode, drev en Støvsky iveiret, hævede sig derpaa selv, og som et Kastespind, slynget af en Mejerhaand, stormede det lige løs paa Klippen, og prælede mod det Sted, hvorpaa Alles Dine vare henvendte. Det løse, linneede Dække svulmede som et Seil, hævede sig og sank, og blev derpaa atter en Tid lang roligt. Nu hvirvlede Vinden det ovenpaa opdyngede tørre Løv. Jagede det ned, som en Høg, der slaaer ned paa Gletten, og derpaa langs med samme i alle Retninger, som en Hob Gvaler. Efter Bladene fulgte snart derpaa det sneehvide Telt, der dog blev standset af en Skarp Klippekant og blev hængende paa denne. Den høieste Spidse stød nu saa nogen og bar, som om den laae midt nede i Drænen.

„Her have Morderne huseret!“ jamrede Esther.
„Mine Børn! mine Børn!“

Ismael stod et Dieblit som forstenet og bukkede under for den uventede Ulykkes knusende Bægt. Men derpaa rystede han sig som en opvaagnende Løve, stormede fremad, bortsflynge som Fjær de hindrende Skrancker, og styrtede opad med et Raseri, der viiste, hvor frygtelig en søvrig og dorst Natur kan blive, naar den fra Grunden af sættes i Bevægelse.

Fjortende Capitel.

For at holde Skridt med Begivenhederne i denne Fortælling, synes det nødvendigt at vende tilbage til de Tildragelser, som begav sig, medens Ellen førte Opsigten over Klippen.

De første Timer beskæftigede denne ærlige og godmodige Pige sig med at tilfredsstille alle de Ungres Onsker, og idelige Fordringer paa hendes Tid og Taalmodighed. Snart hungrede de, snart tørstede de, snart forlangte de Dette, snart Hiint; man kjender jo nok den

lettsindige og lunefulde Ungdoms stedsevarende Onsker og indbildte Fornødenheder. Neppe havde hun faaet et Dieblis Leilighed til at smutte ind i Teltet og tilbyde sin Tjeneste til Den, der meest af Alle fortjente hendes Omhu, førend Børnene udenfor opløstede et Skrig, der atter bragte hende i deres Midte, for at see hvad der feilede dem.

„See, Nell, see” raabte en halv Snees skingrende Stemmer, da hun var kommen dem nærmere: „hif er der Mænd, og Phobe siger, at det er Sioux-Indianere!”

Ellen saae henimod den Egn, hvorhen de alle viiste med Arme og Fingre. Til sin største Bestyrtelse saae hun flere mandlige Skikkelser, der aabenbart med hurtige Skridt kom hen imod Klippen ad den nærmeste Vej. Hun talte fire, men nøie kunde hun ikke skjælne dem; saa meget kunde hun kun see, at det var Folk, der ikke maatte indlades i Fæstningen. Det var et skrækkeligt Dieblis for Ellen. Hun var uden Bistand; omringet af en Skare smaa, forskrækkede Børnener, der hang sig i hendes Klæder, skjulte sig i Følgerne, og slyngede sig tæt om hende. Hun søgte at tilbagekalde i sin Hukommelse et af de Exempler paa qvindeligt Mod, hvorom hun havde læst, og hvoraf den vestlige Grændses Historie opbevare saa mange. Her havde en eneste Mand ved tre eller fire Koners Hjælp,

forbaret et Pæleværk flere Dage igjennem mod hundrede Fiender. Hift havde Kvinder alene havt Mod til at beskytte Børnene og Mændenes tilbageladte Siendom. En tredie Historie fortalte om et eneste, characterfast Fruentimmer, der i Fangerskab havde bræbt sine sovende Bevogtere og sat sig i Frihed med en Hob smaa hjælpeløse Børn. Dette sidste var omtrent som det Tilfælde, hvori Ellen befandt sig med de Smaa. Med glødende Kinder og flammende Lide indpræntede hun dem Mod, og begyndte at eftertænke, hvorledes hun skulde forsvare sig.

Hun stillede de største af Pigerne ved undertagene, som holdt Klippestykkerne, for at de paa et givet Tegn skulde trække dem bort og lade Stykkerne rulle ned. De Mindre vare bestemte til blot at lade sig see, da man ikke kunde vente sig nogen virkelig Tjeneste af dem. Hun selv ledede og anførte det Hele, og bar sig ad som Andre af hendes Kjon; hun viiste sig som øverste Befalings- og Ophyns-Mand, og indgjød de Andre Mod. Da alle Anstalter vare truffne, gav hun sig Mine af rolig og usorfærdet at oppebie, hvad der vilde skee, for derved ogsaa at indgyde de Andre Mod og Tillid.

Skjønt Ellen i Land, der grunder sig paa moralske Egenskaber, havde et stort Fortrin for de tvende ældste Døttre, kom hun dem dog ikke nær i en Egenskab, der er ligesaa nødvendig i Krigen, nemlig i Ege-

gyldighed for Fare. Disse to Piger vare opdragne med Haardhed, under alle de Besværligheder, som et stedse omvankende Liv medfører; de vare blevene staaende paa den yderste Grændse af Selstabelighed og vare derfor blevene fortrolige med Farer og denne Vilhedstilstand; de havde tydeligt ladet sig forlyde med, at, naar de engang bleve store, vilde de ligne deres Moder i Characterfasthed, og stræbe efter at opnaae den Rjækhed og den sælsomme Blanding af Godt eller Ondt, der uden tvivl i en større Virkekreds vilde have gjort denne Moder til et paa hendes Tid i alle Henseender udmærket Fruentimmer. Allerede een Gang, da Ismaels Skovforpagtning skulde være ødelagt, havde Esther forsvaret den mod en sammenstimlet Hob af de Wilde. En anden Gang var hun af Fienderne efterladt som død, efter en saadan Modstand, at en mindre uciviliseret Beleirer ikke havde afslaaet at tilstaae hende fri Bortmarsch med al Krigsære. Denne Gjerning og flere lignende vare ofte blevene Døttrene fortalte, saa at de unge Amazonsers Hjerter nu afverlende bankede høit, snart af en meget naturlig Frygt, snart ved det ærgjerrige Ønske: at kunne gjøre Noget, der viiste, at de vare værdige Døttre af en saadan Moder. Nu var Diebliffet der, da en saadan Udmærkelse skulde tildeles dem.

De Fremmede vare omtrent hundrede Alen borte fra Klippen. Enten det nu kom af den sædvanlige For-

figtigthed med at rykke frem, eller af Pigernes truende Stilling (de stode nemlig bag deres Steenvold forsynede med to gamle Bøsser) nok er det, at de fire Ankomende gjorde Holdt i en Huulning, hvor de med Sikkerhed kunde skjule sig i det høie Græs. Derpaa rykkede en Enkelt frem, der mere lignede og bar sig ad som en Hærolb, end som en Fiende.

„Skjd, Phobe!“ og „Nei, Betty, tryk Du af!“ raabte begge Søstrene, halv forstrækkede, halvt som modige Døttre af deres Fader. Om Ellen end ikke frelst den Fremmedes Liv, som nærmede sig, sparede hun ham dog en ikke saa ringe Frygt ved at raabe:

„Skjd ikke! det er Doctor Battius!“

Pigerne abløbe for saavidt Commandanten, at de toge Hænderne bort fra Hanen, men forbleve i en truende Stilling, færdige til at skyde. Naturforskeren var imidlertid rykket frem med muligste Forsigtighed; den lille Besætnings fiendtlige Bevægelser havde ikke undgaaet ham; derfor bandt han et hvidt Tørklæde om sin Bøsse, hævdede den iveiret, og da han lidt efter lidt var kommen saa nær Fæstningen, at han kunde høre, paatog han sig, i egen Indbildning, en vigtig Mine af Værdighed og Anseelse, og raabte med en Stemme, som vilde være bleven hørt i en langt større Afstand.

„Holla, høh! I Nordamerikas souveraine forenede

Staters Forbunds Ravn opfordrer jeg Eder til at underkaste Eder Lovene!"

"Doctor eller ikke Doctor, han kommer som Fiende! Hører Du ham, Nelly, hører Du ham? han taler om Loven."

"Stille, bide til han har svaret!" sagde den halvt aandeløse Ellen og bortskuppede begge Flinteløbene, hvis Retning begyndte at blive farlig for den forstrækkede Herolds Person.

"Jeg formaner og advarer Eder Alle," vedblev den skjælvende Doctor, "om, at jeg er en Borger i omtalte Stat, en Forsvarer af den selskabelige Forening, og en Ven af god Orden og Fred," og, da han saae, at de frygtelige Anstalter vare noget tilfidsfatte, tilføiede han med en høj og atter fiendtlig klingende Stemme: "Derfor opfordrer jeg Eder Alle, samtlige at underkaste Eder Loven."

"Jeg tænker," tiltalede Ellen ham nu, "at I var en Ven af os, og reiste med min Onkel ifølge en gjensidig Contract?"

"Contracten er ugyldig! Jeg er bleven svigefuldt behandlet i Hovedpunktet og erklærer derfor: Forbundet mellem Ismael Busch, uretmæssig Nybygger og Obed Battius, Doctor Medicinæ, er fra dette Dieblisk en Nullitet; vel at mærke, Børn, Nullitet er blot en benægtende Egenskab, og skal ikke være Eders værdige

Fader til nogen videre Forkleinselse. Saa tag dog de Geværer tilside og hør paa mine Fornuftgrunde. Jeg erklærer endnu engang Contracten for mangelfuld, ugyldig, og ophævet. Hvad dig angaaer, Ellen, saa ere mine Følelser for dig gode og aldeles ikke fiendtlige; hør derfor paa alt hvad jeg har at aabenbare dig; vend ikke dit Øre bort fra mig i letfindig Tillid til indbildt Sikkerhed, Du kjenner den Mands Character, hos hvem Du lever, unge Pige; Du kjenner ogsaa den Fare, der er forbunden med at træffes i slet Selvfab. Afvig derfor den ubetydelige Fordeel, som din nærværende Stilling giver Dig; overgiv frivillig Klippen i deres Hænder, der følger mig; deres Navn er legio, ja unge Pige, en uovervindelig, mægtig Legion. Overgiv os denne løvløse, uretmæssige Voldmands Eiendom. Ja, Børn, en saadan forsætlig Overtrædelse af det selskabelige Livs Love er i egentlig bogstavelig Forstand det, der tilintetgjør al venstabelig Selskabeligheds Glæde. Nedlæg de fiendtlige Vaaben, jeg besværges Eder, mere for Eders egen, end for min Skyld! Heltty, har Du allerede forglemmt, hvo der lindrede din Smerte, da dine Ørenerver piinte Dig, formedelsk Leiet paa den bare Jord og sammes opstigende Dunster? og Du, Phoebe, utaknemlige, glemsomme Phoebe, har Du allerede forglemmt denne Arm, som Du nu tænker paa at gjøre lam for evig, og som dog har befriet Dig for

Tandpine? Bort med Ederes Vaaben. Hør paa en Mands Raad, der stedse var Ederes Ven! Og nu for sidste Gang, unge Pige," og medens han sagde dette, betragtede han med ufravendte Bine Løbene, som de unge Piger kun holdt en lille Smule ud af den lige Retning: „Du unge Pige, sidste og altsaa høitidelige Gang spørger jeg Dig: vil Du uden Forhaling eller Modstand overgive Klippen, i Magtens, Retsfærdighedens og — Fornuftens Navn? han vilde egentlig have sagt: „og Lovens Navn," men af Frygt for at dette Ord mulig kunde have Fiendtligheder til Følge fra Børnenes Side, afværgede han dette endnu til rette Tid og endte med det mindre farlige og til hans Tale passende Substantivum.

Alligevel forseilede denne Tale og Opfordringden forønskede Virkning. For de yngre Tilhørere var den fød størstedelen usforstaaelig, paa de fornærmelige Udtryk nær, der godt stielnedes fra de andre. Ellen, der allerede noie forstod Heroldens Mening, lod sig efter Udseende ligesaa lidt bevæge af Talerens Kunst, som hendes Medhjælperinder. Ved de Steder, som han havde søgt at gjøre pathetiske, og hvor han havde bestræbt sig for at lægge Omhed og Følelse for Dagen, havde denne aandrige Pige neppe kunnet bære sig for at lee, trods hendes Angst og piinlige Anstrængelse, end-

skjødte hans Trusler kun gjorde lidet Indtryk paa hende.

Da Manden havde endt sit Foredrag, svarede hun med rolig Besindighed: „Doctor Battius, jeg forstaaer ikke Meningen af alt hvad De der har behaget at sige; men hvis Deres Hensigt har været at forlede mig til Utroskab, erklærer jeg herved, at det var bedre, om jeg slet ikke havde hørt Noget. Jeg lover Eder, at jeg ikke skal bruge Magten. Af hvad Betsaasenhed mine Tanker end ere, saa seer I dog, at jeg er omgivet af en Magt, der let kan overvælde mig selv, og I kiender, eller burde i det Mindste kiende, denne Familiens Tænkemaade for godt, til at ville støde Noget af den for Hovedet af hvad Rion og Alder han end er.”

„Jeg er ikke saa ubekiendt med Menneskernes Character og Tænkemaade, at jeg ikke skulde forstaae Eder,” svarede Doctoren, og holdt sig med behørig Klogskab borte fra det Sted, hvor han hidtil havde staaet ved Foden af Klippen: „Men her kommer En, der endnu bedre, end jeg, kan udgrunde det menneskelige Hjerte.”

Det var Paul Hover, som imidlertid var rykket frem til Doctor Battius. Uden i mindste Maade at dele sin Naboes Frygt for forestaaende Fare, raabte han: „Ellen Wade, Ellen Wade, jeg haaber ikke, at jeg i Eder finder en Fiende.”

„Det skal I heller ikke finde, naar I forlanger

det af mig, som jeg kan tilstaae uden Skam og Utroskab. I veed at min Onkel har betroet sine Børn til mig og min Omsorg. Kunde jeg nu være saa fiendsdig at forraade ham, og indlade Eder som hans Fiender, der muligt ville dræbe de Smaa, og plyndre det Lidet, som Indianerne have ladet tilbage.”

„Er jeg en Morder? seer jeg ud som en Morder? er denne gamle Mand — er denne Officeer i de forenede Staters Tjeneste en Morder?” ved disse Ord vilste han paa Bildtfangeren og sin nylig fundne unge Ven, som imidlertid vare komne nærmere og stode ved Siden af ham. „See alle vi ud som Mennesker der ere istand til at gjøre hvad I siger?”

„Nu, hvad ville I da, hvad forlange I af mig?” svarede Ellen og vred sine Hænder, sonderreven af heftig Tvivl.

„Dyret! Ikke mere og ikke mindre, end det af Lovens Overtræder skjulte farlige Rovdyr!”

„Fortræffelige unge Pige — — —” begyndte nu den unge Fremmede, der saa silde var kommen til; men et Bink af Bildtfangeren stoppede ham Munden, og denne hvisttede ham i Øret:

„Lad den Anden tale for Eder. Naturen er den bedste Taler; den vil ikke forseile sin Virkning, og vi komme paa den Maade nærmest til Maalet.”

Nu vedblev Paul: „Ellen, Sandheden er lagt for

Dagen; vi have opdaget og forfulgt Bedrageren ligetil hans Forbrydelses Grændse. Vi ere komne for at skaffe den Undertrykte Ret, og befrie den Fangne. Er Du nu den Pige med det ædle Hjerte, som jeg stedse har fundet hos Dig, saa tænk ikke paa at lægge os Hindringer i Veien; saa foreen dig med vort fælleds Forbund, og overlad den gamle Ismael og hans Stade til de Bier, som han selv har opdraget."

"Jeg har svoret en høitidelig Eed — — —"

"En Contract, et pactum, hvori man uvidende eller tvungen indtæder sig, er i alle gode Moralisters Dine en Nullitet!" raabte Doctoren.

"Stille, stille," afbrød Bildtsangeren ham, og tilføiede sagte: "Overlad Alt til Naturen og den unge Mand!"

"Jeg haver svoret for hans Ansyn og ved hans Navn, der er Skaber og Styrrer af alt det, som vi i Moralen og Religionen erkjende for godt, aldrig at aabenbare, hvad Teltet indeholder, og aldrig at hjælpe den Fangne til Frihed. Jeg og endnu Een have svoret samme høitidelige og rædsomme Eed, og maaskee er Livet kun blevet os skænket paa denne Betingelse. Det er sandt, at Hemmeligheden er i Eders Hænder; men ikke ved mig; ja, jeg veed ikke, om det staaer mig frit for og er mig tilladt, eller om jeg kan forsvare for mig

selv, at forholde mig neutral og lidende, hvis I vove
et Forsøg paa at trænge ind i min Onkels Solig."

Den Naturkyndige raabte med megen Hefstighed:
„Jeg paatager mig at bevise, og jeg er overbeviist om,
at Ingen kan gjendrive mig — ja jeg kan og vil af
Paylan, Berkley, ja selv af den u dødelige Winkershoek
bevise, at en indgaaet Contract, et pactum, hvorved den
ene Part — enten det nu er en heel Stat eller et
enkelt Individuum — har været i Baand, Fængsel el-
ler anden Tvang — — —"

„I bringer mig Pigen ganske ud af det med Eders
forrykte Talemaader," afbrød paany den forsigtige Bildt-
fanger ham sagte. „Overlad det bare til den unge
Mand og til hendes egen Hjertes Kjølelser. Det vil
være tilstrækkeligt til at gjøre hende saa blød og bøie-
lig, som en ung Kaa. O, I forstaaer lige saa lidt
som jeg denne Deel af Naturen og det hemmelige Sprog,
hvormed man vinder Menneskets Indre."

„Ellen," sagde Paul videre, „er hiint Løfte, El-
len, det eneste, som I har gjort?" Han sagde dette i
en Tone, der i den letsindige, raske og muntre Bijæ-
gers Mund klingede som Smerte og Bebreidelse tillige.
„Har I slet intet andet svoret, end dette? Smage de
Ord, Bedrageren har talt, som Honning i Eders Mund,
og ere alle andre Løfter tomme Vorkager?"

Den Blegghed, der hidtil havde været paa Ellens

Rinder forsvandt, og veeg for en Rødme, der var synlig for Mændene, trods den Afstand, hvori de stode. Hun standsede et Dieblis, som for at undertrykke en Uttring af Omfindtlighed, førend hun kunde beslutte sig til at svare med det hende medfødt Livlighed:

„Jeg veed ikke om der er Noget i Verden, der har Ret til at udsørge mig om Eder og Løfter, der, selv under den Forudsætning, som I synes at antage, at de ere blevene givne, dog kun angaae de Personer, til hvem de ere givne. Jeg vil ikke længer verle Ord med en Mand, der skatter sig selv saa høit, og kun søger Raad hos sine egne Følelser.“

„Hører Du det, gamle Ven, hører Du det?“ sagde den hidfse Bijæger, i det han vendte sig til Bildtfangeren. „Det mindste lille Insect, der summer i Luften, flyver ganske ligesom og ærlig, som dets Natur er til, hen til sin Rede eller til sin Stade, naar det har samlet sin Ladning; men det quindelige Hjertes Veje ere sammenslyngebe og ujevne, som en knudret Eg, og de gaae krumt, som Mississippis Bugter!“

„Vist ikke, vist ikke,“ sagde Bildtfangeren, og lagde sig med Godmodighed derimellem, for at betage Pauls fornærmende Udfald en Deel af dets Haardhed. „Betrænk kun, hvor raft Ungdommen er, og hvor lidt Es-tertænke den har! Men et Løfte er og bliver rigtig

nok et Løfte, og kan og bør ikke atter bortkastes, som en Boffelhund."

"Vær takket, for at I minder mig om min Gød," sagde den endnu stedse omsindtlige Ellen, og bed sig af Brede i Underlæben, "ellers kunde jeg dog maaskee have forglemt den!"

"Ha, nu er den bevægelige, qvindelige Natur vaagnet hos hende," sagde den Gamle og rystede med Hovedet, da han saae, hvor lidt Virkningen svarede til hans Ønsker. "Men den viser sig ikke, som den burde, den modfiger den rene Natur."

"Ellen!" raabte nu den unge Fremmede, der hidtil havde været en stum, men opmærksom Tilhører, "thi under Navn af Ellen er I jo her bekjendt."

"Man giver mig ogsaa et andet Navn, og kalder mig efter min Fader."

"Kald hende eengang for Ellen Wade," mumlede Paul, "det er hendes Navn, og for mig maa hun beholde det."

"Jeg burde have kaldt Eder Wade," vedblev den Fremmede. "Altsaa Ellen Wade, I maa indrømme mig, at, skjøndt jeg selv ei er bunden ved en Gød, har jeg dog viist, at jeg veed at agte Andres Eder. I maa tilstaae mig, at jeg ikke har givet en eneste Lyd fra mig; at jeg har paalagt mig al mulig Tvang, skjøndt jeg vel vidste, at min Stemme kunde naae til

viise Drer, hvem den vilde være meget velkommen. Tillad mig, alene, at bestige Klippen. Jeg lover Eders Onkel tilstrækkelig Glædeserstatning for Alt, hvad der ved denne Leilighed kan tabes af hans Eiendom!"

"Ellen syntes at vakle; men ulukkeligvis fæstede hun et Blik paa Paul, der suur og stolt stod lænet til sin Bøsse, og gav sig Udseende af at være ganske ligegyldig, i det han, hende til Trods, sloitede en Landsmandsfang. Hun fattede sig hurtig og svarede.

"Jeg er sat til Commandant paa denne Klippe saalange min Onkel og hans Sønner ere paa Jagt, og som Commandant vil jeg forsvare denne Plads, indtil han afløser mig fra min Post."

"Disse ere vigtige Dieblif," sagde den unge Krieger, "der maaskee ikke saa snart komme igjen; og vi gjorde høist urigtig i at lade dem gaae ubenyttede bort. Solen daler, om saa Minuter kan den ubudne Gæst atter være her med sine vilde Sønner og igjen indtage sin uretmæssige Besiddelse."

Doctor Battius saae her med et ængstligt Blik bag om sig, og sagde derpaa "Fuldkommenhed ligger stedse i Modenheden, baade i den dyriske og aandelige Verden. Overlæg er Moder til Visdom; Visdom er Moder til et høitidigt Udfald. Derfor foreslaaer jeg, at vi skulle trække os lidt tilbage fra denne uindtagelige Fæstning, og holde Raad, og raadslaae om Mid-

terne til at begynde en regelmæssig Beleiring, eller om vi skulle udsætte denne til en anden Tid, naar vi fra beboede Egne have forskaffet os Bistand og Hjelp, og paa denne Maade kunne redde Lovens Hæder og Værdighed uden at udsætte os for nogen Fare."

"Vist ikke," sagde Officiieren smilende, og maalte tillige med sikkert Die Hviden og overveiede Hindringerne, "vist ikke; heller løbe Storm, det koster os i det Høieste et Armbrud eller et Saar i Hovedet."

"Ja, lad os løbe Storm!" raabte den utaalmodige Paul, og gjorde et Spring henimod Klippen, der sikrede ham for Skud og bragte ham ind under den fremspringende Vold, paa hvilken Besætning havde opstillet sin: "Gjør nu hvad I ville, I smaa Dævleunger. I et Dieblæk er jeg færdig med Eder."

"Paul! heftige, raske Paul!" raabte Ellen til ham, "blot et Skridt videre, og Klippestykkerne knuse Dig! De hænge kun ved en Traad, og Pigerne ere færdige og villige til at lade dem rulle ned!"

"Nu, saa driv Du den forbandede Sværm fra Stedet, for jeg har besluttet at klattre op ad Klippen, om den saa var oversaaet med Bremsen."

"Lad hende forhindre os, hvis hun tør!" raabte den ældste Datter truende, og svingede sin Musket med en Mine og en Bestemthed, der gav Amazonens Ord Bægt. "Jeg kjenner Dig, Kelly Wade; i Hjertet hol-

der Du med Lovens Mænd. Kom Du bare et Skridt nærmere saa skal en Grændsemands Datter give Dig din Rest. Giv Agt, Piger, Giv Agt! Jeg vil see paa den Mand, der kan trænge ind i Ismaels Busch's Feier, uden at have hans Datters Tilladelse."

"Rør Dig ikke, Paul; Dit Liv er tabt, hvis Du vover Dig et Skridt nærmere — —"

Her blev Ellen afbrudt af den straalende Skikkelse, som Dagen iforveien havde dæmpet et lige saa frygteligt Dyr. Den viiste sig i samme svimlende Hvide, som igaar.

"I det Bæsens Navn, der hersker over Alt, besværger jeg Eder at holde inde, baade Eder, der saa dumdriftigt styrte Eder i en uundgaelig Fare, som Eder, der saa rast ere beredte til at gjøre, hvad der ikke kan kaldes tilbage!"

Saaledes talte denne Skikkelse, der strax drog Alles Bine hen paa sig, med en blød og advarende Stemme, i en lidt fremmed Dialect.

"Inez! Inez!" raabte Officieren, "Seer jeg Dig igjen. Min skal Du være, om ogsaa tusinde Diavler havde stillet sig om denne Klippe. Fremad, kjære Jæger, for at jeg kan komme til at følge Dig!"

At denne Skikkelse saa pludseligt kom frem af Teltet og lod sig tilsyne, gjorde et øieblikkeligt Indtryk paa Forsvarerne, og frembragte en Standsning,

som vel benyttet, kunde have ført til noget Godt; men saa snart Phøbe havde hørt Middletons's Stemme, trykkede hun sin Musket af mod Teltet, skjøndt hun vel neppe vidste, om det var en Dødelig, hun skød paa, eller et Bæsen fra den anden Verden. Ellen udstødte et Rødselskrig, og sprang i samme Dieblit ind i Teltet efter hendes saarede og forskrækkede Veninde.

Medens denne farlige Scene foregik, begyndte man udenfor et alvorligt Angreb paa Klippen. Paul havde forsaavidt benyttet den rystende Begivenhed ovenpaa Klippen, at han var gaaet tilside og havde givet Plads for Middleton. Efter ham fulgte Naturforskeren, som ved at høre Bøsseskald var bleven betaget af Sands og Samling, og instinctmæssigt var ileet hen til Klippen, for under samme at skjule sig for Skuddene. Wildtfangeren allene blev staaende, hvor han fra Begyndelsen havde staaet, rolig og ubevægelig ved Alt, hvad der foregik. Saa lidt som han havde i Sinde at tage virksomt Deel i Fiendtlighederne, saa langt var han fra at være en ganske ledig Tilskuer. Hans Stilling gjorde ham det muligt, at give sine Benner Underretning om de Bevægelser, der ovenfra bleve gjort imod dem; og at meddele dem behørig Anvisning om og hvorledes de kunde rykke videre frem.

Esthers Børn kom snart igjen til det Mod og den Bestemthed, som de med Modermælken havde indtaget.

Saa snart de saae sig befriede fra Ellens og den ubeskjendtes Nærværelse, henvendte de deres hele Opmærksomhed paa de langt farligere, mandlige Angribere, hvem det imidlertid var lykkedes, at indtage en sikker Stilling under Beskyttelse af Klippens Forspring. De gjentagne Opfordringer til Overgivelse, som Paul havde ladet gjenlyde med en Stemme, der efter hans Mening skulde gjøre Indtryk paa de unge Forsvarerinder og opvække Frygt, bleve ligesaa lidt tagne i Betragtning, som Bludfangerens Tilraab og Advarsler, at holde op med en Modstand, der kunde blive Nogle af dem forbærrelig, uden at den aabnede den mindste Udsetelse til et heldigt Udfald. De opmuntrede hinanden gjensidigt til Modstand. De rykkede i Klippestykkerne, og holdt Stene og de øvrige Kasteraaben i Beredskab, og de sigtede med deres Musketløb med en Sikkerhed, Bestemthed og Koldblodighed, der endog havde geraadet Mænd til Cre, som lange havde været øvede i Krig og Kamp.

„Bliv bestandigt under Klippebæggen!“ raabte Bludfangeren til Paul, medens han rykkede frem; „træk den høire Fod mere til Jer, at de ikke knuse Eder den. Ja, seer I? paa et Haar nær havde Stenen truffet! min Advarsel kom endnu til rette Tid. Og I, min Vens Nævnbroder! Uncas af Ravn og af Aand! Nu er det Tid; har I samme Behændighed

som Gers-Agile, saa vov det Spring! spring til høire, saa kan I sikker og uden Fare klattre tyve Fod opad Klippen. — Nei ikke der! hold Jer ikke ved den Bust! — den giver efter — den er for svag — nei! dog lykkedes det, lykkeligt derfra! — Rødderne holdt — hvor modig, hvor foroven! — Nu er Touren til Eder, Ven Bijæger! til venstre, tilvenstre, for at dele Børnesnes Opmærksomhed. Ja, Pige, stød Du kun paa mig! mine gamle Dren ere vant til at høre Rugler pibe, og med siirindstyve Kar paa Bagen vilde det kun passe sig lidt for mig at bære et Harehjerte i Barmen." Da den rasende Hetty's Kugle pib ganfke tæt forbi det Sted, hvor han stod, rystede han sit graae Hoved med et melancholisk Smil, men uden at fortrække en Muskel. "I gjorde bedre i at drive Eders sædvanlige Haandtering, end at narres med ærlige Følk og trykke løs med de svage Fingre! Men," tilføiede han: "den menneskelige Natur vil nu eengang vise, hvor tilbøielig den er til at gjøre Ondt, selv hos saa unge Skabninger. — Bravo, min Dyr- og Plantemand! Endnu et Spring, saa kan I lee ad alle Samaels Bolde og Skandser. See der! Doctoren har ret grebet sig an. Jeg seer paa hans Dine, der kan blive noget Godt af ham — Hold Jer fast, Doctor, tryk Jer ned!" Den gamle Wildtfanger tog ikke feil af Doctorens Bestræbelse, men vel af den Bevæggrund, der

bragte ham dertil. Medens denne nemlig betragtede begge sine Forgjængeres Bevægelser, og omhyggelig og inderlig bange traadte i deres Fodspor, vare hans Dine tilfældigviis faldne paa en fremmed Plante, der stod nogle Alen over hans Hoved, men paa et Sted, som var meget mere udsat for Pigernes Rast, end alle andre Tilgange, saa at de ikke ophørte at lade en uophørlig Steenregn falde derpaa. Men Doctor Battius havde i dette Dieblif forglemt Alt, undtagen den Tre at være den Første, der indlemmede den botaniske Juvel i Planteregisteret. Han styrtede op efter den, ligesaa begjærlig, som en Spurv skyder ned efter en Sommerfugl. Det kort efter nedrullede Klippestykke bevisste, at man kun alt for godt havde seet ham. Nogle Diebliffe var han indhyllet i en Sky af Støv og Jord, og bedækket og skjult af de mindre Stykker, som den større Masse nedrullede med sig, saa at Bildfangeren troede, at det var ude med ham; men et Minut efter saae han ham i en Huulning, der var frembragt derved, at nogle Stene havde givet efter og vare bragte ud af deres Stilling ved Trykket af det nedrullende Klippestykke. Han saae ham svinge Armen og holde i Haanden den erobrede Plante, som han betragtede med et frydesuldt og øvet Nie. Paa benyttede sig af denne Omstændighed. Med Lynets Fart, sprang han ind i den bedækte Gang til det Sted,

som Obed Battius havde været saa lykkelig at indtage; uden at udbede sig videre Tilladelse, brugte han den over Planten boiede Doctors Ryg til en Fodstammel, og svingede sig op til en Nabning, som et nedstyrtet Klippestykke havde gjort paa den øverste Vold, og derafra ind i Fæstningen. Efter ham fulgte Middelton, som strax greb og afvæbnede Pigerne. Paa denne Maade blev der, uden Blodsudgydelse, vundet en fuldstændig Seier over en Fæstning, som Ismael havde smigret sig med var bleven gjort uovervindelig for den korte Tid, han var borte.

Fiortende Capitel.

Vi maae her afbryde vor Fortællings Løb, indtil vi have angivet de Aarsager, som foranledigede den besynderligt Strid, der nylig har fundet Sted. Vi ville bestræbe os for at gjøre denne Afbrydelse saa kort, som det er tilstrækkeligt for at tilfredsstille dem af vore Læsere, der ansee det for stridende mod Forfatterens Pligt

at lade der være Guller, som Kæserens egen frugtbare
 Indbildningskraft selv kan udfylde.

Blandt de Tropper, der af de forenede Staters
 Regjering bleve affendte, for at besætte det nylig er-
 hvervede Land i Vesten, befandt sig en lille Afdeling,
 anført af den samme unge Officier, der i Løbet af vor
 Fortælling har vist sig som en virksom Deeltager i ad-
 skillige Optrin. De godmodige, magelige Efterkommere
 af de første Nybyggere modtog deres nye Landsmænd
 uden Mistro, da de vel indsaar, at Afstræbelsen af Lan-
 det vilde hære dem fra den forrige absolute Regjerings
 Undersaatter til den misundelsesværdige Klasse af Stats-
 borgere, der kun behøve at adlyde Lovene. De nye
 Betjente udførte deres Embede med Skaansel, og ud-
 øvede den dem overdragne Magt, uden at det blev føle-
 ligt for de Undergivne. Alligevel maatte der med-
 gaar nogen Tid, inden den selfabelige Disharmoni kunde
 opløse sig, der var frembragt ved den pludselige Sam-
 menblanding af Frihedens Børn og den absolute Magts
 eftergivende Et, af Katholikker og Protestanter, af op-
 vakte og søvnige Gemytter. For at naa dette hel-
 bringende Maal, var ogsaa her Aviden skabt, for
 at spille sin sædvanlige og taknemlige Rolle. Fordom-
 mens og Religionens Skranke maatte vige for den
 første og stærkeste Eidskabs uimodstaaeligt Magt; og
 snart bleve Familieforbindelser det faste, politiske Bånd,

der tilveiebragte en tvungen Forening mellem Folkeslag, hvis Skikke, Opdragelse og Meninger vare saa forskjellige.

Iblandt de nye Colonister var Middleton en af de Første, der lod sig fængsle af en louisianst Lady's Skjønhed. Ganske nær ved den ham anviste militaire Post boede Faderen for en gammel Planteursfamilie, som i lang Tid havde ladet sig nøie med at føre et overflødig, mageligt Liv i de overnaturlige skjønne spanske Provindser. Han beklædte der et kongeligt Embede; men ved en stor Urv fandt han sig foranlediget til at forlade Florida og nedsatte sig i det tilgrændsende franske Louisiana. Han hed Don Augustin de Cervavallos, og hans Navn var neppe bekjendt uden for den lille By, som han havde valgt til Opholdssted, skjøndt han fandt en hemmelig Fornøielse i, og lagde ikke ringe Værd paa at opvække sin eneste Datters Opmærksomhed for hans alenlange, støvede Stammetræes-Rulle, og indpræge hende, at dette Pergament indeholdt Navnene paa de største Helte og Grander i det gamle og det nye Spanien. Denne Omstændighed, der i hans Dine var saa vigtig, og i alle andres saa ubetydelig, var Hovedsagen til, at han, medens hans livlige franske Naboer ikke forsømte at skaffe sig en fri og aaben Omgang med de Nyankommende, træk sig tilbage, og levede indgetogent for sig

selv allene, tilsyneladende tilfreds med sin Datters Selvskab, der just havde gjort Overgangen fra Pige til Mø.

Den unge Inez, hvis Nysgjerrighed ikke var af en saa søvnig og uvirksom Natur, havde ikke hørt Besætningens krigerste Musik, der hensmeltede i Aftenlusten, og ikke seet det fremmede Banner, som vaiede ned fra de Høie, der grændsede til hendes Faders vidtløftige Besiddelser, uden at føle visse Tilbøieligheder, som udmærkede hendes Kjønn fremfor det andet. Men en naturlig Undseelse, forbunden med den vante, maafee medfødte Efterladenhed, der er den quindelige Organisation egen i Spaniens tropiske Provindser, holdt hende i Tilbageholdenhedens snævre Baand; og det er mere end sandsynligt, at, hvis Middleton ikke havde haft en særdeles og uventet Velighed til at gjøre hendes Fader en personlig Tjeneste, kunde der være forløbet lang Tid, inden de to unge Mennesker gjensidigt havde lært at kende hinanden, og at Inez, der just var i den Alder, hvori mandlig Skjønhed har saa stor Indflydelse paa et quindeligt Hjerte, da havde ladet sin Tilbøielighed falde paa en anden Gjenstand.

Forsynet — eller hvis dette vægtige Ord staaer for høit til at være classifikt — Skjæbnen havde bestemt det anderledes. Den stolte, asmaalte Don Augustin var altfor streng en Jagttager af de Former, som hans Stand, paa hvilken han lagde saa stor Vægt, so-

reftrev, til at han skulde glemme en Adelsmands Pligter. Taknemmelighed for Middleton's udbviste Tjeneste bevægede ham til at aabne sit Huus for denne Besætningens Officier, og at tilstøde ham en Omgang, hvori han fra sin Side vilste lige saa megen Høflighed, som Forsigtighed. Lidt efter lidt veg den første Tilbageholdenhed for den unge Chefs Artighed og aabne, venlige Væsen. Hans Munterhed, hans Aand, hans hele Adfærd vandt ham den rige Planters Kjærlighed og Agtelse, og snart glædede han sig lige saa meget som hans Datter, naar en Banken paa Døren forkyndte den behagelige Gjæstes Ankomst.

Vi ansee det for unødvendigt at dvæle ved det første Indtryk, som den unge Inez's Ynde gjorde paa den unge Kriger, og at standse Gangen i vor Fortælling med at beskrive de gradvise Fremskridt, hans mandlige Skjønhed, indtagende Væsen og stadige Besøg gjorde i den sertenaarige Piges folsomme, romantiske og varme Hjerte. Det er tilstrækkeligt at fortælle, at de elskede hinanden; at den unge Mand var glad ved at opdage, at hans Erklæring snart overvandt baade Pigens Betænkeligheder og Faderens Indvendinger; og at vor lykkelige Officier, inden Provindsen Louisiana endnu havde været sex Maanedes i de forenede Staters Besiddelse, var forlovet med den rigeste Arving ved Mississipp.

Hvormeget vi end ere overbeviste om, at Læseren vil tænke sig den Maade, hvorpaa Sagen bragtes saa vidt, og at heri kun er blevet fulgt den sædvanlige Gang, maa han dog ikke troe, at Middletons Seier over Faderens eller selve Datterens Fordomme var aldeles let. Troesforstjellighed havde her været en stærk, næsten uroffelig Hindring. Den unge Mand maatte med al den Saalmodighed, der var ham mulig, underkaste sig et frygteligt Experiment, hvis Udvælselse var overdraget til Pater Ignatius, nemlig — Omvendelses Experimentet. Den værdige Præst gik systematisk, kraftigt og stadigt tilværks. En halv Snees Gange (saa ofte nemlig som Inez's Sylphe=Skabning som et Tæbbillede svævede den Elskende for Dine og udgjød sin Klarhed over Conferencerne) smigrede den gode Pater sig med, at han allerede stod paa Spidsen af Seieren over den Vantroende; men pludselig svandt atter alle hans Forhaabninger, naar hans Discipel, Gjenstanden for hans ferme Anstrængelser, saldt ham paa tværs ind i Salen med en munter Indvending. Saa længe Angrebene paa hans Tro kun vare svage og anlagte fjernt fra, gav Middleton efter med en Martyrers Ydmyghed og Saalmodighed, da han just ikke havde bragt det vidt i Polemiken; men saa snart den gode Pater, hvem den unge Mand's evige Lykkelighed laae saa meget paa Hjertet, tænkte paa at fæste sig den vundne faste Grund

end ydermere, ved at rykke frem med en eller anden af sin Religions Spidsfindigheder, vendte Middleton om, og som en duelig Soldat afflog han tappert det hele Angreb ved en Manøvre. Vi tilstaae, at han i denne Troeskamp ikke brudte andre Vaaben end dem, som sund Menneſteforſtand gav ham ihænde, eller som han kunde hente fra ſit ringe Kjendſkab til begge Religioners afvigende Sætninger; men netop af diſſe Vaaben betjente han ſig ikke uden Virkning, omtrent ſom, naar en Fægter, der godt forſtaaer at føre ſin Knortekof, i Kamp med en behændig Fægtemeſter, ſtiller kraftige Grunde imod dennes Udfald og Pareer og ligefrem beſvarer ſin Modſtanders Kunſt med ſønderſlaaet Pande og brudte Vaaben.

Førend denne geiſtlige Feide endnu var tilende, havde en Tilvært af Proteſtanter bragt vores Helt Hjælp. Gaavel det henſigtsløſe Fritænkeri, der beſjælede nogle af Diſſe, der kun attraaede Jordlivets Nydelſer, ſom de Andres regelrette og fornuſtige Fromhed opvækkede den ærlige Geiſtliges Opmærkſomhed og Bekymring, og gjorde ham betænkt paa Midler til at reiſe en Dæmning mod denne Strøm. Fra den ene Side begyndte det gode Exempel, fra den anden Side det ſlette at virke, og ſelv i hans egen Menighed, ſom han hidtil havde anſeet for blindt hen at være underkaſtet det geiſtlige Aag, begyndte nu en Aand at røre ſig. Det ſyntes

Pateren den høie Tid at opgive sin Angrebsplan, og at forandre den til et Forsvarssystem, for at hans Efterfølgere kunde blive istand til at sætte en Modstand mod den lovløse Strøm af Meninger, der truede med at gjenembryde den catholske Religions Stranker og Dæmninger. Saaledes begynder en klog Commandant i en Fæstning at forlade Udenværkerne og indskrænke sig til kun at forsvare Hovedpunkterne, naar han indseer, at han i Forhold til den Magt, der staaer under hans Befaling, har udbredt sig paa en altfor stor Plads og derfor ikke kan besætte den. Han unddrog de Uindviede sine Reliquierne, og formanede sine Egne til ei at omtale dem for de Verdensbørn, der ikke alene benægte dem, men endogsaa opfordre til at kjæmpe for dem og bevise dem. Derfor blev det ogsaa paany under frygtelige Trudsel forbudt at læse Bibelen, af den seierlige Grund, at den kunde blive urigtigt udtydet og forklaret.

Men tillige fandt han for godt at berette Don Augustin, hvad Virkningen hidtil havde været af hans Underviisning og hans Benner for den unge Kjetters Salighed og Omvendelse. Der er Ingen tilbøielig til at tilstaae sin Svaghed i det samme Dieblis, i hvilket det kommer an paa at give Prover og Beviser paa sin formodede Styrke. Den hellige Mand betjente sig i dette Tilfælde af et Slags fromt Bedragerie, hvorfor han formodentlig fandt Absolution i sine rene Bevæg-

grunde; skjøndt der nemlig ikke nu var foregaaet nogen Forandring i Middleton's Tænkemaade, erklærede han dog: at det af tilstrækkelige Grunde lod sig haabe, at Overbeviisningens Kile var trængt ind i hans Hoved, og havde der frembragt en heldbringende Aabning, gjennem hvilken det sandsynligviis var at formode, at en religiøs Besrugtnings velsignede Spire vilde finde Veien til Hjertet, isærdeleshed, hvis den christlige, catholiske Menigheds Velgjerninger uophørlig bleve lagte alle disse Bestræbelser's Gjenstand for Dine.

Dette opvækkede Don Augustins hele Iver for ufortøvet at gjøre en Proselyt af den unge Forvildede. Selv den blide, yndige Inez ansaae det for en hæderlig Opfyldelse af alle hendes Ønsker, hvis hun kunde være det ydmyge Redskab til at indføre hendes Elskede i den ene-saliggjørende Kirke. Middleton var saa langt fra at afflaae den forenede Storm, at han fra sin Side gjorde Forslag til Overgivelse, og medens Faderen med største Utaalmodighed ventede den til Giftermaalet bestemte Dag, fordi han troede, at paa denne Stulde Troens Seier fuldkomment bekræftes, var denne Dag Datterens eneste Tanke, en Tanke, hvori Religionens hellige Indtryk blandede sig med Kjærlighedens, Ungdommens og et ægteskabeligt Forholds sødere Følelser.

Paa Bryllupsdagen opstod Solen saa klar og skynfri, at den ømtfølende Inez hilsede den som sin nære

Lykkes Herold. Pater Ignatius forrettede denne hellige Handling i et lille Kapel, der tilhørte Don Augustin, og længe førend Solen heldede mod sin Nedgang, tryk-
kede den lykkelige Middleton den rødmen- og undseelige Spanierinde til sit Hjerte, som sin anerkjendte og uadskillige Hustru. Det var vedtaget og besluttet af begge Parter, at tilbringe denne skønne Dag i Stilhed, ganske at hellige den til de bedste og reneste Tølelser, og bortfjerne fra den al den Iarmende og hjerteløse Glædesstøi, der sædvanligviis følger med en tvungen Fests-
lighed.

Om Aftenen paa den Tid, naar Solstraalerne sam-
mensmælte med den svindende Dags Skygger, da Middle-
ton kom tilbage fra et Besøg, han ansaae for en
Uresgjæld, som den Nygifte maatte aflægge hos sine
Baabenbrødre, skintede han gjennem Bladene af et Træ,
der stod noget borte fra Veien, en Klædning, der lig-
nede den, i hvilken Inez havde ledsaget ham til Alteret.
Han nærmede sig Stedet med en Delicatesse, der snar-
ere var forøget end formindsket ved den erholdte Ret
til at deeltage i hendes hemmeligste Dieblikke; men da
han hørte Tonen af hendes blede Stemme i en Bøn,
hvori hans Navn gjentagne Gange svævede over hendes
Læber, ledsaget af de sømteste Benævnelser, lod han
alle Betænkeligheder fare, og søgte sig en Plads, hvor-
fra han ubemærket og useet kunde høre Alt. Det

maatte vistnok for Egtemanden være et helligt og taknemmeligt Dieblif, da han læste i sin Hustrus aabne, ubedækkede Sjæl, og fandt sit eget Billede indfattet i hendes Hjertes Ramme, i de rene og helligste Følelser. Han sølte sin Egenfjærlighed og Selvagtelse forsmigret, til at han ikke skulde have søgt nærmere at udforske Bønnens umiddelbare Indhold. Hun bad Gud, at han vilde gjøre hende til det ydmyge Redskab, der indførte ham, den dyrebare Egtesælle, i de Troendes Menighed. Hun bad for sig selv, at Gud vilde tilgive hende, hvis Egenraadighed, eller Egegyldighed mod Kirkens Raad havde bragt hende til at lægge for stor Vægt paa sin Indflydelse paa sin Egtesælle, og udsat hende for den Fare at forstjærte sin egen Sælgelighed ved at gifte sig med en ung Kjetter, i den Hensigt at frelse hans Sjæl. Der laae i hendes Bøn en saa inderlig Fromhed forbunden med saa stærke naturlige Følelser, og en saadan Blanding af en Kvinde og en Engel, at Middleton maatte have tilgivet hende, om hun ikke blot havde kaldt ham en Kjetter, men endogsaa en Hedning og en Afgudsdyrker, saa om, saa inderlig og himmelsk var den Deeltagelse, hun yttrede for ham.

Den unge Mand oppebiede det Dieblif, da hans Brud reiste sig op fra sin knælende Stilling, da traadte

han hen til hende, og lod som han aldeles ikke vidste, hvad der var foregaaet.

„Det er silde, kjære Inez,” sagde han. „Don Augustin vil bebreide Dig Mangel paa Omhu for dit Helbred, som Du udsætter for den farlige Aftenluft. Hvor meget mere maa Du ikke vente at høre denne Bebreidelse af mig, der har saaet lige saa stor Myndighed over Dig og nærer dobbelt saa stor Kjærlighed til Dig, som han?”

„Eign ham i Gæt og Alt,” svarede hun med Taarer i Øinene. Hun sagde dette med et betegnende Eftertryk, og gjentog: „i Gæt og Alt. Tag min Fader til Forbillede, kjæreste Middleton, saa har jeg ikke Mere at bede Dig om.”

„Og heller Intet at bede for mig? Jeg tvivler ikke paa, at alle dine Ønsker vare opfyldte, hvis jeg kunde være og blive saa god som din ærværdige Fader; men vær blot noget overbærende med Krigsmænds Svagheder og Skikke, og nu lad os gaae til vor uforlignelige Fader!”

„Endnu ikke,” sagde Bruden og snoede sig mild og venlig ud af Armen, han havde slunget om hende, i den Tanke at føre hende med sig: „Jeg har først en anden Pligt at opfylde, førend jeg kan adlyde din Befaling, hvor militairisk den endogsaa klinger. Jeg lovede min tro Amme, Inesilla, min anden Moder, som

Du veed, at besøge hende paa denne Tid. Hun tænker, at det er det sidste Besøg, som hun faaer af sit Barn, som hun kalder mig, og jeg tør derfor ikke undlade det. Gaae til Don Augustin, jeg kommer tilbage om en lille Time.”

„Glem ikke, i det Silbigste om en Time?”

„Om en lille Time,” gjentog Inez og gav sin Mand et Kys, men ligesom rødmande over denne Kjæthed, ilede hun bort fra Træet, og et Dieblisk efter saae Middleton hende foran Ummens Hytte, hvor hun forsvandt.

Langsomt og eftertænkende vendte Middleton hjem og kastede ofte sit Blik tilbage til det Sted, hvor han sidst havde seet sin kjære Kone, og malte sig hendes Billede i Aftendunsten, som omgav ham. Don Augustin modtog ham med Varme, og han fandt i nogen Tid Fornøielse i at underholde sin nye Svigersfader med Planer om sin Fremtid. Den ægte, gamle Spanier glædede sig ved at høre den unge Mandes fyrige, men tro Beretning om den Lykke og Velstand, der herskede i Staterne, om hvilke han var ganske uvidende, skjøndt han sin halve Levetid havde været deres Nabo. Han hørte paa ham, halv med Forundring, halv med den Bantro, hvormed man erfarer Noget, som man anseer for Overdriivelse eller en i Phantasien avlet Beskrivelse

af Ting, som partist Forkjærlighed taaner for glimrende Farver.

Saaledes forløb den Time, som Inez havde betinget sig af sin Egtfælle, og den forløb meget hurtigere end han havde troet at det var muligt, naar det Væsen, der var dyrebarest paa Jorden, var fraværende. Endelig fæstede han sine Blik paa Uhret. Det ene Minut forløb efter det andet. Inez kom ikke. Viseren havde allerede gennemløbet den halve Deel af den følgende Time, da sprang Middleton op og tilfjendegav sin Beslutning, at begive sig paa Veien for at gaae den Graværende imøde. Han mærkede, at det imidlertid var blevet mørkt, og at Himlen var overtrukken med den truende Dunst, der er et useilbarligt Forbud paa en Storm. Lige saa meget ængstet ved disse frygtelige Aspecter, som ved en hemmelig, indre Uro, fordoblede han sine Skridt, og sloi mere end han gik henimod Inezilla's Hytte. Han standsede dog hvert Dieblis, og indbildte sig, at han skimtede Inez's Klædning. Han gjennemføjte Veien paa kryds og tværs paa begge Sider, søgte stedse paany og stedse forgæves. Endelig kom han til Hytten selv, bankede paa, aabnede Døren, traadte ind, fandt den gamle Amme, stod foran hende og saa sig om, men saa ikke Den, som han søgte. Den Bested, han sik, var: at hun havde været der, men var igjen gaaet hjem. Nu overtalede Middleton

sig til at troe, at han i Mørket havde forfeilet hende paa Tilbageveien, han vendte selv hjem, og erfarede til sin største Forstrækkelse, at hun ikke var bleven seet. Uden at aabenbare Noget sit Forsæt, ilede han atter med bankende Hjerte tilbage til det Træ, hvor han havde beluret sin Bruds varme Bøn for hans Salighed og Omvendelse. Men heller ikke her fandt han hende, og nu var hans sidste Haab forsvundet.

En hemmelig Mistanke om de Grunde, der kunde have bevæget Inez til at unddrage sig ham, gjorde at han i et Par Dimer viiste sig tilbageholden og forsigtig i sin Søgen; men da Dagen frembrød, og Inez hverken var vendt tilbage til sin Fader eller til sin Mand, bekjendtgjorde han lydeligt og offentligt hendes usofklarlige Udeblivelse. Der blev strax anstillet Undersøgelser til alle Sider. De bleve uden Virkning. Ingen havde seet Inez eller hørt fra hende, siden hun havde forladt Ammens Hytte.

Den ene Dag forløb efter den anden. Der indløb ingen Efterretninger, skjøndt man ideligt og flittigt vedblev at søge; endelig var den største Deel af Huset's Frænder og Venner af den Mening, at al videre Søgen var forgjæves; og nu blev den stakkels Inez opgivet.

Men en saa overordentlig Begivenhed kunde ikke saa snart forglemmes. Den gav Anledning til Efter-

tanke, til Rygter, til Udtydninger og Opdigtelser af mange Slags. De, som for egen Forretninger havde Tid til at befatte sig med fremmede Unliggender, vare enige i det simple og let forklarlige Resultat: at den fraværende Brud ikke havde gjort mere eller mindre, end taget Livet af sig selv. Pater Ignas sølte i sit Hjerte og i sin Samvittighed Angest og hemmelige Bebreidelser; men som en viis geistlig Kriger vidste han ogsaa af denne Ulykke at drage Fordeel for sin Kirkes Tro. Han forandrede derfor sine Batterier, og hviste nogle af sine ældste Skrifteborn i Ørerne: at han havde taget feil af Middletons Sindelag og Sjæle-tilstand, og at han nu maatte troe, at denne Ulykkelige uden Redning var strandet paa Kjetteriets Sandbanke. Nu bragte han paany sine Reliquier for Dagen, og berørte atter, ligesom forhen, den kildne og næsten forglemte Bære om Miraklerne. Ja, det gik saa vidt, at den fromme Præsts Uttringer bevirkede, at Mange af de Troende forfaldt til den Tanke, som de først hviste hinanden i Øret, men siden antog som en Troesartikkel i Menigheden: at Inez, for at frelles fra Kjetteren Middleton, var bleven optaget til Himlen.

Don Augustin nærede vel alle faderlige Høvelser, men Creolernes Træghed hidrog til at neddyse dem. Han lyttede til sin geistlige Samvittighedsraads Taler

og begyndte endelig at troe, at han havde handlet urigtig i at overgive en saa reen, saa ung, saa elskværdig, og frem for Alt saa from Englestaabning, som hans Datter var, i en Rjetters Arme. Han var ikke langt fra at forklare sig den Ulykke, der var mødt ham, som en Straf, fordi han var afveget for meget fra Troens Forskrifter. Da det gjængse Rygte om Inez's Optagelse i Himlen ogsaa kom ham for Øre, fandt han vel i Begyndelsen nogen Trøst i denne Tanke; men Faderhjertet bankede dog endnu for mægtig i hans Bryst, til at han skulde kunne have undertrykt den Tilfætning: At denne hans Datters Arv i hiin Verden tilfaldt hende dog alt for tidligt. Men hvorledes gif det vor Middleton? Middleton, Elskeren, Egtesællen — Brudgommen; Middleton var som sønderknuft ved dette frygtelige, uventede Slag. Selv opbragen i en simpel og fornustig Troes Bære, der ikke tilegner sig nogen Deel i de Catholikes aabenbarede Sandheder, vidste han ikke at forklare sig Inez's Forsvinden af andre Grunde, end af saadanne, som hun kunde hente af de, efter hans Mening, overtroiske Forestillinger, som hun gjorde sig om hans Kirke og hans vildfarende Religion. Vi ville ikke drøle ved at skildre de Qualer, der sønderrev hans Hjerte, de Formodninger, der bestormede ham, det Haab og den Modløshed, der i de første Uger afveirlede i hans Barm, og den usigelige Ulykke, for

hvilken denne hans Sjæls Tilstand gav ham til Priis. En hemmelig Misbilligelse af den Grund, hvorfor man forklarede sig Inez's Forsvinden, en hemmelig Stemme, der sagde ham, at han vilde gjenfinde hende, bragte ham til at sætte Skranker for sine Efterforskninger, uden dog at afbryde dem ganske. Men da den svindende Tid mere og mere svækkede den Forestilling hos ham, at Inez havde forladt ham, uden at han havde fortjent det, og at hun af sig selv vilde vende tilbage; og da denne første Anskuelse gjorde Plads for en anden, og frembragte den pinlige Overbeviisning hos ham: at hun var død, da bleve paa eengang alle hans hendøde Forhaabninger paa en sælsom Maade atter levende.

Sørgmobig, nedslaaet og langsomt vendte den unge Anfører fra Korpsets Aftenparade tilbage til sit Quarteer, der laae noget borte fra Ovelsespladsen, men paa samme Flodbredde som denne. Hans tankeløst omsvævende Blik faldt paa en menneskelig Skikkelse, der dvælede paa en Tid og et Sted, hvor det ikke var Noget tilsladt at opholde sig. Den Fremmede var fattigt klædt, og i sine Træk og sin hele Holdning bar han Spor af den meest smudsige Armob og udsvævende Levemaade. Sorgen havde nedstemt Mibbletons militaire Hovmod, saa at han, da han gik forbi Mennesket, der bukkede

sig dybt, tiltalede ham mildt, ja næsten velvilligt, med følgende Ord:

„Min Ven, Du kommer til at tilbringe en Nat i Bagten, hvis Patrouillen træffer Dig her. Der har Du en Dollar, gaae, og skaf Dig et bedre Sovestæde og Noget at spise.“

„Kapitain, jeg sluger mit Foder, uden at tygge det,“ svarede Landstrygeren; „forvandl denne Mexicaner til tyve, saa sælger jeg Eder en Hemmelighed.“

„Gaae, siger jeg Dig,“ sagde Middleton med den militaire Strengthed, som Hiin havde fortjent, „eller jeg lader Dig kaste i Bagten!“

„Godt! Skal jeg endelig gaae, saa gaaer jeg; men naar jeg gaaer, saa tager jeg med mig, hvad jeg veed, og saa kan I let komme til at leve som en stakels Enkemand til Eders sidste Dags Tappenstreg er slaaet.“

„Hvad mener Du dermed, Knekt?“ spurgte Middleton, og vendte sig hurtigt om til Karlen, der allerede langsomt begyndte at sætte sine lamme Lemmer i Bevægelse.

„Jeg mener dermed, at jeg vil bære denne Dollar i spanst Brændevin, og saa vil jeg komme tilbage og sælge Eder min Hemmelighed for saa Meget, som jeg behøver til at kjøbe en heel Tønde for.“

„Har Du Noget at sige mig, saa siig det paa

Stedet!" vedblev Middleton, som med Møie betvang den Utaalmødighed, der begyndte at opstaae hos ham.

"Min Hals er tør, Capitain, og Taler vil ikke gaae, naar Struben ikke er vaad. Hvormeget vil I give mig for hvad jeg har at opdage? Lad det være noget Anstændigt, omtrent saa Meget, som den ene Gentleman kan byde den anden!"

"Mig synes det var bedre at sende Dig Tambourren paa Halsen. Hvorom er din Hemmelighed?"

"Om Ægteskab — en Kone og ingen Kone — et smukt Ansigt og en riig Brud — taler jeg tydeligt nok, Capitain?"

"Veed Du Noget om min Kone, saa kom frem med det! for Belønningen behøver Du ikke at være bange!"

"Ei Capitain, jeg har sluttet mangan Handel i mit Liv, og jeg har snart faaet Betaling i Klingende Mynt og snart i Løster; men troe mig, Løster ere Lapperie."

"Forlang en Priis."

"Tyve — nei Tanden tage mig, min Hemmelighed er tredive Dollars værd, ja vel hundrede."

"See her, her har Du dine Penge; men vær tillige overbevist om, at, hvis din Hemmelighed ikke er Noget værd, vil det være mig en let Sag igjen

at fratage Dig dine Dollars, og ovenikjøbet lade Dig straffe for din Uforstammenhed!"

Karlen befiggede Banknoterne med et mistroisk Smil og stak dem derpaa til sig, som det lod til, tilfreds med at have befundet dem rigtige.

"Jeg kan godt lide de nordamerikanske Noter;" tilføjede han kolsindigt; "Regjeringen holder paa deres Værdighed og jeg paa min; I skal ikke være bange for mig, Capitain, jeg er en Mand af Værd, og skal ikke sige et Ord mere, eller et Ord mindre, end hvad jeg veed er den rene Sandhed."

"Nu frem med det, uden videre Fortale, eller det skal fortryde mig, at jeg har værlet Ord med dig, og jeg lader Dig hele din Gevinst fratage, baade Banknoter og Sølvpenge."

"Nei, Eders Naade vil dog vel ikke!" raabte Knekten med hævet Haand, og lod som om han forstrækkedes ved denne frygtelige Trudsæl. "Det var ganske mod Aftale. I maa vide, Capitain; Alle leve ikke paa een og samme Naade; Nogle søge at beholde, hvad de have; Andre søge at bekomme, hvad de ikke have."

"Du har altsaa været en Tyv?"

"Jeg! Det var foragteligt. En Menneske tyv har jeg været. Der er Mange af den Mening, at Negerne ere elendige, ulykkelige Væsener, der i det var.

mere Clima maae arbejde i Plantagerne i den brændende Solhede, og desuden udstaae andre Smaasonder. See nu, Capitain, jeg har i min Tid været en saadan En, der har undet de arme Djæble lidt Fornøielse og Afverling, og i det Mindste har flyttet dem om fra det ene Sted til det andet."

"Altsaa uden Omsvøb og med tydelige Ord: en Menneſkethv, en Seelenverkoer?"

"Har været, Hr. Capitain, har været; men nu er jeg gaaet af, eller ligner i det mindste en Kjøbmand, der før solgte sin Tobak fabevis og nu sælger den alenviis. I mine gode Dage har jeg ogsaa været Selbat. Kan I sige mig, hvad der bliver anseet for den største Hemmelighed ved vores Haandtering?"

"Det veed jeg ikke," svarede Middleton, allerede kjed af hans Snak, "maaſte No?"

"Nei! baade Been til at sægte med og Been til at løbe med, og heri har I min dobbelte Forretning. Men nu ere mine Been just ikke med de bedste, og uden Been er Handelen med Menneſker ikke indbringende; men der gives Andre, der ere forsynede med dette Materiale."

"Altsaa ſjæalet! ſjæalet er hun!" udbroød den forfærdede Egtemand.

"Snappet op underveis, ſaa viſt ſom jeg ſtaaer her."

„Skurk, hvad Grund har Du til at formode en saadan Kjeltringstreg?“

„Slip mig! slip min Hals! Hvor kan I troe, at min Tunge kan tale, naar I tilsnorer min Hals? Taalsmodighed, saa skal I faae alting at vide; men hvis I endnu engang behandler mig saa usømmelig, saa seer jeg mig nødsaget til at henvende mig til Retten.“

„Tael videre; men siger Du et eneste Ord mere eller mindre end Sandheden, saa frygt for min Brede og min Straf!“

„Vær dog ikke en saadan Nar at bilde Eder ind, at det skulde mangle en saadan Skurk, som jeg er, paa en Eegn, for at gjøre det sandsynligt, som han har opdigtet! Nu, jeg veed, I er ingen Nar. Saa hør altsaa; jeg vil fremsføre Eder min Beretning og mine Tanker; den kan I forboie, mens jeg drikker paa Eders Sundhed og Garmildhed. Jeg kjender et Menneske, han hedder Abiram White, jeg troer, han har antaget dette Navn, for at hentyde paa sit Had til de Sorte. Nu, denne Mand er for Dieblicket og har, hvad jeg veed for vist, i mange Aar været — ja hvad skal jeg kalde det — Bispekrammer med Mennesker, og forhandlet dem fra en Stat til en anden. Jeg har i min Tid staaet i Forbindelse med ham, og jeg kan forsikre Eder, at det er en forbandet listig Hund. Han har ikke mere Ore i Livet, end jeg i

dette Dieblig Mad i Maven. Jeg saae ham i Byen paa Eders Bryllupsdag. Han var i Selskab med sin Svoger, og denne gav sig ud for at være en Jæger fra de nye Colonier. Med ham var der en net lille Hob, hvor med man kunde udrette Noget; syv Sønner, alle store, som Eders Sergeant, naar han har Huen paa. Neppe erfarede jeg, at Eders Kone var borte, førend jeg havde fundet det: Abiram har kappet hende."

"Veed Du det bestemt? Kan det være muligt? Hvor paa grunder sig denne affædelige Formodning?"

"Meer end Formodning; jeg veed hvad jeg veed, jeg kjender Abiram White udenad. Naa, vil I rykke ud med en Ubetydelighed endnu, for at jeg kan være min tørre Gane?"

"Gaae, gaae! Du har allerede drukket dig dum og dyrist, du elendige Drukkenbolt, og veed ikke hvad Du siger. Tag Dig i Agt, Karl, for Tambouren!"

"Erfaring gjør Flog!" raabte Karlen efter den bortvandrende Middleton, og vendte sig derpaa om med en glad Grinen, som En, der netop har Aarsag til at være tilfreds med sig selv. Derpaa ilede han til nærmeste Markedetendebod, for ret at faae sin Næse glindsende.

I Løbet af en søvnløs Nat svævede Middleton bestandig mellem den Tanke: at denne Uslings Beretning fortjente Opmærksomhed, og den Mening, at den

var altfor gal og urimelig, til at fortjene Tiltro. Efter denne indre Urolighed var han allerede oppe, da Ordonantsen usformodentlig traadte ind og mældte: at paa Paradepladsen, ikke langt fra hans Bolig, havde man fundet et dødt Menneske. Middleton klædte sig hurtigt paa, kom til Stedet, og fandt den Mand, med hvem han Aftenen før havde haft en Samtale, i den samme Stilling, i hvilken han havde truffet ham første Gang.

Han var bleven et elendigt Offer for sit Fylberi. At Brændeviin havde kostet ham Livet, beviiste hans fremstaaende Dine, hans opsvulmede Ansigt, og den næsten utaalige Stank, der udbredte sig om ham. Modbydelig ved dette ækle Syn, vilde den unge Mand allerede gaae derfra, efter at han havde givet Befaling til at skaffe Liget bort, da hans Dine saldt paa Stillingen af dets høire Haand. Pegefingeren var fremstrakt, ligesom Fingeren paa En, der skriver i Sand. Han undersøgte videre, og fandt efter en besværlig Udtydning en usubstændig Sætning, næsten ulæselig kradsat i Sandet; den lød saaledes: „Capitain, det er den rene Sandhed, saa vist som jeg er en Gentle — — — Her var Manden enten død eller falden i den Søvn, der er Forløber for Døden.

Middleton meddeelte ikke Noget denne vigtige Bemærkning, gjentog blot den givne Befaling og trak

sig tilbage. Denne den Dødes Paaftaaelighed og alle øvrige Omstændigheder tilsammentagne, bevægede ham til at anstille hemmelige Undersøgelser. Han erfarede, at en Familie, der efter Beskrivelse lignede den, Karlen havde omtalt, paa hans Bryllupsdag var kommen igjennem Stedet. Man fulgte dens Spor, der i lang Tid gik langs med Mississippis Bredder; men herpaa havde den leiet en Baad, og var seilet op ad Strømmen til Missouris Indløb; derpaa var den forsvunden, og havde, som hundrede lignende, søgt sin Lykke og Belsigelse i det Indre af Ørkenen.

Forsynet med disse Underretninger, tog Middleton et lille Antal af sine paalideligste Folk med sig, tog Afsted med Don Augustin, uden at meddele ham sine Forhaabninger eller Bekymringer, kom til det betegnede Punkt, hvor Familien var gaaet ind ad Landet til, og tiltraadte ligeledes denne Vej til Ørkenen. Det var ikke vanskeligt at forfølge Sporene af et saadant Tog, som det Ismael anførte; han kunde forfølge dem langt over Ny-Coloniernes sædvanlige Grændse. Allerede denne Omstændighed vækkede i høieste Grad hans Mistanke, og oplivede hans Haab om et lykkeligt Udsald.

Efterat den Oplysning var ophørt, som han kunde faae ved mundtlige Spørgsmaal og Meddelelser, tog den ængstelige Hgtefælle sin Tilflugt til de sædvanlige Kjendetegn, naar man vil forfølge Sporet af en

Flygtende. Dette saldt ham ikke vanskeligt lige indtil det Sted, hvor de bølgede Steppers haarde og sporløse Jordbund begyndte. Her ophørte al Underretning; han saae sig tilsidst nødt til at bestemme en vis Plads, hvor de Alle skulde samles paa en vis kommende Dag, thi derved, at han forøgede Antallet af de speidende Dine, troede han desto lettere at kunne opdage Sporene.

Paa denne Maade havde han, for sin Person, alereede i otte Dage vanke om allene, da Tilfældet lod ham møde Bijægeren og Bildtsfangeren. Tilbeels er deres Møde blevet fortalt; og Læseren vil let kunne tænke sig de Oplysninger, der fulgte af hans Fortælling og som hjalp ham til at gjenfinde sin elskede Brud.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Sex = til ni og halvtredststyvende Hefte.

K i ö b e n - h a v n.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1835.

Good

Samuel's

Constant in Originality

Ex. of the originality of the

His name

Section of the originality

1848

S t e p p e n.

E n R o m a n.

Oversat

af

J. K i i s e.

Fjerde Hefte.

K j ö b e n h a v n.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1835.

Sextende Capitel.

Med hastige Spørgsmaal og Svar, der næsten uden Sammenhæng fulgte paa hverandre, var en Time forløben, førend Middleton, der bevogtede sin gjenfundne Skat ligesaa mistænksom, som en Gjerrig bevogter sit Pengesækk, havde endt den fragmentariske og ofte afbrudte Fortælling af sine egne Begivenheder, og nu spurgte Inez: „Sig mig, Kjæreste, hvorledes har man behandlet Dig?“

„I alle Maader,“ svarede hun, „undtagen i Hovedsagen, Afskillelsen fra mine Venner, saa godt, som Omstændighederne have tilstedet mine Røvere det. Efter min Mening er den Mand, der i Almindelighed ansees for Formanden her, kun en Begynder i Skurkestreger. Han kjændtes forstrækkeligt i min Nærvarrelse med den Ridning, der greb mig; tilsidst traf de endelig en Overenskomst, hvori jeg ogsaa maatte finde mig, og bandt ved en hellig Gød baade mig og dem selv til aldrig at bryde Forbundet. O, Middleton, jeg frygter, jeg fryg-

ter meget for, at Rjetterne ikke holde deres Eder saa strengt, som vi, der ere opdragne i den sande troende Kirkes Skjød?"

"Disse Skurker, Inez, have slet ingen Religion. Brød de Eden?"

"Nei, det just ikke; men var det ikke allerede en Synd, at misbruge Guds Navn til at besværge et saa vanhelligt Forbund?"

"Deri har Du Ret, Inez; derom ere vi begge ligesaa overbeviste, som den hellige Fader kan være det. Men hvorledes have de holdt deres Eed? Meddeel mig Meningen og Indholdet af den."

"De forbandt dem til at lade mig være uforstyrret og ukrænket, og at befrie mig fra deres stræffelige Nærværelse, under den Betingelse, at jeg ogsaa edelig forpligtede mig til, ikke at gjøre noget Forsøg paa at flye, ja, til ikke at lade mig see for noget mennefskeligt Die i en vis af mine Tyranner bestemt Tid."

"Og denne Tid," afbrød den utaalmodige Middleton, som godt kjendte sin Egtesælles fromme Betænklichkeiten, "er den? . . . naar er den udløbet?"

"Den er det. Jeg maatte sværge ved min Skjæls-
helgen, og gjorde det og holdt troligt min Eed til det
sidste Dieblis, da den Mand, som man kalder Ismael,
brød sin og truede med Magt. Da vilste jeg mig for
første Gang paa Klippen, og jeg vil haabe, at selv

Pater Ignaz vilde have løst mig fra mit Løfte, fordi min Bortfører havde brudt sin Tred.

„Hvis han ikke vilde have gjort det, saa vilde jeg for stedse have befriet ham for Omsorgen for din ømme Samvittighed,” mumlede den unge Mand mellem Tænderne.

„Thi,” vedblev hun rødmende, uden ganske at have forstaaet ham, og saae ham ind i hans blodrøde Ansigt, „thi Du, Middleton, kan vel modtage mine Løfter, men Du har aldeles ingen Magt til at løse mig fra dem!”

„Nei, nei, nei, Inez! Du har ganske Ret. Jeg forstaaer mig slet ikke paa Samvittigheds Tvivl og Spidsfindigheder; der er ingen Ting i Verden, jeg er saa lidt som Præst. Men siig mig engang, hvad har bevæget disse Uhyrer til at drive et saadant forsviolet Spil med Dig, og røbe mig min Himmel?”

„Du ved, hvor uvidende jeg er om al Verdens Gang og dens Gjerninger, og hvor lidt jeg er istand til at angive de Grunde, disse Mennesker kunne have, der ere saa himmelvidt forskellige fra dem, jeg hidindtil har kjendt. Men bringer ikke Kjærlighed til Penge mange Mennesker til endnu skjændigere Handlinger end denne? Jeg vil troe, at den Tanke har ledet dem, at en gammel, rig Fader vilde fristes til at give mange Løsepenge for sit Barn. Maaskee de ogsaa” — vedblev hun med et forstende Blik, der fra hendes taare-

væde Die falbt paa Middleton — maaskee de ogsaa have indbildt sig, at en Brudgoms omme Kjerlighed —.”

„Ja vist nok; de kunde draabevis have aftappet mit Livsblod!”

„Ja,” vedblev den undseelige Egtesælle, der hurtigt bortvendte det hemmelige Blik, hun havde kastet paa ham, og ligesaa hurtigt fortsatte sin Tale, som om hun ønskede at bringe det Sagte i Forglemmelse; „det er blevet mig forfikkret, at der endog gives Egtemand, der drive Nederbrægtigheden saa vidt, at de kun aflægge Kostet for Alteret, for at sætte sig i Besiddelse af den uskyldige, lettroende Bruds Formue. Kan Kjerlighed til Penge føre til en saadan Grad af Glethed, saa kunne vi jo ogsaa forklare os, at denne Guldtørst kunde forlede Andre, der have hengivet sig til den, til Handlinger, der ikke ere saa reent fordømmelige.”

„Ja, det er jo vel muligt. Men, Inez, skøndt jeg her indestaaer for Dig med mit Liv, og skøndt vi ere Herrer af Klippen, ere dog de Hindringer og Farer, vi have at bekæmpe, ikke tilende. Du maa kalde hele dit Mod til Hjælp, for at arbejde Dig ud af denne Stilling, og Du maa vise, min kjæreste Inez, at Du er en Krigers Kone!”

„Jeg er beredt til strax at bryde op. Det lille Brev, som Du lod mig tilstille ved Doctoren, gav mig

de bedste Forhaabninger; jeg gjorde Alting særbigt iforveien, og ventede kun paa det første Blik til Flugt."

"Nu, saa lad os forlade dette Sted og ile til vore Venner."

"Til vore Venner?" sagde Inez og kastede Dinene rundt om i det lille Telt, for at finde Ellen — "Og saa jeg har en Veninde, som jeg ikke maa forglemme, og som skal tilbringe sit hele Liv hos os. Hvor er hun? hun er her ikke længer!"

Middleton førte Inez ud af Teltet, og svarede smilende: "Hun er, ligesom vi, i en kjærlig Samtale med En, der elsker hende."

Men heri lod den unge Mand ikke Ellens Hensigt vedersfares Ret, hvorfor hun havde forladt Teltet. Den unge Pige havde strax i Begyndelsen saa megen Delicatesse og fiin Følelse, at hun indsaar, at en Eresdies Nærværelse ved en Sammenkomst, som denne, var intet mindre end nødvendig, derfor havde hun besteden i al Stilhed trukket sig tilbage; en Egenstabs, der overhovedet mere er hendes Kjon egen, end det mannlige. Man saa hende sidde paa et fremragende Sted af Klippen ganske indhyllet i sin Klædning, som skjulte hendes Ansigt og Skabning. Her sad hun en Time. Der var Ingen, der havde nærmet sig hende og efter hendes hemmelige og urolige Blik at dømme, troede hun heller ikke, at der var Noget, der søgte et Blik af

hendes Dine. Men heri feilede Ellen, der ellers var saa skarpsende og noie iagttagende.

Det første Poul Høver havde at gjøre, da han var bleven Herre over Ismaels Citadel, var et spøgesfuldt Geirstegn, som der er brugeligt blandt Beboerne af de vestlige Egne. Han slog nemlig med begge Hænderne paa Siberne, ligesom Stridskhanen pleier at gjøre; derpaa efterabede han med en pibende Stemme deres Rikkeriki, en Lyd, som ved Leilighed kunde have gjældt for en farlig Udfordring, hvis en af Ismaels atlethjeste Sønner havde været der i Nærheden.

„Nu,” raabte han videre, „det kalder jeg et Slaaetil og Forbi=Spil i bedste Form; og ikke engang Knokler itu! Hvordan er det, gamle Skovmand! Du har jo ogsaa i din Tid været ved Militzen, har været Peloton=Soldat, har staaet i Geledderne og har seet mange Forter tages og Batterier stormes; ikke sandt?”

„Ja vel har jeg det,” svarede den Gamle, der endnu bestandigt stod paa sin Post nede ved Foden af Klippen, og var saa lidt bevæget ved Alt, hvad han havde seet, at han besvarede Pouls Latter paa sin Maade med en taus Smilen og godhjertet Overbærenhed.

„Ja vel har I ved Angrebet viist Jer som en Mand.”

„Men siig mig ogsaa, er det ikke efter Reglerne,

at man efter et Slag opraaber Navnene paa de Levende og begrave de Døde?"

"Mange gjøre det, Mange ikke. Da Sir William traf den tydske General Dieskau ved Bredderne af Horikan —"

"Eders Sir William," afbrød Bijægeren ham, "var en Vandbi mod Sir Poul Hoyer og forstod ikke den militaire Orden og Form. Her gaaer Alting bedre til. Visten bliver læst! Men i Forbigaaende, Gamle, jeg har over al den Bijagt og Bøffelsteg og alle de andre Ting bestandigt glemt at spørge Dig om dit Navn; men nu maa det skee, for jeg har betænkt at gjøre Begyndelsen med Arrieregarden, da jeg nok seer, at min Avantgarde er alt for bestjæstiget, til at kunne give mig Svar."

"Gode Gud, min Søn, jeg har i min Tid faaet og ført saa mange Navne, som der gives Folkeslag, blandt hvilke jeg har tumlet mig. Delawarerne kaldte mig efter mine Dine, hos dem heed jeg Falekie (Hawkeve). De, der have nedsat sig om Otsegohoiene, have atter ombøbt mig, og kaldt mig efter min Hurtighed. Saaledes har jeg baaret alle slags Navne*, og er afvexlende vandret Livet igjennem med dem. Men det kommer kun lidt an paa hvad jeg hedder, naar den store Mynstring Ansigt til Ansigt skal foregaae, og det Spørgs-

* Hans virkelige Navn er: Nathanael Bumppo.

maal lyder til Alle: „hvoreledes har Du levet, Menneske?“ da haaber jeg, at jeg med høi at mandig Stemme kan svare og aflægge Regnskab.”

Paul gav kun liden eller ingen Agt paa den Gamles Tale, han lod sin Munterhed have frit Løb, og op-
raabte nu med en Stentors Stemme Doctor Battius. Denne havde ikke holdt det for nødvendigt og fortsatte sine Fremstridt ud over den til hans Held op-
staaede Huulning, som Tilfældet syntes at have be-
stemt til hans Beskyttelse, og hvori han nu hvilede ef-
ter sine Anstrengelser og Farer med stille Bevidsthed
om Stedets Sikkerhed og med den stolte Følelse af at
være i Besiddelse af den omtalte botaniske Skat.

„Kom herop! Kom herop, min værdige Muldvarpe-
fanger! Kom og tag Landstrygeren Ismaels Bolig i
Dieshn. Kom og see Naturen dristig under Die og
Fryd ikke længer din Sneglegang i Græsset paa Step-
pen blandt Kongelysene, ligesom en kalkunst Hane, der
støver efter Græshopper!”

I dette Dieblif taug den letsindige, overgivne Bi-
jæger. Han forstummede pludselig, hvor heirostet og
snakkelysten han end havde været, thi i dette Dieblif
viiste Ellen Wade sig. Saasnart den sorgmodige Pige
havde forandret sin Plads ved Klippespidsen, forandrede
Paul sin Rolle, og lod som om han ivrigt gjennemsgte
Udvandrerens Sager. Med ufsaansomme Hænder ro-

bede ham om i Esthers Kister, fremrev de grove Klæder og hendes Døttres Stads, fastede begge Dele paa Jorden, uden at bryde sig om Værd eller Beskaffenhed, og tumlede derpaa om med Potter og Kjedler, som om de vare af Træ og ikke af Jern. Alt dette gjorde han alene for et Syns Skyld og uden egentlig Hensigt. Han søgte Intet uden for sig selv, ja han lod ikke engang til at vide, hvad det var han tog i Haand og behandlede saa voldsomt uden alt Hensyn. Efterat han paa denne Maade havde gjennembandret det Indre af Hytten, og paa ny undersøgt det Sted, hvor han havde indespærret Børnene og bundet dem med Strikker, og til Tegn paa sin letsindige Overgivenhed havde fastet et af Moderens Fæde, som en Bold, thye Alen høit i Luften, begav han sig atter til Enden af Klippen, stak begge Hænderne i sit Læderbelte, og begyndte at fløite „Kentucky Jægerens“ Sang saa ivrigt, som om han var leiet til i en heel Time at gjøre Musik for sine Tilhørere. Saaledes var hele Tiden forløbet, indtil Middleton, som sagt, førte sin Snez ud af Teltet. Hans Ankomst gav de Andres Tanker en ny Retning, bragte Paul til at ophøre med sin Musiceren, og bortvendte Doctorens Opmærksomhed fra Planten; thi som en erkjendt Ansører uddeelte han Befaling til siebliffeligt Dphrud.

I den Vorden og Forvirring, der nødvendigviis

var en Følge af den tiltrædende Marsch, blev der ikke Tid til Overlæg og Modsigelser. Beleirerne vare ikke uberedte komne til Seieren; desto lettere blev det for Enhver, at gjøre det, som han ansaae for sin Pligt og Forretning. Wildtfangeren havde allerede bemægtiget sig det taalmodige Asinus, der roligt græssede ikke langt fra Klippen, og han belæssede det nu med den combinede Maskine, som Doctor Battius havde behaget at kalde en Sadel. Doctoren for sin Person styrtede over sine Mapper og sine Planter og Insectsamlinger, bragte dem hurtig ud af Leiren, og puttede dem i den saa kaldte Sadel's Kommer og Beholdninger, og Wildtfangeren kastede dem ligesaa hurtig ud igjen, saasnart Doctoren havde vendt ham Ryggen. Paul viiste sin Behændighed, ved at flytte de Smaating, som Inez og Ellen havde holdt færdige, og opstabile dem ved Foden af Klippen; og Middleton hjalp begge Fruentimmerne ved Redsigningen, efterat han først afventende med Trudsel og gode Ord havde formanet Bornene til at forholde sig stille og rolige. Da det var den høie Tid, og man hvert Dieblig kunde vente, at Ismael vilde komme tilbage, bleve alle disse Ting besørget med største Hurtighed.

De Sager, som han holdt for at være medtagne til Fruentimmernes Fornødenhed, puttede Wildtfangeren i de Kommer, af hvilke han med saa saa Omstændighe-

der havde udtaget Doctorens Skatte, og tilbød Middleton, at han skulde bringe sin Inez til eet af de to Sæder, som Vælets sadlede Rng frembød.

Tillige vendte han sig til Ellen, og med et ængsteligt speidende Blik paa Drkenen bag sig, tilføiede han: „Stig op, mit Barn, og gjør det hurtigt. Det kan ikke vare længe, saa er Gieren her og seer efter Sit, og han er i Sandhed ikke den Mand, der uden Modstand og Klage lader fare hvad der tilhører ham.”

„Du har Ret,” sagde Middleton, „vi have spildt en kostbar Tid, og det bliver maaskee vanskeligt at indhente den igjen. Derfor muntert til Gjerningen!”

„Ja, ja, Capitain, jeg har jo nok tænkt det, og vilde ogsaa have sagt det, men jeg huskede paa Eders Bedstefader, hvortledes han altid sandt Fornøielse i at see den i Dinene, som han i sine lykkelige Ungdomsdage havde ført hjem som sin Kone. Det er Natur! Det er Natur! og det er bedre at give efter for dens Følelser, end at søge at standse og opholde dens frie Løb.”

Nu nærmede Ellen sig paa den anden Side af Vælet, greb Inez's Haand og talede med hjertelig Varme. Efterat hun havde bestræbt sig for at undertrykke den Beemodighed, der næsten qualte hende, sagde hun: „Gud signe Eder, bedste Lady! Jeg haaber, at I vil kunne glemme og tilgive alt det Onde, som min Onkel har tilføiet Eder.”

Den nedslaaede, rørte Pige kunde ikke tale videre. Stemmen kvaltes, og Lyden udbød paa hendes Læber; hun udbød i en næsten uhorlig hulkende Sukken.

„Hvad er det?“ raabte Middleton, „har Du ikke sagt mig, at dette fortræffelige unge Fruentimmer vilde ledsage os og tilbringe sin øvrige Levetid hos os, eller i det mindste blive saa længe hos os, til hun selv kunde sættes i en behagelig Stilling?“

„Det har jeg sagt, og jeg haaber det endnu bestandigt. Ellen har altid givet mig Marsag til at troe, at hun, der i min Ulykke har vist mig saa megen Deeltagelse og Kjærlighed, ikke vil forlade mig i lykkeligere Omstændigheder.“

„Jeg kan og bør ikke,“ sagde Ellen, der nu var bleven Herre over sin blødere Følelse. „Det har behaget Gud at lade min Lod falde blandt disse Folk, og jeg bør ikke forlade dem. Det vilde ogsaa være at gjøre Forræderiet sortere i den Mands Dine, der allerede troer at have Grund nok til Mistanke mod mig. Da jeg var fader- og moderløs, har han behandlet mig med Godhed, forsaavidt som det kan ligge i hans roae Charaacter at være god. I et Dieblis som dette kan jeg ikke stjæle mig bort fra ham.“

„Hun er ligesaa lidt beslagt med Landstrygeren Ismael, som med en Biskopshue,“ raabte Paul med et lydeligt: Hm! som om det kostede ham Umage at stasse

Struben Lust. „Har Landstrygeren for saavidt gjort hende Godt, at han af og til har givet hende et Stykke Bilt eller en Skeesuld af sin Hominy = Brød, saa har hun rigeligt indbragt ham det og afbetalt det, ved at undervise de smaa Djævlunger i Bibellæsning, og ved at hjælpe Esther at give hendes Stads et bedre Udsende. Man kan sige mig, at en Vandbi har en Braad, og jeg vil ligesaa gjerne troe det, som jeg vil troe, at dette unge Truentimmer staaer i Ismaels eller hans Stammes Skyldbog.”

„Det kommer her ikke an paa, hvem jeg er beslagtet med, eller i hvis Skyldbog jeg staaer. Det er ikke Alles Sag at sørge for et fader- og moderløst Barn, hvis nærmeste Beslægtede ere Udskuddene af ærlige Folk. Nei — min kjære Lady, gaae, og Himlen være med Eder! det er bedre for mig, at jeg bliver her i Orkenen langt fra dem, der kjende min Skjændsel.”

„Nu, gamle Fæger,” sreg Paul, „det kalder jeg bog at vide, hvorfra Vinden blæser? I er bog en Mand, der kjender til Livet, og har vandret om i Verden og studeert Menneftenes Færd; Eder spørger jeg og overlader det ganske til Eders Forstand at sige mig, klart og tydelig at sige mig, om det ligger i Tingens Natur, at en Bisværmer flyver ud, naar Ungerne have naaet deres fulde Væxt; og naar Børn forlade deres Forældre, er det saa ikke ret og bil-

ligt, at de, der ikke have mindste Haar eller Hud af en Familie — — —

„Stille!“ afbrød Bildtfangeren ham, „Dector bliver urolig. Dael Hund! Frem med det! Hvad er der paa Jærde? Hvordan har Du det? er Du utilfreds?“

Den gamle ærbørdige Hund havde reist sig iveiret, og snusede mod den friske Landvind, der blæste over Steppen. Da han forstod sin Herres Ord, hylede han, fortrak Læbemusklerne, som han havde ifinde at true med Tandstumperne og sætte sig til Rodværg. Og saa den unge Hund, der hidtil havde udhvilet sig efter den raske Morgenjagt, gav Kjendetegn til, at noget Fremmed anstak Lusten, og at hans Snude lugtede det; derpaa lagde begge Dyrene sig igjen til Ro, som om de ved denne Mælding havde gjort deres Skyldighed.

Strax greb Bildtfangeren Tset ved Bidset og raabte saa høit, som om han ved sin Stemme tillige vilde anspore Dyret. „Her er ingen Tid til Ord. Ismael og hans Yngel ere neppe to Mile borte fra dette forbandede Sted.“

Over denne Mælding forglemte Middleton Ellen, og bestjæftigede sig under denne overhængende Fare alene med sin gjenfundne Brud. Vi behøve ikke at omtale, at Doctor Battius ikke behøvede mere end den første Opmuntring til Opbrud.

Hele den lille Hob vandrede nu ad den Bei, som Bildtfangeren angav, om Hjørnet af Klippen, og be-
gunstiget af Skumringen gik den nu saa hurtig som
muligt tværs over Steppen.

Kun Paul Høver blev som fastnaglet tilbage og
tænebe sig mørk og gnaven paa sin Bøsse. Først ef-
ter nogle Minutters Forløb bemærkede Ellen ham.
Hun havde bedækket sit Ansigt med begge sine Hæn-
der, da hun ilede bort, ligesom om hun vilde skjule
sin Smerte for sine egne Blik.

„Hvorfor flyer Du ikke?“ raabte den grædende
Pige, da hun bemærkede, at hun ikke var alene.

„Dertil er jeg ikke vant!“ var Svaret.

„Min Onkel er her strax. Du kan ikke vente
Medlidenhed af ham.“

„Heller ikke af hans Niece, mærker jeg. Lad ham
kun komme. Han kan ikke gjøre mere end fløve mit
Hoved.“

„Paul, Paul! er jeg Dig kjær, saa fly — —“

„Alene? Hvis jeg gjør det, vil jeg — —“

„Er dit Liv Dig kjær, saa fly!“

„Mit Liv er mig Intet, Du — Alt!“

„Paul!“

„Ellen!“

Hun udstrækkede begge Hænderne efter ham, og
brød ud i en endnu voldsommere Strøm af Taarer,
Steppen, 4 S.

end før. Bijægeren slyngebe den ene af sine kraftfulde Arme om hendes ranke Liv, rev hende bort med sig og ilede hurtigt over Sletten efter deres flygtende Venner.

Syttende Capitel.

Den lille Bæk, som forsergede Udvandrerens Familie med Vand og vædede Træerne og Buskene ved Foden af Klippen, udsprang nær ved denne fra et lille Krat af Bomulds træer og vilde Vinranker. Wildtfangeren rettede Flugten herhen, som det eneste Sted, hvor man under denne overhængende Fare kunde vente at blive skjult. Man forglemme ikke, at det var den gamle Mands Skarpsindighed, der, skærpet ved en lang Række af lignende Begivenheder, var bleven til et Slags Instinct i pludselige Farer, som førte ham ad denne Vej, da Klippen paa denne Maade kom til at staa mellem ham og den kommende Fiende. Begunstigede af denne Omstændighed, naaede de til rette Tid Krattet, og Paul Høver, der var den sidste i Toget, havde just skjult

sig selv og sin næsten aandelose Ellen under de sammenflyngede Grene, da Ismael paa den oven beskrevne Maade havde naaet Spidsen af Klippen, og et Dieblisk stod som En, der er alle sine Sandser berøvet, ved Synet af den Forstyrrelse, som man havde anrettet blandt hans Eiendomme; derpaa søgte han sine Børn, som bundne og kneblede af Bijægeren vare bragte ind under et lille Skurs Barketag. Havde Udvandrerens faaet Die paa de Flygtende, førend de havde skjult sig i Krattet, saa vilde et eneste Skud af hans lange Bøsse fra den Høide, hvor han stod, have naaet dem og hængt ham paa Ophavsmændene til hans Lidselser og Tab.

Wildtfangeren var den Første, der gav sin Mening tilkjende, og han var ogsaa Den, der langt overgik de Dvrige i Raad, Erfaring og Indsigt. Efterat han havde kastet sit Blik omkring paa dem, der omgave ham, og han havde overbeviist sig om, at Ingen — ikke heller Ellen — manglede, udbrød han:

„O Natur, Natur! Du har fuldbragt dit Værk!“
 Derpaa tilvinkede han den lykkelige Paul og med et bifaldende Smil tilføiede han: „Jeg tænkte nok, at det vilde være vanskeligt at stilles i Ubillie for Dem, der saa ofte have truffet hinanden i Solskin og i Storm, under Stjernehimlen og i Maanestien. Men vi ville ikke spille Tiden med Ord; nu gjælder det at handle

og at være virksom med sin Hånd. Om kort Tid vil en Deel af Ynglen sætte deres Næser i Bevægelse, for at søge vort Spor, og finde de os — og tvinge os til Modstand, saa maa Bøssen gjøre Udslaget, og det forbyde Himlen! Capitain, kan I ikke føre os til det Sted, hvor en Deel af Eders Mandskab ligger? Thi Landstrygerens kjæmpestærke Sønner ville snart være os i Hælene, eller ogsaa forstaaer jeg mig ikke paa Krigshaandværket."

"Vor Samlingsplads," svarede Middleton, "ere mange Mile herfra, ved Bredderne af Platte."

"Det var ilde, meget ilde! Thi hvis en Fægtning er uundgaaelig, saa er det godt, at begge Parter ere hinanden vorne. Hvad er her at gjøre, hvor Tiden er saa kort, og Hjælpen saa langt borte. Vilde I bisælbe det, som et graat Hoved og mange Aars Erfaring foreslaaer Eder, saa hør mig. Er der saa Nogen iblandt Eder, som kan udfinde en klogere Plan til Flugt, saa ville vi følge ham, og forglemme hvad jeg har sagt. Dette Kvat gaaer næsten en Mil i lige Strækning ud fra Klippen, og føret mod Vesten istedet for at føre mod de beboede Egne —"

"Det er nok, det er nok!" raabte Middleton, der var altfor utaalmodig, til at lade den betænkfulde og maaskee for Dieblicket altfor vidtløftige Gamle have

Tid til at ende sin omstændelige Beskrivelse. „Tiden er for kostbar, til at spille den med Ord. Væder os flye!”

Med en bifaldende Gebærde gjorde Bildtfangeren en Vending halvt til venstre og ledede Flet tværs over Stetten paa haard Grund, henimod den Side, der netop laae i modsat Retning af Ismaels Veir.

„Skæler den gamle Ismael blot med et halvt Die hen ad den Wei, vi have gaaet gjennem Krattet,” sagde Paul, i det han saae sig hurtigt tilbage efter den Aabning, som deres Svingning havde frembragt i de lavere Buske, „saa behøver han ingen videre Fingerspegning, for at komme os paa Spor. Men lad ham kun komme med alle sine Sønner! Jeg veed ret vel, at de, der sværme omkring, ikke ønske Noget saa meget, som at blande sit Blod og sin Slægt med ærligt Blod og ærlig Slægt; men hvis nogensinde en af hans Sønner bliver gift med — — —”

„Stille, Paul, stille!” sagde den rødmenende og tilslig forstrækkede unge Pige, og klynge sig op til ham, „Ederes Stemme kunde høres!”

Bijageren taug, skjøndt han endnu bestandigt, da de boiede omkring Bækken, kastede betydningsfulde Blik tilbage, der noksom tilkjendegav hans Sindelags blodkrævende Tilstand. Da Enhver stræbte efter at naae den haarde Grund saa hurtigt som muligt, forløb neppe

faa Minutter, førend Toget var steget op og atter ned
 ad en anden Forbølge, og for saavidt var sikret for at
 forfølges af Hæmaels Sønnen, at de vare ude af Sigte,
 og at hine maatte gaae efter et uvidt Spor. Jordbun-
 dens Egenkab kom her den gamle Anfører saa godt
 tilpas, at han nu kunde tage en ganske modsat Ret-
 ning, for at skuffe Forfølgerne, ligesom et Skib, der
 skjuler sig bag Damp og Taage, for at undgaae Fiens-
 dens Arvaagenhed. To Timers raske Marsch havde
 sat dem istand til at gaae i en Halvcirkel om Klippen
 og naae det tilsigtede Sted, der laae i en Retning,
 som var stik imod den, i hvilken det maatte formodes,
 at de havde taget Flugten. Denne af Wildtfangeren
 tagne Vending havde vist de Fleste ligesaa lidt bemær-
 ket, som Passagererne bemærkede et Skibs forandrede
 Cours midt paa Verdenshavet. Men den gamle, er-
 farne Fører benyttede enhver Krumning, enhver Op-
 høining eller Huulning i Jordbunden, med en Sikker-
 hed, der indgjød de Andre Tillid, da de nok saae, at
 han var en Anfører, der tilfulde kjendte Veien.
 Hans Hund, der af og til stod stille, for at see efter
 sin Herres Dine, var hele Veien gaaet foran ham, og
 havde, saa at sige, fuldkommen enig med ham, be-
 tegnet den Vej, som man skulde følge. Men just da
 denne To-Timers-Marsch var tilbagelagt, stodse de paa

eengang Dyret, lagde sig, snusede et Dieblif og begyndte derpaa at hyle høit og ynkeligt.

„Oho!“ raabte den Gamle, „oho, Anegt, kjender Du Stedet igjen? ja jeg med; det er et Sted, der vel er værdt at huske paa!“ Med disse Ord blev han staaende ved sin urolige Ledfager, til de Andre vare komne efter ham. Pegende hen med Fingeren vedblev han nu: „Der ligger et Krat, hvori vi kunne ligge sikkert saa længe til Træerne blive store paa den nøgne Mark; derhen vil ingen af Landstrygerens Børn følge os.“

„Rigtigt!“ raabte Middleton, der undersøgte Egnen med et Diekast, hvori en oprørende Grindring malte sig. „Det er det Sted, hvor Liget ligger!“

„Ja netop,“ svarede Skovmanden, „men vi maa se efter, om de have nedgravet det eller ikke. Hunden har vel fundet Sporet; men lader dog paa en Maade til at være usikker. Gaae derfor foran, Paul, mens jeg bliver tilbage, for at holde Hunden fra at hyle!“

„Jeg gaae foran?“ raabte Paul, og foer med Haanden i det tykke Haar, som en, der eftertænksom træder tilbage, førend han begynder et saa frygteligt Foretagende. „Hør, gamle Ven, i mine unge Dage har jeg uden at knurre staaet midt i Sværme, der havde mistet deres Dronning, og den Mand, der har saa meget Mod, vil i Sandhed ikke lade sig sige paa, at han

er bange for en af Ismaels levende Sønner; men med de Dodes Been vil jeg intet have at gjøre; dertil føler jeg høerten Kalb eller Lyft; jeg takker Eder for Eders Godhed og Eders Valg, som den Gemene i Kentucky Militien pleier at sige, naar man gjør ham til Corporal, men jeg betakker mig for Tjenesten."

Den gamle Mand, der sandt sig stuffet i sin Forventning, kastede nu sit Blik paa Middleton, der imidlertid havde været altfor beskæftiget med sin Inez, til at bemærke hans Forlegenhed; paa denne blev der dog raadet Bod fra en anden Kant, hvor man ikke efter alt hvad der var foregaaet, kunde vente en saadan Grad af Mod.

Doctor Battius havde under hele Flugten i en ikke ringe Grad gjort sig bemærket ved den store Tilfærdighed, som han lagde for Dagen. Hans Iver i denne Anledning havde virkelig været saa stor, at den havde seiret over hans sædvanlige fjære Tilbøieligheder. Den ærebe Naturforsker hørte vel til det Slags Forskere og Opdagere, der ere de allersletteste Rejseledsagere for den, der har Grund til at haste. Deres opmærksomme Dine, deres Jagttagelser og Undersøgelser forbigaae ingen Sten, ingen Busk, ingen Plante; Jorden kan rulle, Regnen kan pladske, Intet forstyrre dem i deres fjære Drømmerier. Men saaledes gik det ikke med denne vor Discipel af Vinné, saa længe som det store Spørgsmaal blev forhandlet for hans Forstands Domstol: om Land-

strygeren Ismaels stærke Yngel med Kette kunde hindre ham i fri og frant at gaae igjennem Steppen. Den meest afrettede Hund af den bedste Race, der har faaet Die paa sit Bildt, kan ikke forfølge det med et mere stadigt og fast Blik, end det, hvormed Doctoren fulgte den i en Halvcirkel afrundede Wei. Det var maaskee en Lykke for hans Mod, at han ikke var bleven underrettet om Bildtfangerens Krigslist, at omgaae Ismaels Bolig, og maaskee denne Uvidenhed var ham velgjørende, da han troede, at ethvert Skridt paa Steppen forlængede Afstanden saa meget fra den forhadte Klippe, og stjønt Hundehylet rev ham ud af hans Bildfarelse, og han til sin store Forstrækkelse saae, hvormeget han havde bedraget sig, var han dog den Mand, der var modig og villig nok til at trænge ind i Krattet, hvor han formodede at finde Liget af den dræbte Ufa. Maaskee Naturforskeren ved denne Leilighed sølte sig breven til at vise Mod, fordi en indre Selvsølelse gjorde ham den hemmelige Bedreidelse, at han havde vrist sig over al Maade uilsærdig ved Retiraden. Saa meget er imidlertid vist, at, hver stor den Fare end var i hans Dine, som man kunde berygte af en hurtig Forfølgelse, var han dog ved Bane og ved sine Kundsaber hævet over al Frygt for Liig.

„Forlanges der af Nogen en Tjeneste, hvortil der udfordres en fuldkommen Oversigt over Nervesystemet,”

sagde den videnskabelige Mand med en Mine, hvori der laae en lille Smule Praleri, „saa behøve I kun at give denne Nogen og hans Forstandsevrner en behørig Retning; thi her staaer en saadan Nogen, over hvis physiske Kræfter I have at befale.“

„Manden er vant til at tale i Billeder og Parabler,“ mumlede den eenfoldige Bildtfanger, „men det forekommer mig dog, som om der stedse ligger nogen Forstand i hans Virvar og Ord. Vel er det ligesaa vanskeligt at pille denne Forstand ud af hans Ord, som at finde tre Orne paa et og samme Træ. Klogskab udfordrer, at vi skjule os, min Ven, thi det var dog muligt, at Ismaels Sønner kom i Hælene paa os og havde opdaget vort Spor. Men, hvad I veed ligesaa godt som jeg, det er at befrygte, at dette Krat gjemmer et Slyn, der nok kunde forkrække et Qvindehjerter. Er I Mand for at skue den Døde i Ansigtet, eller skal jeg selv trænge ind og risquere at Hundene slaae an?“

„Om jeg er Mand derfor, ærværdige Skovmand! vort Bekjendtskab er nyt, ellers vilde Ederes Spørgsmaal indvikle os i Forklaring og hidtige Erklæringer. Om jeg er Mand for? om jeg er Mand? Jeg paaftaaer, at jeg er af Glasfen: mamalia, af Ordenen: primates af Genus: homo. Dette er mine physiske Attributter; hvad mine moralske Egenskaber angaaer, om dem maae

Efterverdenen domme, om dem sommer det sig mig at tie."

Physiks* (Medicamenter) kunne være gode for dem, der finde Fornøielse deri; efter min Mening ere de hverken velsmagende eller nyttige. Men Moralen derimod har endnu ikke gjort noget menneskeligt Væsen Skade, enten han saa levede i Skovene eller i Huse med Glasvinduer og rygende Kaminer. Det er blot hist og her nogle uforstaaelige Ord, der gjøre os uenige, min Ven, og jeg er af den Mening, at det ved en længere og friere Omgang vilde lykkes os at forstaae hinanden, og at blive enige i hvad der er Hovedpunktet i at bedømme Mennesker og Verdens Gang. Rolig, Hector, rolig! Hvad gjør Dig saa utaalmelig? er Du ikke vant til at lugte Menneskeblod?"

Doctoren stjænkede Vildtfangeren et velbilligt Smil, der dog var blandet med nogen Medlidenhed. Tillige benyttede han dennes Tiltale til Hunden, for at træde nogle Skridt tilbage fra det Sted, hvorfra hans ustandselige Mob havde bragt ham. Maaskee gjorde han ogsaa dette, for at kunne tale med mindre Brynstanstrengelse,

* At den gamle Læge her bruger Ordene: Physik og Moral i en anden Betydning, kan i Oversættelsen kun antydes. Man maa ikke forglemme at Doctor Wattius er Læge (a Physician) og det er denne Egenkab Vildtfangerens: Physiks peger paa.

med mindre Tab af Veir og med Frihed i Bevægelser og Holdning.

„Et Homo — et Menneske er upaatviblet et homo,“ sagde han og udstrakte Armen foran sig med en eftertrykkelig, beviisførende Gebærde. „Forsaavidt det udfører sine animalske Functioner, ere disse de forbindende Led i det Heles Harmoni, Orden, Regelmæssighed og Planmæssighed; men her ophører ogsaa Ligheden. Mennesket kan ved Uvidenhed synke ned til det sidste Trin, til Grændsepunktet af den Linie, der adskiller det fra Dyret, ligesom det ogsaa ved Videnskaberne kunne hæve sig til Forbindelse med den store Mand, og alle Manders Herre. Ja, jeg veed ikke, om det ikke, hvis det fik Tid og Leilighed, kunde gøre sig til Herre af al Viden, og derved blive det store bevægende Princip ligt.“

Den gamle Mand, der i en eftertænktsom Stilling lænede sig til sin Bøsse, svarede ham med den medfødt Kraft og Fasthed, der ganske forbunklede hans Modstanders anmassende Væsen, hvormed denne søgte at imponere:

„Hvad I der fremsfører er ikke mere og ikke mindre end den stolte Ryggeløshed, der hænger ved det dødelige Menneske. Sex og firfjindstyve Vintre og Sommerer har jeg beboet denne Jord, og har hele Tiden bemærket, at Træerne vore op og gaae ud; men

aldrig har jeg opdaget Grunden, hvorfor Solen om Sommeren stikker i Dinene, og hvorfor Kulden om Vinteren afriver Løvet. Ederes Biden er Daarskab i Hans Dine, der boer i Skyerne og med Brede seer ned paa sine Skabningers Stoltthed og Forsængelighed. Mange Timer har jeg tilbragt med at ligge i Skovenes Skygge eller paa Høiene paa den aabne Mark, og betragte Stjernerne paa det blaae Firmament, hvor jeg da har tænkt mig, at det høieste Væsen fra sin Throne alvorlig og høitidelig stuede ned paa Mennekkenes og Dyrenes underlige Færd, ligesom jeg selv tidt har betragtet en Myretue og seet de smaa Dyrs Frem- og Tilbageløben, der dog er langt mere regelmæssig og griber langt mere ind i Almagtens og den store Guds Plan, end vores elendige Omflakken. Bidskab! et sandt Legetoi! — Kan I, hvem det synes saa let at stige op til denne høieste Forstands Sæde — kan I forklare mig Begyndelsen og Enden! I især, der er Doctor, der lindrer Smerte og heldbreder Sygdomme, sig mig engang, hvad er Liv og hvad er Død? Siig mig, hvorfor Ornen lever saa længe, og hvorfor en Sommerfulgs Levetid er saa kort? Siig mig noget endnu simplere, sig mig, hvorfor min Hund i dette Dieblik er saa urolig, medens I, hvis hele Levetid er svunden hen iblandt Bøger, ikke sporer nogen Grund til Urolighed hos Eder?"

Doctoren, der et Dieblisk studsede ved den gamle Mands Værdighed og Tænkraft, trak Veiret dybt, om trent som en mat Kjemper, der slipper fri fra sin Modstanders Hænder, som tilsnørte hans Strube og truede med at qvæle ham; han benyttede denne gunstige Pause til at satte sig og svarede:

„Det er dens Instinct.“

„Men hvad er da Instinct?“

„Et lavere Trin af Forstand end Fornuften, en vis hemmelig Forbindelse mellem Tanker og Materier.“

„Og hvad kalder I Tanker?“

„Grede Fæger, det er en Raisonnements-Methode, som ganske tilintetgjør den indførte Brug af Definitioner; jeg kan forsikкре Eder, at den ikke bliver taalt i Skolerne.“

„Saa ere Ederes Skoler mere snue, end jeg havde tænkt, naar de bandlyse en Methode, der aabenbart afslører deres Forsængelighed,“ svarede Vildtfangeren og afbrød pludselig en Samtale, der begyndte at behage Naturforskeren meget. Han vendte sig til sin Hund, hvis Urolighed han søgte at stille, ved at kradsse den bag Dret. „Hector,“ tiltalede han den, „vær ingen Nar! Du bærer Dig jo ad som en ung, uoplært Ringest, og ikke som en fornuftig Hund! Betænk, at det er Erfaringen, der har gjort Dig til en god Medhjælper paa Jagten, og at Du ikke er vant til at løbe i de andre Hundes Spor, ligesom en Dreng i Colonierne træder i

sin Lærers Godspor, enten de ere rigtige eller gale. Derpaa vendte han sig atter til Doctoren og vedblev: „Ead det være godt, min Ven; da I dog forstaaer saa meget, saa spørger jeg Eder endnu engang: har I Hjerte til at trænge ind i Krattet og undersøge det, eller skal jeg selv?“

Nu paatog Doctoren sig igjen den forrige, modige Mine, og uden at svare et Ord skred han fremad og gjorde, som der blev forlangt. Hidindtil havde Bildtfangeren for saavidt holdt Hundene tilbage, at de lode sig noie med at hyle sagte, men dog vedholdende. Men da Doctoren begav sig paa Veien ind i Krattet, var det ikke længere muligt at tvinge den unge Hund, den løb i en Kreds om Krattet, snusede til Jorden, og vendte derpaa hylende og skrigende tilbage til den anden Hund. „Landstrygeren Ismael,” sagde den Gamle, „og hans Drenge maae have efterladt et stærkt Spor paa Jorden her.” Medens han talte, gav han tillige Agt paa sin Sporhunds første Bevægelse, for at kunne følge den angivne Retning. „Jeg vil dog haabe,” tilføiede han, „at den høilærde Doctor vil kunne erindre sig den Wei, jeg har sendt ham.“

Doctor Battius var nu forsvunden i Krattet; det varede allerede Bildtfangeren for længe, og i sin Utaalmodighed begyndte han at tænke sig alle Muligheder, da saae han Manden komme skridende baglængs ud af

Krattet med Ansigtet mod det Sted, som han nylig havde forladt, og hans Dine vare som ved et Trylleri ufravendt hæstede paa Noget. „Her er ikke Alting rigtigt!“ raabte den Gamle, slap sin Hector løs og gik hen til Doctoren. „Manden har jo et ganske forvildet Udseende. Lad see! hvad er der mødt Eder, min Ven? Har I fundet et nyt Blad til Eders Wiisdoms-Bog?“

„En Basilisk! en Basilisk!“ mumlede Doctoren. „Et Dyr af Ordenen Serpens. Jeg havde holdt dens Attributer for fabelagtige, men den mægtige Natur holder lige Skridt med den raskeste Phantasi!“

„Hvad er der nu? Hvad er der nu igjen? Slangerne paa Steppen ere usædelige Væsener, undtagen naar een en sjelden Gang bliver tirret og gjøres arrig, og da gjør den først Bevægelser med Halen, førend den bider. Gode Gud! hvad dog Frygten er for en ydmygende Ting! Her staaer nu En, der er vant til at kaste om sig med Drd, som en eensoldig Mand ikke kan efterligne; see ham! han har Knap saa meget Veir, som man behøver, for at faae en Tone ud af en Stillings-Fløite. Frisk Mod, Mand! Hvad er det for et Dyr? Kom ud med det!“

„Et Vidunder! et *lusus naturæ*! Et Uhyre, fremsbragt af den skjæmtende Natur, for at vise, hvorvidt dens Magt strækker sig! I mit hele Liv har jeg ikke

seet en saa vidt dreven Forvirring af dens Love, eller fundet et specimen, som i den Grad trodser alle Stjæl-
nemærker mellem Glasfer og genera. Lad mig tilbage-
kalde mig Billedet i min Erindring," tilfoiede han og
ravede efter sin Skrivetavle med saa skjælvende Hænder,
at de ikke kunde gjøre deres Skyldighed. „Lad mig
optegne det, saa længe jeg har Hoved dertil: Dine,
gjennemtrængende; Farve, broget, sammensat, dybt
furet — " „Hvad snakker nu Manden der om brogede
Farver og gjennemtrængende Dine! Skulde man ikke
troe, at han var gal?" afbrød den gnavne Bildtfanger
ham, noget fortrydelig over, at hans Ledsagere hele
Tiden igjennem ei havde tænkt paa at søge en sikker
Hvileplads. „Er der virkelig en Slange i Krattet, saa
viis mig den, og vil den Skabning ikke vige med det
Gode, saa maae vi stride med den om Pladsen."

„Der er den," sagde Doctoren og pegede med Fin-
geren hen paa en tyk Gruppe af Træer i Krattet, om-
trent halvhundrede Fod høire fra det Sted, hvor de
stod. Med fuldkommen Fatning og Sindsrolighed gab
Bildtfangeren sine Dine den forestrevne Retning, men
neppe havde han opdaget Gjenstanden, der bragte Na-
turforskerens Philosophi saa mægtigt ud af Egebøgten,
før han selv studsede, derpaa hurtigt lagde an med sin
Bøsse, men bragte den atter lige saa hurtigt igjen i
Hvile, som om en anden Tanke var opstaaet hos ham

og havde overbeviist ham om, at den første var urigtig. Hverken hiin instinctmæssige Bevægelse eller denne pludselige Betænkning var uden tilstrækkelig Grund. Thi ved den yderste Stribes af Krattet laae der en levende Klump, som ved sit sælsomme Udseende og ved den Billedhed, der var i dens Dine, nok kunde retfærdiggjøre Doctorens Skræk. Det vilde være vanskeligt at beskrive Farven og Skikkelsen af denne besynderlige Substant; kun i ganske almindelige Udtryk kunde man sige om den, at den var næsten af sphærisk Form, og gjengav alle Regnbuens Farver, men, uden at iagttage dette Meteors Orden, i bare sammenkastede Striber uden planmæssig Tegning og Harmoni. Hovedfarven var sort og flinnende høirod. Med begge Dele var der blandet forskjellige Schatteringer af Guult, Hvidt og Karmoisin; Alt var vildt og sælsomt blandet mellem hverandre. Hvis dette allene havde været Kjendetegnene, vilde det have kostet Umage at afgjøre, om det var et levende eller et livløst Væsen, thi det laae der ubevægeligt, som en Steen, medens to mørke, glindsende og rullende Dine, der med ængstelig Opmærksomhed bevogtede Bildtsfangerens og hans Ledsgers mindste Bevægelse, satte det udenfor al Tvivl, at der var Liv i denne Kugle.

„Eders Basilisk er en Spion, eller ogsaa maa jeg kun slet forstaae mig paa indianer Bemaling og indi-

anst Djævelskab!" mumlede den gamle Mand og stødte Bøssekolben ned mod Jorden; med ufravendte Bine stirrede han lige hen paa den frygtopvækkende Gjenstand, roligt og fattet støttende sig paa Løbet. „Den Halunk vil berove os Bine og Forstand, og bilde os ind, at Hovedet af en Rød ikke er meer eller mindre end en Steen, der ligger i Løbet; eller maaskee han endogsaa har djævelske Anslag isinde."

„Er da det Dyr noget Mennekeligt?" spurgte Doctoren. „Hører det til genus homo? jeg tænkte det hørte til en Slægt, der endnu ikke var bestre-
vet."

„Det er ligesaa godt et mennekeligt og dødeligt Væsen, som nogensinde en indianer Kriger har været det paa Steppen. Jeg har levet den Tid, da en Rød vilde have været en dumdriftig Bovehals, naar han i denne Stilling havde liget frem af sit Skjul paa en vis Jæger, som jeg kunde nævne, men som nu er for gammel og sit Livs Maal for nær, til at være noget andet end en ussel Vildtfanger. I alle Tilfælde vil det være godt, at vi indlade os i Samtale med denne Kobold, og vise ham, at han har at gøre med Mænd, der have Haar paa Hagen. „Gode Ven!" vedblev han i de talrige Dahcotah-Stammers Sprog, „kom frem af Dit Skjul; der er endnu paa Steppen Plads tilovers for en Kriger!"

Kuglens Dine begyndte at lyne endnu vilbere end forhen; thi Kuglemassen var, som Jægeren havde gjættet, intet mere og intet mindre end et Menneſtehoeved, med afraget Haar, ſom Krigerne i Veſten pleiede at bære — men Hovedet rørte ſig ikke af Stedet.

„J har ſeet feil,” ſagde Doctoren. „Det Dyr hører ikke engang til Claſſen mammalia, langt mindre til genus homo.”

„Saa høilærd en Herre J endogsaa er,” ſvarede Bildtfangeren og ſmiltte med inderlig Tilfredshed; „ſaa ſtor endogsaa den Videndſkab er, ſom J har pillet ud af Ederſ Bøger, ſaa kunne Ederſ Dine dog ikke adſkilte en Muus fra en Bildtkat. Kom her, min Hector — Hunden har rigtig nok kun lært det, der kan gavne ham i hans Sag; den ringeſte ABC Knækker i Colonierne vilde ſætte ham i Forlegenhed ved det ſimpleſte Spørgſmaal; men i en Sag ſom denne, ſkal J ikke kunne narre ham; han forſtaaer mere deraf end J. Og da J mener, at den Maſſe derhenne ikke er noget Menneſte, ſaa ſkal J ſee ham i Legemsſtørrelſe for Eder; men ſaa maa jeg ogsaa udbede mig, at en gammel uvidende Jæger, der aldrig har haft en ABC i Hænderne, maa have Tilløbſe til at ſige Eder, hvad han kalder Ederſ Videndſkab. Tænk ikke, at jeg vil bruge Magten og Fryde; nei, jeg vil kun ſtrømme Djaevlen frem af ſit Skjul.”

Nu undersøgte den Gamle betænkksom Krudet paa Panden af Bøssen, og gjorde ligesaa betænkksom de øvrige Haandgreb, for at vække Opmærksomhed og tilkjendegive skjendtlige Hensigter. Da han var overbevist om, at den Skjulte maatte ahne Alvor og Fare, rettede han Bevæhret paa ham og raabte med høj Stemme:

„Gode Ven, Fred eller Krig! I har Valget! — Alt bliver stille? — Nu vel saa er det dog intet Menneske, og den Lærde her ved Siden af mig har Ret; saa kan det heller ikke skade, at jeg skyder i en Hob tørt Løv!”

Med disse Ord lod han Bøsseløbet synke, til det kom i lige Retning med Hovedet, spændte Hanen, og vilde ikke have forseilet Maalet, hvis ikke i det samme Dieblif en stor, lang Indianer var sprunget ud af den Hob af Løv og Grene, som han havde sammendynget over sig, da han langt fra havde seet de fire Mænd komme hen imod Stedet. Han reiste sig op med det sædvanlige Udraab: Duagh!

Attende Capitel.

Den gamle Jæger, der ikke for Alvor vilde skyde, hævde atter Bøssen iveiret, og smilende veltilfreds over Virkningen af sit Forsøg, drog han den forbausede Doctors Blik fra den Vilde hen paa sig ved at tiltale ham.

„Ja, ja, de forbandede Kobolde blive hele Timer liggende, som sovende Slanger, og drømme om deres Djævelskab eller gruble over deres Trolddomskunster, indtil de see en aaben Fare for Dine; saa bære de sig ad som andre Mennesker. Men denne Spion har Kriger-Bemalning. Der kunde let være flere af hans Stamme i Nærheden. Lad os see at faae Sandheden ud af ham; en saadan fortrivlet Hob indianiske Krigere kunde let blive farligere for os, end Landstrygerens hele Familie.”

„Ja vel,” sagde Doctoren, som skaffede sin Forbauselse Lust ved et langt Mandedræt, der syntes at fylde hele hans Lunge. „Ja vel, Indianerne ere et farligt, fortrivlet species, en vild og voldsomt Race, en Yngel, der vanskelig lader sig henføre under de sædvanlige Glasfer og Definitioner. Tiltal ham derfor, men om jeg maa bede, saa lad Eders Tale, være Venskabets kraftige Ord.”

Smidlertid havde den gamle Mand omhyggeligt seet sig om til alle Sider, for at komme efter den høist vigtige Omstændighed, om den Fremmede blev understøttet af Andre i Nærheden. Nu gik han dristig hen imod ham, men dog med Tegn paa Fæd, det vil sige, med den flade, aabne Haand udstrakt imod ham. Indianeren gav heller ikke fra sin Side Tegn til Ufred. Han lod Jægeren nærme sig, uden at han forandrede sin værdige, uforfærdede Mine og Stilling. Maastee betænkte ogsaa den forsigtige Kriger, at det formedelst de forstjellige Vaaben var fordeelagtigt for ham, at den Anden kom nærmere. Da en Beskrivelse af hans Person tillige kan give et Begreb om hans hele Races udvortes Udseende, saa vilde vi et Dieblisk afbryde vor Fortælling, og paa vor overfladiske og ubestemte Maade gjøre et Udkast til denne Beskrivelse. Vilde en Alston eller Leslie blot et Dieblisk bortvende deres Blik fra Oldtidens Studium, for at betragte dette krænke og ydmygede Folkeslag! Begge vilde spare os — de langt ringere Kunstnere — den Umage at tegne en Skitse.

Den Indianer, om hvem her er Tale, var i alle Henseender en Kriger-Figur af fortrinlig Størrelse Bygning og den fuldkomneste Regelmæssighed. Da han havde afkastet sin Bedækning, der bestod af brogede Blade, stod han der i sin Haandterings hele Værdighed, ja

vi kunne næsten sige, i dens hele Frygtelighed. Grundtrækkene i hans Ansigt vare ædle og mindede om de romerske; kun Bitrækkene vare afvigende fra disse og nærmede sig til de velbekjendte Tegn paa asiatiske Herkomst. Den naturlige Hudfarve var allerede i og for sig stikket til at forhøje det kraftige, krigeriske Udtryk; men den fik en ny Tilvæxt af Blidhed og Frygtelighed ved Kriger-Bemalingen. Men, som om han forsmåede at betjene sig af sit Folkeslags sædvanlige Kunstgreb, bar han ikke de sælsomme Rædselstegn, hvormed Skovens Sønner, — ligesom de mere dannede Hætte med Rnebelbarter — ere vant til at tilkjendegive deres Mod, han lod sig nøie med en bred, dyb, sort, beskyggende Stribe, der med tilstrækkelig Effect stak af mod Glandsen af hans naturlige, sorte-brune Farve. Hans Hovedhaar var som sædvanligt afraget, undtagen en lille Duff i Midten, og denne stribe, kraftige Haarbust syntes at ville trodse den Fiende, der vilde gribe efter den. De Prydelser, der i Fredstid hang i hans Øren, vare borttagne, da de ikke passede til hans nuværende Bestilling. Skjøndt Esteraaret var rykket temmelig langt frem, var han næsten nogen; over den øverste Deel af hans Legeme var der blot kastet et let, fiint tilberedt Hjorteskind — der var prydet med grove Tegninger af hans kjække og driftige Krigsbedrifter, og hang slødesløst om ham,

mere for et Syns og for Pragts Skyld, end fordi han qvindagtig behøvede den til Bedækning og Varme. Hans Beenklæder vare af stinnende Skarlagen; og det var paa hans hele Person det eneste Beviis paa, at han havde havt Samqvem med de Handlende blandt de blege Ansigter. Men, som om han dog i eet Punkt vilde give efter for den indre Tilbøielighed til qvindelig Forsængelighed, var denne hans Lænders Bedækning, fra Knæet af ned til Moccasinerne, omgivet med Haar af afragede Mennekehoveder, ligesom med Fryndser. Med den ene Haand støttede han sig let paa en kort Bue af Valnoddetræ, og i den anden Haand holdt han det kunstigt udarbejdede Greb af et langt Asketræs Spyd. Paa Ryggen hang et Røgger af Kuguar-Hud *, med Dyrets nedhængende Hale til characteristisk Prydelse, og et Skjold af Skind, der var zirligt sammensøiet, og som et Slags Vaabenskjold fremstille hans Krigsbedrifter. Han bar det i en Rem, der var gjort af Sener.

Da Bildtsangeren nærmede sig ham, blev han staaende lige op og ned i den eengang antagne Stil-
ling, og han lod sig ligesaa lidt mærke med den Hensigt, at udforske, hvad man havde for med ham, som med det hemmelige Ønske, selv at undgaae en Prøvelse. Kun hans Dine, der vare sortere og dog

* Kuguar, (Cuguar, Buffon) den amerikanste Løve, brasilianske Kat.

klarere end den unge Hjorts, vare i en idelig Uro og Bevægelse, og de løb uophørligt afvejlende fra den Ene til den Anden.

„Er min Broder langt fra sin By?“ spurgte den gamle Mand i Pawneernes Sprog; thi nu havde han nøie bemærket Bemalningen og de andre smaa Kjendestegn, hvoraf et saa øvet Øie, som hans, strax opdagede, til hvilken Stamme enhver Kriger hørte, som han kunde møde i de amerikanske Ørkener; han erfarede det med samme Hurtighed og paa samme hemmelighedsfulde Maade, paa hvilken en Sømand opdager, til hvad Land et endnu fjernt Skib hører.

„Til Lang-Knivens Byer er der endnu længer,“ var det lakoniske Svar.

„Hvorfor begiver en Pawné-Coup sig saa langt bort fra Munningen af sit Hjemts Flod til en saa øde Egn, uden at have en Hest med til Reisen?“

„Kunne de Blege-Ansigters Qvinder og Børn leve, naar de ikke opjage en Bøffel? Hungeren har indfundet sig i min Hytte.“

„Min Broder er endnu meget ung, til at være Huusfader,“ sagde Jægeren, uden at vende Øinene fra den unge Kriger; „men saa meget seer man paa min Broder, at han er brav, og at mangen Høvding har tilbudt ham sine Døttre til Koner. Men hvorhen havde vel min Broder ifinde at gaae,“ tilføiede den

Gamle med et Blik paa den Fjer, der bevægebe sig i Indianerens Haand ved Siden af Buen, „siden han har taget en saa let besjeret Piiil med til Boffelhagt? Vilde Pawneerne maaſkee gjerne have, at de Saar, ſom de give Bildtet, ikke ſkulde gjøre andet end forgifte og brænde?“

„Denne Piiil har jeg tiltænkt en Siour. Der er vel ingen at ſee, men der kunde dog let lure En i Krattet.“

„I Sandhed, den Mand er et levende Beviis paa, at hans Tale er ſand,“ mumlede Bildtfangeren paa Engelſk; „han er tillige en modig og beſtemt Knegt; men altfor ung, til at være en Høvding af ſynderlig Bigtighed. Jeg tænker, det er det klogeſte at behandle ham godt. Een Arm mere eller mindre, ſom ſlog ſig til det ene eller til det andet Parti, kunde let gjøre Udſlaget, hvis vi ſkulde træffe ſammen med Ismael og hans Sønner. Min Broder ſeer, at mine Børn ere trætte,“ vedblev nu den Gamle i den indianſke Dialect og viiſte med Haanden paa de Dvrige, der imidlertid vare komne nærmere. „Vi ville gjerne leire os og ſpiſe os mæt. Kalder min Broder denne Jord ſin egen?“

„Vandrerne fra det Folk ved Big-River fortælle, at Eders Nation har kjøbt de Sortebrune hiinſides Salt-

soen, og at Stepperne nu er det Land og den Grund, hvor Lang = Knivene holde Tagt."

"Det har sin Rigtighed, som jeg hører af Jægerne og Bildtsangerne ved Platte; kun med den Forskjel, at mit Folk har sluttet Handel med Frankerne og ikke med de Mænd, der høre til Mexico."

"Og strøise ikke Krigere langs med Long = River, for at erfare, om de ikke ere blevene bedragne ved Handelen?"

"Jeg frygter ogsaa for, at dette tildeels er sandt. Det vil ikke vare lange, saa følger en skjændig Bande dem i Hælene, for at hugge og fælde Træerne og odelægge den skønne Skov, der saa stor og rig strækker sig langs med den vestlige Bred af Mississipp. Lige fra Havets Bred og til Rocky = Mountains bliver da Landet en befolklet Ørken; befolket, siger jeg, af Afstum og Udsud af Menneskeslægten, berøvet alle Naturgaver og al den Elskværdighed, hvormed Staberens Haand prydede den."

"Og hvor vare Pawné = Coupernes Hovdinger, da denne Handel blev afsluttet?" spurgte hurtigt og rast den unge Indianer, og et stivt og stolt Blik stød frem af hans sorte Dine. "Bliver en Nation solgt og kjøbt som en Bæverhud?"

"Du har Ret, Du har Ret. Ja, hvor var den-

gang Trost og Rebelighed? Men Magt gaar for Ret, Magt bliver til Ret, siger Verdens Mordlove; og hvad den Stærke og Mægtige gjør, det maa nu engang den Svage kalde Retfærdighed. Blev Wahcondas Lov ligesaa agtet, Pawnee, som Lang-Knivenes Love, saa vilde I have en ligesaa grundet Ret til Steppen, som den mægtigste Høvding i Colonierne til det Huus, under hvis Tag han boer."

"Den Reisendes Forstand er vis," sagde den unge Indfødt, og berørte eftertrykkeligt med Fingeren den gamle Bildtsangers haarde, runke Haand. "Er hans Hjerte af det Slags, at det taler anderledes end hans Mund?"

"Den vise Wahconda har Øren; men lukker dem for en Løgn. See mit hvide Hoved, der, som en sneedækt Fyr, hvert Dieblis venter at sælges. Hvorledes kunde jeg ønske at se den store Mand Ansigt til Ansigt, naar jeg maatte frygte for, at han vilde see paa mig med Brede?"

Pawneen stød sit Skjold paa Skulderen, lagde Haanden paa sit Bryst og bøiede sit Hoved til Tegn paa Grefrygt for Jægerens hvide Haar; og fra dette Dieblis af viiste han ikke saa megen Mistroe og Stoltshed. Dog blev der endnu steds et Skin tilbage af Mistænksomhed og Ugtpaagivenhed, vel formildet og undertrykt, men dog ei ganske tilfidesat. Efter at disse

temmelig tvetydige Tegn paa Venstreb havde fundet Sted mellem Krigeren og den gamle erfarne Jæger, vendte denne tilbage til Paul, for at tage Forholdsregler og træffe Anstalter til deres Ophold, og anviiste ham, hvad der var at gjøre. Paul og Middleton hjalp Inez og Ellen ned fra deres Sæder, og de forbleve under begge disse Mænds Beskyttelse. Fra nu af talede den gamle Bildtsfanger afverlende Landets Sprog med Indianeren, og Engelsk, naar Doctoren eller Paul kom til og blandede sig i begge Hovedpersonernes Samtale. Imellem Krigeren og Bildtsfangeren opstod en fin, kunstig anlagt Beddekamp, om hvem der vel først kunde komme efter den Andens Hensigter, uden at røbe sine egne, eller uden at lade sig mærke med, at han vilde udforske den Anden. I denne Beddekamp, hvori Snildheden, Betænksomheden og Forsigtigheden omtrent var lige stor paa begge Sider, kan man let tænke sig at Ingen af Begge naaede Maalet. I sine Spørgsmaal lagde Bildtsfangeren saa megen Genfærdighed og tilsyneladende Eiegenlybighed for Dagen som muligt; han spurgte om Coup=Stammens Tilstand, om dens Høst, om hvorledes det stod sig med dens Vinterforraad, og om dens Forbindelse med tilgrændsende Krigerstammer; men han kunde ikke udlokke et eneste Svar, som kunde give ham Oplysning om, hvorfor denne enkelte Kriger reiste og hvorfor han havde bortfjernet sig saa langt

fra sit Folk. Den Anden derimod syntes at lægge meer Værdighed i sine Spørgsmaal end egentlig Nysgjerrighed, men de vare i Grunden ligesaa fiint anlagte. Han spurgte om Pelshandelens Tilstand, talede om, hvad Held eller Uheld de hvide Jægere havde haft, som han selv havde mødt, eller om hvem han havde hørt tale; han omtalede ogsaa den forventede Marsch, som hans Store-Faders Nation — saaledes kaldte han yderst forsigtigt de forenede Stater — var i Begreb med at gjøre i hans Stammes Jagtegne. Af den forunderlige Blanding af Deeltagelse, Foragt og Uvillie, som af og til fremstinnede trods den unge Krigers Tilbageholdenhed, kunde man dog see, at han mere af blot Nygte end af egentligt Samqvem med det, var bekjendt med det fremmede Folk, der imod de Indsødtes Villie vilde sætte sig i Besiddelse af Landet. Dette personlige Ubekjendtskab med de Hvide, røbede han især ved den Maaade, hvorpaa han betragtede den quindelige Deel af den Hob, der stod lige over for ham, og ved de korte, men kraftige Udtryk, som da faldt ham af Munden.

Smedens han talede med den gamle Jæger, lod han sine glindsende Nive falde paa den skønne Inez's aandrige og dog næsten barnlige Træk, som om han bestuede en elskværdig, men aandig Gjenstand. Saa meget var afgjort, at det var første Gang han havde

seet et af de unge Fruentimmer, som hans Fædres Stamme saa ofte omtalede og som bleve beskrevne som Bæsnere, der til Fuldkommenhed besad Alt, hvad en ung, uersfaren Bild kunde tænke sig yndigt. Paa Ellen henvendte han ikke saa megen Opmærksomhed, men skjøndt den var mindre synlig, laae der dog i hans Krigerste, men tillige tugtige Dine noget af det Offer, som enhver Mand pleier at yde Qvinderne, og som udtrykkes ved de flygtige Blik, som han af og til kastede paa hendes modnere og maaskee mere livlige Skjønhed. Alligevel vidste han af naturlig Belevenhed saaledes at betvinge sin Beundring for Begge, og saaledes at lade den smelte sammen med sin Krigerstolthed, at hans indre Følelse blev ubemærket af Alle, undtagen af den gamle Bildtsfanger, der var altfor bekendt med Indiansernes Skikke, til at han ikke skulde have opfattet Ynglingens Character ganske rigtig, eller til at han skulde lade det mindste Træk eller den mindste Bevægelse, som han gjorde, gaae ubemærket forbi. Ellen, der imidlertid ikke ahnede noget af alt dette, puslede venligt om den svage og mindre characterfaste Snez, og yttrede i sin frimodige Udsærd afværlende Følelser af Glæde og af Anger, der opstod hos hende, alt efter som hendes virksomme Tanker bestjæftige sig med det vigtige Skridt, som hun havde gjort, med de i hendes Barm stridende Forhaabninger og Betsymringer, og med en ube-

stemthed, der maaskee er hendes Kjon egen eller var en Følge af hendes Stilling.

Saaledes gik det ikke Paul. Med den Følelse, at have opnaaet begge de Duster, der laae ham saa nær paa Hjerte — nemlig Ellens Besiddelse og Seier over Ismaels Søner, der stode ham iveien — drev han Dieblikkets Forretninger med den største Iver, det vil sige, med den samme Koldblodighed, hvormed en Elsker fører sin fjære Brud tilbage fra den Vrighedsperson, der har fuldbyrdet Egteløbet og bringer hende, der gjerne følger ham, til sin sikke Bolig. Han havde paa Udvandrer-Familiens hele besværlige Marsch hemmelig været i Nærheden af hende, bestandig omsvævet hende, havde holdt sig skjult om Dagen og, som vi have seet, bemærket og benyttet enhver Leilighed til at underholde sig med den Elskede, indtil endelig Lykken og hans Mod havde ført hende i hans Arme netop i det Dieblif, da han begyndte at fortrivle. Hvad vare nu i hans Dine Reisens Farer, Længde og Besværligheder! Alt, hvad der endnu forestod, syntes blot en Leg for hans modige Phantasi og bestemte Character. Saaledes tænkte han, saaledes følte han; og han yttrede begge Dele i sit Udbrud. Med Huen paa tre Haar og sløitende en Sang, krøb han om i Krattet, for at søge en beqvem Plads for begge Pigerne, og af og til faldt hans Blik paa hans

kjære Ellens lette og runde Skabning, og med Dine fulgte han hendes Gang og Bevægelser.

Den gamle Jæger fortsatte Samtalen med Indianeren, thi, skøndt han stundom maatte afbryde den, for at give de Andre Anviisninger om, hvorledes de skulde gaae tilværks, var det ham dog magtpaaliggende at den ikke skulde gaae istaa, og derfor betjente han sig ogsaa, som sagt, afværende af Landets Sprog og af Engelsk.

„Altsaa,” sagde han, „har Pawneernes Loup-Stamme begravet Stridsøxen med sine Kaboer, Konzaerne? altsaa ere Louperne og de Indfarvede Røde igjen blevene Benner? — Doctor, (paa Engelsk) det er en Stamme, som jeg er vis paa I ofte har fundet i Eders Bøger, og om hvilken der bliver fortalt saa meget Løgnagtigt og Usandt af de simple Folk i Colonierne. Der var for Exempel et velf(?) Folk, som har boet her et Sted paa Stepperne, og som skal være kommet langt tidligere hertil, end det urolige Hoved, der først bragte de Christne til dette uopdagede Land, for at berøve Hedningerne deres retmæssige Eiendom, endnu drømte om, at det Land, hvori Solen gaaer ned, var ligesaa stort, som det, hvori den staaer op. Og man fortæller tillige, hvorledes de lærte at kjende de Hvide, og antog de Hvides Sæder og Sprog, og tusinde saadanne Daarstaber og Narrestreger.”

„Ja vel har jeg hørt om dem,” tog Doctoren Ordet, og tabte ud af Munden et Stykke Bøffelsfeg, som han just var animalst bestjæftiget med at analysere ved Tygning. „Jeg maatte være en grov Ignorant, hvis jeg ikke ofte havde glædet mig ved at studere en saa kostelig Theori, en Theori, der paa en saa triumpherende Maade opstiller to Positioner, det vil sige to Sætninger, som jeg selv saa mange tusinde Gange, selv uden det levende Vidnesbyrd til Gunst for samme, har erkjendt, angivet og paaftaaet uigjendriveligt; nemlig: at Fastlandet af Amerika kan gjøre Fordring paa en langt tidligere Culture end den, der skriver sig fra Columbus's Tid; og: at Beboernes Hudfarve er en Folge af Levemaaden og Climatet; men ingentunde en Urindretning af Naturen. Føi mig i, ærede Fæder, at forelægge den indianiske Gentleman det Spørgsmaal; han er selv af rødlig Farve, og det kunde nok træffe sig, at hans Mening kunde bidrage til at afgjøre Stridsspørgsmaalet og forene begge Partier.”

„Tænker I maaskee, Doctor, at en Pawnee er bevandret i Bøger og troer paa trykte Bøgne, som I Skraalere i Stæderne?” svarede den gamle Mand med Tegn paa Ringeagt. „Jeg vil dog spørge ham. Muligt er det, at det Spørgsmaal tiltaler Mandens Hørmor og morer ham; muligt er det ogsaa, at han be-

svarer det paa en Maade, der stemmer overeens med hans naturlige Landskabs og altsaa fortjener Ugtelse, skjøndt I vil forkaſte den med Foragt. — (paa Indianſt) Hvad tænker min Broder om Følgende? Alle de, ſom han her ſeer, have en hvid Hud; Pawne-Krigerens Hud er rød; tænker Broder, at Menneſkets Hud forandrer ſig med Aarstiderne og at Sønnens Hud kan have en anden Farve end Faderens?"

Den unge Kriger betragtede Spørgeren et Die-blik med et ſtiot og trodsigt Blik; derpaa hævede han ſin Finger mod det Høie, og ſvarede med Bærdighed og en ſtolt Bevægelse:

„Bahconda ſender Regnen fra Skyerne; naar han taler, ryſter hans Stemme Høiene; den Ild, der ſoier Træerne, er Breben, der ſpruder af hans Vine; men Bahconda har ſkabt ſine Børn med Omhyggelighed og Eſtertanke. Hvad han eengang har gjort, forandrers han aldrig.“

Lægeren overſatte dette for den ſig undrende Doctor, og tilføiede: „Saaledeſ er Naturens Gang. Pawneerne er et viift og ſtort Folk, og jeg tør nok give Eder mit Ord for, at de i ſunde og fornuſtige Sager ere velerfarne.“ — (atter paa Indianſt) „Lægere og Bildtfangere tale om en ſtor Kriger af din Stamme.“

„Min Stamme bestaaer ikke af bare Qvinder. En tapper Mand i en By er ikke noget Usædvanligt.”

„Godt; men man taler mæst om en Hovding, hvis Ry strækker sig videre end den simple Mands. Det forstum mægtige, men nu sunkne Folk, Delawaverne paa Hiene, kunde han have ydet Hjælp.”

„En saadan Kriger maatte være bekjendt af Navn.”

„De kalde ham Haard-Hjerte, formedelst hans faste Bestemthed, og de kalde ham saaledes med Rette, hvis Alt, hvad jeg har hørt om hans Bedrifter, er sandt.”

Her skød den Fremmede et Blik, der syntes at trænge ind til den gamle Jægers ærlige Glæde, og tilige spurgte han:

„Har det Blege-Ansigt seet min Stammes Hovding?”

„Udbrig. Det er ikke nu med mig, saadan som for fyrgetyve Aar siden, da Krig og Blodsudgydelse var min Sag, mit Kald og min Gave!”

Et høit Udraab af den ellers saa glade Paul afbrød her Samtalen. I det samme Dieblis traadte han frem, og trak efter sig en indianer Krigsganger ud af en Deel af Krattet.

„Her er en Hest,” sagde han, „for en Røds ud-

spilede Been." I det samme slog han et Knald med Tungen, for at lade Dyret vise sig muntre, og han vedblev: "I hele Kentucky kan ingen Chef rose sig af en saa speilglat, velbygget Hest. Desuden en spansk Sadel, som ingen mexicansk Grande behøvede at flamme sig ved; see om ikke Manken og Halen ere flettede og belagte med smaae Sølvflugler, som om Ellen selv havde smykket sit skjonne, glatte Haar til Fest og munter Dands! Gamle Skovmand, er det ikke en prægtig Traver, alt for prægtig til at æde af en Bildmands Krybbe?"

"Prægtig, Dreng, prægtig. Couperne ere bekendte og berømte for deres Heste. Man seer ikke sjelden en Kriger fra Stepperne bedre bereden, end et Congressmedlem i Colonierne. Men jeg maa tilstaae, at denne Hest fortjener at bære en Hovding og ingen Anden. Sadeln har vistnok, som I ganske rigtigt bemærker, tilhørt en stor spandst Krigshovedsmand, der har mistet den og tillige sit Liv i et Slag, som Indianerne i de sydlige Provindser ofte levere. Jeg tvivler ikke noget Dieblisk paa, at denne unge Mand her er en Søn af en Hovding, maaskee en Søn af den mægtige Haard-Hjerte selv."

Medens Samtalen med Indianeren saaledes blev afbrudt, havde den unge Paveer hverken tilkjendegivet nogen Utaalmodighed eller Misfornøielse, kun da han sandt, at hans Dyr længe nok havde været Gjenstand for de

res Samtale, fratog han ganske koldblodig Paul Høder Tøilen, som En, der er vant til at sætte sin Vilje igjennem uden Modsigelse, slog den over Hestens Hals, og sprang op paa dens Ryg med en Kunstberiders Behændighed. Man kan ikke tænke sig noget Skjønnere, Bestemtere, Fuldkomnere, end den Maade, hvorpaa de Vilde sidde til Hest. Den stærkt belagte, svære Sadel tjente aabenbart mere til Pragt end til Nytte, og hindrede snarere Raarets Bevægelser, end den heri var behjælpelig; thi det kunde man strax see, at Rytteren forsmaaede den qvindagtige Opfindelse af Stigboiler. Hesten, som i samme Dieblis begyndte at springe og courbettere, var ligesom dens Herre vild og naturlig i alle Bevægelser. Efter al Sandsynlighed rullede der arabisk Blod i Hestens Aarer, naar man nemlig fulgte høit nok dens Stammetræ, der let kunde bestaae af mexicanske Hopper, spanske og mauriske Stridshingster. Rytteren, som havde faaet den fra Mellemamerika, syntes tillige at have faaet Gratie og den Kunst at regjere den, der, i Forbindelse med hans Figur og hele Holdning, lod til at have gjort ham til den modigste og maaskee behændigste Rytter i hele Verden.

Skjøndt altsaa Pavneeren paa den beskrevne Maade var ivrigt beskæftiget med sit Dyr, røbede han dog ikke det Ønske at begive sig hastigt bort. Nu da han

var i en bequemmere Stilling, og maaskee ogsaa følte sig uafhængigere og besad et sikkert Middel til at bortfjerne sig efter Godtbefindende, red han op og ned og betragtede hver Enkelt af de Tilstedeværende langt mere utvøgent end før. Hver Gang han havde naaet det Maal, han havde afftukket sig, tænkte Bildtfangeren ikke andet, end at han vilde passe sit Snit og jage derfra; men han vendte bestandigt Hesten om og red det samme Stykke tilbage, snart med samme Hurtighed, som en flyvende Antilop, snart i maadeligt Skridt og med større Værdighed i Bevægelser og Miner.

Den gamle Mand søgte atter at knytte Samtalens Traad, da han var begjærlig efter at underrette sig om flere Ting, som kunde staae i Forbindelse med hans egne Planer for Fremtiden. Derfor tilkjendegav han ved en udtrykksfuld Gebærde dette sit Ønske og sit vedvarende fredelige Sindelag. Denne dobbelte Uttring undgik ingeniunde Indianerens gennemtrængende Die; men der forløb dog nogen Tid inden han lod til at have overvøiet eller afgjort hos sig selv, om det var klogt, atter at vove sig ganske nær hen til en Gruppe, der var ham saa overlegen i Magtmidler, og folgelig var istand til, saasnart den vilde, at byde over hans Liv, eller i det mindste over hans Frihed. Men, da han efter nogen Tids Forløb besluttede sig til at nær=

me sig de Andre, stete det med en besynderlig Blans-
ding af Trods og Mistro.

„Der er en lang Vei herfra og til Coupernes By,”
sagde han, og udstrakte med Willie sin Arm mod en
Egn, der laae i en ganske modsat Retning mod den,
hvori Skovmanden vel vidste hans Stammes Bolig
var. „Og Veien derhen har mange Krumninger. Hvad
siger Lang-Kniven dertil, og hvorfor ønsker han at
vide dette?”

„Ja vist, Krumninger nok, naar vi ville gaae
derhen i den Retning,” mumlede den gamle Bildtsan-
ger paa Engelsk. „Men den snoer sig dog ikke halv
saameget, som en Indianers Forslagenhed.” — Derpaa
paa Indianisk — „Siig mig, min Broder, om Pavneernes
Høvding gjerne seer fremmede Ansigter i deres Boliger?”

Den unge Kriger bøiede sig med Anstand, men kun lidt
over Sabelknappen, og viiste derved, at han selv var
en Høvding. Han svarede med Alvor og Værdighed:

„Har nogensinde mit Folk forglemmt at give den
Fremmede Spise?”

„Hvis jeg fører mine Døttre til Coupernes Dør,
ville da Qvinderne tage dem ved Haanden? ville Kri-
gerne ryge med mine unge Mænd?”

„De Blege-Ansigters Land ligger bag ved dem.
Hvorfor ville de reise saa langt mod Solens Nedgang;
have de tabt deres Vei; eller ere disse den hvide Kri-

gers Qvinder, om hvem jeg hørte, at de vade gjen-
nem det mørke Vands Strøm?"

"Ingen af Delene. De Hvide, som vade gjen-
nem Missouri, ere min Store-Faders Krigere, som ere
udsendte i Grinde. Vi ere fredelige Vandrerere. De
Hvide ere de Rødes Naboer og ønske at være Venner
med dem. Have ikke Couperne Samkvem med Oma-
haberne, naar Tomahavken er hængt paa Stilleveien
mellem begge Folkeslag."

"Omahaberne ere Couperne velkomne."

"Og Yanktonerne og de solbrændte Tetonere, som
boe ved Boiningen af Strommen „med det mørke Vand",
komme de ikke ogsaa i Coupernes Leir og ryge med
dem?"

"Tetonerne ere et løgnagtigt Folk!" raabte den
Anden. "De have ikke Mod til at lukke deres Dine
om Natten. Nei, de sove ved Solskin. See her,"
vedblev han og viiste med Triumph paa sine Beenklæ-
ders Biter, „see her, der er saa mange Scalperin-
ger af dem, at Pavneerne træde paa dem! Lad Siourterne
leve paa Sneedynger som Fæ; Stepperne og Bøfkerne
ere for Mænd!"

"Ha, Hemmeligheden er kommen for Dagen!"
sagde Bildtfangeren paa Engelsk til Middleton, der op-
mærksomt gav Agt paa Alt, hvad der foregik, fordi
det nær angik ham selv. Denne unge, anseelige In-

dianer lurer paa Siouxerne og deres Bevægelser, det kan I see paa hans beffjerede Piil og paa hans krigsgerste Bemalning, ja endog paa hans Dine, thi en Rød fornægter ikke sin Natur, enten han er i Krig eller i Fred. — Stille, Hector, rolig! har Du endnu ikke lugtet nogen Paveer? — Rolig, Lille! Rusk!" — (paa Indianst) „Min Broder har Ret. Siouxerne ere Dybe og Skjelmer. Det sige Mænd af alle Farver og fra alle Egne om dem, og de sige sandt. Men Folkeslagene fra Solens Dpgang ere ikke Siouxere, og ønske at komme til Loupernes Hytter."

„Min Broders Hoved er blist," sagde Paveen og kastede et Blik paa Bildtsfangeren, der var saa udtryksfuldt og talende, saa fuldt af Mistro, Klogskab og Stolthed, som han kun kunde gjøre det, og derpaa taledede han videre og pegede hen mod den østlige Horizont: „Min Broders Dine have seet Meget. Kan han sige mig, hvad han seer hist? Er det en Bøffel?"

„Det ligner mere en Sky, der hæver sig paa Randen af Heden, og hvis Kant bliver beffjennet af Solen. Det er en Røg —"

„Det er en Jordhøi, og paa Spidsen af den ligge de Blege-Ansigters Hytter. Min Broder kan lade sine Qvinder vasse deres Fodder med Folk af samme Farve."

„Paveen maa have gode Dine, naar han i en saadan Afstand kan see en hvid Hud."

Indianeren vendte sig langsomt om til den Gamle, og efter en kort Pause spurgte han:

„Kan min Broder jage?“

„Åk, med Jægeren er det forbi; jeg er nu kun en ussel Wildtfanger.“

„Naar Bøflerne bedække Gletten, kan min Broder da see dem?“

„Ja vel, vel kan jeg det. Det er meget lettere at see en fremstyrrende Bøffel end at fange den.“

„Og naar Fugle trække til de varme Egne, og Skyerne blive sorte af deres Fjer, kan han da see hver enkelt?“

„Ja, det kan ikke være svært at opdage en Wildband eller en Wildgaas iblandt de Millioner, der formørke Himlen.“

„Naar Sneen falder og bedække Lang=Knivenes Boliger, kan den Fremmede da see Sneeflokkerne flyve?“

„Mine gamle Dine ere ikke mere de bedste,“ svarede Wildtfangeren noget stødt, „men der var en Tib, Pavneer, da jeg bar et Navn formedelst mit skarpe Syn.“ (Falkøie).

„De Røde see Lang=Knivene ligesaa let, som den Fremmede seer Bøflerne og de borttrækkende Fugleskyer, og de faldne Sneeflokker. I, Krigere, I tænke, at Livets Herre har skabt hele Verden hvid; men I feiler.

J er bleg, og hvad J seer hvidt, det er Eders blege Ansigter. Nei, en Paveer er ikke blind, og har kun et eneste Blik nødig, for at finde Eders Folk."

Her afbrød Krigeren pludselig og boiede sit Hoved til Siden i en Stilling, som om han dybt eftertænkte Noget. Derpaa vendte han sin Hest, og red hen til den nærmeste Udgang af Krattet. Med Rydgen mod de Andre skuede han betydningsfuldt ud over den nøgne Steppe, vendte langsomt tilbage til de Andre, der forundrede og opmærksomme saae paa hvad han gjorde. Han sættede sine Dine paa Jnez, red frem og tilbage foran hende, som En, der i Tankerne ligge i Strid med sig selv over et vigtigt Punkt. Nu holdt han den utaalmelige Hestes Tøile an, og syntes i Begreb med at tale, men derpaa lod han atter Hovedet synke ned til Brystet, og faldt i sin forrige Eftertænkksomhed. Saa hurtigt som en Raa galopperede han derpaa hen til det Sted, hvor han først havde anstillet sine Jagttagelser, red et Dieblis om i en Kreds, og foer derpaa paa eengang derfra, som en Fugl, der en Tidlang omslaggrer sin Rede, førend den tager nogen bestemt Flugt. Et Dieblis efter saae man ham jage over Sletten, og nu tabtes han af Synne bag den første lille Høi.

Hundene, der, som sagt, allerede i nogen Tid havde været urolige, fulgte et lille Stykke efter den

Flygtende, men vendte derpaa tilbage og lagde sig ned med den sædvanlige Knurren og Hølen.

19. (Attende) Capitel

De forskjellige Bevægelser, som vi have beskrevet i Slutningen af det forrige Kapitel, kom med en saadan Hurtighed, at, skjøndt ingen af dem var undgaaet den gamle Mand, sandt han dog ikke et Dieblis Leilighed til at give sin Mening tilkjende om Indianerens Hensigter. Da Pavenen var forsvunden, fik han atter Ro, han rystede paa Hovedet, gik langsomt hen til den Krog af Krattet, hvorfra hiin var jaget ud, og mumlede for sig selv:

„Der gives i dette Dieblis i Luften baade Lugt og Lyd, men mine gamle Sandser ere altfor stumpe, til at kunne sige, hvad der foraarsager hiin, og hvoraf denne opstaaer.”

„Der er Intet at see,” sagde Middleton, der stod ved Siden af ham. „Mine Dine og Dren ere gode, og jeg forsikrer Eder, at jeg seer og hører Intet.”

„Ederes Dine ere gode, og Ederes Dren ere ikke

døve?" svarede den Gamle med et let Udtryk af Ironi. „Troede dem ikke, unge Mand, de kunne sagtens due til at see et Kirkeetaarn eller høre en Taarnklokke; men førend I har levet Aar paa Stepperne, vil I altid være udsat for at tage en Falkunst Hane for en Hest, eller af halvhundrede Gange de ni og fyrgetyve troe, at det tordner, naar en Bøffeltyr brøler i det Fjerne. Saa stort er Sandsebedraget paa disse nøgne Heder, at Luften ikke sjelden fremstiller et Billede af Vandet, og at man da anseer Sletten for et umaadeligt Hav. Men see der! der er et Kjendetegn, der er ubedrageligt for Jægeren.“

I det samme viste han paa en Flok Høge, der kom svævende over Steppen og efter Udseende i den Retning, i hvilken Pavneen havde fæstet sine Vinge. I Begyndelsen kunde Middleton ikke skjæln de smaa sorte Skabninger, der svævede i de graa Skyer; men da de hurtigt fløi nærmere, bleve først deres Skabninger ham synlige og deres svære Flugt.

„Giv Agt,“ vedblev Vildtsfangeren, efterat han havde gjort Middleton opmærksom paa den bevægelige Fuglemasse, „nu vil I ogsaa høre Bøflerne, eller, som vor lærde Doctor behager at kalde dem, Bisonerne, skjøndt Navnet Buffalo er gjængs blandt alle Jægerne her i Egnen, og jeg skulde dog troe, at en Jæger bedre maa kjende og kunne dømme om et Dyr og dets

Navn, end (her gav han den unge Kriger et Bink) enhver Anden, der kun har ladet sig nøie med at vende Bladene i en Bog, istedetfor at gennemvandre Jorden og Landet paa kryds og tværs, for at finde Beboernes Navne og deres naturlige Egenstaber."

"Na, jeg indestaaer Eder for, at jeg kjen-
der Sædvaner og Egenstaber," raabte Naturforskeren, der yderst sjelden forbigik en Leilighed til at udlade sig over et Punkt af hans Yndlingsvidenskab; „dog vel forstaaet, for saavidt som man lader de indførte Definitioner vederfares deres Ret og tager Sagen fra et videnskabeligt Synspunkt og undersøger den med Kjendelse."

„Hvorfor ikke endog med Muldvarpeoine? Blev dog staaende ved det simple Udtryk Menneskeoine; hvor-
til behøves andre Dine? Hvo gav Skaberens Gjerninger Navne? Var det ikke det første Menneske i Edens Have, og er det ikke et indlysende Beviis paa at hans Gaver ere nedarbejdede paa hans Børn?"

„Det er rigtig nok den mosaiske Fortælling af Sagen; men I tager denne Beretning, som I har læst, altfor bogstavelig."

„Jeg læst? Jeg troer I bilder Eder endog ind, at jeg har tilbragt og forødt min Ungdomstid i Skolerne, ellers vilde I ikke tilføie mine Kundskaber den største Skam, som den Gne kan tilføie den Anden. Har

jeg nogenfinde ønsket at kunne læse, saa har det blot været, for bedre at forstaae den Bogs Indhold, hvorom I taler; thi det er en Bog, som i hver Linie taler de menneskelige Følelsers Sprog og heri stemme overeens med Fornuften."

"Troer I da," sagde Doctoren, der blev ophidset ved sin gjenstridige Modstanders Dogmatismus, og hemmeligen stolede for meget paa sine egne liberalere, skjøndt ikke saa practisk-nyttige Kundskaber. "Troer I da, at alle Jordens Dyr ordret og bogstaveligt vare forsamlede i Edens Have, for at ethvert af dem kunde faae sit Navn af det første Menneske?"

"Hvorfor ikke? Jeg forstaaer meget vel Eders Mening; thi man behøver just ikke at leve i Stæderne, for at høre alle de djævelske Indfald og Spidsfindigheder, som menneskelig Daarskab kan udpille og opfinde, for at undergrave sin egen Lykke. Hvad beviser den hele Indvending? Ikke mere og ikke mindre, end at Edens Have ikke er en saadan Have, som de elendige Anlæg, man nutildags giver dette Navn, og at Guds Skabelse allerede her gjør den menneskelige Uddannelse og Forkeerthed til Skamme. Nei, nei, Guds Have var Skoven, og er Skoven, hvori Frugterne vore og hvori Fuglene synge, som Guds vise Indretning vil have det. — men see nu, Kapitain! Nu kan I see Høgenes Hemmelighed aabenbaret, der komme Bøflerne selv; en

en herlig Hjord. Jeg vedder, at der er en Trop Pavneer i Nærheden, som ligger paa Luur i en eller anden Jordnybning, og naar Troppen sætter efter, skal I see en priselig Jagt. Det vil ogsaa være godt til at holde Zëmael og hans Slæng borte fra os; vi derimod have intet at frygte for. Pavneen er ingen ondartet Vild.

Nu bleve Alle opmærksomme paa det forud forkyndte Skuespil. Selv den ængstelige Inez ilede hen ved Siden af Middleton; for at nyde dette Syn, og Paul kaldte Ellen bort fra Kogeilden, for at hun skulde være Vidne til dette Optrin.

Hele Tiden igjennem, medens de Begivenheder forefaldt, som vi have gjort os til Pligt at fortælle, var Steppen ikke traadt ud af sin majestætiske, eensomme og ubevægelige Tilstand. De trækkende Fugleskotte havde blot gennemskåret og formørket Luften, og begge Hundene, baade Middletons og Bildtfangerens, og Doctors Æsel vare de eneste firfødde Dyr, der besandt sig paa den uhyre øde Strækning. Men nu, som om der skulde skee en Overgang fra den ene Yderlighed til den anden, fremstillede der sig et virksomt dyrisk Liv, der gav Skuepladsen et ganske andet Udseende.

I Begyndelsen saae man nogle faa, uhyre Bøfler, der stroifebde ned ad de længst bortffernede Steppe-Bølger. Snart fulgte enkelte efter hinanden i lange Ræk-

ker, og derefter styrte de en tæt Masse ned ad Høiene og stulte med den mørke haarige Hud den visne Græsfarve under dem. Hjorden saae ud som en sammentrængt Masse, der stedse blev bredere, og lignede de uendelige Skarer af Smaafugle, som man ofte seer i vidtudstrukte Masser stige op fra Horizontens Rand, som fra en Afgrund, og tallose, som Bladene i Skoven, over hvilken de flyve, svæve nærmere og fare forbi. Støvskeer hævede sig i smaa Støtter op fra Midten af Hjorden, alt som et Dyr, mere rasende end de andre, opkradsede Jorden med sine Horn. Af og til bragtes med Vinden et huult Brøl, som om tusinde Svælg istemte en uharmonisk Brummen.

De Forbausede yttrede tause deres Følelser ved dette skønne, store Syn. Den gamle Skovmand, der var mere vant til sligt, og altsaa var mindre overrasket og henrevet, og mere Herre over sine øvrige Følelser og Tanker, som kunde opstaae ved dette Skuespil, brød først Tauskeden.

„Der drager titusinde Stykker Hornqvæg i een Hjord, uden nogen anden Herre og Hyrde end ham, der har skabt dem og har anvist dem den aabne Glette til Græsning. Kan Mennesket nogensinde bedre end her finde et Beviis for sin Forsængelighed og Daarskab! Kan vel den stolteste Hersker i nogen Stat gaae ud paa sin Mark og slagte et herligere Dyr end det,

som den simple Jæger kan skyde? Og naar der bliver sat et Stykke Drekjød eller Bisonsteg for ham, kan han da spise med samme Appetit, som den der har kryddret sit Maaltid med svært Arbeide og har skaffet sig det paa Naturens Veie og ved de tilladte Midler, som Herren har givet ham i Hænder?"

"Naar en Bisonsteg ryger paa Steppens Dug, saa svarer jeg nei," svarede den lækkersultne Paul.

"Ja, ja, unge Mand, I har smagt det og I kan sige Eder Grunden, hvorfor det er saaledes — Men nu vender Spidsen af Hjorden sig imod os, og vi maae forberede os paa dette Besøg. Hvis vi alle krybe i Skjul, kan let det plumpe Hornqvæg styrte ind i Krattet og i Garten sondertræde os som Orme. Lader os dele os i tvende Partier, de Svage ind i Krattet, og Mændene og Jægerne, som det sømmer sig, i Fortræksningen."

Der var ikke lang Tid til Betænkning; begge Afdelinger adskilte sig derfor usfortøvet. Inez og Ellen maatte ind i den Deel af Krattet, der var mindst udsat for Hjordens Angreb. I Betragtning af dets Nærver, indtog Uflet Middelpunktet; og Bildtsangeren stillede sig saaledes med sine tre Medhjælpere, at de kunde afvende den fremtrængende Bøffelmasjes Front, hvis den skulde true med at rykke dem for nær paa Livet. De halvhundrede til hundrede Tyre, der dannede Fortrops-

pen, gjorde saa ubestemte Bevægelser, at det en Tidlang var uvidt, hvilken Retning de havde isinde at tage. Men et frygteligt Brøl, der reiste sig ud af en Stovskov i Midten af den følgende store Hob, og hvormed Skriget af de Fugle, der fulgte med og fløi over hele den uhyre Mæsse, stemte i, syntes paa eengang at være Hjorden en ny Driveffjeder, og at gjøre Ende paa Uvisheden af Retningen. Det lod til, at den forfulgte Hjord, som sædvanligt, havde isinde at søge Bestyttelse i Skoven, saa at den styrkede i lige Linie tværs over Sletten henimod Krattet, hvis lille Forskov vi saa ofte have haft Leilighed til at omtale.

Nu havde Faren naaet en Høide, der kunde bringe de stærkeste Nerver til at skjælve. Flankerne eller Fløiene udgjorde i Forbindelse med Midten en concav Bue, og de vilde Dine, der gloede frem af Drernes haarrige, bukkede Hoveder, vare i ængstelig Hast rettede mod Krattet. Ja, det syntes, som om hver enkelt Dyr anstrengte sig, for at være det første, der naaede det bestyttende Punkt, og da tusinde i den følgende Trop trængte paa de Første, syntes det at være uundgaeligt, at de, der førte Troppegen maatte rives bort med af de andre, og styrte over de sex Mennesker og tilintetgjøre og sondertræde dem. Enhver af disse følte paa en egen Maade den Fare, der svæbede dem for Dine.

Middleton vaklede. Snart vilde han styrte sig ind i det tætte Krat, gribe Snez og med hende flyve derfra; men ligesaa snart indsaae han Umuligheden af at undløbe en sky, fremstyrkende Boffels rivende Fart, og han greb efter sine Vaaben, som om han alene vilde byde hele den tallose Hob Spidsen. Den stakkels Doctor Batius's Aandskeevner stode paa Springet til at gaae over til en fuldkommen Aandsforvirring. For hans Dine smæltede de enkelte, dunkle Skikkelser sammen i Et og fremstilte for hans Phantasi en fuldstændig Samling af alle Jordens Skabninger, der styrtede løs paa ham i en eneste Masse, som om de vilde tage Hævn over ham, for alle de Fornærmelser og Synder, som han i Løbet af sit utrættelige og arbeidsomme Liv havde begaaet imod Naturhistorien derved, at han havde henkastet deres genera og species mellem hverandre. Denne Standsnings, der paa eengang trængte ind i hans System, frembragte samme Virkning, som om Alperne havde hvilet paa ham. Han stod fast naglet til Jorden og kunde hverken bevæge sig frem eller tilbage. I denne til Vanvid grændsende Tilstand, der frydsedes af hans sædvanlige Tilbøieligheder, frembragte den fortvivlede Beslutning og den videnskabelige Bestræbelse, at classificere denne Verden af Skabninger efter deres Kjendemerker. Paul opløstede af alle Kræfter et Skrig og raabte til Ellen, at hun skulde nærme sig ham, for at for-

ene sin Stemme med hans; Hjordens Brølen og Stampen overdøvede hans Raab. Bild af Raseri, og tillige sølsomt greben af den fremtrængende Fare og det frugtelige Syn, halv vanvittig af Selvkjærlighed og Følelse for de Andre, deelt imellem Natur og Hjerte, mellem sig og sin Elskede, kunde han kun raabe til den gamle Jæger, at han maatte skaffe Hjælp, med en Stemme, som om hans Strube skulde springe.

„Frem, gamle Wildtfanger; frem med Ederes Steppes Erfarenhed! Hjælp, eller vi begraves Alle under Bøslernes Hove!“

Den gamle Mand, der hele Tiden igjennem havde staaet lænet til sin Bøse og med Dinene fulgt Hjordens Bevægelser, ansaae det for det passende Dieblif til at udføre sin Hensigt. Han rettede sin Bøse mod den forreste Bøffel, og med en Hurtighed, der vilde have gjort hans Ungdom Ære, sigtede han og skød. Kuglen traf Dyret i den sammenvorede Haarbust, mellem begge Hornene; det sank i Knæ, men rystede hovedet og reiste sig igjen op; Skuddet lod til at have fordoblet dets Kræfter. Nu var der intet Dieblif at spille. Wildtfangeren kastede sin Bøse fra sig og rystede med vidtudstrakte Arme ud af Forskoven og lige ind paa den fremtrængende Mæsse.

Naar en menneskelig Skikkelse viser sig med den Fasthed og Standhaftighed, der kun kan være en Følge

af den menneskelige Intelligent, der er udrustet med et uroffkeligt Mod, saa forseiler den sjelden at gjøre et ærefrygtbydende Indtryk paa Skabningens underordnede Dyr. Forsløberne og Førerne vege tilbage; et Dieblif studsede og standsede de, der fulgte næst efter, og samlede sig i en Masse foran Fronten, undtagen nogle hundrede, der til begge Sider adspredte sig paa Steppen. Men snart kom den brølende Hob's Eftertrop stormende og trak de andre fremad. Den forreste Spidsede beelte sig. Den gamle Mand stod bestandig fast og uroffkelig. Hans ubevagelige Stikkelse spaltebe Fortroppen i to afglidende Strømme. Middleton og Paul fulgte oieblikkeligt hans Exempel og forstærkede de svage Skranke, ved ligeledes at udstrække deres Arme.

Et par Dieblif vare tilstræffelige til at give Fronten den Retning og beskytte Krattet. Men da Hoben og den egentlige Kjerne af Hjorden trængte mere og mere frem paa den aabne Linie af det Værn, som de tre Mænd dannebe, og da den opstampede Støv skjulte Forsvarernes Stikkelse for Dyrene, opstod atter paa ny en uundgaelig Fare for Gjennembrud, og det blev en dobbelt Nødvendighed for Mændene at være paa deres Post og at være betænkte paa Redning. Bildtfangeren veg allerede med sine Medhjælpere tilbage for den fremstyrtende Hob, da et rasende Dyr streifede saa nær Middleton, at det nær havde rendt ham

om, og derpaa med Stormens Fart trængte ind i Krattet.

„Holder tæt sammen! Ikke af Stebet! Over Livet derpaa, eller tusinde Dødsfald styrte efter denne ene!“ raabte Bildsfangeren.

Men deres forenede Kræfter skulde dog ikke have kunnet udholde denne levende Strøm, dersom ikke asinus, hvis Domainer bleve gjennebrudte paa en saa barsk Maade, nu havde ladet sin Stemme høre midt under Oprøret. Ved dette ubekjendte, ynkelige Skrig forkrækkedes den Første, der stormede rasende frem, og dens Efterfølgere bortskræmmedes nu fra Krattet, som de et Dieblig før vare ilede henimod med en Voldsomhed, der kunde have bevinget en Morders Fod, der havde i Sinde at frelse sig i den nærmeste Helligdom.

Strømmen af Bøflerne deelte sig nu. Pladsen foran Krattet blev nu atter lys, begge Colonnerne adskilte sig til Høire og Venstre og stødte først igjen sammen en Mill dag ved samme. I det Dieblig, da den gamle Mand bemærkede den pludselige Virkning, som Ufelets Stemme frembragte, var hans Koldblodighed igjen vendt tilbage; han ladede atter sin Bøsse, og stille og tørt gav han paa sin eiendommelige Maade sit indre gode Lune fri Luft.

„Der løbe de, husk, de ere borte. Nu har det god Tid med Faren, nu den store Haab er forbi; thi

for den eftersølgende er jeg ikke bange, de have rigtignok ikke med deres egne Øren hørt Viselet strige, men de ere visse paa, at de forreste maae have hørt Noget; og skulde de endelig faae Lyft, nu, saa lade vi igjen Tact i stemme sin Sang."

"Viselet har talt," — sagde Bijægeren og traf atter Veiret i et udbrud af larmende Lystighed, der hvis den havde været ledsaget af Viselets Organ, sikkert ikke havde bidraget lidet til at formere Bøffelhjordens paniske Skræk. — "Viselet har talt; men Bileam er forstummet; Manden har saa aldeles mistet sit Mæle, som om en heel ung Sværm sad paa Spidsen af hans Tunge, og som om han var bange for at tiltale dem af Frygt for at faae Svar."

"Naa, hvor staaer det sig, min Ven?" sagde Vildfangeren til Naturforskeren, der endnu bestandigt stod stiv og ubevægelig, "Eder, hvis Haandtering det er at skrive op i Bøger Navnene paa Markens Dyr og Himmelens Fugle, Eder kan en Hjord af flugtende Bøfler sætte i Frygt? Af Bøfler, siger jeg, eller vil I maae fløe gjøre mig den Ret stridig, at give dem et Navn, som de have faaet af alle Jægere og Grændsehandlere?"

Men den gamle Mand tog meget feil, hvis han troede, at han paa denne Tiltale kunde faae et Svar af den endnu stedse forvirrede Doctor, og saaledes at-

ter bringe en lærd Disputats i Gang om det omtoistede Punkt. Med Undtagelse af en eneste Gang, kom der ligesaa dette Dieblif ikke den mindste Lyd over Doctorens Læber, angaaende bemældte siirfødede Dyr's genus eller species. Han gif endogsaa videre. Fra det Dieblif af kom der ikke en Bid Kjøb af samtlige Drefamilier i hans Mund, og selv nu, da jeg skriver dette, og han lever i en af vore Søstæder som Lærd, forsynet med al den Værdighed og Anseelse, som denne Benævnelse medfører, vender han sig endnu bestandigt med Gysen bort fra denne saftige og velsmagende Spise — der spiller en saa vigtig Rolle paa Haandværkerens Bord, indtager Urespladsen der, og ikke bliver overgaaet af nogen Ret, som man under samme Navn kommer frem med paa Spisequarteterne i London eller Restaurationerne i Paris. Kort sagt, den værdige Naturforskers Bømmelse og Modbydelighed for Drefkjød var ikke ulig den, som Faarehyrden undertiden bevirker hos sin Hund, der har saaret et Faar eller sønderrevet et Lam, ved først at tilbinde Flaben, saa sammenlænke Fø: og Bagbenene, og derpaa lægge den som Springsteen ved en Væg, som hele Hjorden maa sætte over eller lægge den som Tærstel ved Indgangen af Faarestalden — en Medfart og en Straf, der sjelden undlader at betage den, der har fortjent den, al Lyst til at spise Faarekjød. Men da Vildtfangeren og Bijægeren holdt det

for raadeligst, at gjøre Ende paa det første Udbrud af deres Eystighed, der var bragt saa overmaade stærkt i Gang ved deres lærde Ledsagers tause og matte Tilstand, begyndte denne atter at komme til Ande, som om hans Lingers afbrudte Virksomhed ved en kunstig Blæsebælg igjen var bleven forsynet med frisk Luft, for endnu en eneste Gang (den ovenomtalte Undtagelse), og saa albrig mere, at udtale det rasende og afstøvelige Ord:

„*Boves americani horridi!*“ udraabte Doctoren og lagde et overmaade stærkt Eftertryk paa det sidste Ord: *horridi*. Derpaa faldt han tilbage i sin forrige Stumhed og i en Stilling, som om han eftertænkte sælsomme og uforklarlige Begivenheder.

„Ja vist *horrid* nok,“ gjentog Bildtsangeren, „og dertil har den et saa frygtelig Blik for den, der ikke er vant til at betragte Naturlivets Skikkelser og Bevægelser. Man maa blot ikke troe, at Bæstets Mod ligner dets Udseende. Herregud! Mand, naar Du engang skalde være midt inde mellem en Hob graaspattede Bjørne, som det har været Tilfældet med mig og Hector ved Missouris store Vandfald — — — See her kommer Resten af Bøffelhjorden, og der iler et par hungrige Ulve bag efter, for at bemægtige sig dem, der ere blevne udmattede eller have brækket Halsen. — Ha, see! der rider Mænd til Hest bag efter, saa sandt

jeg er en Synder, der kan I see, unge Mand, der hvor Vinden jager Støvet foran sig. De gjøre Holdt, og ere isærd med en styrket Bøffel, som de give sin Rest med deres Pile."

Middleton og Paul saae ud efter den dunkle Gruppe, som Bildtfangerens øvede Die saa hurtigt og let havde opdaget. Der red virkelig femten til tyve Mænd i smaa hurtige Kredse om en uhyre Bøffel, der satte sig til Modværge, da den var alt for haardt saaret, til at kunne flye, og sølte sig for stærkt til at give sig, skjøndt flere end hundrede Pile havde gjennemboret dens Hud. Et Landsfæst af en vældig Indianer gav den sin Rest, og Dyret ubaandede sit Liv i et Brøl, der trængte sig hen til det Sted, hvor vore Eventyrere stode, og, da det havde naaet den forskrækkede Hjord, hjalp det til at paastrynde dens Flugt.

"Hvor godt dog en Pawnee forstaaer en Bøffel-jagts Philosophi," sagde den gamle Mand, efter at han en Tidlang med Velbehag havde betragtet dette livlige Skuespil. "Erindrer I Eder det Dieblis, da han, hurtig som en Vind forlod os, førend Hjorden kom hid? Han vilde undgaae, at Luften skulde forraade hans Spor, derfor gjorde han et Flankeridt, for at komme — Ha, hvad er det? De Røde hist ere ikke Pawneer. Hjerene paa deres Hoveder ere Uglevinger og Uglefjer — Saasandt jeg er en ussel, halvblind Bildtfanger,

det er en Bænde af de forbandede Siourer. Skjul
 Eder, Folk, skjul Eder hurtig! Et eneste Blik derfra
 og herhen, saa beholdt I ikke et Klædningsstykke paa
 Kroppen; I bleve aflædte, som Lynet affræller Trær-
 nes Bark, maaskee endog saa Eders Liv var i Fare."

Middleton havde allerede iforveien begivet sig bort
 fra Skuepladsen, for at ombytte den med en anden,
 der var ham kjærere, med Synet af sin unge, Pjonne,
 blomstrende Brud. Paul greb Doctoren ved Armen,
 og da Wildtfangeren fulgte efter i største muligste Hast,
 saa havde Troppen i kort Tid skjult sig i det tætte
 Krat. Efter en kort Betænkning over denne nye
 Fare, vedblev den Gamle, til hvem man havde overdra-
 get hele Omsorgen for at lede Bevægelserne, da man
 kunde forlade sig paa hans lange Erfaring:

"Dette er en Egn, maae I allesammen vide, hvor
 en stærk Arm gjælder meer end Ret, og hvor de Hvi-
 des Love neppe kjendes af Navn. Altsaa er Alting
 her afhængig af Godtbefindende og Magt. Hvis man,
 vedblev han og lagde Fingeren paa Rinden, som En,
 der fra alle Sider overlagde de indviklede Omstændig-
 heder, hvori han befandt sig, „hvis man kunde udfinde
 et Middel til at bringe disse Siourer sammen med Is-
 mæls Yngel, saa de fik hverandre i Haartotterne, saa
 kunde vi, ligesom Røsfuglene efter en Kamp med Steppe-
 dyrene, komme til at drage Fordeel af denne Omstæn-

dighed. — Nu er der desuden Parneer i Nærheden, derom er jeg ganske overbevist, thi hiin unge Mand er ikke uden tilstrækkelig Grund saa langt borte fra sin By. Her er altsaa fire Partier i Kanonstuds Afstand fra hverandre, og det ene tør ikke troe det andet, alt dette gjør vort Opbrud og overhovedet enhver Bevægelse vanskelig og farlig i en Egn, hvor der ikke findes megen Skov. Da vi imidlertid ere tre velbevæbnede Mænd, og, som jeg tør tilføie, tre modige og tappre — — — ”

„Slig fire” afbrød Paul ham.

„Mener I?” sagde den Gamle, og saae for første Gang paa sin Kammerat.

„Fire,” gjentog Bijægeren og pegede paa Doctoren.

„Nu, enhver Hær” vedblev den djærve Jæger, „enhver Hær har sit Paahæng og sin unyttige Bagage. Min Ben, (til Doctoren) det er nødvendigt at dræbe Eders Hsel.”

„Mit asinus? Det var da et non plus ultra af Grusomhed.”

„Jeg forstaaer mig ikke paa Eders ultra og extra, og overhovedet ikke paa Eders Ord, som forstikke sig bag deres Ryd. Saa meget veed jeg kun, at det var et grusomt Menneske, der opoffrede en Christen for et Dyr. Dette kalder jeg den sande Barmhertigheds Sære. Det vilde være ligesaa fornustigt at blæse i en

Trompet, som at lade et Dyr leve, der atter kunde opløste sin Stemme, som en Udfordring til Siourerne."

"Jeg indestaar for mit Vels Tausshed; det taler sjelbent, naar det ikke har Grund dertil."

"Man siger, at et Menneske kan man kjende paa den, han omgaaes med," sagde den Gamle, "hvorfor gjelder det ikke ogsaa om et Dyr? For lang Tid siden gjorde jeg en tvungen Marsch, hvor jeg var i en Mængde Farer, med et Menneske, der aldrig aabnede Munden uden for at synge; det maa jeg sige Eder, at den Karl voldte mig megen Fortrædelighed og udsatte mig for megen Angest og mange Farer. Men det var imidlertid en Menneskestrube, som han vidste at bruge til rette Tid, skjøndt rigtigt nok ogsaa til urette Tid, naar han burde have holdt sin Mund. O jeg Stakkel! Hvis jeg bare nu var, hvad jeg dengang var, saa skulde en Bande Tyveknekte af Siourer ikke saa let drive mig ud af en Forstandsning, som denne. Men hvad hjælper det at rose sig, naar man har mistet over Halvdelen af sit Syn og sine Kræfter. Den Krieger, som Delavarerne formedelst hans skarpe Syn kaldte Falkenøie, burde nu kaldes Muldvarpen — efter min Mening vilde det være rigtigt, at slagte Vælet."

"Ja," sagde Poul, "deri er der Forstand og god Logik. Musik er Musik og gjør altid Støi og Specakel, enten den saa kommer fra en Spillemand eller

fra en Hans Udel. Jeg er af den Gamles Mening og slaaer Dyret ihjel."

"Mine Venner," sagde Naturforskeren og saae snart paa den ene, snart paa den anden af Blodmændene, "lader mit Asinus leve; det er et Exemplar af sin Art, hvorom der lader sig sige meget Godt og lidt Ondt. Dets genus er udholdende og soieligt; dets species er afholdende og taalmodigt. Vi have gjort saa mange Reiser sammen, dets Død vilde gaae mig nær til Hjerte. Erværdige Skovmand, vilke det være dig ligegyldigt, hvis Du saa uventet skulde stilles fra din Hund?"

"Dyret skal ikke dræbes," raabte den gamle Mand med en saa kraftig og fast Stemme, at man nok hørte det var hans Alvor, "men det maa blot forhindres i at strige. Bind Kjæften til med Grimen, og ikke videre; det Dyrige ville vi overlade Forsynet, tænker jeg."

Deroliget ved dette dobbelte Middel, Forsigtighed og Forsyn, thi Bijægeren havde ikke forsømt at sørge for det første, lod Vildtsfangeren til at være tilfredsstillt, og han gik nu til Udkanten af Krattet, for at see sig om.

Den store Larm, der var opstaaet ved Hjordens Flugt, var ophørt, eller man hørte endnu Gjentøden af den i en Miils Afstand paa Steppen. Støvstærne

vare bortpustede af Vinden, og der, hvor der for ti Minutter siden herskede den største Uorden og Forvirring, var der nu atter indtraadt Rolighed, Orden og Stilhed. Paa den anden Side havde Siouxerne nedlagt Bøffelen og tilfredse med denne Tilvært af Bytte, tænkte de ikke paa at forfølge den øvrige Hjord. En halv Snees af dem forbieve ved Kroppen, over hvilken de begjærlige og utrættelige Rovfugle svævede i snevre Kredse. Andre adspredte sig paa Steppen, for om muligt endnu at finde Noget til deres Brug. Den gamle Jæger fulgte deres Bevægelser og undersøgte omhyggeligt de Skikkelser, der nærmede sig Krattet. Endelig bad han Middleton at lægge Mærke til En iblandt dem, som han pegede paa med Fingeren; det var Beucha.

„Nu vide vi ikke allene,” sagde han og rystede betænksomt Hovedet, „hvem de ere, men endogsaa hvad de have ifinde. De have tabt Udvandernes Spor og de opsoge det atter. Bøflerne ere løbne tvers over deres Wei, og saa have de forfulgt dem, og derved have de ulukkeligviis faaet Die paa Klippen, hvor Ismael huserer med sine Børn — men see engang Fuglene, som vente paa Afaldet af den dræbte Bøffel! Deri ligger en Moral, en Lære og et Billede af Steppelivet. En Bande af Pawneer lurar paa Siouxerne, ligesom Rovfuglene paa deres Bytte. Os Christens-

menneſker, for hvem Alt ſtaaer paa Spil, ſømmer det ſig at have vore Dine henvendte paa begge Dele. — Ha, hvad bringer begge de fremsnigende Slangere til at ſtandſe ſaa pludſelig? Saa ſandt vi leve, de have opſporet det Sted, hvor Iſmaels ulykkelige Søn fandt ſin Død.”

Den Gamle havde ganſke Ret. Beucha og en Bild, der red med ham, havde truffet paa det Sted, ſom vi ſaa ofte have beſkrevet, og hvor der endnu fandtes Spor af den udøvede Voldsgjerning og af det udgydte Blod. Her underſøgte de fra deres Hefte med den alle Indianere egen Skarpsindighed de velbekjendte Tegn. De forſtebe længe og ikke uden Miſtro og Forſigtighed. Endelig udfødte Begge et Skrig, der næſten var ligesaa ynkeligt og tilkjendegav ligesaa megen Rædſel, ſom hiint Hundehyl, der havde ført Udvandrerer og hans Familie paa dette Spor. Deres Skrig forſamlede øieblikligt hele Banden om dem, ligesom Schakalen ved ſit vilde, rafende Gviin ſammenkalder ſine Staldbrodre til Jagt.

Tyvende Capitel.

Snart derpaa opdagede den gamle Jæger i Siourersnes Hovding den ham allerede forhen bekjendte Mahtoree. Denne Ansører var en af de Sidste, der havde indfundet sig paa Beuchas Naab. Neppe var han kommen til Stedet, hvor hele Troppen holdt, før han sprang af Hesten, og undersøgte Sporene med den Opmærksomhed og den rolige Værdighed, som hans høiere Stilling og det Ansvar, han havde paataget sig, gjorde ham til Pligt. Hans Krigere — thi det var upaatviveligt, at de hørte til denne usørfærdede Klasse — ventede med taalmodig Urobdighed Udsaldet af hans Undersøgelse; kun Faa af dem, formodentlig de Øverstebefalende og Tappreste efter ham, vovede at tale sagte sammen, medens han noie tog Stedet i Diesyn. Der forløb nogle Minutter, førend Mahtoree lod til at være paa det Rene og tilfredsstillet. Nu svævede hans Blik paa Jorden efter de forskjellige Kjendetegn, hvoraf Ismael forhen havde seet de hjertestjærende Beviser paa, at der havde staaet en blodig Kamp, og derpaa have opmuntret Sine til at forfølge Sporene videre.

Hele Banden nærmede sig nu tætsluttet Krattet, og gjorde just Holdt nogle Alen fra det Sted, hvor

Esther havde drevet sine vankelmødige Sønner ind i
 Krattet. Læseren maa let kunne tænke sig Wildtfanges-
 rens og hans Kammeraters Stilling, som vare Vidner
 til enhver truende Bevægelse af Siouxerne, til ethvert
 farefuldt Skridt. Den Gamle tilvinkede sine mandlige
 Staldbrødre, at de skulde komme tæt hen til ham, og
 spurgte dem nu uden Omsvøb i tydelige Ord, men saa
 sagte, at kun de kunde høre dem, af Frygt for, at de
 ogsaa skulde høres af Siouxerne: om de havde besluts-
 tet sig til at kæmpe for deres Liv, eller de heller vilde
 gjøre et fredeligt Forsøg paa at bevare det. Da dette
 var en Gjenstand, der angik dem Alle lige nær, frem-
 kom han med dette Spørgsmaal som for et forsamlet
 Krigsraad, dog ikke uden derved at røbe en næsten
 udslukket, men dog atter opflammende Gnist af militai-
 rist Stoltthed og Mod. Paul og Doctoren vare af
 ganske modsat Mening; den Første vilde ikke vide af
 andet end et fortvivlet Forsvar, den Anden var ligesaa
 ivrig og bestemt for et fredeligt Forsøg. Middleton
 saa nok, at det var umuligt at bringe to Mænd af
 saa forskellige Følelser og Meninger til Enighed, han
 ansaae det derfor for rigtigt at gjøre sig til Voldgifts-
 mand, eller, rettere sagt, at gjøre Ende paa Sagen ved
 at erklære sig for den fredelige Mening, og det saa-
 meget mere, da han indsaae, at Magt og Modstand for-
 medelst den store Ulighed i Stridskræfter uselbærligt

vilbe bringe dem, der vare de Svageste, Død og Fordærvelse."

Wildtfangeren lyttede med stor Opmærksomhed til den unge Krigers Grunde, og da de bleve fremsatte med Bestemthed af en Mand, som ikke kunde have til Hensigt at forblinde eller bestikke ham, gav han efter for dem, og det saa meget desto snarere, da de havde gjort et dybt Indtryk paa ham.

"Hvad der er blevet fremsat," sagde han, da hiin havde hørt op at tale, "er fornuftigt, er meget fornuftigt. Hvor Menneskets Kræfter intet udrette, maa hans Vid træde i deres Sted. Netop dette Vid er det, der gjør ham stærkere end Bøffelen og hurtigere end Musen. Bliver altsaa staaende her; og holder Eder stille og rolige. Mit Liv er kun lidt værdt, mine Skridt ere ikke mere mange, i Sammenligning med de Farer, I kunne komme i. Jeg vil forsøge at redde fem Menneskeliv, om jeg endogsaa skulde gaae tilgrunde derved. Desuden, uden at rose mig, forstaaer jeg mig en Smule paa den indianske Forslagenheds Slangebøgter. Derfor vil jeg alene gaae ud paa Steppen. Maaskee træffer det sig og lykkes det, at jeg kan bortvende Siouxernes Dine fra dette Sted, og fæste Eder Tid og Plads til Flugt."

Fast besluttet, ikke at ville høre nogen Mobbelse, fæstede den gamle Mand kold og rolig sin Bøsse paa Skulderen,

bevæge sig langsomt gennem Krattet, kom ud paa Sletten fra et Punkt, hvor han ikke ved Udgangen kunde sees af Siourerne, og undgik saaledes Mistanken om, at han kom ud fra Krattet.

I det Dieblis da Siourerne først saae et Menneske komme hen imod dem i Jægerdragt med det velbekjendte, meget frygtede Skydegevær paa Skulderen, frembragte dette Syn et stærkt, men dog snart betvunget Indtryk paa de Første og derefter paa hele Høben. Den Omvei, som den snilde Bildtsfanger havde gjort, havde for saavidt bragt dem i Bildtsfarelse, at de ikke kunde vide, om han kom fra den aabne Steppe eller fra Krattet, skjøndt de bestandig fastede mistænkelige Blik til denne sidste Side. De havde gjort Holdt omtrent i et Bueskuds Afstand fra Krattet; men da den Fremmede var kommen dem saa nær, at de kunde skjælne de bybe Schatteringer af Rødt og Bruunt hvormed Tiden og Skovlivet havde overtrukket det Blege-Usigts naturlige Farve; trak de sig lidt efter lidt tilbage fra dette fordægtige Sted saa at de vare udenfor Skudvide og altsaa fra denne Side i Sikkerhed.

Smidlertid nærmede den gamle Mand sig stedse mere og mere, og blev først staaende, da han kunde gjøre sig forstaaelig for dem. Nu stillede han Bøssen ved Foden, holdt den aabne Haand imod dem, til Fredstegn, og efterat han havde trykset paa sin Hund,

der saae hen paa de Vilde, som om han gjenkjendte iblandt dem nogle af Dem, der havde taget hans Herre til Fange, tiltalede han Siourerne i deres Sprog:

„Mine Brødre ere velkomne,“ sagde han og gav sig paa denne Maade Mine af, at han var Tier af den Jord, hvorpaa de stode, og nu opfyldte Gæstmildhedens Pligt. „Mine Brødre ere langt bort fra deres Byer og ere hungrige. Behager det dem at følge mig til min Hytte, og der at spise og udhvile?“

Neppe var Lyden af hans Stemme bleven hørt, førend Jubelen af en halv Snees Vilde overbeviste den gamle, Karpssindige Vitdefanger om, at man havde gjenkjendt ham. Dette var ham intet mindre end behageligt; men det var for sildigt at vende om, ogsaa benyttede han den øieblikkelige Forvirring iblandt dem, medens Deucha gav dem nærmere Oplysning, til stedse at nærme sig mere, og stille sig ligeover for den frygtelige Mah-toree. Dette var den anden Samtale, der havde fundet Sted mellem begge disse udmærkede Mænd. Paa ingen af Siderne manglede det paa Grændseboernes sædvanlige Forsigtighed. Et Minut stode de taus og betragtede hinanden. Da Høvdingen saae, at den Gamle ikke lod sig skræmme ved hans truende Blik, og at ikke et eneste Træk i det ubevægelige Ansigt røbede dets Tiers Tanker, spurgte han endelig:

„Hvor ere begge Eders unge Folk?“

„Lang=Knivene komme ikke i Hobe, for at belure Bæveren; jeg er alene.”

„Eders Hoved er graat, men Eders Tunge er fløvet. Mahtoree har været i Eders Leir, og han veed, at I ikke er alene. Hvor er Eders unge Qvinde og den Kriger, som jeg fandt med Eder paa Steppen?”

„Jeg har ingen Qvinde. Jeg har allerede forhen sagt min Broder, at det Fruentimmer og den Mand vare mig fremmede. Et graat Hoveds Ord burde høres og ikke forglemmes. Dahcotaherne traf de Reisende og meente de brugte ingen Heste. De Blege=Ansfigter, Qvinder og Børn ere ikke vant til at reise saa langt tilfods. Lad dem søges der, hvor I have forladt dem.

Tetonens Dine sprubede Funke, da han svarede: „De ere borte; men Mahtoree er en klog Høvding, og hans Dine see langt i det Fjerne.”

„Kan en Teton=Ansforer see Mennesker paa diase nogne Sletter?” svarede Bildtsangeren med den største Fasthed. „Jeg er meget gammel, og mine Dine ere svage. Hvor ere de?”

Høvdingen blev en Tidlang taus, som om han forsmaaede længer at ville bevise Sandheden af en Omstændighed, hvorom han ikke tvivlede. Derpaa viiste han paa Jorden og paa Sporene, og med en mildere Tone, ledsaget af et mildere Blik, begyndte han:

„Mange Vintre have lært min Fader Wiisdom; kan han sige mig hvis Moccasiner det er, der have efterladt disse Spor?“

„Her paa Stepperne har der været Ulve og Bøfler, og vel ogsaa undertiden Kuguarer.“

Mahtoree skede hen til Krattet, som om han tænkte, at Sagen dog ikke var ganske umulig. Han pegede hen paa Stedet og befalede sine unge Folk at gjennemføge Krattet nærmere; med det samme kastede han et Advarselblik til dem og et alvorligt Blik paa Wildtfangeren, for at antyde dem, at de maatte være paa deres Post og være beredte paa Svig. Tre eller fire halvnøgne Unglinger med fyrige Dine gave deres Heste Sporen og fløi øieblikkeligt afsted, for at adlyde hans Ord og Tegn. Den gamle Mand skjælvde, da han saa denne Bevægelse og tænkte paa Pauls utidige Mod og Ubetænksomhed. Tetonerne rede et Par Gange omkring Stedet, og ved hver Omkreds nærmere, derpaa vendte de tilbage til Hovdingen med den Beseed, at Krattet lod til at være tomt. Hvormeget end Wildtfangeren beleirede Mahtorees Dine, om han ikke i dem kunde opbage en hemmelig Bevægelse, for deraf muligviis at gjette sig til hans Mistanke og give denne en gunstig Retning, saa lod der sig dog, trods hans hele Kundskab til Indianernes paatagne Koldblodighed, ikke udfinde det mindste Spor, hvoraf han havde kunnet op-

bage, om hvorvidt Høvdingen stænke hans Beretning Tiltroe eller nærede Mistanke mod den. Istædet for at give sig blot for hans Spejderblik, bestjættede hiin sig med at tale venligt med sin Hest, vinke derpaa ad en Dreng, som skulde holde den ved Tøilen, eller snarere ved Grimen, steg af, tog Wildtfangeren ved Armen og førte ham nogle Skridt bort fra de Øvrige.

„Har min Broder været en Krigers?“ spurgte den forslagne Teton i en Tone, som han bestræbte sig for at gjøre fortrolig.

„Er der ikke Blade paa Træerne i Frugternes Aarstid?“ — var Svaret. — „Gaae, Dahcotaherne have ikke seet saamange levende Krigere, som jeg har seet Krigere svømmende i deres Blod. Men hvortil en ubehagelig Tilbageerindring,“ tilføiede han paa Engelsk, „naar Lemmerne ere blevne stive, og Dinene svage.“

Høvdingen betragtede ham en Stund med et strengt Blik, som om han havde Lyst til at fange ham i Løgn og Praleri; men da han saae i den Gamles rolige Dæse, og i hans Ansigt læste et sikkert Beviis for, at det var sandt, som han havde sagt, greb han Oldingens Haand og lagte den paa sit Hoved til et Beviis for den Ufrygt, som han bar for hans Alder og Erfaring.

„Hvorfor,” vedblev han, „foreslaae Lang-Knivene deres røde Brødre, at de skulde begrave Tomahawken, naar deres egne unge Mænd ikke kunne forglemme, at de ere tappre, og anfælde hverandre med blodige Hænder?”

„Mit Folk,” sagde den Gamle, „er talrigere end Bøflerne paa Steppen og end Fuglene i Lusten. Dets Stridigheder ere mange, og dog har det kun saa egentlige Krigere. Der giber Ingen sig til at være Krigere, uden de, der føle Rald dertil, og deraf kommer det, at de egentlige Krigere bivaane saa mange Slag.”

„Saaledes forholder det sig ikke,” svarede Mahtoree og tilloob sig et ironisk Smil, som han dog betog al modsigende og haanende Bitterhed, fordi han vilde ære en saa alderstegen Krigers Æde og Tjeneste, „saaledes forholder det sig ikke; min Fader er i Bildfarelse. Lang-Knivene ere kloge og ere Mænd, de vilde gjerne Alle være Krigere. De vilde gjerne bruge de Røde til at opgrave Stubbene og sammenhobe Mais; men en Dacohyah er ikke født til at leve som en Kvinde; han maa slaae Parneerne og Omahaverne paa Flugt, eller mister han sine Fædres Navn.”

„Livets Herre stuer med aabne Dine ned paa sine Børn, som falde i Slaget for Ret og Retfærdighed; men han er blind og hans Dren ere lukkede for Skrig

af den Indianer, der bliver dræbt af sin Rabe, som han vil udplyndre eller tilføie andet Dødt."

"Min Fader er gammel," sagde Mahtoree med et spottende Blik, der tydeligt tilkjendegav: Jeg er en En af dem, der overspringe Opdragelsens Baand og ganske hengive sig til den aandige Frihed, som de paa denne Maade have erhvervet. "Min Fader er meget gammel. Har han gjort en Reise til en fjern Egn og udsat sig for at tiltræde en lang, besværlig Tilbage-reise, for at fortælle sit Lands unge Folk, hvad han har seet?"

"Teton," svarede Viltsfangeren, stødte med Hæftighed og Uvillie Bøsseskolben mod Jorden, og saae den Anden stivt i Øinene med et skarpt, men muntert Blik. "Teton, jeg har hørt, at der i mit Folk gives Mænd, der har studeret saa længe, at de troe, at de ere Gud, og fornægte al Tro, undtagen den, som de have paa deres egen Forsængelighed. Det kan være sandt. Det er sandt; thi jeg har selv seet det. Med En, der er indespærret i Stæderne og Skolerne med sin egen Taabelighed, kan det komme saa vidt, at han holder sig for større end Livets Mester og Herre; men en Kriger, der lever i et Huus, som har Stjerne til Tag, og hvor han paa eengang kan se Himlen og Jorden, og hver Dag kan see den Store-Lands Magt, en saadan Kriger burde være mere ydmyg."

Den listige Mahtoree indsaae nok, at hans frie Tænkemaade umuligt kunde have den Gamles Bifald. Han tog derfor en anden Vending, og traadte Samtalens egentlige Gjenstand nærmere. Han lagde sin Haand fortroligt paa Bildtfangerens Skulder og førte ham fremad, saaledes, at de nu kun stode halvhundrede Skridt borte fra Krattet, derpaa stuede han den Gamle stivt i Dinene, for at opdage, hvorledes det stod sig med hans Redelighed, og sagde endelig:

„Har min Broder skjult sine unge Mænd i Krattet, saa kald dem kun frem; han seer at en Dahcotah ikke er bange. Mahtoree er en stor Høvding. En Krieger, hvis Hoved er graat, og som bereber sig til at vandre over til Wandernes Land, kan ikke have en fløvet Tunge, som en Slange.“

„Dahcotah, jeg har ikke forebragt dig nogen Løgn. Siden den Store-Mand skabte mig til Menneſte og Mand, har jeg levet i Skoven eller paa disse nøgne Sletter, uden Hytte, uden Familie. Jeg er Jæger og vandrer min Gang alene.“

„Min Fader har en god Bøsse, sigt, min Fader, mod Krattet og Skyd!“

Et Dieblif studsede den Gamle, men derpaa lovede han sig langsomt til, for at give Indianeren dette kildne Beviis paa Sandheden af sit udsagn, da han nok indsaae, at hans listige Modstander ikke vilde lade sig

berolige uden ved det forlangte Skud. Men da han lagde sin Bøsse an, gjenlemløb hans Dine, skjøndt matte og svækkede af Alder, de forstjellige enkelte Gjenstande, som fremskintede af det skjulende Løv, og nu opdagede han den brune Bark paa en lille Stamme. Paa denne Gjenstand sigtede han og skød. Ruglen var ikke saasnart ude af Løbet, førend der paaKOM den Gamles Hænder en Skjælven, der, hvis den var opstaaet et Dieblik før, havde gjort dem aldeles uskikkede til at skyde sikkert. Derpaa fulgte en frygtelig Stillehed, istedetfor det Qvindestrig, som den Gamle havde ventet; og da Røgen var trukket bort, bemærkede han til sin store Glæde Træets affskudte, flaggrende Bark, som beviiste ham, at Skuddet havde godt truffet og ikke kunde have gjort nogen Skade, og at han endnu bestandigt var en god, gammel Skytte. Han lod nu Mundingen af Bøssen synke, vendte sig til Indianeren, og spurgte med den største tilsyneladende Eigegyldighed:

„Er min Broder tilfreds?“

„Mahtoree er en Hørding for Dahcotaherne,“ svarede den snedige Deton, og lagde tillige sin Haand paa Brystet, som Anerkjendelse af Bildtfangerens Handling, „erkjender, at en Kriger, der har deeltaget i saa mange Slag, ikke vilde lade sig træffe i slet Selskab. Men har min Fader ikke forhen redet en Hest, som en for-

nem Høvding blandt de Blege-Ansigter, istedetfor at gaae tilfods, som en sulten Konza?"

„Aldrig! Wahcondah har givet mig et Par Been og det Forsæt, at betjene mig af dem. I tredsinde-tyve Sommer og Vintre har jeg gjennemstroiset Amerikas Skove, ti haarde og besværlige Aar har jeg levet paa disse aabne Marker, og har kun sjældent haft nødt at gjøre Fordring paa Hjælp af Herrens andre Skabninger, for at komme fra det ene Sted til det andet.“

„Naar min Fader saa længe har levet i Træernes Skygge, hvorfor er han da kommet til Stepperne? Solen maa jo brænde og udtørre ham.“

Den Gamle saae et Dieblig kummerfuldt hen for sig, vendte sig derpaa til den Anden med et Slags Fortrolighed, og sagde:

„Jeg har tilbragt mit Livs Foraar, Sommer og Høst i Skovene. Mine Dages Vinter brød frem, og fandt mig endnu steds i Skovenes Rolighed, al! og i deres rene Ustyldighed og Redelighed. Etom, dengang sov jeg lykkelig, da mit Die endnu saae op til den Gode-Mands Bolig gennem Bogen og Fyrrens Grene. Naar jeg trængte til at udgyde mit Hjerter for ham, naar hans Ild fra oven brændte ned mod mig og lyfte, da stod Døren til ham aaben for mig og for mine Dine. Men Træhuggernes Drer have vækket

mig — have fordrevet mig. I lang Tid hørte jeg intet andet end Skovens Omhugning og Fald. Jeg bar det som en Mand, som en Kriger; dengang var der Grund dertil; men da denne Grund ophørte, tænkte jeg paa, hvorledes jeg skulde undgaae at see den forhadte Odelæggelse. Mit Mod og mine Venner tiltraadte mig at gjøre et Forsøg; og jeg havde hørt om denne vide, nøgne Steppe, og saa kom jeg herhen, for at undflye Odelæggelsesaanden. Siig mig, Dahcotah, gjorde jeg vel deri?"

Med disse Ord lagde Bildtsfangeren sin lange Pegesfinger paa Indianerens blottede Skuldre, og syntes at vente dennes Bisald og Ekstasning med et udtrykfuldt Smil, hvori der dog blandede sig Triumph med Beklagelse og Anger. Indianeren, som havde fordoblet sin Opmærksomhed, medens den Gamle talede, tvang sig til at afbryde sin Tausshed, og svarede paa dette Folks sentensfulde Maade:

"Min Faders Hoved er meget viist; han har bestandig levet blandt Menneſker, og seet enhver Ting. Hvad han gjør, er godt; hvad han siger er viist. Men nu maa han ogsaa siige mig, om det er viist, at han er fremmed for de Lang-Knive, der søge efter deres Dvæg paa alle Kanter af Steppen?"

"Dahcotah, hvad jeg har sagt, er sandt. Jeg le-

ver alene, og blander mig albrig med Mænd, hvis Hud er hvid, naar —"

Her lukkede hans Mund sig pludselig, formodetst en ligesaa overraskende som ubehagelig Afbrydelse. Det sidst udtalte svævede ham endnu paa Tungen, da Krattet aabnede sig fra den Side, hvor de stod, og hele det Selskab kom frem, til hvis Gunst han søgte at bringe sin Sandhedskjærlighed i Harmoni med den Nødvendighed at skjule dem.

En Pause af stum Forbauselse fulgte paa dette uforudseete Syn. Mahtoree, der ikke lod et eneste Træk eller en eneste Muskel røre sin Forundring og Forbauselse, var den Første, der gik dem imøde med en paatagen Høflighed og et Smil, der overtrak hans mørke, stolte Ansigt, ligesom den dalende Sols Glands belyser de uhyre Skymasser, der svæve frem imod den, betyngede med den forestaaende Jordens electricke Fluidum. Han forsmaaede isvrigt at tiltale de Kommende eller paa anden Maade at tilkjendegive, hvad han havde isinde, han kaldte blot paa den mere bortskjernede Bande af sine Følk, der paa dette Raab ilede til med al den Hurtighed, hvormed de vare vant til at adlyde.

Wildtfangerens Benner kom imidlertid bestandigt nærmere. Middleton var i Spidsen for dem og førte ved Armen sin lette og ætheriske Snez, hvis ængstlige og talende Træk han bestuede med samme ømme Om-

sorg, som en Fader ved lignende Vællighed vilde vise sit Barn. Efter dem kom Paul og Ellen. Bijægeren afled ikke at betragte sin blomstrende Ledsagerinde, men fastede til Siderne vilde, opbragte Diekast, der mere lignede en flygtende Bjørns mørke Blik, end en Elsters, der er sin Gjenkjærlighed bevidst. Obed og Asinus sluttede; den første førte sin Kammerat med en Grad af Omhed, der neppe kunde overbydes af nogen af de Andre. Han nærmede sig imidlertid ikke saa rask, som de Døvrige. Man saa paa hans Been, at de ligesaa lidt kunne slutte sig til at gaa fremad, som til at blive staaende, saa at hans hele Stilling ikke var Mahomeds Riste ulig*, kun med den Forskjæl, at den frastødende Kraft holdt ham mere i svævende Hvile, end den tiltrækkende. Hiin syntes aabenbar at have faaet Overvægten, og der opstod herved, som han selv vilde have udtrykt det, en Undtagelse, der stod i Modsetning til alle physiske Principer nemlig, at jo mere han fjernede sig fra det frastødende Punkt, des stærkere virkede det paa ham. Og da hans Blik ikke var henvendt paa det Sted, hvortil han gik, men paa det, hvorfra han kom, saa tjente det tillige til Rettesnor for dem,

* Man påstaaer, at Mahomeds Færdsel i Mecca bliver holdt i svævende Stilling midt i Moskæen ved de to store tiltrækkende Magneter, der ere anbragte for oven og for neden.

der betragtede den vandrende Hob, og aabenbarede dem den Hemmelighed, der havde foranlediget, at disse saa uventet kom frem af deres Skjul.

I en ringe Afstand saae man nemlig en anden Gruppe af velbevæbnede Mænd, just som de gjorde en Bøining om Krattet, og ad den korteste Vei, men med største Forsigtighed, ilede hen mod det Sted, hvor Siourerne stode, omtrent som en Eskadre af Krydsere styrtet over Havet, for at bemægtige sig en rig, men velbeskyttet Convoi. Med eet Ord: det var Udbrandrens hele Familie, eller i det mindste de Vaabenbygtige af samme, der aabenbart rykkede frem paa Steppen, for at tage Hævn over dem, der havde røvet deres Eiendom.

Saa snart Mahtoree og hans Folk mærkede, at de Fremmede kom henimod dem, trak de sig tilbage til en Jordbølge, hvorfra de kunde overse den hele Strækning af den aabne Slette, hvorpaa de stode. Det lod til, at Mahtoree her vilde tage sin Post og træffe sine Indretninger. Som man nok kan tænke, havde han ikke undladt at medtage Wildtfangeren paa sit Tilbage-tog. Middleton med sit Parti fulgte ligeledes efter i en vis Afstand, og gjorde ogsaa Holdt paa Høien, paa et Punkt, hvorfra han kunde gøre sig forstaaelig for de krigeriske Siourer. De tre Grupper lignede nu ligesaa mange Skibe til søs, der med tilsatte Topseil og

med største Forsigtighed gaae ud paa at recognoscere, hvilke der ere at regne for Fjender eller Venner, af dem der ligge ligeover for dem.

I dette uvisse Dieblif rullede Mahtorees mørke, truende Dine fra det ene Parti til det andet, og undersøgte hurtigt og kjæft deres Bevægelser; derpaa kastede han et tørt foragteligt Blik paa den Gamle, og sagde med dyb, bitter Haan:

„Lang-Knibene ere Daarer! Det er meget lettere at finde en sovende Kuguar, end en blind Dahcotah. Tænkte det graae Hoved at komme til at ride paa en af Siouxernes Heste?“

Bildtfangeren havde imidlertid faaet Tid til at befinde sig; han kom hurtigt til sin Gatning, og forklarede sig hele Sagen. Middleton maatte nemlig have seet den forfølgende Ismael og hans Tropic; og hellere end han vilde udsætte sig for Udvandrerens Behandling og Hævn, havde han villet betroe sig til de Wildes Gjæstmildhed. Og netop af denne forberedede Bildtfangeren Sine en venstabelig Modtagelse, thi han indsaar, at denne i sig selv unaturlige Forbindelse var den eneste Udvei til reddes deres Frihed og maaskee deres Liv.

„Har min Broder nogensinde rykket i Felten mod mit Folk?“ spurgte han med en rolig Stemme

den forbittrede Høvding, der bestandigt lod til at vente, at han skulde tale først.

Tetonens mørke Mine tabte i dette Dieblis saa meget af sin Strænghed og Haardhed, at dens Vilddhed endogsaa gik over til et Træk af Glæde og Triumph. Han slog en fuldkommen Cirkel om sig med Armene og svarede:

„Hvor er den Stamme, og hvor er det Folk, der ikke har følt Dahcotahernes Slag? Mahtoree er deres Anfører.“

„Har Mahtoree befundet, at Bang-Knivene vare Kvinder eller Mænd?“ Da Indianeren hørte dette Spørgsmaal, syntes en Mængde vilde Eidskaber at udvikle sig paa hans Ansigt i Kamp med hverandre. I det første Dieblis viiste der sig et uudslukseligt Had, som om dette vilde saae Overvægten; men snart derpaa fulgte et ædlere Udtryk; en bedre Ufbildning af en sand tapper Krigers Character bemægtigede sig hans Træk, og vedvarede endnu, da han slog det lette, bemalede Hjortehuds Bevand tilside, og pegede paa et Ar af et Bajonetsaar med de Ord:

„Dette Saar blev paa eengang givet og modtaget, Mand mod Mand.“

„Vel, min Broder er en tapper, men er han ogsaa en indsigtsfuld Høvding?“

„See her! er hiin Skikkelse een af de Blege = An-

figters Krigere? Var det en Saadan, der saarede den store Dahcotah?"

Mahtorees Dine fulgte Retningen af Bildtsfangerens Haand, som han havde udstrakt; og saaledes naaede de til Tnez's smægtende Skabning. Tetonens Blik var længe og med Beundring fæstet paa den stjerne Figur. Hans Blik var, ligesom den unge Pavnees, meer ligt en Dødeligs Blik paa et himmelsk Billede, end det tilfjendegav den Beundring, hvormed en Mand ellers pleier at hylde en stjerne Kvinde's Ynde. Hørdingen opbaagnede pludselig, som En, der bliver sig sin Selvforglemmelse bevidst, og vendte sit Blik fra Tnez paa Ellen, paa hvem det brælede længer og med et mere forstaaeligt Udtryk af Beundring. Fra hende gled hans Dine videre frem og holdt en nøiagtig Mynstring over den mandlige Deel af Selskabet.

"Min Broder seer, at min Tunge ikke er fløvet," vedblev Bildtsfangeren, der fulgte Indianerens Bevægelser med en Opmærksomhed, der ikke gav bennes skarpe Blik noget efter. "Lang-Knivene sende ikke deres Kvinde i Krig. Jeg er overbevist om, at Dahcotah vil røge med disse Fremmede."

"Mahtoree er en stor Anfører. Lang-Knivene ere ham velkomne," sagde Tetonen og lagde Haanden paa Brystet med en let Høflighed, som vilde have gjort

enhver Stand Være i det selskabelige Liv. „Mine unge
 Nænds Pile blive liggende i deres Røggere.”

Nu tilvinkede Bildtfangeren Middleton at komme
 nærmere, og inden faa Dieblis vare begge Partier sam-
 mensmeltede til eet. Men uagtet denne gjensidige ven-
 skabelige Modtagelse, undlod Mahtoree dog ikke den
 Forsigtighed, bestandigt at have Vinene henvendte paa
 den anden, bortfjernede Gruppe af Hvide, som om han
 befrygtede en slem Krigslist eller var begjærlig efter
 nærmere Forklaring. Dette undgik ikke Bildtfangeren,
 og denne indsaar, at det var nødvendigt at give videre
 Oplysninger, for at han ikke skulde gaae Glip af den
 lille, uvisse Fordeel, som han havde tilkæmpet sig. Han
 gjorde sig derfor Umage for nøiere at undersøge Hoben,
 der stedse beholdt den fra Begyndelsen af indtagne Stils-
 ling; det Gnestte, han gik ud paa, var at opdage den-
 nes Hensigter, og Resultatet af hans Sagttagelser blev,
 at Ismael havde isinde at tage en fiendtlig Stilling og
 ufortøvet at berede sig til Angreb. Dette første Re-
 sultat maatte have et andet til Følge. Et Møde paa
 aaben Mark mellem tolv modige Grændsemænd og en
 Hob halvbrevæbnede Vilde, om disse endog understøtte-
 des af ham og hans Ledsagere, maatte dog i den er-
 farne Gamles Dine være en Affaire, hvis Udfald var
 usikkert og misligt. Skjønt han ikke for sin Person,
 vilde undslaae sig for Kamp, ansaae han det dog for

mere passende for sin Alder og Tænkemaade at undgaae, end at fremkalde en Træfning. Disse samme Grunde maatte ogsaa føre Middleton og Paul til den samme Slutning, især da de maatte betænke, at det paalaae dem at opholde og bestynte et Liv, der var dem dyrebare end deres eget. I dette tvivlsomme Dieblis Raadsløge disse Tre om et Middel til at undgaae de strækkelige Følger, der kunde flyde af at Grændsemændene gjorde det første fiendtlige Udbrud. Da denne Raadslagning maatte tiltrække sig saa mange aarvaagne Dines Opmærksomhed, søgte den gamle Wildtfanger tillige ved ubortens Tegn at give det Skin af, at den kun angik det Spørgsmaal, hvad det var, der havde ført de mandlige og qvindelige Reisende saa dybt ind paa Steppen.

Efter fulden Raadslagning vendte han sig igjen til Mahtoree og sagde: „Jeg ved, at Dahcotaherne ere et viist og stort Folk, men kjender deres Høvdning ikke en enkelt Nidding iblandt dem?“

Mahtorees stolte Die gjennemløb hele Banden; ligesom i Strid med sig selv lod han sit Blik dvæle paa Beucha og derpaa svarede han:

„Livets Herre og Herster har skabt Høvdinger, simple Krigere og Qvinder, hvorved han vilde vise at han omfattede alle Grader af menneskelig Fuldkommenhed fra den højeste til den laveste.

„Men Livets Herre har ogsaa skabt Blege-Ansigter, som ere flette, og til dem høre Pine, som min Broder seer derovre.”

„Gaae de tilfods, for at gjøre Ondt?” spurgte Tetonen; men med et Blik, der viiste, at han nok vidste Aarsagen, hvorfor de vare tilfods.

„Deres Dyr ere borte; men deres Krud, deres Bly og deres Bagage have de endnu.”

„Høre de deres Eiendom med dem, som de usle Konzaer? Eller ere de brave og lade den tilbage hos deres Qvinde som Mænd, der vide at skaffe sig det Tabte igjen?”

„Seer min Broder den blaa Plet paa den anden Side af Steppen, som netop nu befinnes af den nedgaaende Sol?”

„Mahtoree er ikke en blind Muldvarp.”

„Den Plet er en Klippe, og paa denne Klippe ligger Lang-Knivenes Gods.”

Et Udtryk af vild Glæde stjød frem af Tetonens funklende Dine, da han hørte disse Ord. Han vendte sig hurtigt mod den Gamle, som om han vilde læse i hans Sjæl, om han bedrog ham; derpaa gled hans Blik bort fra ham, og overstuede Ismaels Hob og talte Hovederne.

„Der feiler een Kriger,” sagde han.

„Seer min Broder Rovfuglene hist ved Krattet?”

Der ligger Krigeren begravet. Saae min Broder Blod paa Steppen? det var Krigerens Blod."

"Vel, Mahtoree er en klog Høvding. Sæt Ebers Dvinder bag paa Dahcotahernes Heste; vi ville see videre frem, thi vore Vine ere raabne."

Bildsfangeren spildte ikke nogen Tid med unødvendige Ord eller nærmere Forklaringer. Fortrolig med de Indfødtes hurtige Fremgangsmaade, meddeelte han strax sine Venner Høvdingens Beslutning. I et Dieblif var Paul til Hest og Ellen bag ved ham. Middleton behøvede nogle flere Secunder for at hjælpe sin Snez til et beqvemt Sæde. Medens han var Omsorg herfor, kom Mahtorees Hest, og Høvdingen gjorde ligeledes Mine til at stige op. Men den unge Kriger rev Tøilen til sig, og nu fulgte der fra begge Sider stolte og truende Blik. Ingen af dem vilde vige.

"Ingen uden jeg kommer paa denne Hest!" raabte Middleton paa Engelft.

"Mahtoree er Høvding," afbrød den Vilde ham, kjendt han ikke forstod, men kun gjættede sig til, hvad den Anden havde sagt.

"Dahcotaherne komme for sildigt," hvisttede den Gamle ham i Øret, "seer du ikke Lang-Knivene? de have mærket Noget, og ville strax styrte frem."

Zetonen fulgte denne Advarsel, overlod den Fremmede Hesten, kastede sig paa en anden, og befalede sine

Folk at besørge en Hest for Vilbtsfangeren. De afstegne Krigere sprang bag paa deres Brødres Heste. Doctor Battius besteg sit Asinus, og, uagtet den korte Afbrudelse, vare Alle til Hest og færdige til Opbrud i kortere Tid end vi behøve til at beskrive det.

Mahtoree gav Signalet. Høvdingen i Spidsen for nogle af de Bedstberedne gjorde en Front-Bevægelse, som om han vilde angribe. Ismael, der allerede havde begyndt at trække sig langsomt bort, vendte ogsaa om og gjorde Front. Men istedet for at udsætte sig for at komme de Hvides farlige Bøsser for nær, gjorde den snebige Vilbe en Svingning til Siden og red i en Halvkreds om Fienden, der bestandigt ventede et pludseligt Angreb. Da Tetonerne nu vare visse paa deres Sag, istemte de et høit Skrig og fore ad den korteste Vej over Steppen lige henimod Klippen, lige saa hurtigt, som en Piil flyver fra Strengen.

S t e p p e n.

En Roman.

Oversat

af

J. Riise.

Femte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos E. Trier.

1835.

2145 M

THE
OF THE
OF THE
OF THE

OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

OF THE
OF THE
OF THE
OF THE

Et og tyvende Capitel.

Neppe havde Mahtoree givet denne første, løselige Ansyndning af sin Plan, førend en Generalsalve fra Grændsemændene berispede, hvor godt de havde forstaaet den. Men Afstanden var saa stor og Svingningen saa hurtig, at deres Skud bleve uden Virkning. Til Beviis paa, hvorlidt Dahcotah-Høvdingen frygtede det fjendtlige Artilleri, besvarede han det med en høj Jubel, svingede sin Karabin over Hovedet og red i Kredse om paa Sletten, ledsaget af sine meest udsøgte Krigere, for at haane Modstandernes afmægtige Forsøg. Hovedcorpslet fulgte den aftalte Retning, og da hiint udvalgte Corps havde vundet Fienden denne Trods, sluttede det sig til det som Arrieregarde med en Færdighed og en Taktik, som man snarere kunde vente sig af en frigerst Øvelses-Mangrove.

Der fulgte nu den ene Salve paa den anden, indtil den bistrø Udvandrer mod sin Willie opgav at tænke paa, at tilføie Fienden nogen Skade med disse utilstrækkelige Midler. Han tog nu en anden Beslutning; han forfulgte Siouxerne med største Hast og afsyrede af og til et Gevær, for at Besætningen, der denne Gang var sat under den frygtelige Githers Befaling, derved kunde komme i behørig Bevægelse. Paa denne Maade varede Jagten i nogle Minuter, men dog saaledes, at Rytterne lidt efter lidt vandt et Forspring, skøndt Forsølgerne tilfods med utrolig Kraft stræbte at blive i deres Nærhed.

Aftentaagen samlede sig allerede paa den østlige Grændse af Steppen, og endnu førend Siouxerne havde tilbagelagt den halve Deel af Veien, vare de tydelige Omrids af Klippen nedsjunkne i Slettens Dunst. Denne Omstændighed var Høvdingen ligegyldig, og det saa meget meget mere, da den snarere syntes at begunstige end at hindre hans Plan. Han red i Spidsen af Eskaren ligesom en Hund, der ikke vil tabe Lugten; han ilede blot ikke saa meget, fordi hans Heste og Ryttere da ikke var blevne i deres Seledder.

Den gamle Mand syntes at Dieblikket nu var kommet til at iværksætte hans Forehavende: Han red hen til Middleton og tiltalte ham paa Engelsk:

„Her gaaer det ud paa Tyvestreger, hvori jeg ikke gjerne tager Deel.“

„Men hvad er der at gjøre?“ sagde Middleton i samme Sprog. „Det vilde bekomme os ilde at forsøge paa Flugt; vi støde paa Bagtroppen og falde i de Rasendes Hænder.“

„Ud, ud af de Rasendes Hænder, baade af de Hvides og de Rødes! — — See Dig om, see ganske ligegyldigt hen for Dig, lad som om vi talte dit og dat, om vore Trolldomsdoktore, eller endnu heller om Heste. De Gavtyve høre alt for gjerne, at man roser deres Dyr, fast ligesaa gjerne, som de taabelige Rødre i Colonierne høre, at man roser deres egensindige Unger. Saadan! klap Hesten, betragt det Krimskrams, hvormed de Røde have behængt Manken; lad Dine Dine sige Get og din Mund et Andet. Hør, hvis vi bære os klogt ad, saa gives der et Middel til at komme bort ved Nattens Frembrud.“

„En herlig Tanke!“ udraabte Middleton, der ikke kunde forglemme, at Mahtoree havde betragtet Inez med Beundring, og at han endogsaa havde paatrængt sig hende til Selskabsrytter og Forsvarer.

„O Gud, o Gud,“ sagde Bildtfangeren, „hvad er dog Mennesket ikke for en svag Skabning, naar han svækker og opløser sine Naturgaver ved Bogfram og qvindagtige Sæder. Et saadant tvetydigt Udraab

endnu vilde tydeligt sige disse Kobolde, der ride om os tilhøre og tilvenstre, at vi gjorde Komplot, ja ligesaa tydeligt, som om vi i deres eget Sprog blæste dem det i Øret. Jeg kjender nok de Djævelskarle, de lade ligesaa ustyldige og uerfarne, som den yngste Raa; men der er Ingen iblandt dem, der ikke holder sit Die sæstet paa os som en Rikkert, og iagttager vore mindste Bevægelser. Hvad der skal skee, maa altsaa skee med den største Forsigtighed og Klogskab, hvis vi ville tænke paa at skuffe deres Snedighed — — Saa, det var Ret, klap Hesten paa Halsen, smilt, som om Du roste den, og bøj dit Øre over til mig saa Du kan høre hvert Ord. Du maae heller ikke anstrænge Øret for meget, thi skøndt jeg kun forstaaer mig lidt paa Heste, siger den simple Fornuft mig dog, at man maa staae deres Lunger naar de skulle gjøre et langt og hurtigt Ridt, og at trætte Been gjøre en flet Traver. Pas paa Signalet, naar Du hører min Hector hyle. Den første Gang betyder: gjør Dig særdig. Den anden: styrt ud fra Hoben. Den tredie: afsted — har Du forstaaet mig?"

"Fuldkomment, fuldkomment!" svarede Middleton, skjælvende af Utaalmobighed efter at udføre Planen, og trykkede den lille Arm, der omslyngede ham, til sit Hjerte: "Fuldkomment! blot hurtigt, hurtigt!"

"Ei, Øret er ikke mindre end dovent," vedblev

Bildtfangeren i Teton = Sproget, som om Talen hele Tiden havde været om Hesten: Han red nu saa jævnt gennem hele Hoben, til han havde listet sig hen ved Siden af Paul: denne meddeelte han nu sin Plan lige saa snildt og forsigtigt, som han før havde gjort. Den livlige og uforsærdede Bijæger modtog Forslaget med Henrykkelse, og erklærede desuden, at han var villig til at binde an med hele Banden af de Wilde, hvis en Kamp skulde være nødvendig til at naae Maalet: Da nu dette var afgjort, forlod han den anden Sammensvorne og saae sig om efter den tredje Rytter, Doctoren.

Denne var med megen Anstrengelse, saavel fra sin egen, som fra asinus Side forbleven i Siouxernes Midelpunkt, saa længe han befrygtede, at Ismaels Rugler kunde naae ham. Men saasnart denne Fare var formindsket eller rettere ganske forbi, levede hans eget Mod op i samme Grad, som hans Væls aftog. Denne eenstidige, stjødnt følgerige Omklifning maatte det tilskrives, at Rytter og Dyr nu befandt sig i den Deel af Banden der udgjorde et Slags Krieregilde. Derhen styrede Bildtfangeren nu ligesom ganske tilfældigviis sin Hest, dog saaledes at hans Hensigt ikke kunde bemærkes.

„Min Ven,” sagde han til Doctoren, da han fik et gunstigt Dieblæk til at knytte en Samtale, „vilde I

vel gjerne leve en halv Snees Aar blandt de Vilde med raget Hoved og bemalet Hud og maaskee med et Par Roner paa Halsen og fem, sex Børn, som kaldte Eder Fader?"

"Paa ingen Maade!" raabte den forstrækkede Doctor. "Jeg er overhovedet ugunstigt stemt mod det ægteskabelige Liv, og dobbelt ugunstigt mod en Forening med en Varietet af species, som kun tjener til at forstyrre Naturens Skjønhed og afbryde dens Harmonie. Desuden gjøre saadanne Varieteter en ny besværlig og piinlig Forandring i vores Nomenclatur."

"Ja, ja der er jo meget meer end Grunde nok til at gjøre Eder et saadant Liv forhad! Men hvis Siouxerne optage Eder i deres By, saa kan I, saa sandt Gud lader Solen staae op og gaae ned, endnu tale om Lykke, hvis det bliver Eders Skjæbne."

"Hvad? give mig en Kvinde tilægte, der ikke var prydet med sit species Ynde!" svarede Doctoren. "Hvilken Forbrydelse har jeg da begaaet, at jeg skal straffes saa haardt? At tvinge en Mand under det ægteskabelige Aag uden hans Villies Tilboielighed, det er at gjøre Vold paa den menneskelige Natur."

"Naa, siden jeg endelig engang høre Eder tale om Natur," sagde den Gamle med en Bevægelse i de dybtliggende Dine, som han vel søgte at skjule, men som dog røbede, at han i visse Tilfælde kunde være i

muntert Lune, „saa haver jeg dog Haab om, at ikke al Forstand er veget fra Eder's Pande. Men for igjen at komme til Siourerne, saa ville de vist ikke give Eder een eller to, men fem eller sex Koner, som et særdeles Beviis paa deres Kjærlighed og deres fortrinlige Belvillie mod Eder.”

„Men hvorfor skulde de tage en saadan Hævn over mig?” spurgte Doctoren, hvis Haar begyndte at reise sig, og som skjælvede over Legemet! — „Hvad Dndt har jeg gjort de Folk?”

„Glet Intet; det var tvertimod et Beviis paa Deres Belvillie. Naar de først faaer at vide, at I er en stor, berømt Medicus, saa optage de Eder i Deres Stamme; en af deres mægtigste Høvdinge giver Eder sit Navn, maaskee ogsaa sin Datter eller vel endog een eller to af hans aflagte Koner, som han har levet længe med og om hvis Egenskaber han kan dømme af Erfaring.”

„Naturharmoniens Herster og Skaber tage mig i sin allernaadigste Baretægt!” udraabte Doctoren, „jeg vilde ikke træde i Forbindelse med et Exemplar af en Egtesfælle langt mindre med et Duplicat, ja et Triplikat af denne Glasfe! jeg vilde hellere forsøge Alt, ja maaskee selv en fremtidig Flugt, end jeg vilde udsætte mig for den Fare, at komme i en saa voldsom Conjunction.”

„Der er dog Forstand i hvad I siger — Flugt

o ja men hvorfor en fremtidig Flugt hvorfor ikke en øiebliklig?"

Naturforskeren saae sig om, som om han virkelig havde ifinde øieblikligt at udføre den fortvivlede Beslutning; men da saae han i sin Phantasi, at de mørke Skikkelser, der vare om ham, bleve dobbelte og Mørket, der allerede spredte sig hen over Sletten, forvandlede sig i hans Dine til den lyseste Middag.

"Flugten," sagde han, "vilde være ubesindig og aldeles fornøststridig. Overlad mig, ærværdige Venator, til mine egne Tanker, og saasnart mine Planer ere behørigt classificeerte, vil jeg meddele Eder Slutnings-Resultatet."

"Resultat, Slutnings-Resultat, Resolution!" gjentog Bildtfangeren, og rystede Hovedet lidt foragteligt. Han gav sin Hest Tøilen og lod den fare ind i Høben af de Bilde. "Resolution er et bedre Ord end hiint, man taler derom i Colonierne og bringer det istand paa Grændsen." Han vendte sig derpaa til en mørk Kriger, vinkede med Albuen henimod Doctoren og det bestedne asinus og sagde i Landets Sprog:

"Kjender min Broder det Dyr, som det Bleges-Ansigt rider paa!"

Tetonen saae et Dieblig paa Ansigtet, men lod sig ikke i mindste Naade mærke med den ringeste Deel af den Forundring, som det sjældne Dyr havde opvækket

hos ham og hans Landsmænd. Wildtfangeren vidste vel at Muulæselet begyndte at blive bekjendt blandt de nærmeste Stammer ved Mexico, men at det høist sjældent blev seet saa langt nordligt som la Platte flyder. Han drog den bedste Fordeel af denne Omstændighed, som Wildtfangerens øvede Die tydeligt læste i hans tilsyneladende ligegyldige Træk.

„Holder min Broder den Rytter der for en af Blege=Ansigtens Krigere?“ spurgte han, da han troede, at Siouxeren havde haft Tid nok til at betragte Naturforskerens fredelige Træk.

Det foragtelige Blik, hvormed Tetonen besvarede dette Spørgsmaal, blev synlig ved det svage Stjerneøst, som en opluende Flamme.

„Er en Dahcotah en Nar?“

„Dahcotaherne er en viis Nation. Deres Dine ere aldrig lukkede; desto mere undrer det mig, at de ikke have bemærket Bang=Knivenes største Medicus.“

„Quagh!“ udraabte den Wilde; thi han kunde ikke længer betvinge sin Forundring, og hans morsommelige tiltvungne Fatning veg for den pludselige Overraskelse, ligesom en Lyn adsplitter Midnattens Skyer.

„Dahcotahen veed,“ vedblev den snu Gamle, „at min Tunge ikke er kløvet; min Broder kan derfor lukke sine Dine høit op, og han vil see en meget stor Medicus.“

Det svage Lys fra Himmelen var ikke tilstrækkeligt til atter at bringe dette overordentlige Væsens Træk tilbage i den Billedes Grindring. Men strax i det første Dieblis mindebe han sig Doctor Battius, hans sælsomme Optog ved Ankomsten, og hans besynderlige Costume. Det var en Egenkab, som Krigeren ikke allene havde tilfællede med sin Bande, men med alle Indianere, at de, uden i deres Udvortes at røbe nogen Ryegjerrighed, aldrig forbigik at lægge Mærke til et Kjendetegn eller et Charactertræk hos en Fremmed, hvorved han nærmere kunde beskrives. Hvad Væsen, Væxt, Dragt, Træk, Zienfarve og Haar enhver af Lang-Knivene havde, havde han saa nøie bemærket, at han allerede dermed forbandt Eftertanke over de Aarsager, som kunde have foranlediget, at Fremmede, der vare saa forstjellige indbyrdes, kunde træffe sammen, og trænge saa langt frem til disse raae Orkenbeboeres Opholdssteder. Han havde allerede afveiet de Reisendes physiske Kræfter og sammenlignet deres legemlige Bestaenhed med Deres formodentlige Hensigter. Krigere (tænkte han) vare de ikke, thi Lang-Knivene pleiede ligesom Siouxerne at lade deres Qvinde blive tilbage i Byerne, naar de gik ud til en blodig Kamp. Denne Indvending gjorde han sig ogsaa imod at holde dem for Jægere, og selv som Handlende kunde han ikke forklare sig deres Forstjellighed. Her-

med havde han udtømt alle de Forhold, som kunde føre de Hvide til de Rødes Byer. Han havde hørt tale om en stor Forening, Forsamling eller Sammenkomst, hvorved Mennahashaerne, eller Fristaternes Lang-Knive, havde roget med Washsheomantiquaerne eller Spanierne, og vare komne overeens om, at disse Sidste aftraade de Første deres ubegribelige Rettigheder over de vidtløftige Strækninger og Egne, hvor hans Folk frit havde levet og hersket saa lang Tid og saa mange Slægter igjennem. Hans eenfoldige, indstrængede Mand kunde ikke fatte de Grunde, hvorfor et Folk ansaae sig berettiget til at anmasse sig Overherredømmet over et andet Folks Besiddelser; og saa snart han havde faaet det Bink af Wildtsangeren, var han ikke ubøielig til at troe, at der ogsaa heri indblandede sig en Trolddomskraft; thi om en saadan var han saa overbevist, at han endogsaa troede at spore den i denne Samtale. I dyb Følelse af sin Uvidenhed lod han derfor alle andre Betænkeligheder fare, sluttede sig tæt ind til den Gamle og udstrækkede Armene imod ham, som om han overgav sig paa Raade og Unaade.

„Min Fader lader sit Blik falde paa mig,” sagde han, „jeg er en af Steppens vilde Sønner, mit Lege-me er nøgen, mine Hænder ere tomme, og min Hud er rød. Jeg har slaaet Pavneerne, Konzaerne, Omahaverne, Osagerne, ja selv Lang-Knivene. Jeg er en

Mand blandt Krigere, en Kvinde blandt Troldmænd og Besværgere. Tal min Fader! Tetonens Dren ere aabne; han lytter, som en Raa til Kuguarens Trin."

"Saaledes ere den Enestes vise og urandsagelige Veie bestaaende, saaledes ere hans Veie, der stiller Godt fra Ondt!" sagde Wildtfangeren paa Engelsk. — "Den Gne giver han Forslagenhed og List, den Anden giver han Mandighed og Kraft. Er det ikke ydmygende, er det ikke rørende, at see en saa ædel Skabning som denne, der har søgtet saa mangen blodig Kamp, at see ham hvorledes han kryber for Overtroens Afguds-billeder, og trygler om Knokler, som man kun vilde kaste hen for Hunde? Gud tilgive mig, hvis jeg har benyttet mig af de Wildes Uvidenhed; han veed at jeg ikke gjør det for at spotte de Svage eller hæve mig selv; men for at redde Menneskers Liv, for at skaffe den Undertrykte Ret og for at gjøre de Ondes Djævelskab tilskamme! — Teton, (tilltalte han igjen den Wilde paa Indianisk) jeg spørger dig endnu en Gang er Hiin der ikke en underfuld Troldoms-løge? Handle Dahcotaherne ikke klogt, naar de ikke indaande den samme Lust som han, naar de ikke berøre hans Klædebon? Vide de ikke at Bahconshecheh (den onde Mand) tager sine Born i Beskyttelse og ikke vil deres Vel, der tilføie disse noget Ondt?"

Den gamle Mand sagde dette i en advarende sen-

tentsløs Tone, for at det skulde gjøre et dybt Indtryk. Derpaa red han noget bort, som om han havde givet dette hemmelige Bink, tøvede ikke med at meddele det til de Øvrige af Bagtroppen saa at Alle inden nogle Dieblis saae hen paa Doctoren med Opmærksomhed og Erbødighed. Da Bildtfangeren vidste, at Indianerne frem for Alt søge at formilde den onde Mand, og gjøre ham gunstlig stemt, saa oppebiede han med største Rolighed og Koldsindighed Virkningen af sin List. Han behøvede ikke at vente længe; den ene sorte Skikkelse efter den anden sporede Hesten og foer i fuld Galop til Middelpunktet af Banden; tilsidst var alene Beucha og han selv i Nærheden af Doctoren. Hiin tilbageholdt den fløve, dørste Beundring, hvormed han endnu saae paa den formeentlige Mirakeldoctor og Trolksmand, og han var saaledes den sidste Hindring, som Bildtfangeren maatte have bortryddet.

Han kjendte sin Mand udenad, og spildte ingen Tid for at blive ham qvit. Han red hen til ham og hvistede ham i Øret:

„Har Beucha i Dag druffet af Lang-Knivenes Mælk?“

„Quagh!“ raabte den forfærdede Vilde, da dette Spørgsmaal pludseligt rev ham ud af hans Dørsked og bragte ham tilbage fra Himlen til Jorden.

„Ja,“ vedblev den Gamle, „det er alene fordi den

store Anfører for sit Folk, der rider i Spidsen, har en Ro, der aldrig er gold. Jeg er vis paa, at der gaaer ikke fem Minutter, uden at der bliver raabt: Er ingen af min Brødre tørstig?"

Neppe havde han sagt disse Ord, før Beucha, for ikke at være den Sidste, var afsted og borte og forenede sig med den mørke, langsomt ridende Trop, der var foran ham. Men den gamle Jæger der nok vidste hvor omstændelig de Vilde's Sind, er, spildte ikke et Dieblif; men benyttede sig af sin Fordeel.

"Seer I" sagde han til Doctoren, "der henne mod Norden, omtrent fire Bøssers Længde over Steppens Horizont?"

"Ja vist, i Constellationen — — — —"

"Gaae I Pokker i Bold med Eders Stellationer og svar mig paa godt Engelse ja eller nei, har I seet Stjernen, som jeg mener?"

"Ja."

"Nu saa hør videre. I samme Dieblif, som jeg vender Eder Ryggen, maa I holde Eders Vsel an, indtil de Vilde er Eder af Syne. Overgiv Eder saa til Guds Naade og Stjernens Veiledning. Træk hverken tilhøre eller tilvenstre; spild intet Dieblif. I veed, at Eders Dyr just ikke er af de hidsigste, og hver Fodbred af Steppen, som I faaer bag ved Eder, er en Binding for Eders Liv og Eders Frihed."

Uden at oppebie de Spørgsmaal, som Naturfor-

fteren allerede havde paa Tungen, jagede den gamle Skovmand afsted, og kom i et Dieblisk midt iblandt de forreste Ryttere.

Obed Battius var nu allene med sit Hsel. Dyret lystrede Tøilen, som dets Herre holdt an, meer af Desperation, end for at efterkomme den Anviisning, som han havde faaet af Wildtfangeren, og som han næppe havde forstaaet. Det gik altsaa kun i Skridt, og da Tetonerne red fremad i kort Gallop, saa var et par Minutter tilstrækkelige til at bringe dem ud af Syne. Det første Doctoren gjorde da han kom til sig selv igjen, var at eftersee om de Bunder og Pakker, som udgjorde den ynkelige Rest af hans Notitser og Samlinger, endnu vare bag i Sæblen, hvor han havde lagt dem; derpaa vendte han Dyret om i den aftalte Retning, uden anden Plan og Tanke, end at komme bort fra sine forrige Naboer; med blindt Raseri stødte han det nu i Siderne, for at gjøre sin Flugt saa hurtig som mulig. Næppe havde han faaet saa megen Tid, som var nødvendig for at jage ned ad en Høi og op ad en anden, førend han hørte, eller i det Mindste troede at høre, tyve Tetonstruber raabe hans Navn paa godt Engelsk. Denne Indbildning for-
doblede hans Hæles Kraft og Takt, saa at ingen Professor i den ædle Dandsekunst kunde gjøre bedre Chassés med sine egne Been end vor Naturforsker med sit Steppen, 5 H.

asinus's Ribbeen. Dandsen varede i flere Minutter uden Ophor, og efter al Sandsynlighed vilde den maaſkee havde varet lige til nu, hvis ikke det mere koldſindige Dyr havde fundet denne Behandling uſømmelig. Af den Maade, hvorpaa dets Herre yttrede ſin indvortes Bevægelse, laante Dyret ogſaa den Tanke at ſætte ſine Been i Bevægelse, men kun paa en anden Viis. Det hævede nemlig begge Bagbenene paa eensgang i Veiret og ledsagede denne Handling ved et kraftig Spring, et Entrechat, hvormed Striden ganſke blev afgjort til dets Fordeel. Obed, der var kaſtet ud af Sadlen, kunde ikke holde ſig ſvævende i Luften; men i Faldet afveeg han dog ikke fra den foreſkrevne Retning, medens Asinus ſom Geierherre og Erobrer beholdt Balpladsen og til Beviis paa ſin Triumph begyndte at afſnave det tørre Græs.

Neppe var Doctor Battius igjen kommen paa Benene og i Beſiddelse af ſit Hoved, der ved den pludſelige Forandring af dets ſædvanlige Stilling var i temmelig betydelig Forvirring, førend han igjen ſøgte ſine Samlinger og ſit Uſel. Asinus viiſte ſig høimodig, lod alt Gød fare, og Doctoren igjen ſatte ſig op, og begge fortsatte nu igjen Reiſen, den ſidſte vel med ligeſaa ſtor Tilfærdighed, men med mindre Hidſighed og Hæleveltalenhed.

Imidlertid havde Bildtfangeren ikke undladt at give

Ugt paa enhver af de vigtigste Bevægelser, hvorover han havde paataget sig Opsigten. Obed Battius havde ikke havt ganske Uret, da han troede, at han blev savnet og søgt; hans ophidsede Phantasi havde omskabt sig visse skrigende Toner af de Bilde til hans skønne latiniseerte Navn: **Medicus Battius**. Sandheden var denne: de bageste Krigere havde givet de Forreste Underretning om den mystiske Character, som det havde behaget Bildtfangeren at tillægge den aldeles in- tetahnende Doctor. Den samme dumme Beundring, som havde drevet Hine fremad, drev nu disse tilbage. De fandt ikke mere Doctoren, og deres Larm og Skrig, var kun en vild Brølen og Hølen over at de vare flussede i deres Forventning.

Mahtorees Anseelse hjalp Bildtfangeren, der søgte en Udflugt, og gjorde Ende paa deres Skrig, der begyndte at blive farligt. Da Orden igjen var tilveiebragt, og da Høvdingen havde erfaret, hvorfor hans unge Folk opførte sig saa høirøstet og usømmelig, læste den Gamle, der red ved hans Side, med Bekymring et Udtryk af Mistanke i hans flammende Blik.

„Hvor er Besværgeren?“ spurgte Mahtoree, og henvendte sig kort og hurtigt til Bildtfangeren i en Tone, der skulde gjøre ham ansvarlig. „Kan jeg sige min Broder Stjernernes Tal? En stor Medicus's Veie ere ikke som andre Menneskers Veie.“

„Læg Mærke til mine Ord, gamle Graastjæg, og tæl ethvert af dem!“ vedblev Hiin, og bøiede sig over den store Sabel, som en beleven Ridder; men sagde derpaa i den vindskrænkede Magts høie Tone: „Dahco-taherne have ikke valgt en Kvinde til deres Anfører. Naar Mahtoree føler en stor Medicus's Magt, saa vil han skjæve, og ikke før; men indtil den Tid vil jeg see ham med mine Dine og ikke høre paa, hvad et Blegt-Ansigt siger om ham. Er Eders Besværger ikke her imorgen tidlig blandt sine Benner, saa skulle mine unge Folk opsoge ham. Eders Dren ere aabne; det med nok!“

Bildtfangeren var glad ved den lange Trist. Han havde allerede forhen havt Leilighed til at bemærke, at Teton-Høvdingen var en af dem, hvis dristige Aand sprang over de Skræmmer, som Opdragelse og Sædvane sædvanligen pleier at sætte for Menneskers Meninger i enhver Stilling i det selskabelige Liv. Høvdingens Ord bekræftede ham paa ny denne Formodning, og saaledes forudsaae han, at han vilde have en sværere Kamp at bestaae med denne, end med hans Ledsager, og at han ikke vilde komme derfra for saa godt Kjob. Men da man pludselig fik Die paa Klippen, der hævede sig midt i Mørket som en steil og takket Skikkelse, gjorde denne Omstændighed Ende paa det piintlige Forhør. Mahtoree overlod sig fra nu af ganske til at

udføre sine Planer mod Udvandrerens øvrige rørlige Guds. En Glædesmumlen gjennemløb Rækkerne, saasnart de havde saaet Die paa det forønskede Maal; men Varmen uddøde igjen, og sagte Trin i Græsset var Alt hvad man hørte.

Dog kunde Esthers Karvaagenhed ikke stufes. Allerede længe havde hun lyttet til den mistænkelige Lyd, der fra Steppen bestandigt kom Klippen nærmere; den pludselige Mumlen, da de opdagede Klippen, havde heller ikke undgaaet de forreste Skildvagters Opmærksomhed. De Vilde, som vare stegne af i en ringe Frafstand, fik ikke saa megen Tid, at de paa deres sagte, stumme, lurende Maade kunde omgaae Foden af Klippen, førend Amazonens uforfærdede Stemme afbrød Stedets Stilhed og raabte:

„Hvem er der nede? svar, eller det gjelder Eders Liv? Siour eller Diævel, det er ligemeget; jeg frygter Eder ikke.“

Paa dette Tilraab fulgte intet Svar. Enhver af Krigerne blev ubevægelig paa sit Sted i den Overbeviisning, at han tabte sig i Nattens Mørke. Dette Dieblisk valgte Bildtfangeren til Flugt. Han og hans Fødsagere vare betroede til deres Opsigt, der bevogtede Hestene, og da de fem Fremmede ikke vare stegne af, var Dieblisset gunstigt. Bevogternes Opmærksomhed var henvendt paa Klippen, over hvilken der svævede en

mørk Sky, som tillige skyggede for det svage Stjerneskin. Den gamle Bildtfanger bøiede sig forover og mumlede ned fra Hesten:

„Hund; hvor er min Hund? min Hector? hvor er du, Gamle?“ Hunden hørte den velbekjendte Stemme og besvarede den med en venstabelig Hyl, der tilsidst næsten blev til en gennemtrængende Lyd. Da Bildtfangeren efter dette første Signal igjen reiste sig opret, følte han Beuchas Arm, som om han vilde gjøre kort Proces med den, der afbrød den nødvendige Tausched, og tilsnøre hans Strube. Denne Omstændighed benyttede den Gamle til at give en sagte Lyd fra sig, som om han ikke vilde strige, men blot trække Beiret. Dgsaa denne Tone blev troligt besvaret af Hunden med et Hyl. Nu sprang Beucha bort fra Bildtfangeren for at tage sin fulde Hævn over Hunden. Men netop i samme Dieblis hørte man paa ny Esthers Stemme, og Beucha slap Hunden for at lytte:

„Bliv I kun ved at hyle og tube og forstille Eders Stemme, I Nattekobolde!“ raabte Esther med skrallende, spottende Latter; „jeg kjender Eder! I skal snart faae Lys for at see Eders Djævelsgjerning. Kul her, Phoebe, Kul! Fader og Drengene skulle dog see, at man vil have dem hjem, for at tage imod deres Gjæster.“

Hun talte endnu, da et stærkt Lyspunkt, som en

glindsende Stjerne blev synligt paa den høieste Spidse af Klippen. Det udviklede sig snart til en toetunget Flamme, som i et Dieblisk greb fat i det rundt om opstablede tørre Straa, og derpaa i Bølgegang frem= luede, som en tæt Ildmasse, der kastede et saadant Skin fra sig, at alle Gjenstande i Nærheden bleve op= lyste. En Haanlatter lod sig høre fra Klippefladen, og de smaa Børn istemte den, som en Triumph over at de havde opdaget Tetonerne's Anslag.

Bildtfangeren saae sig imidlertid om, for at over= bevise sig om de Medforbundnes Stilling og Agtpaagi= venhed. Middleton og Paul havde roligt fulgt Sig= nalet; de vare redne lidt til Siden, og gjorde sig fær= dige til at gribe Flugten paa det tredje givne Tegn. Hector, som var sluppen løs fra sin Bøddels Hænder laae igjen under Bugen af sin Herres Hest. Imidlertid havde Ildkredsen tiltaget i Kraft og Udstrækning, og den gamle Mand, hvis Dine og Forstand sjældent lode ham i Stikken, oppebiede et gunstigt Dieblisk til det mislige Forehavende.

„Op, Ismael! op, min Mand! nu er det Tid, hvis Dine og Arme endnu ere de gamle, nu er det Tid at komme paa Halsen af de Røde, og traktere de Kjeltringer, som ville berøve dig al din Eiendom, din Rone og dine Børn. Nu, min gode, kjære Mand, nu vilis hvem du er og hvad du duer til!“

Et fjernt Skrig lod sig høre i den Retning, hvorfra man ventede Ismael og hans Søner, og det gav den qvindelige Besætning Visshed om, at de snart vilde komme. Esther besvarede deres Raab med et gjennemtrængende Skrig, og i sin Blædes Selsforglemmelse, og for at hendes Venner skulde kunne bemærke hende, bøiede hun sig ud over den yderste Klippe-
rand, saa at hun blev synlig for alle Siouxerne. Ikke endnu tilfreds med at have udsat sin Person for øiensynlig Fare, udtrykkede hun endog den nære Triumph, ved at slaae de udstrakte Hænder sammen, da pludselig Mathorens dunkle Skikkelse skød sig frem imellem Isden og hende, greb hende, og bandt hendes Arme bag paa. Tre andre Krigere saa man glide hen over Terrassen; de lignede ligesaa mange nøgne Djægle, der slagrede i Skyerne. De rev Brandene fra hverandre og dæmpede Flammen. Der indtraadte nu en Dunkelhed, som ikke var den ulig, der opstaaer, naar den blegnende Sols sidste Straaler blive unddraget Jorden derved, at Maanens Skive skyder sig imellem. De Vilde ifømte et Seiersskrig, som Hector ledsagede med et lydeligt Hyl.

I samme Dieblis var og Vildtsfangeren imellem Paul og Middleton, og greb begge Tøiler, for at betvinge deres Utaalmodighed.

„Sagte, sagte!“ hviskede han, „for et Dieblis ere

deres Dine paa en underlig Maade tillukkede, som om Herren havde slaaet dem med Blindhed, men deres Dren høre alligevel. Sagte, langtsomt! halvhundrede Favn ganske langtsomt, i det mindste kun i Skridt."

De følgende fem Minutter syntes en Evighed for Alle undtagen for Vildtfangeren. Imidlertid syntes det dem, at Mørket forsvandt, og at det blev saa klart som ved hoi lys Middag. Nu tillod den Gamle, at Hestene lidt efter lidt løb hurtigere, indtil de havde naaet Midten af en Fordybning paa Steppen. Da smilede han paa sin stille Viis, slap deres Toiler og sagde:

"Lad nu kun Hestene løbe det bedste de kunne; men rid bestandigt paa det tørre Græs for at vi ikke skulle høres."

Man kan let forestille sig, hvor gjerne de fulgte dette Raad. Inden faa Minutter vare de over den første Jordbølge, og nu gik det videre i stærk Galop, dog saaledes, at de ligesaa lidt bortvendte Blikket fra den forestrevne Stjerne, som en Baad, der trues af Storm og Bølger og styrer efter det Fyrtaarn, der skal føre den i den sikke Havn.

To og tyvende Capitel.

De Flygtende iagttog den dybeste Stilhed, ligesom den, der herskede paa Sletten, over hvilken de ilede fremad og lyttede, om de kunde høre Noget fra den Egn, som de havde forladt. Forgjæves anstrængte den gamle Tæger hele sin Opmærksomhed og alle sine Aandseverner, for at opsnappe et eller andet Kjendetegn. Især var det ham magtpaaliggende at opdage en Larm, som kunde bevise, at Siouxerne vare komne i Haandgemæng med Ismaels Søner. Men Hestene havde allerede bragt dem saa langt bort, at der ikke kunde naae nogen Lyd til dem. Misfornøiet over at al Underretning udeblev, udtrykte Bildtfangeren sin Sjælstilstand ved en sagte Mumlen, men dog kun saaledes, at han ved at tilkjendegive sin ængstelige Formodning om at blive indhentet, alene vilde mere og mere paaafsynde deres Flugt. Undervejs havde han gjort sine Vedsagere opmærksomme paa det øde Sted, som havde tjent den udvandrede Familie til Hvileplads i den første Nat, da Væseren blev bekendt med den. Men fra nu af iagttog han en varselsfuld Tausched, varselsfuld, fordi han beviiste de Andre, der kjendte ham, at hans Aand arbeidede, og at altsaa Omstændighederne, der forstyrrede hans Ro-lighed, maatte være kritiske.

Middleton var den første, der tiltalte ham efter nogle Timers Forløb. Han blev bevæget dertil ved den Bekymring, at det lange uvandte Ridt skulde angribe hans Inez og Ellen alt for stærkt: „Jeg tænkte vi havde gjort det godt nok: Vi ere redne skarpt og have tilbagelagt et godt Stykke Wei. Var det ikke paa Tiden at søge en Hvileplads?“

„Ja den maa I søge i Himlen, hvis I mangle Kræfter til en længere Marsch,“ mumlede den Gamle. „Hvis det var kommet til en Fægtning mellem Siouxerne og Ismael, som Alt tydede paa efter Tingenes sædvanlige Løb at dønnne, saa kunde vi maaskee have seet os om efter en stille Hvileplads og anseet denne Dag ikke alene for en af de vigtigste og farligste, men ogsaa for en af de lykkeligste i vort Liv; men saadan som Sagerne staae vilde jeg gjøre Regning paa den visse Død eller paa evigt Slaveri, hvis vi ville lukke vore Dine, førend vi have tilstrækkeligt Skjul over vore Hoveder.“

„Det skulde jeg dog ikke mene,“ sagde den utaalmodige Ungling, der mere tænkte paa det fine og strøbelige Væsens Lidelser, der havde betroet sig til ham, end han brød sig om den Gamles Erfaring. „Det skulde jeg ikke mene; vi ere redne mange Mil; jeg seer ikke det mindste Skin af Fare, og hvis I, min gode

Ben, er bekymret for Eder selv, saa tillad mig at sige Eder, at I uden — — —"

"Hvis Eders Bedstefader var ilive og var her," afbrød Bildfangeren ham i det han udstrækkede sin Haand og lagde Pegefingeren paa Middletons Skulder, „saa vilde han ikke have talt saaledes. Han havde en Smule Grund til troe, at jeg ikke engang i mine Ungdomsdage, da mit Die var skarpere end Falkens, og mine Been hurtigere end Hjortens, nogensinde med Lyst og Kjærlighed har knuget mig fast til Livet. Hvorfor skulde jeg da nu nære en barnagtig Tilbøielighed til det, som jeg erkjender for forføngeligt og som jeg anseer for lutter Farer, Møisommeligheder og Sorger? Lad Tøtonerne kun gjøre deres Yderste; de skulle ikke finde, at den i Ulykker og Besværligheder hentærede Bildtfanger er den Mand, der vilde klage høiest og skjælte mest."

"Tilgiv, min værbige dyrebare Ben," udraabte den angersfulde unge Mand, og greb den Haand, som hiin allerede vilde trække tilbage; „jeg vidste ikke, hvad jeg sagde, eller rettere sagt, jeg tænkte kun paa hende, som har Fordring paa al min Omhed."

"Nu vel; det er Natur og det er og Ret. I dette Punkt vilde Eders Bedstefader have handlet ligesdan. Ak! hvor mange Aar ere ikke henrullede over mit Hoved med Hede og Kulde, med Tørke og Fugtig-

hed, siden den Tid, da vi levede med hinanden, først blandt de røde Huroner ved de store Søer, og siden mellem de steile Bjerger i det gamle York. Siden den Tid er mangen herlig Buk falden for min Haand, og ogsaa mangen tyvagtig Mingo. Siig mig engang, har Generalen, thi General maa han dog vist være bleven — har han ikke fortalt Eder om den Hjort, som vi fælbede om Natten, da den forbandede Stammes Spioner forfulgte os og drev os ind i Dens Huler, og hvorledes vi da spiste og drak og holdt os skjulte?"

"O jo, jeg har ofte hørt dem tale om den Rats Farer, som I tænker paa, men — — —"

"Og om Psalmesyngerens David og hans stedse aabne Mund, og hans Sange under Fægtningen?" vedblev den gamle Mand og smilede inderlig glad over sin stærke Hukommelse.

"Ja, om Alt, om Alt; han forglemte ingen, selv ikke den mindste Omstændighed. Skulde I ikke — — —"

"Hvad? han fortalte Eder ogsaa om Robolden bag Træstammen? og om den forbandede Djævel ved Bandsaldet, og om den arme Djævel som hang i Egen?"

"Ja, Alt, Alt; de mindste Omstændigheder — jeg skulde mene — — —"

„Ja,” vedblev den gamle Mand i en Tone, der røbede, hvor dybt et Indtryk han efter saa lang Tids Forløb bevarede af de Begivenheder; ja, jeg har i halvsjersfindstyre Nar været Skov og Orken Beboer, og hvis der er Nogen, der kan paastaae at kjende Verden og forstaae sig paa Tidens Tegn, saa er det mig. Men aldrig nogensinde hverken før eller siden har jeg seet nogen dødeligt Menneske i en saa fortoivset Stilling som hiin Bilde, og dog forsmaaede han at give et Ord, en Lyd, et Skrig fra sig, for at klage over sin nære, uundgaaelige Fordærvelse. Det er nu eensgang den Bilde givet, og han hævdede ædelmodig sin Natur!”

„Hør, gamle Bildefanger,” sagde Paul som hidindtil imod Sædvane var reben taus, i Følelsen af den Fryd, at Ellens Arm omslyngede ham, „ved Dagen ere mine Dine saa skarpe, sikke og fine, som en Hønning-sugers; men ved Stjerneften due de ikke. Siig mig, er det, der ligger der og bevæger sig paa Jorden, er det en syg Bøffel eller er det en af de Bildes Heste, der er styrtet?”

Hele Hoben styrede nu hen, for nærmere at betragte Gjenstanden. Hidindtil vare de for det meste redne langs med de smale Fordybninger, for at holde sig bedre skjulte; men nu havde de just naaet en

Hoi, fra hvilken Paul havde bemærket det velbekjendte Bæsen.

„Kom ned med mig!“ sagde Middleton, „enten det er et Dyr eller et Menneske, ere vi stærke nok og behøve ikke at frygte.“

„Hvis det ikke var en moralsk Umulighed,“ raabte Bildtfangeren, der gjorde et Misgreb i Balget af sine Udtryk, var det ikke en moralsk Umulighed, saa vilde jeg holde den Klump der for den Mand, der gaaer ud paa Jagt efter Insecter og Slangar, for vores Medreisende, Doctoren.“

„Men hvorfor en Umulighed? Har I ikke selv angivet ham den Retning, hvori han kunde træffe os?“

„Jo det har jeg; men jeg har ikke forlangt af ham, at han med et Hsel skulde jage hurtigere afsted end med en Hest. Men I har Ret, ganske Ret,“ tilføiede Bildtfangeren afbrydende sig selv, da de kom Gjenstanden nærmere, og nu tydelig saae, at det ikke var nogen Unden end Obed og Asinus. „I har fuldkommen Ret; men den Ting seer ud som et Mirakel. Gode Gud, hvad dog Frygten er for en kraftig Drivesjeder. Min Ven, min Ven,“ tilraabte han Doctoren, „I er en Tusindkunstner. En saadan lang Vei i saa kort Tid paa et Hsel! I og Eders Hsel ere et Par Mirakeldyr.“

„Asinus er anstrængt over Evne,“ svarede Natur-

forsteren med en bedrøvelig Stemme. „Det arme Dyr var intet mindre end dovent, siden vi skiltes ad; men nu vil og kan det ikke komme af Stebet, jeg maa bede og bønfalde nok saa meget. Vi have dog vel for Diebliffet intet at frygte af de Vilde?“

„Det maa jeg ikke sige; tvertimod, det staaer sig ikke, som det skulde mellem Tetonerne og Udvandrerne, og jeg tør ikke paaftaae, at vore Hjernestaller er fri for Skalpering. Men for igjen at komme til Uflet, det arme Dyrs Knokler ere jo alle møre! I har jaget det over Syne, og nu ligger det der som en halv dvalt Hund. Man maa i alle Ting have Maal og Grændse, og ikke lade Medlidenhed være ude af Syne, selv om det gjældte et Ribt paa Liv og Død.“

„I har jo selv givet mig Stjernen til Veiledning; jeg tænkte ikke at jeg kunde følge den Anviisning hurtigt og langt nok.“

„Vilde I da ride ind i Stjernen selv? I taler afgjort og lærdt om Guds Skabninger, og jeg seer tydeligt, at I er et Barn i alt, hvad der angaaer disses Kræfter, Egenskaber og Instincter. Nu gad jeg seet Eder i en Stilling, hvor det gjældte at forlade sig paa Dyrenes Hurtighed.“

„Den Feil,” sagde Døed, hvis taalmodige Sjæl begyndte at sættes i Bevægelse ved den megen, ærgerrige Tiltale, „den Feil ligger i Slægtens Skabning og

Form. Havde disse Fiirfødde af Natur faaet cirkelformige Løstestænger paa to af deres Been, saa vilde de i Løbet spare dimidium af deres Anstrengelse og Arbeide, item, først naar —"

"Bliv mig fra Livet med Eders Girkler og Demisder; et forjaget Hjel er et forjaget, og Den, der nægter det, er dets Broder. Nu, Capitain, der er kun to Ting tilbage for os, enten maae vi lade denne Mand i Stikken, som dog saa længe har deelt Dødt og Godt med os, og ikke fortjener at forstødes, eller ogsaa maae vi finde et Sted, hvor hans Dyr kan udhvile sig og komme til Kræfter."

"Erværdige Jæger," raabte den forstrækkede Dødt, "jeg besværges Eder ved vor fælleds Naturs hele hemmelige Sympathi, ved alle skjulte — — —"

"O Bee! Frygt og Angst har igjen saa halvt om halvt bragt ham til sin Fornuft! Nei i Sandhed, Naturen lærer os ikke at lade en Broder i Stikken, og Gud veed, at jeg aldrig har gjort mig skyldig i den Skjændighed. I har Ret, min Ven, I har Ret med Eders skjulte. Vi maae Alle skjule os, jo før jo heller. Men hvad skulle vi gøre med Hslet, Doctor. Er dets Liv Eder virkelig saa vigtigt?"

"Det er en gammel, tro Djener," svarede den trostesløse Dødt, "og det vilde pine mig i min Sjæl,

hvis der blev tilføiet det noget Ondt. Bind dets Bagebeen, og lad det udhvile sig paa en Bunte Græs. Jeg indestaaer for, at I imorgen tidligt finder det igjen paa samme Plet."

"Og Siourerne! hvad vilde der blive af det arme Dyr, hvis blot en eneste af de røde Djægle fik Nie paa Spidsen af dets Øren, der som et Par Kongelys rage frem over Steppen. De vilde spække det som en Raalepuke med deres Pile, og endda bilde sig ind, at de havde gjort et herligt Stykke Arbeide. Og kom saa openikjøbet Kaninerne til, for at afgaae de formeentlige Kongelys, saa vilde de ved den første Mundfuld mærke deres Feiltagelse."

Middleton begyndte at blive utaalmodig over den megen Snakten frem og tilbage. Han lagde sig derimellem, og da han paa Grund af sin Rang forestillede den første Person, soiede man sig snart i hans Forslag, til alle Parteris Tilfredsstillelse. Det ydmyge Uffel, der af Naturen var svagt, og især nu manglede Kræfter til at gjøre Modstand, blev bundet og lagt paa en Hob tørt Græs, og der forladt af sin Herre, der sikkert stode paa, at han om et Par Timer igjen vilde finde det udhvilet og gjenoplivet. Den Gamle vilde vel endnu et Par Gange gjøre Indsigelse mod denne Indbretning, og meente, at et godt Knivstik i Halsen vilde være bedre end en Strikke om Benet; men Øbeds

Bønner og Forestillinger seirede over Wildtfangeren, hvis Hjerte dog i Grunden talte kraftigere til Dyrets Bedste, end dets Herre. Da asinus var skjult, søgte hele Horden at finde en Plads, hvor de Alle kunde hvile sig, mens Dyret skulde samle Kræfter.

Efter Wildtfangerens Beregning vare de redne tyve Mile, siden det første Dieblis, da de begyndte deres Flugt. Den svage Inez begyndte at bukke under for Anstrengelsen, og selv den stærkere Ellen sølte, at hun heller ikke længe vilde kunne udholde den uophørlige Riden. Middleton langtes ogsaa efter et Hvilepunkt, og Paul tilstod, at et lille Ophold vilde være ham kjær. Den Gamle syntes alene at være død og føleløs for Naturens Fordringer. Skjøndt han var mindre vant til at ride, end de Andre, skulde man dog have troet, at han havde daglig Øvelse deri, saa urokkeligt modsatte han sig den menneskelige Naturs Svagheder. I den høie Alder, og sin dødelige Naturs Opløsning saa nær, stod hans afkræftede Legemsbygning som en gammel, trøstet Eggestamme, tør og uden Løv, men dog ubetungen og tilsyneladende forstenet, paa sine urokkelige Knødder. Endelig gav han efter, paatog sig den Umage at søge en Hvileplads, og begyndte dette Hverv med Ungdommens hele Kraft, hemmet ved Alderdommens Betænksomhed og Erfaring.

Langs med den Græsslette, hvor Doctoren var bleven fundet, og hvor de havde besørget et Leie for hans Hsel, rede de under Bildtfangerens Anførsel en lang Tid fremad, og besteg derpaa den første Høi, hvorfra man saae ud over Steppen, der tabte sig i en vidtstrakt Flade, som milevidt var bedækket med et Slags tørt Græs.

„Her gaaer det an!“ sagde Bildtfangeren en Gang efter en anden, da de vare komne til Kanten af en Plet, der dannedes af dette Græs, som var blevet til naturligt Hø. „Her gaaer det an, her har jeg mangen Gang ligget i Skjul og hvilst mig, medens de Vilde vare bestjæftigede med Bøffeljagt i de høiereliggende Egne. Men ved Indgangen maae vi være forsigtige, og den Enne ride efter den Anden; en bred Sti vilde ikke undgaae Indianernes Opmærksomhed; thi Nysgjerrighed er en farlig Nabo, og saa vilde de snart være os paa Spor.“

Han anførte nu de Øvrige og naaede til et Steb, hvor det lange, udtørrede Græs kneiste høit op, stærkt og tæt, som et fremragende Sivleie. Her trængte de, som sagt, Enkelte ind, og dannede derved en smal Godsti. Efterat de paa denne Maade omtrent havde tilbage- lagt tohundrede Skridt og stedse havde fordybet sig mere og mere i Græsset, paabød Bildtfangeren sine Ledsa- gere at gaae videre i en bestemt Retning, men han

selv steg af og gik tilbage til Udkanten af den tætte vorede Eng. Her tilbragte han nogle Minutter med atter at reise de knækkede og nedtraadte Græsstræe, for saa meget som muligt at tilintetgjøre Sporene af Indgangen.

Imidlertid havde de Andre fortsat deres Vandring, men ikke uden Besværligheder, og altsaa heller ikke saa overmaade hurtigt og langt; de vare neppe trængte en Mil frem. Her fandt de en Plads, der passede sig efter Omstændighederne; de steg af og la-vede sig til at tilbringe den øvrige Deel af Natten der. Bildtfangeren havde imidlertid indfundet sig, og hjalp med at træffe Anstalter til Natteleie.

Man oprev Græs og Urter og jernede en passende Hvileplads. I et Slags Huulning besørgede Paul og Middleton for Inez og Ellen et Leie, der for dem skulde træde istedetfor den blødeste Edderbuunseng. Efter at de udmattede Piger havde vederkvæget sig med nogen Spise, som Paul og Bildtfangeren havde med, overgave de sig til den lange onskede Hvile, og overlode det til deres stærkere Vedsagere at sørge for sig selv. Paul og Middleton fulgte snart deres Exempel og lod Bildtfangeren og Doctoren alene blive tilbage ved et Stykke velsmagende, kold Bøffelsteg.

Den usædvanlige Gjæring i Blodet forhindrede Doktor Battius fra at sove, og Bildtfangeren var for

længe siden, ved Dvælsel og Nødvendighed, bleven herre over sine Fornødenheder og Saan, saa at de, naar det var ham magtpaaliggende, maatte rette dem efter hans Billie. Saaledes gik det til, at Begge i dette Dødelik heller vilde vaage end sove.

„Hvis bare,” sagde Død, efter nogle Minutters Tausked, da Middleton havde bortfjernet sig, „hvis bare Velstandens og Magelighedens Born vidste, hvilke Farer og Besværligheder Naturforskerne for deres Skyld maae udstaae, saa vilde de opreise dem Solominder og Jernstatuer til evige Monumenter om deres Hæder.”

„Det tror jeg ikke, det tror jeg ikke,” svarede hans Kammerat, „Guld er sjældent i Jorden, og J stulle ikke gjøre Eder noget Billede af Metal,” hedder det i de ti Bud.”

„Det er rigtig nok den store jødiske Lovgivers Mening, men Egypterne og Chaldæerne, Grækerne og Romerne havde for Skik at tilkjendegive Efterverdenen deres Taknemtlighed ved legemlige Afbildninger af deres Velgjørere. Og Alderdommens berømteste Mestere have i Sandhed ogsaa ved Kunsternes og Videnskabernes Hjælp endog overtruffet Naturens Værk, og givet den menneskelige Skabning en Grad af Skønhed og Fuldkommenhed, som de levende Exemplarer af alle Species af genus homo skulde have Umage med at komme nær.”

„Kunne Eders Mennesker af Sten og Jern tale?

Eller besidde de Fornuftens herlige Gave? spurgte Bildtfangeren med nogen uvillie i Tonen. „Skjondt jeg kun sjældent har haft Leilighed til at komme til de lærende og snaddrende Colonier, har jeg dog enkelte Gange i mit Liv været i Stæderne, for at kjøbe Krud og Bly for mit Pelsværk, og der har jeg seet Eders Bordsuffer og Glitterstads og deres Glasvine.“

„Bordsuffer?“ afbrød Død ham. „Det er at vanhellige Kunsten, at sammenligne Værkbejdernes elendige Kluddderi med Oldtidens sande Mesterværker og Monstre.“

„Nei, at ville sammenligne Menneksternes Værker og Kluddderi med hans Magt, det er at vanhellige Skaberen og at forsynde sig mod ham.“

„Ernørdige Tager,“ begyndte atter Doctoren, og rømmede sig, som En, der taler med Alvor, „lader os afhandle Sagen fornuftigt og venstabeligt. Jeg taler om Uvidenhedens Frembringelser, og jeg mindes hine kostelige Juveler, som jeg fordem har haft den Lykke med egne Øine at see blandt den gamle Verdens usfatteelige Herligheder.“

„Den gamle Verden, den gamle Verden!“ sagde i Bildtfangeren. „Er det ikke det evige gamle Skraal, som jeg horte af de halvt udhungrede Dagdrivere, som i mine Drengenaar kom herover til dette lykkelige Land? De føre kun det Ord, „gamle Verden,“ paa Læberne, og fortælle os kun om den „gamle Verden“, som om det

ikke havde været Gud Herrens mægtige Villie at skabe „Himmel og Jord“ paa een Dag, som om han ikke allevegne have uddeelt sine Gaver med samme Haand; fjøndt disse Gaver ikke allevegne ere blevne modtagne med samme Sindelag og samme Vilskdom. Hvis de Folk bare vilde kalde deres gamle Verden den forslidte, forrykte og gudsbespottende Verden, deri gjorde de bedre, og saa vilde de ikke være langt fra Sandheden.”

Doctor Battius holdt det for ligesaa vanskeligt at indlade sig paa en af sine Ynglingsgjensande med en saa lidt skoleret Modstander som han vilde have holdt det for over sine Kræfter at modtage en Næve- eller Arm-Kamp med en Kæmper fra Vesten. Han lod sig derfor nøie med at udstøde et Par Hemmer; og derpaa at benytte sig af den Fordeel, som Wildtfangerens Afvigelse fra det egentlige Stridsspørgsmaal havde givet ham; han bøiede ligeledes af og tog til Orde:

„Ved det Udtryk: den gamle og den nye Verden, min fortræffelige Ven, maa man ikke ville forstaae, at vor Halvfugles Høie, Dale, Bjerge og Floder ikke skulde være ligesaa gamle, som de Steder af Jorden, hvorfra man har taget Stene til at bygge Babels Taarn med. Man vil blot dermed sige, at begge De-

les moralske Eksistents ikke holder lige Skridt med den
physiske eller geographiske."

"Naa, og saa?" spurgte den Gamle med et for-
slende Blik.

"Jeg vil blot dermed sige, at denne Verdensbeel
ikke har faaet en moralsk Uddannelse saa tidlig, som de
øvrige kristelige Lande."

"Desto bedre, desto bedre. Jeg er ingen Ven af
Eders Moral og Moralitet, som I kalder det; thi jeg
har steds fundet, at Eders gamle Moral ikke er den
bedste, og jeg har bestandigt levet saadan ligesrem væk,
som man kun kan leve i det egentlige Hjerte af Natu-
ren. Menneſkene dreie og vende Guds Grundlove, for
at have et Brykſværn for deres egen Nederdrægtighed,
saasnart deres diævelske Snedighed har faaet saa megen Tid,
som der er nødvendig til at drive sit Spil med Guds
Bud."

"Nei, ærværdige Mand, I har endnu ikke for-
staaet mig ret. Ved Moral tænker jeg mig ikke her
Ørbets sædvanlige, indskrænkede, bogstavelige Betyd-
ning, for saavidt det er eens med Moralitet; men
jeg forstaaer herved Menneſkernes Handlinger, som Føl-
ger af deres selfstæbelige Forhold, af deres daglige Om-
gang, af deres Indretninger, og af deres Love."

"Det er jo netop det, som jeg kalder den bare

Vanvid og urimeligste Sniksnak, afbrød den hatsfar-
rige Modstander ham.

„Vel, lad det være saa,“ svarede Doctoren og
opgav i halv Fortvivlelse sin Definition paa den om-
røstede Verden. „Dag tilføiede han strax, som om
han igjennem en Sprække havde opdaget et nyt Argu-
ment, hvori der var en stinnende Stridsfunke, som at-
ter lod sig oppuste. „Naastor har jeg indbrømt Eder
for Meget, naar jeg har sagt og erkjendt, at denne
Halokugles Stabelse bogstavelig er ligesaa gammel, som
dens, der indbefatter de øvrige Verdensdele, Europa,
Asia og Africa.“

„Det er ligesaa let sagt, som at et Elletræ ikke er
saa høit som en Fyr, men hvortledes vil I bevise
det? Kan I angive Grunde for en saa taabelig Men-
ning?“

„Der ere mange og vigtige Grunde,“ sagde Doc-
toren, „hvem dette indbydende Spørgsmaal var meget
velkomment. „Betragt i bare Egypten og Arabien;
begge Landes Sandtekener ere oversaaede og bedækkede
med deres Dittids Mindesmærker; desuden have vi
uimodsigelige Efterretninger om deres gamle Hæder;
Beviserne for deres forlums Storhed saae dobbelt Bægt-
derved, at disse Lande nu have mistet deres hele Frugt-
barhed. Derimod fattes vi ganske og aldeles Spor og
Kjendetegn paa, at Amerika nogensinde har naaet Cultu-“

rens højeste Trin. Ligesaa lidt er det lykkedes os at finde den Vej, ad hvilken det er steget ned fra dette Kulturttrin til denne nærværende Tilstand, eller: til det fælskabelige Livs anden Barndom.

„Og hvad seer og slutter I nu af alt det?“ spurgte Bildtfangeren, der i Begyndelsen var bleven vildledt ved hans Modstanders høitrvænde, indblandede Ord, men dog rigtig havde opfattet Traaden af hans Tale og Meninger.

„En Demonstration af mit Problem, at Naturen ikke har frembragt en saa uhyre Strækning, for at den skulde være ubeboet i saa mange hundrede Aar. Dette er ene og alene det moralske Synspunkts Gjenstand, thi hvad den nøiagtigere geologiske Betragtning angaaer, saa — — —“

„Kommer I der igjen anstigende med Eders Moral?“ raabte den gamle Mand. „Bliv mig fra Halsen med den, af den har jeg mere end nok. Eders Moral er i mine Dine intet andet end daarlige Stoltshed. Jeg er vel kun lidt bekendt med Fablerne om det, som I kalder den gamle Verden, fordi jeg har tilbragt min meste Levetid med at see Naturen i sin Næne og eftertænke det, som jeg i den selv saae og fandt, og det, som jeg ved Tradition havde hørt af Andre, men dog har jeg aldrig lukket mit Øre for en gods Boges Ord, og i Delaværernes Hytter har jeg tilbragt mangen lang Vinteraften med at lytte til de gode

mähriske Brødres Foredrag, naar de underholdt Folket fra Lenape med Landets gamle Historier fra dets ældre Tider. Efter en besværligt Tagt var det mig en Fryd og Bederqvægelse at høre paa deres vise Tale. Stor Fornøjelse sandt jeg deri. Og hvor ofte har jeg ikke i fredelige Timer paa vore Nattevagter i Skoven, enten vi saa vare paa Spor efter en Mingo eller efter en ung Hjort fra York, hvor ofte har jeg da ikke talt om de afhandlede Gjenstande med Delavarernes Store-Slange*. Jeg erindrer mig, at jeg af og til har hørt tale om det velsignede Land**, at det forud har været ligesaa frugtbart, som Dalene ved Mississipp, og sukkede under Byrden af sit Korn og sine Frugter, men at en tung Skjæbne siden traf det, og at det nu er mere mærkeligt ved sin Ufrugtbarhed, end ved nogen anden mærkværdig Egenkab."

"Det er sandt; men Egypten og selv en stor, Deel af Afrika giver os endnu mere talende Beviser paa en saadan Naturaffræftning."

"Men siig mig engang," saaldt den gamle Bildtsanger ham i Talen, "er det en afgjort Sandhed, at der i Pharaonerne Land findes Bygninger af Menneſte-Hænder, som i Høide og Omfang ligne naturlige Jordhøie?"

* Mohitaneren Chingachgoue.

** Ved Ohio.

„Det er ligesaa sandt, som at Classen mamalia, genus homo aldrig af Naturen har manglet Skjæretænder.“

„Besynderligt! forunderligt! Det er et Beviis paa, hvor stor han maa være, hvis svage, elendige Skabninger kunne frembringe saadanne Værker. Men hvor mange Mennesker behøvedes der ikke, for at udkaste og suidsføre en saadan Bygning, og det Mennesker, der tillige besad Kraft og Aand! Frembringer Landet endnu stedse noget Lignende?“

„Intet mindre. Landet ligger nu næsten øde, og hvis ikke en mægtig Floed gennemstrømmede det, saa vilde hele Egypten være en Ørken.“

„Ja Gloderne, Gloderne ere en Velgjerning og Betsignelse for Agerdyrkeren. Man kan bare betragte de Strækninger fra Rocky-Mountains og til Mississippi. Kunne I Lærde og I Mænd fra Skolerne og Højskolerne forklare mig denne Jordfladens Omskiftning og Indbyggernes Tilbagegang?“

„Den tilskrives moralske Aars . . .“

„Ganske rigtigt, moralske Aarsager, det vil sige det, som Mennesker kalde deres moralske Handlinger: deres Udselshed, deres Stolthed og fremfor Alt deres Udelæggelsesdrift. Hør nu paa, hvad Erfaring har lært en Diding! Jeg har levet længe; det bevise disse graae Haar og disse rynkede Hænder, om end min

Tunge skulde mangle min Aiders Wijsdom. Jeg har seet megen menneskelig Daarskab, thi Menneskets Natur er den samme enten han er født i Orkenen eller han er født i Stæderne. Det har altid forekommet min svage Dommeskraft, som om hans Kræfter ikke vare hans Dnsker voxne. At han, besængt med alle sine Unoder, vilde stige op til Himlen, naar han blot vidste Veien dertil, vil vist Ingen nægte, der er sig sine egne bittere, besværlige Anstrengelser paa Jorden bevidst. Naar Menneskets Kraft ikke er hans Villie voxen, saa er det ene og alene, fordi den guddommelige Wijsdom har sat Skranke for hans onde Virksomhed."

"Det er desværre kun alt for sandt, at disse Facta føre til en Theori, hvoraf man kan slutte sig til Menneskeslægtenes Gletthed; men kunde det bare komme saa vidt, at f. Ex. blot et heelt Species blev understøttet af Videnskaberne, saa vilde det blive muligt ved Opdragelse at udrydde det onde Princip."

"Jeg giver ikke en Skilling for Eders Opdragelse! der var en Tid, da jeg ansaae det for muligt at opdrage et Dyr til min Ledfager. Hvor mange unge Ræve og Bjørne, hvarmange spættede Raa- og Hjorte-Kalve og andre vilde Dyr har jeg ikke opdraget med disse mine gamle Hænder, fordi jeg indbildte mig, at jeg kunde omdanne dem og gjøre dem fornuftigere. Hvortil hjalp det? Den unge Bjørn bed og

den unge Raa løb bort, trods mine daarlige Bestræ-
belfer for at ville forandre den Natur, som Herren
selv har nedlagt i dem. Er nu Mennesket saa for-
blindet i sin Daarskab, at han fra Aarhundrede til Aar-
hundrede tilføier Andre og fremfor Alt sig selv Skade,
saa kan man deraf med Rette slutte, at Mennesket
saavel her, som i Eders gamle Verden, bestandigt har
været et Redskab til Dødt. See Dig om, Mand, hvor
ere Alle de, der fordum have beboet disse Stepper?
Kongerne med deres Palaier og denne Orkens Rige
og Mægtige?

„Men hvor ere Ruinerne og Monumenterne, hvor-
af man kan udlæde Beviis for en saa ubestemt Theori?“

„Seg veed ikke, hvad I mener med Monumenter.“
„Monumenter, Mindesmærker ere Bærte af Mens-
neskehaand. For Exempel: de prisværdige Rubera af
Theben og Balbec, Soilerne, Katacomberne, Pyrami-
derne, der staae midt i Østerlandenes Sandørkener,
som Skibsvrag paa en Klippekyst og aflægge Vidnes-
byrd om Seclernes Storme.“

„De ere foundne, for længst forbundne. Tiden
er bleven dem for lang, og hvorfor? Fordi Tiden er
skabt af Gud. Hiint er Menneskeværk. Dette med
Rør og Græs bevorede Sted, hvorpaa vi sidde, har
for lange siden været en Konges Have. Det er alle
Tings Skjæbne at modnes og at aftage. Træet blom-

strer og bærer sine Frugter; disse falde af, raadne, hentørres, og selv Spiren tilintetgjøres. Gaae og tæl Egens og det vilde Figentræes Ringe, de ligge i Kredse, den ene om den anden; men Eders Die blændes ved at forsøge at stjæle hver enkelt fra de andre og udsinde deres Antal; og dog forløber der et heelt Aar inden Gegestammen har vundet en ny lille Ring om de andre og om sig selv, ligesom Boffelen skifter sin Hud og Hjorten sine Horn. Og hvad vil alt dette sige? Det ædle Træ, der er luftigere, større, rigere og sværere at efterligne end Eders elendige Søiler, indtager det ikke i tusinde Aar sit Sted i Skoven, førend den Tid er udløbet, som dets Skaber har givet og bestemt det? Da komme Vindene, som I ikke kan see, og affrælle dets Bark; Regnstrømmene og blødgjøre dets Træ; Forraadnelsen, som vi Alle kjende og som Ingen kan forklare, og gjør dets Stolthed tilstamme. Borte er dets Skjønhed. Det ligger der andre hundrede Aar som en raadnende Klump, og bliver som en Hoi af Mos og Jord en sorgelig Afbildning af en Menneſtegrav. Dette Træ er et af Eders ægteſte Mindesmærker, ſjændt opreist af en anden Magt end den, Eders pyntelige Bygningskunſt kan roſe ſig af. Og tilſidſt vil hele Dahcotah-Nationen, trods dens Enuehed og Speiderkunſt, ſorgjæves beſtræbe ſig for at finde hvor Træet har ſtaaet og hvor det er faldet, og lige-

saar lidt finde Stedet, naar deres Dine endelig ere blevne matte og svage, som da de vare skarpe og stærke. Som om dette ikke var tilstrækkeligt til at overtyde Menneſkene om Uvidenhed! Som om der ikke, de ſaakaldte Viſe til Spot, vorte en Gran frem mellem Egens Rødde, ligesom Ufrugtbarhed følger paa Frugtbarhed, og ligesom de Egne blive til Orkener, der i Begyndelsen vore ſkabte til Haver! Siig mig ikke om Eders Verdensdele, at de ere gamle; det var at spotte Gud, naar man paa denne Viis vilde ſætte Maal og Grændſe for den Almægtiges Gjerninger og tale om deres Alder, ligesom Mødrene tale om deres ſmaaes Børns Aar og Maanedre!"

"Kjære Jæger eller Vildtfanger," ſagde Naturforſkeren med et „Hm," ſom igjen ſkulde ſtemme hans Taleorganer, der vare bragt lidt i Forvirring ved den Gamles kraftigere Angreb: „hvis Eders Deductioner bleve antagne af Verden, vilde de ſætte meget ſnævre Grændſer for Fornuftens Beſtræbelſer og de menneſkelige Kundſkabers Omfang."

"Deſto bedre! deſto bedre! thi jeg har beſtandigt fundet, at en Grubler aldrig bliver ſtaaende, aldrig er tilfreds. Dette trænger ikke engang til Beviis. Hvorfor have vi ikke Duens Binger, Ornens Dine og Muſens hurtige Fodder, hvis det havde været Naturens

Hensigt, at Mennesket skulde opnaae alt hvad det onsker?"

"Erværdige Bildtfanger, der gives visse Mangler og Defecter, med Hensyn til hvilke jeg bestandigt har været tilbøielig til at antage, at de kunde afhjelpes paa en god og heldig Maade, f. Ex. i min egen Orden af phalanga crusta — — —"

"Ja egen og besynderlig nok vilde den Orden blive, der kom fra slige elendige Hænder, som Eders. Den blotte Berørelse med en af Eders fem Fingre, mener I vel, vilde være tilstrækkelig til at borttrylle Alens latterlige Hæslighed? Ti med det! der behøves ikke menneskelig Daarskab til at fremme Guds Planer og Hensigter. Der gives ikke nogen Form eller Stjønhed, eller Regelmæssighed, eller Farve, som kunde bidrage til Menneskeslægtens Prydelse, uden at den jo allerede er anvendt derpaa."

"I berører her et andet vigtigt omtvistet Spørgsmaal," sagde Doctoren, der, som man seer, bestandigt var færdig og beredt til at opfatte enhver tydelig Idee, som den fyrige og lidt dogmatiske gamle Mand bragte til Bane og gav til Bedste. Han nærede der ved det forfængelige Haab, at han paa denne Maade endelig engang skulde kunne komme til at fremsætte en logisk Udvikling, og ved Hjælp af denne anbringe sit

Batteri af Syllogismer og dermed nedskyde sin ulærde Modstanders Udenværker.

Men det hører ikke til vor Fortælling at gjengive den vidtløftige Samtale, der nu fulgte. Den gamle Bildtfanger undveg sin Modstanders langt udstrakte Slag; ligesom den letbevæbnede Kjemper pleier at undvige sin svært bepandsrede Fiende, og udmatter ham trods den ulige Strid. En Time forløb uden at Begge vare komne til et tilfredsstillende Resultat over et eneste af de mange opkastede Stridspunkter. Alligevel havde Doctorens egne Grunde stærk Indflydelse paa hans Nervesystem, ligesom en kraftig Sovedrik, og hans gamle Kammerat fandt det tilfids og fornøftigere at lægge sit Hoved paa sin Badsæk. Doctoren fulgte dette Exempel. Den aandelige Kamp, hvorfra han ikke tvivlede paa at han jo var gaaet bort med Seieren, havde sat ham i en Tilstand, der gik over til en rolig legemlig Søvn, hvori han ikke blev trykket af nogen Marre i Stikkelse af en Teton-Kriger med blodig Tomahavk.

Tre og tyvende Capitel.

De Flygtendes Søvn varede flere Timer. Wildtfangeren var den første, der unddrog sig dens Arme, ligesom han havde været den sidste, der hengav sig til den. Han vaagnede just i det Dieblig, da det graa Daglys opklarede den østlige Deel af Himlen og bredte sig ud over Steppen. Han vækkede sine ledsagere fra deres bløde Leie og viiste dem, hvor nødvendigt det var at gjøre sig færdige til at ile videre. Medens Middleton var bestjæftiget om Inez og Ellen, med at besørge smaae Tjenester, for at lette dem den lange, besværlige, forestaaende Dagreise, beredede Wildtfangeren med Paul Hover Frokosten, thi Hiin, der var betænkt paa Alt, vilde paa ingen Maade tilstede, at de stege fastende til Hest. Forberedelserne medtog kun kort Tid, og snart sad den lille Gruppe ved Maaltidet, der vel ikke frembød de Lækkerheder, som Middletons sine Brud fordem var vant til, men som dog ikke manglede Saft, Kraft og Næringsstof.

Wildtfangeren lod det ikke mangle paa Opmærksomhed. Paa den fiint udarbejdede Horntallerken, som han pleiede at betjene sig af, lagde han et velsmagende Stykke Wildt, og rækkede den hen til den skjønne

Inez. „Komme vi først dybere ind i Paaeneernes Jagtrevier, saa finde vi federe, sødere og finere Bøfler, Hjorte og Raaer i større Mængde, og alle Herrens Gaver rigeligere og i større Overflodighed. Maaskee lykkes det os at fange en Bæver, og at smage dens lække Hale.”

„Hvilken Bei tænker I at tage,” spurgte Middleton, „hvis vi have haft det Held at bortdrage Blodhundene fra vort Spor?”

„Maatte jeg give et Raad,” sagde Paul, „saa skulde vi søge at nærme os Vandet saasnart som muligt, og gaae langs ned med Strømmen. Lad os bare naa en Skov af Bomuldstræer, saa indestaaer jeg for, at jeg i en Tid af fire og tyve Timer udhuler en Ga-not, stor nok til at føre os Alle, undtagen Musflø Gjel. Ellen for Exempel er en elskværdig Pige, men ingen god Rytter. Jeg skulde mene, at det var langt bekvemmere at gjøre en fer til otte hundrede Mil tilvands, end at drive her omkring paa Stepperne. Desuden efterlader Vandet intet Spor.”

„Det vil jeg dog just ikke sige,” afbrød Wildtsangeren ham, „jeg har ofte været af den Mening, at de Rødes Dine fandt Fuglenes Spor i Luften.”

„See dog, Middleton,” raabte her Inez i et Udbrud af ungdommelig Glæde, der lod hende for et Dieblikt forglemme sin nærværende Stilling; „see dog,

hvor prægtigt Himlen seer ud, et Forvarsel om lykkeligere Dage!"

"Ja vistnok herlig og prægtig!" svarede hendes Mand. "Himmelsk skøn er hele Strækningen i Østen og især Karmoisinsriben i Midten. Sjelden eller aldrig har jeg seet Solen staae op saa rig paa Farver."

"Solen?" gjentog Bildtfangeren langsomt og reiste sig fra Sæde. "Solen?" gjentog han endnu engang med dæmpet og langsom Stemme, medens hans Dine stivt og ufravendte vare fæstede paa de verlende og virkelig skjønne Farver, der saaes paa den østlige Himmelbue. Solen? det kalde I Solens Dpgang? den Solopgang lider jeg ikke." Derpaa udraabte han: "O Bee! Koboldene have naaet os og omringet os med deres Hævn! Steppen staaer i lys Lue!"

"Gud i Himlen beskytte os!" kreg Mibbleton, og trak Inez til sit Bryst, som om han selv vilde beskytte hende i denne overhængende Fare. "Der er intet Dieblisk at spilde, lader os flye, Gamle!"

"Hvorhen?" spurgte den Gamle og tilvinkede ham med Rolighed og Værdighed at blive. "I dette Krat af Græs og Rør ere I som et Skib paa Havet uden Kompas. Et eneste Skridt til den urigtige Side kunde styrte os Alle i Fordærvelse. Sjelden er en Fare saa nær og overhængende, at den ikke lader Fornuften saae Tid til

at træffe Foranstaltninger. Unge Mand, lader os oppebie dens Stemme og dens Raad."

"Hvad mig angaaer," sagde Paul, og saae sig om med tydelige Kjendtegn paa sin indre Urolighed, "saa maa jeg tilstaae, at hvis Jlden griber fat i denne tørre Rørmasse, saa maatte selv en Vi flyve høiere end sædvanlig, for ikke at forbrænde sine Vinger. Altsaa, Gamle, er jeg af Kapitainens Mening. Tilhest og afsted."

"Det er galt! Et Menneske er ingen Vi, intet Dyr, som maa følge sit Instinct og lade sig bestemme af en Lysstraale eller af et Lyd. Mennesket bør see, overlægge og beslutte. Kom lidt til Venstre med mig, hvor Jorden hæver sig en Smule, der ville vi recognoscere."

Den gamle Mand gjorde en bydende Bevægelse med Haanden og gik uden videre hen til det betegnede Sted; de ængstlige Bedfagere fulgte ham. Et mindre øvet Øie skulde have havt ondt ved at bemærke den lille Dphøining, der i Sammenligning med den øvrige Strækning blot viiste sig som en lidt høiere voxet Vegetation. Da de vare komne derhen, tilkjendegav det mere tynde Græs, at Jorden her var fastere og ikke som den største Deel af den nærliggende Omgivelse, ved Tilflydning af Fugtighed rigt bevokset, et nyt Beviis paa den Gamles Sikkerhed og Skarpsindighed i at

bedømme hele Gladen. Her anvendte man nogle Minutter paa at afbryde Toppene af Rørene, som naaede op over Pauls og Middletons Hoveder, for derved at faae en friere Udsigt over det dem omgivende Flammehav.

Dette rædsomme Syn var intet mindre end stikket til at indgyde dem Mod, der befandt sig i denne skrækkelige Stilling. Skjøndt det begyndte at dages, blev dog Himlens Farve mat og dunkel som før, ligesom om Jldens frygtelige Element laae i rasende Strid med Vdssets velgjørende. Vdsende Luestriber stjød frem fra Slettens yderste Grændse, og lignede den hurtige Opflammen af Nordlys; men langt styrigere og mere truende i Farve og Afverling. Uengsteligheden prægede sig stedse dybere og dybere i Vildtfangerens Ansigtstræk, jo mere utvivlsom denne Brand blev, der som et bredt Bælte slyngede sig om deres Tilflugtssted og snart ompændte hele Horizonten.

Da han nu engang havde seet hen i den Retning, hvorfra det lod til at Faren hurtigst vilde rykke frem, rystede den gamle Mand paa Hovedet og sagde:

„Altsaa have vi dog bedraget os i det Haab, at Betonerne skulde være bortledeede fra vort Spor. Her er Beviis nok for, at de ikke alene vide, hvor vi ligge; men at de endog ville brænde og qvæle os som Rovdyr i deres Smuthuller. See! de Diavle have i

dette Dieblis tændt Ild rundt om os, og, som en De, omgivet os med Flammer."

"Tilhest og afsted!" raabte Middleton, „er Livet ikke det sidste Forsøg værdt?"

"Men hvorhen vil I? Er en Tetonhest en Salamander, der uskadt kan drage gennem Ilden, eller smigre I Eder med, at Herren vil gjøre et Mirakel for Eder, som i gamle Tider, og føre Eder sikkert gennem Ildovnen, som I see gløde under Himlen? Og saa Siouxerne, som med Pile og Knive holde Flammekredsen besat udbendig fra, eller ogsaa maa jeg kun forstaae mig lidt paa deres diævelske Myrdebyst!"

"Vi ville styrte os paa den største Hob," raabte den stolte, unge Mand, „og sætte deres Mandighed paa Prøve!"

"Ja, smukke Ord; men hvad vilde der blive af, hvis det kom til Haandgemæng? Her er en Bijæger, der kan belære Eder i en Sag som denne."

"Nei," sagde Paul og hævede sin athletiske Figr, ligesom en Bulbider, der viser sig i sin hele Kraft, „nei, gamle Wildtfanger, heri holder jeg med Kapitaenen, og mener, at vi skulle sætte over Ilden om endes ogsaa Veien førte os lige ind i en af Tetonernes Byer. Her er Ellen, hun er min — — —"

"Hvad vil Eders Mod, Trods og Fremfusenhed sige her, hvor det ikke kommer an paa en Seier over

Medmennesker, men paa en Kamp med Herrens Elementer? See Eder om, Venner? den Røg og Damp, der rundt om stiger op, siger Eder tydeligt, at der ikke er nogen Udvei fra denne Plet, uden ved at gjen-nembryde et Flammebelte. Seer selv, kjære Venner, seer selv, og hvis I endnu finde en Rabning, saa er jeg beredt til at gaae med Eder."

Hans Vedsagere saae sig nu om til alle Sider i Kredsen og fandt, at den Gamle havde Ret, og denne sørgelige Overbeviisning gjorde i deres Dine deres Stilling endnu mere fortvivlet. Tykke Røgskyer rullede over Sletten og samlede sig i tætte Masser ved Horizonten. Den røde Lue, som fremstintede bag de uhyre Røg-stotter, gav dem snart Skikkelse af en brændende Bygning, snart sprang de over fra det ene Punct til det andet og fordunklede hiin, naar Flammerne løb langs hen ad Jorden og antændte en ny Strækning. Dette afverlende Skuespil vliste tydeligere end Ord, hvor frygtelige den truende, overhængende Fare var.

"Det er rædsomt," raabte Middleton og trykkede sin skjælvende Snez til sit Hjerte; „paa en saadan Tid og paa en saadan Maade!"

„Himlens Porte staae aabne for alle dem, som troe og haabe paa Herren," sagde den fromme Gamle neppe hørligt.

„En saadan Hengivenhed i Skjæbnens Villie er

Raseri! Vi ere Mænd; kom, lader os gjøre et Forsøg; det gjælder vort Liv! Hør paa mig! Skulle vi sætte os tilhest og jage gennem Flammerne, eller blive staaende her og see dem, som vi elste, omkomme uden noget Forsøg paa at redde os?"

"Jeg mener, at vi skulle sværme og flye bort. førend Stedet bliver altfor hedt," sagde Bijægeren, thi, som man let vil gjætte, havde Middleton henvendt sig til ham; "kom, gamle Bildtfanger, og tilstaae aabenhjertigt, at vi paa Eders Maade for silbig ville undløbe Faren. Løve vi længer her, saa gaaer det os som Bierne, hvis Stade man antænder for at faae Honningen, og som saa ligge døde paa det forbrændte Stråa. Hører I ikke, at det larmer og suser rundt om os, og veed I ikke, at naar Græsset paa Steppen engang er antændt, saa maa man ikke være noget Dovenbyr, hvis man vil undgaae Flammerne."

"Og tænker I da," svarede den gamle Mand og pegede haanlig paa det dem omgivende hentørrede Stråa, "tænker I da, at Menneskesødder ville være hurtige nok til at undflye Ilden paa en saadan Wei, som denne? Vidste jeg nu bare paa hvilken Kant de Hunde havde leiret sig og ligge paa Luur."

"Hvad siger I dertil, Doctor," raabte Paul, der var bleven vilb og nu i den yderste Nød henvendte sig til Battius, ligesom den Stærke undertiden henter

Raad hos den Svage, naar den menneskelige Kraft maa give efter for en høiere Magt. „Hvad siger I dertil? Har I her, hvor det kommer an paa Liv og Død, ikke noget Forslag at gjøre?“

Naturforskeren stod hele Tiden igjennem med sin Tavle i Haanden og betragtede Ilden med ligesaa megen Betænkksomhed, Rolighed og Koldsindighed, som om Stepperne kun vare blevene antændte, for at give ham Seilighed til at løse et videnskabeligt Problem. Bijægerens Tiltale vækkede ham af hans dybe Betragtninger. Istedetfor at svare, vendte han sig til den gamle Wildtfanger, der, skjøndt af en anden Grund, var ligesaa rolig og fattet, som han selv, og med en Eigegyldighed, der under en saadan overhængende Fare var opvækkende, spurgte han ham:

„Erværdige Jæger, I har vist ofte før gjort lignende prismatiske Experimenter — — —“

Her afbrød Paul ham, og slog ham Tavlen ud af Hænderne med en raa Voldsomhed, der kun lod sig forklare og undskyldes ved den uventede Eigegyldighed, der ganske havde bragt den heftige, næsten rasende, unge Mand ud af sig selv. Før end han kunde blive gjort opmærksom paa det Voldsomme i hans Udsærd, var Wildtfangeren pludselig kommen til sig. Han havde hele Tiden viist sig meer forundret end ængstelig, men dog staaet, som om han hverken vidste ud eller

ind; men nu antog han et bestemt Væsen, betænkte sig ikke længere, og begyndte en Fremfærd, der i hans Dine useilbarlig maatte føre til et heldigt Udsalb.

„Nu er det Tid at handle,” sagde han, og afbrød saaledes den Strid, der begyndte at reise sig mellem Bijægeren og Doctoren; „det er paa Tiden at lægge Bøger og Klager bort og at handle!”

Middleton sagde til ham: „Gode Gamle, I er for silbig kommen til Besindelse; Flammerne ere neppe en fjerdedeel Miil fra os; Vinden driver dem lige ind paa os med rasende Hurtighed.”

„Ei hvad! Hvad bryder jeg mig om Flammerne? Vidste jeg bare ligesaa godt at undgaae Tetonernes Snedighed, som jeg veed, hvorledes jeg skal berøve Flammerne deres Bytte, saa var der intet andet tilbage for os end at takke Herren for vores Regning. Kalder I det en Ild? Nei først naar I saae hvad jeg har oplevet ved Eastern-Hill, hvor vælbige Bjerger stode i lys Lue, som Ildovne, først da vilde I kunne vide, hvad det vil sige at frygte for Ilden, og takke Gud, hvis han havde frelst Eder ud af en saadan Fare! Kom, Børn, kom! Haand paa Værket og ikke snakke derom! Thi hist rulle virkelig de bølgende Flammer, som galopperende Muus henimod os. Haand paa Værket! Udriv de korte tørre Græs af Høien, saa at vi komme til at staa paa den bare Jord.”

„Tænker I med saa usle smaa Midler at kunne fravriste Ilden sit Bytte?“ raabte Middleton.

Et svagt, men høitideligt Smil udbredte sig over Bildtsfangerens Træk, da han svarede:

„Eders Bedstefader vilde her have sagt: naar Fjenden er nær, har Soldaten intet bedre at gjøre end at adlyde.“

Kapitainen sølte denne Bebreidelse og fulgte ufor- tøvet Pauls Exempel. Denne, hvis Eftergivenhed kom af puur Fortvivlelse, havde allerede længe været ivrig beskæftiget med at udrive det tørre Ukrudt. Og saa Ellen gav sig ifærd med dette Arbejde og heller ikke Snez blev tilbage, skjøndt Ingen egentlig vidste: hvor- for og til hvad Nytte. Men naar det kommer an paa Liv og Død, gaaer Arbeidet hurtigt fra Haanden. Et Par Diebliske vare tilstrækkelige til at gjøre en Plads ryd- delig, der var nogle og tyve Fod i Gjennemsnit. Den gamle Bildtsfanger førte nu Fruentimmerne til den ene Ende af den lille Flade og bød Middleton og Paul at be- dække dem med Alt, hvad der kunde hindre Ilden i at gribe fat i deres lette Klædning. Han selv begav sig til den anden Ende, til Randen af det høie Græs, som omgav Pladsen i en truende Kreds. Her samlede han en Haandsfuld af det mest tørre Straa, omviklede Pan- den af sin Bøsse dermed, trykkede af, og der gik Ild i den let antændelige Omvikling. Ilden kastede han ind

i det nærmeste høie Græs, trak sig derpaa tilbage til Midten af Kredsen og oppebiede rolig Udfaldet.

Det subtile Element gjennemløb med begjærlig Hurtighed det nye Stof for dets Næring. I et Dieblisk slikkede spaltede Flammer Græsset, ligesom man seer de drøvtyggende Dyr med Tungen vælte Fodret frem og tilbage for først at finde det Bedste.

„Nu,” sagde den gamle Mand og holdt en Finger iveiret i det han smilede paa sin egen Maade, „nu skulle I see, hvorledes Ild bekriger Ild! Ja, hvor ofte har jeg ikke paa denne Maade banet mig en Gudsfi, enten for Spøg eller naar jeg var træt af at arbejde mig igjennem det høie Græs.”

„Men er det Middel ikke værre end Ulykken selv?” raabte Middleton, „I bringer jo Fjenden lige ind paa os istedet for at bortfjerne den.”

„Forbrændes I saa let? Eders Bedstefader havde en seiere Hude. Men blot lidt Toldmodighed, blot en lille Smule!”

Wildtsangeren vidste nok, hvad han havde gjort; Experimentet viiste sig probat. Ilden vandt Plads og udvidede sig fra det ophevede Punkt, hvor den var anlagt, tilhøiere og tilvenstre; men skaanede den blotte Plet, hvor den ikke fandt nogen Næring. De Steder, der laae ligeover for dem, bleve snart sorte, ryggede og nøgne, som om de vare afsmleiede, og da den tomme

Plads ubviøede sig fra begge Sider, saa afvendtes Fa-
ren for det andet brændende Græs, og da Wildtfange-
ren lidt efter lod dem rykke frem paa det brændte
Sted, saa undgik de endog Heden. I saa Dieblit traf
Flammen sig længer hen mod Fløiene og indhyllede Plad-
sen og de Indsluttede i en Røgsky; men sikrede dem
for Flammestrømmene, der stedse rullede frem ad og alle-
rede vare komne dem i Ryggen.

Wildtfangerens Eedsagere vare ligesaa forundrede
over det simple Middel, hvoraf han havde betjent sig,
som Ferdinand den Katholskes Hoffolk over Columbus's
Kunst; kun var Misundelse der, men Glæde her den
herstende Følelse.

„Forunderligt! høist forunderligt!“ raabte Middle-
ton, da han saae hele Virkningen af det anvendte Mid-
del, der havde reddet ham og Alle fra en uundgaaelig
Fare. „Den Tanke har Himlen indgivet Eder, og
den Haand, der udførte den, fortjente at være udødelig.“

„Gamle Wildtfanger,“ sagde Paul og rev sig i
Haaret, „jeg har forfulgt mangen Bi, der vendte hjem
til sin Stade og forstaaer mig lidet paa Skov og Skov-
liv; men Eders Kunststykke overgaaer dog den Op-
gave, at berøve en Bremse sin Braad, uden at be-
røre den.“

„Nu gaaer det an, nu gaaer det an!“ sagde den gamle
Wildtfanger, der ikke længer syntes at tænke paa hvad der

steet. „Hold Hestene færdige. Lad Flammerne endnu rase en lille halv Time, saa sidde vi op. Denne Tid maae vi lade gaae hen, thi de ubeslaaede Tetonheste have en saa blød Hov som en barsodet ung Pige.”

Middleton og Paul, der ansaae denne uforudseete Redning som et Slags Opstandelse fra de Døde, oppebiede den af den Gamle givne Frist med fornyet Tiltro til Mandens Indsigter. Doctoren søgte og fandt sin Skrivetavle, der var faldet i Græsset og var bleven noget bestadiget af Branden; han trøstede sig over denne lille Ulykke dermed, at han havde optegnet i den de mangfoldige Afverlinger af Lys og Skygge, der vare faldne ham i Ninen.

Vor Veteran benyttede Tiden bedre; hans Erfarerhed var altfor nyttigt og frelsende for Alle, til at den ikke skulde foranledigede ham til nye Sagttagelser. Han anstrængede sine Nine, for igjennem de Abninger, som Vinden tilfældigviis gjorde i de uhyre Røgtyer, der endnu bestandigt laae saa længe paa alle Delene af Steppen, at satte de fiernere Gjenstande.

„Kommer mig til Hjælp,” — sagde han efter langvarig Forstæn, — „I unge Folk med Eders tilførelsigere Nine, end mine gamle. Der gaves en Tid, da et viist og tappert Folk holdt mig for en Mand, der saa fortræffeligt i det Fjerne; men denne Tid er forbi, og med den mangen tro og prøvet Ven. At, jeg At-

Steppen, 5 H.

me! Kunde jeg ønske en Forandring i Forsynets Anordning, — men det kan jeg ikke, thi det vilde være en Formastelse blot at forsøge det, da jeg seer at Alt i Verden bliver regjeret af en visere Aand, end den svage menneskelige — men kunde jeg, som sagt, træffe en saadan Forandring, saa skulde den bestaae deri, at de, der længe have levet i Benskab og Hjertesforhold med hverandre, og ved mange Videlser og Boveskykker have beviist at de ere skabte for hinanden, maatte have Lov til, naar den Enes Død efterlader den Anden kun liden Lyst og Kjærlighed til Livet, at skilles fra det."

"Er det en Indianer, som I seer der?" — spurgte den utaalmodige Middleton.

"En Rød eller Hvid gjelder her ligemeget. Benskab og Varme kunde binde Menneskene ligesaa tæt til hverandre i Skovene, som i Stæderne — og i hine maaskee endnu fastere. Hvor ofte afsondre de sig parvis og sætte deres Liv til Pant for Benskabs Pligter; hvad de have lovet hinanden, holde de ærligt og tro. Dødsflaget, der falder paa den Enes Hoved, er sædvanligvis ogsaa dødeligt for den Anden. Jeg har tilbragt det meste af min Levetid i Einsomhed — hvis der kan siges om en Mand, der i halvfjerdsindstyve Aar har levet i Naturens dybeste Skjød, hvor han hvert Døgn kunde udøse sit Hjerte for Gud, uden at behøve at gjøre sig løs fra Koloniernes Sorger og Gledheder,

at han har levet i Eensomhed. Nu ja, hvis dette er Tilfældet, saa har jeg været en eensomt Levende, et Slags Eneboer; og dog har jeg stedse fundet, at Omgangen med mine Bekjendte var behagelig, og at, forudsat at min Kammerat var et dygtigt, ærligt Menneske, det gjorde mig ondt at stilles fra ham. Dygtig maatte han være, thi en svag Lebsager i Skovene — her kastede han uvilkaarlig et Sideblik paa den abstrakte Naturforsker — er skikket til at gjøre en kort Vej lang; ærlig, for saavidt Forslagenhed og Dmssvøb mere er et Instinct hos Dyret, end en Egenkab, som den menneskelige Fornuft bør betjene sig af."

"Men den Gjenstand, som I seer, er det en Siour?" — "Gud og Gud alene veed, hvad der endnu vil blive af den amerikanske Verden, og hvor og hvorledes disse Folks Røtter og Lustkasteller ville ende. Jeg har i min Ungdom kjendt en Høvding, der i sin Ungdom har seet den første Christen, som satte sin ulukkelige Fod paa Yorks Grund. Hvorledes har vore Skoves og Ortnens Skjønhed ikke forandret sig i to orte Menneskealbre? Mine Dine saae først Dagens Lys paa Kysten af det østlige Hav, og jeg erindrer, som om det var steet i Dag, det første Stud jeg gjorde med Bøsssen, som jeg bar paa den første Marsch fra min Faders Dør til Skoven, hvis man kalder det en Marsch,

som en lille Puk fuldfører fra Morgen til Aften, og at dette Skud blev gjort blot for at prøve et Gevær, og uden at skade Nogens Fordele og Rettigheder, der før havde gjort sig til Herre over Dyrene paa Marken. Den Tid laae Naturen i sin hele Pragt langs med Søhytterne og overlod Kolonisterne en smal Strimmel mellem Skovene og Oceanet til Afbenyttelse. Og hvor er jeg nu? Harde jeg Ornevinger, de vilde blive trætte endnu før end jeg havde gennemskaaet Tiendebønnen af det Mellemrum, der skiller mig fra hiin Kyst; og i dette Mellemrum ligge Stæder, Byer, Gaarde, Vandveje, Kirker og Skoler, kort alle Menneskernes Opfindelser og Djævligheder, adspredte, og oversaae den hele uhyre Strækning. Jeg erindrer endnu meget vel den Tid, da en lille Flok af de Røde strøiseede langs med Grændsen og satte ved deres Skrig et heelt District i Frygt og Feberangst. Da maatte alle Mænd gribe til Vaaben; da maatte Dropper ile til Hjælp fra fjerne Egne; da bad de Geistlige, Kvinderne zittrede og bævede, og kun Faa sov roligt i deres Senge, naar Trofeskærerne drog ud paa deres Krigstog, og den fordømte Mingo viiste sig bevæbnet med Tomahawken. Men hvorledes er det nu? Vandet sender sine Skibe langt bort til fremmede Egne, for at føre Krig; der gives flere Kanoner, end der den Tid gives Geværer; der er ingen Mangel paa Godfolk i Rækker og Seledder;

de træde op titusindeviis, saasnart Krigsraabet lyder og deres Tjeneste bliver forlangt. Dette er Forskjellen imellem et District og en Stat, mine Venner! og jeg arme, elendige, halvt hændede Væsen, som I seer mig her, har maattet leve, for at opleve alt dette!"

"At I har seet mange Træhuggere, der have afstummet Floden af Jordens Melk, og mangel Eneboer, der har stjaalet Naturens sande Honning, gamle Wildtfanger, derom vil og kan vel ingen fornustig Mand tvivle," — sagde Paul. — "Men her er Ellen fuld af Angst for de fortvblede Siourer; og nu da I har tilkjendegivet Eders Mening angaaende Eders Indlingeggenstand, vilde det være godt, om I forestrev os den Retning, vi skulle følge, naar vi ville sværme med Sikkerhed."

"Hvad?"

"Jeg siger, Ellen er urolig, og da Røgen forlader Sletten, vilde det være overcenestemmende med Klogskab, at vælge en anden Vej til Flugt."

"Røsen er fornustig. Jeg har virkelig ganske glemt at vi vare midt i det rasende Flammehav, og at Siourerne omsværme os, som hungrige Ulve, der lure paa et Bøffelspor. Men naar Grindringen spørger i min hamle Hjerne, og jeg gaaer tilbage til de forgangne Tider, er der ingen Standsen mere og Nutiden

er forspunden. I har Ret, Børn! det er høi Tid at vi røre os, ja høi Tid, thi vor Stilling er farligere end nogenfinde før. At gaae af Veien for en Ildmasse, er et let Arbeide, thi Ilden er kun et rasende Element; heller ikke er det vanskeligere, at bringe en spraglet Bjørn af fra Sporet, thi Bildtet ledes og søres let vild af sit Instinct, men at blande en vaagende Tetons Dine, ja, dertil hører der mere Forstand og Overlæg, da den listige Fornuft i ham kommer hans Dævlerier til Hjælp."

Medens den gamle Mand indsaae Vanskelighederne ved Foretagendet og tilkjendegav dem, fortsatte han sine Forsøg paa at undgaae Faren med sin sædvanlige Livlighed og Bedholdenhed. Da han var færdig med at overse og undersøge Eggen, en Bestjæftigelse, der en Tid lang havde afbrudt hans Lands melancholske Vandringer i Fortiden, gav han sine Staldbrodre et Tegn til at sidde op og fortsætte Reisen. Hestene, der under Branden vare blevne staaende, sittrende og ubenægelige paa eet Sted, modtog deres Byrder med en saa synlig Glæde, at man kunde spaae sig at ville rykke muntert frem; Bildtfangeren tilbød Doctoren sin Hest og vilde selv gaae til Fods.

"Jeg er kun lidet vant til fremmede Fodder;" — gav han til Grund, — "og mine Hoster ere træt af intet at gjøre. Skulde vi desuden støde paa et Bag-

hold, kunde Hestene løbe hurtigere med een Rytter end med to. Hvad mig angaaer, da bekymrer jeg mig lidt om at tælle en Haandsfuld Dage meer eller mindre. Lad Tætonerne afflaae min Pandehud, hvis det er Guds Villie; de ville finde den besat med graae Haar, og jeg udfordrer den nedrigste Sjæl til at berøve mig de Erfaringer og Kundskaber, som jeg har erhvervet mig medens de ere blevene hvide."

Ingen af de utaalmodige Tilhørere vilde være af en anden Mening, og derfor billigede deres Taushed den Gamles Tale. Endstjønt Doctoren knurrede over Tabet af sit Asinus, var han dog i det Hele saa tilfreds med at omvecle sine egne to Been med fire andre, at hans Klager snart forstummede; og inden saa Diebliffe raabte Bijægeren, hvis Stemme sjældent nølede ved saadanne Feiligheder, høit og tydeligt, at de alle tilsammen vare færdige.

"Holder Eder altid affides henimod Østen;" — sagde den gamle Mand, i det han stillede sig i Spidsen for Toget, og førte det tværs over den endnu rygende Slette; — "seer bestandigt mod Østen! Fryse ville I ikke paa det affvedne Græs; seer altid mod Østen, og hvis I gennem Røghvirvlen opdager en glindsende Stribe, blank som Sølv, saa tænker at det er Vand. Thi her i Nærheden maa der flyde en bred Strøm, og det tykkes mig, at jeg allerede et Par

Gange har flimtet den; men der er opstøget andre Tanker i mig, og jeg har tabt den af Syne. Det er en bred, ribende Strøm, saaledes som Herren har skabt mange i denne Øst. Thi her er Naturen at see i dens hele Rigdom, naar man blot undtager at her mangler Træer. Træer ere for Jorden hvad Frugter ere for Haven, uden dem kan intet være aldeles behageligt og nyttbringende. Men være nu Alle aarvaagne, seer Eder om, forster med aabne Dine efter den glindsende Vandstribe; thi der er ingen Frelse for os, førend den ligger imellem os og de med skarpe Dine beværnede Siouxer."

Den sidste Tilfætning var tilstrækkelig til at bevæge hele Troppen til at vende Dinene mod den saalængselsfuldt forventede Strøm, og alle søgte at opdage den. Med Diet bestandigt vendt imod Østen, fortsatte de tausé deres Reise, thi den Gamle havde advaret dem imod enhver larmende Bevægelse, saasnart de igjen trængte ind i Røgskyerne, der endnu bestandigt rullede hen over Eletten, og det med fordoblet Styrke paa de Steder, hvor der gaves Sumpe med staaende Vand.

Saaledes havde de lagt omtrent een Miil tilbage, uden at opdage noget Spor af den Strøm, de længtes saa meget efter. Endnu bestandigt rasede Luften i en vis Afstand, og neppe havde Vinden adspredt den første Røg af Branden, førend ny krusede Røgskyer indtoge

dens Plads og indskrænkede Synskredsen. Endelig blev den gamle Mand, der begyndte at blive ængstelig, og som hans Kammerater frygtede for, at han skulde tage Feil af Veien i Qvalmen, pludseligt staaende, stod sit Gevær mod Jorden, og syntes næie og omhyggeligt at betragte noget, der laae for hans Fødder. Middleton og de Andre nærmede sig og spurgte hvorfor han stod stille.

„Seer dog her!“ raabte Bildtfangeren til dem, i det han pegede paa en Heste-Beenrad, der laae halv forbrændt i en Jordnybning, — „seer her og gjører Eder et Begreb om en Steppebrand. Jordbunden er her vaab, og Græsset stod høiere end sædvanligt. Det stakkels Dyr er i sit Leie bleven naaet af Luerne. Jeg seer dets Knokler, den forbrændte, sammenkrumpede Hud, de blottede Lænder. Tusinde Vintre kunne ikke saaledes fortære et Dyr, som Branden her har gjort i eet Minut.“

„Og dette vilde ogsaa have været Tilfældet med os,“ — sagde Middleton, — „hvis Luerne havde overrasket os i Søvn.“

„Nei, det vil jeg ikke sige, det ikke. Vel brænder Mennesket saa godt som Træ; men da det har mere Fornuft, end en Pest, forstaaer det ogsaa bedre at undgaae Faren.“

„Maaskee var dette Dyr ogsaa dødt i Forveien, thi ellers vilde det være løbet bort.”

„Seer I ikke Sporrene i den vaade Jord? Seer! Her ere Hestens Hove, og der Sporrene af en Mocassin, saasandt jeg lever. Dyrets Herre har villet slæbe det bort, men Hestens Instinct har gjort den stædig og ubevægelig, ved Synet af Ilden.”

„Deri har I fuldkommen Ret. Men hvis der har været en Rytter, hvor er han da bleven af?”

„Ja, det er et Spørgsmaal;” — svarede Bildtfangeren, i det han gjorde sig Umage for endnu omhyggeligere at undersøge Sporene; — „ja, ja! jo mere jeg betragter det, desto mere finder jeg, at der har været en langvarig Strid imellem Mennesket og Hesten. Manden har forsøgt paa et redde sin Hest, og Ilden maa have været rask, thi ellers var det efter al Sandsynlighed lykkedes ham.”

„Seer der, gamle Bildtfanger!” — afbrød Paul ham, og pegede hen paa et Sted, der ikke var langt borte, og hvor Jorden var mere tør, og Græsset solgelig ikke havde staaet saa høit. — „Siig ikke een Hest, siig hellere to! der ligger den anden!”

„Knøsen har Ret. Det kan være at Lætonerne have forviklet sig i deres egne Snarer! Saadan noget finder sig vel og det er en Advarsel for Alle, der foretage sig noget Dndt. Men see her! et Stykke Jern,

forarbejdet efter de Billedes Maade; sikkert et Smykke af det faldne Dyrs Sadel. — Ja, ja, det maae det have været; en Deel af Siourerne have benæget sig i Kredse heromkring; for at fange os, medens deres Venner stak Steppen i Brand. Og seer nu hvorledes det er gaaet dem? De have mistet deres Heste og kunne ansee det for en Lykke, hvis deres Sjæle ikke i dette Dieblig svæve omkring paa den Sti, der fører til Indianernes Himmel.”

„Kunne de da ikke have reddet sig paa samme Maade, som I have reddet os?” — svarede Middleton, i det han med de Andre langsomt nærmede sig til den anden Masse.

„Det vil jeg ikke paaataa. Ikke enhver Bild fører et Fyrtoi hos sig, eller har et saa godt Gevær, som Du er, mit gode Ror, min gode gamle Ven! Det er en langsom Ting, at gjøre Ild med at gnide to Stykker Træ paa hinanden, og der var heller ikke Tid nok dertil; thi betragt kun hiin Røg der, hvor Flammen løber for Vinden, som om den var antændt af Bø-befrudt. Det er ikke mange Minutter siden at Ilden rasede her, og jeg raader Eder, at holde Geværerne i Beredskab, ikke fordi jeg har Lyst til at binde an med Siourerne, Gud bevare os! men fordi det er en Fordeel ved enhver Fægtning, naar en saadan ikke kan undgaaes, at gjøre det første Skud.”

„Dette maa have været et sælsomt Dyr!“ — sagde Paul, der traf i Tømmen eller, rettere sagt, i Grimen af sin Hest, for nærmere at betragte Beenraden, medens de Andre skyndte sig mere end han; — „det er en Hest af et ganske egent Slags, den har hverken Hoved eller Hove.“

„Jh hvad! Jlden gjør snart ryddeligt!“ — svarede Bildtfangeren, uden at see derhen, og bestræbt med gennem Røgen at opdage et klarere Punkt paa Horisonten; „Jld er i Stand til at bage en Bøffel sammen til en uforinelig Masse, og at begrave Hove og Horn i hvid Aske. — Mer fy, gamle Hector, fy! Kapitainens unge Hund vil jeg tilgive, at han viser sin Mangel paa Erfaring, eller maaskee ogsaa, med Tillidselighed at sige, sin Mangel paa Afrettelse; men Du, en Hund, der har henlevet saa mange Aar i Skovene, førend Du kom her til Steppen, Du, gamle Hector! skulde stamme Dig ved at knurre og vise Tænder ved Synet af en stegt Hest, som om Du vilde sige din Hustru dermed, at Du stod for en Bjørn!“

„Jeg siger Eder endnu engang, gamle Bildtfanger! at det ingen Hest er; den har hverken Hove eller Hoved, eller Hud.“

„Hvad! ingen Hest! Eders Dine kunne være gode, Ven, naar det kommer an paa at finde Bier i de hule Træer. — Det der, ingen Hest! men i Sands-

hed, Mand, I har Ret! — Hvor i al Verden kunde jeg ansee en spæden, sammंतरret og sammenstrumpet Bøffelhud for Røden af en Hest? O, jeg arme Styrmer, hvor vidt er det ikke kommet med mig! Der var en Tid, da jeg kunde angive Eder et Dyr, saasnart det dukkede op ved Horizonten, og ikke alene Dyrets Navn, men ogsaa alle dets Eiendommeligheder, Farve, Alder og Køn.”

„Hvor I der har haft et uskatteerligt Fortrin for saa mange andre, ærværdige Jæger!” — bemærkede den lyttende Doctor Battius. — „Den Mand, der i Orkenen besidder en saadan Gave og kan gjøre saa væsentlige Jagttagelser i det Fjerne, sparer mange Strid og Undersøgelser, hvis Resultater kun alt for ofte ere falske. Siig mig dog gamle Ven! strakte Eders fortræffelige Syn sig saa vidt, at I kunde opdage Dyrets ordo eller genus?”

„Jeg veed ikke hvad I vil sige med Eders Ordre og Genusser.”

Med et paa Vildtfangeren rettet Blik, der havde noget Foragteligt hos sig, vendte Vildtfangeren sig til den Gamle og sagde: „Kjære Vildtfanger! I tilkjendegiver der en saa stor Ukyndighed i det engelske Sprog, en Uvidenhed, som jeg ikke havde ventet hos en Mand af Eders Erfaring og Eders Forstand. Naar Eders Ven taler om ordo, saa vil han spørge Eder om I kunde

opbage i hvilken Orden det Dvæg, I saae langt borte, mascherede, om det løb vildt imellem hinanden, som en Bisværn, der følger sin Dronning, eller i lange Rækker, som man seer Bøflerne gaae roligt over Steppen. Og hvad Ordet Genus angaaer, da er dette Ord, som jeg er vis paa, almindeligt bekjendt og i hver Mands Mund. Der er for Exempel, Congressmanden i vort District, og den lille tykke Mand med den færdige Tunge, der skriver Aviserne i vort Grevskab, begge blive de kaldte Genier, fordi begge ere muntre Hoveder. Dette vil Doctoren ogsaa sige, hvis jeg forstaaer hans Mening ret, thi sjældent taler han uden at mene noget Særdeles dermed."

Da Paul havde givet denne i Grunden allerkjæreste Commentar fra sig, saae han sig om til alle Sider, som om han vilde sige: „Der seer I, at jeg ingen Tosse er, endstjønt jeg just ikke har givet mig meget af med saadanne Ting."

Ellen beundrede sin Paul i mange Stykker, kun ikke for hans Skolekundskaber. I hans Character laa der saa megen Retskaffenhed, Frimodighed, Mod og Mandighed, forbunden med et saa tiltrækkende Ud-vortes, at hun vel kunde saae ham kjær, uden just at være fortryllet af hans lærde Gaver. Den stakkels Pige rødmede som en Rose; hendes skønne Fingre legede med det Belte, der var spændt om hende og holdt

hende fast paa Hesten. Derpaa falt hun ham i Tælen, ligesom betænkt paa, at afdrage de Øvriges Opmærksomhed fra en Svaghed, som hendes Elsker gjorde sig skyldig i, og som hun selv saa gjerne vilde have undværet at høre, — og spurgte:

„Er det, der ligger der, da ikke af nogen Hest?“

„Det er hverken meer eller mindre end en Bøsfelshud,“ — svarede Bildtfangeren, hvem Bijægerens Forklaring ikke havde voldt mere Hovedbrud, end Naturforskerens Spørgsmaal; — „Haarene ere borte; Ilben er løbet hen over den; men da Huden, som I seer nylig er trukket af, har Flammen ikke kunnet hæfte sig fast i den. Dette Dyr maa nylig være slaget, maaskee finde vi endnu Dele af Kjødet under Skindet.“

„Løft et af Hjørnerne op, gamle Bildtfanger!“ — tilraabte Paul ham, i en Mands Tone, der troer at have erhvervet sig en Ret til herester at kunne tale med. — „Maaskee finde vi et Stykke af Pukkelen; det ville vi koge og lade smage os vel.“

Den gamle Mand lo paa sin Raade hjerteligt over sin unge Staldbroders Indfald. Da han vilde flyde Huden bort med Foden, begyndte den at bevæge sig, fløi derpaa med eet tilside og — op sprang af sit Skjulested en indianer Kriger med en Lethed og en

Hast, der bevisste, hvor nødvendigt han fandt det, at skynde sig med at fremstille sig.

Fire og tyvende Capitel.

Et andet Blik var tilstrækkeligt til at overbevise det hele forstrækkede Selskab om, at den unge Paveer, som de allerede havde mødt engang før, stod for dem. Forbauselse gjorde begge Dele stumme, og der hengik mere end eet Minut, medens dens Ene saae paa den Anden med Forundring, ja endogjaa med Mistanke. Den unge Krigers Forundring var imidlertid et lang større Anstrøg af Værdighed, end hans kristelige Bekjendtes. Medens ogsaa Middleton og Paul fælte i deres hurtigt rullende Blod noget af den Skræk, der fattede dem, der vare overgione til deres Beskyttelse, rullede Indianerens flammende Dje fra den Ene til den Anden, som om det ikke kunde blive forbluffet ved det meest truende Angreb. Efter at han havde betragtet alle Ansigterne, det ene efter det andet, hæstede han sit Blik stolt og fast paa Wildtfangerens uroffelige, rolige Træk. Doctor Wat

tius var den første, der brød Tauscheden, i det han sagde:

„Orden, primates; genus, homo; Species, fra Steppen!“ — „See der, Hemmeligheden er aabenbaret,“ — sagde den gamle Bildtfanger, i det han rystede Hovedet saa velbehageligt, som om han havde løst Knuden af en meget dyb og forviklet Hemmelighed. — „Nosen har lagt sig ned i Græsset, da er Jlden kommen over ham medens han sov, og efter at han har mistet sin Hest, har han skjult sig under den friske Bøffelhud. Ingen slet Opfindelse, hvor der mangler Krudt og Flintesteen, for at hjælpe sig paa den Maade, vi gjorde. Jeg vil tale venligt til ham, thi Vergrelse gjør ikke vor Stilling bedre!“

„Min Broder er endnu engang velkommen!“ — sagde han, i det han betjente sig af det Sprog, som den Anden forstod; — „Letonerne have røget ham, som om han havde været en Rakun.*

Den unge Pavnees Dine svævede rundt omkring, som om de endnu engang oversaae den stræffelige Fare, han neppe var undgaaet; men han forsmaaede at forraade den mindste Belymring. Hans Pande rynkedes, da han paa følgende Maade besvarede Bildtfangerens Anmærkning.

* En americanst Grævling, med en Hale som en Ræv.
Steppen, 5 H. 6

„En Teton er en Hund. Naar Pabneens Krigs-
kriig klingrer i hans Øren, hylér hele Folket.”

„Det er sandt. Disse Djævle ere bag efter os,
og det glæder mig, at jeg har truffet en Kriger med
Tomahawken i Haanden, der ikke elsker dem. Vil min
Broder vel føre mine Børn til sin By? Skulde
Siouxerne forfølge os, ville mine unge Mænd hjælpe
ham at holde dem tilbage.”

Den unge Paveekriger vendte sine Dine skarpt
prøvende fra den ene af de Fremmede til den Anden,
førend han ansaae det for raadeligt, at svare paa et
saa vigtigt Spørgsmaal. Mændene havde han snart
prøvet, og det var klart, at han var tilfreds med
dem; men længe og med den samme Beundring, som
ved deres tidligere Sammenkomst hæftede hans Blik
ved et saa sjældent Væsens Skønhed, som Inez. Om
hans Dine endogsaa undertiden betragtede den unge El-
lens ligeledes overordentlige, men mindre paafaldende
Ynde, vendte han sig dog altid igjen til en Skabning,
der, i den unge uerfarne Vilbes Dine, var dannet med
alle de Fuldkommenheder, som kun en Digter kan til-
lægge sin glødende Phantasies Skabninger. Aldrig var
noget saa stønt, saa idealist forekommet ham paa Step-
perne, aldrig noget, der var aldeles værdigt til at be-
lønne en Krigers Mod og Hylsing, og den valkre
Knøs syntes virkelig at være ganske forvirret ved Sy-

net af et saa sjældent Monster paa kvinde-
lighed. Men saasnart han dog bemærkede, at hans
forbausede Blik ikke var behageligt for Gjenstanden for
hans Beundring, vendte han sine Bine bort og svarede,
i det han lagde Haanden paa Bryttet, i en besteden
Tone:

„Min Fader vil være velkommen! De unge Folk
af min Stamme skulle jage med hans Sønner; Hov-
dingerne ville røge med den Gamle. Paveernes Pi-
ger skulle synge i hans Døttres Dren.“

„Og dersom vi stode paa Tetonerne?“ — spurgte
Bildtfangeren, der gjerne ønskede nøiagtigt at erfare
Hovedbetingelserne med dette nye Forbund.

„Langs Knivenes Hænder skulle føle Paveernes
Næver.“

„Saa er det godt! Nu, min Broder, lader os
holde Raad sammen, at vi ikke skulle komme paa no-
gen Stjævti, men at vor Vel maa gaae lige til
Ederes By, som Duernes Flugt.“

Den unge Paveer gav et Tegn til Bifald, og
traadte noget tilside med den Anden, for hverken at blive
afbrudt af Pauts Urolighed eller af Naturforskerens
Lærdom. Deres Raadslagning varede ikke længe, men
da den foregik paa de Indfødtes udtrykfulde Maade,
havde enhver af begge Parter snart erfaret, hvad de
behøvede at vide. Da de igjen traadte hen til deres

Kammerater, kunde den gamle Mand fortælle en Deel af det, der var forefaldet imellem dem, med følgende Ord:

„Hvis jeg ikke har taget meget feil,“ — sagde han; — „saa betroebe denne unge Kriger mig med den gode Mine, thi han har en god Mine og en ædel Mine, sjønt han seer en Smule frygtelig ud med sine Malerier — altsaa med den gode Mine, at han er ude for at udspeide disse selv samme Tetoner. Hans Trop var ikke stærk nok til at slaae disse Djæble, der i stort Antal ere komne fra deres By, for at jage efter Bøfler, og der er nu sendt andre tilbage til Pavneernes By, for at hente Hjælp. Den unge Knøs syntes vel at være en dristig Karl, thi han har sneget sig ganske alene omkring dem, indtil han, som vi, har maattet dukke sig ned i Græsset. Men mine Børn! han fortæller mig endnu mere, og hvad jeg meget ugjerne hører, nemlig, at den snevige Mahtoree, istedet for at oversalbe Ismael Busch er bleven hans Ven, og at begge Parter, baade de Røde og de Hvide ere i Hælene paa os, og ligge rundt om denne affvedne Høi, for at opsnappe os.“

„Hvor kan han da have erfaret alt dette?“ — spurgte Middleton.

„Hvorfor ikke? Ved hvilke Midler? Mener I, at der behøves Kviser og Trommeslagere, for at forklynde en Speider, hvad der skeer paa Steppen, som om det var midt

i en af Staterne? Smaa Sladdertaster, der flybe fra Huus til Huus, for at sige Dndt om Andre, kunne med Tunger ikke saa hurtigt udbrede deres Efterretninger, som dette Folk veed at gjøre sig forstaaeligt indbyrdes med ganske særegne Tegn og Mærker. Dette er deres Kundskaber, og hvad der er det bedste af Sagen, alt dette have de lært under aaben Himmel og ikke inden for fire Skolevægge. I Sandhed, Capitain! alt hvad han siger, er sandt."

"Naar saa er," — sagde Paul, — "saa er jeg rede til at sværge derpaa. Det er fornuftigt og derfor maa det ogsaa være sandt."

"Og det kan Du med god Samvittighed, min Kne. Han har endvidere erklæret mig, at mine gamle Dine ikke har ladet mig i Stikken, og at Floden er her i Nærheden og omtrent en halv Mil borte. I seer, at Ilden har især raset paa hiint Strog og vor Bei derafra er bedækket med Røg. Ogsaa holder han for, at det er nødvendigt, at vore Spor forsvinde i Vandet. Ja, vi maae have Floden imellem os og Siourerne, og da kunne vi, med Guds Hjælp, og naar vi selv bidrage vort dertil, naae Pavnernes Bye."

"Ord bringe os ikke et Skridt videre," — sagde Middleton; — "derfor gesvindt afsted!"

Den gamle Mand stemmede i med, og Selskabet begav sig igjen paa Veien. Pavneen kastede Bøffelhusden paa Skulderen og anførte nu Toget, medens han undertiden hemmelig saae sig tilbage, for fra Tib til anden at glæde sig ved Inez's overordentlige Skjønsbed og hendes uforklarlige Ynde. En Time gik hen, førend Flygtningerne naaede Bredden af Strømmen, der hørte til de hundrede Floder, der, udgyndende sig i den uhyre Missouri og Mississipp, lede denne udstrakte og endnu bestandigt øde Egn's Vand ud i Oceanet. Floden var ikke dyb, men dens Strøm rivende og opvort. Flammerne havde afvejet Græsset lige til dens Bred, og da Flodens varmere Damp blandede sig i den kjølige Morgenstund med Røgen af de endnu rundt omkring blussende Gjenstande, var næsten hele Vandets Overflade indhyllet i Dunst. Dette bemærkede Bildtfangeren med Fornøielse, i det han sagde, just som han hjalp Inez med at stige ned til Randen af Vandet.

„De Skurke have overløstet sig selv. Jeg veed ikke, om jeg ikke selv vilde have stukket Steppen i Brand, for at frembringe den Røg og Taage, der saa herlig skjuler vore Bevægelser, hvis ikke disse hjertesløse Døvle havde sparet mig Umagen. Saadan noget skeete undertiden i mine unge Dage og med Fordeel. Kom, Lady! sæt Eder's spæde Fod her ned; det maa have været en strækkelig Anstrængelse for en ung Dame

af en saadan Stand, som J. Ak, Gud! hvad har jeg ikke seet i min Tid, hvad har jeg ikke seet unge, fiint dannede, dydige og beskedne Qvinder lide den Tid, i de vilde og skrækkelige Krige med Indianerne. Kom, det er kun en kort Fjerdingvei derover, og da haaber jeg have de tabt vore Spor."

Paul havde imidlertid hjulpet Ellen med at stige ned og stod nu med sorgfulde Blikke paa den nøgne Flodbred. Hverken Træ eller Busk vorede paa Kanden, med Undtagelse af nogle lave Bærter, af hvilke det ikke engang vilde have været let at stjæle et Dussin Grene, der paa nogen Maade kunde ligne en sædvanlig Spadserestof.

"Hør, gamle Vildtsfanger!" — raabte Bijægeren fortrydeligt; — "det lader sig tale ret smukt om den anden Side af Floden eller Bækken, eller hvad J. ellers vil kalde den, men jeg mener, at der hører et dygtigt Gevær til at sende den Kugle derover, der ellers kun er bestemt for Indianere eller for Hjorte."

"Viskelig, viskelig! Stjændt jeg her bærer et Gevær, der i Nødens Tid ikke har svigtet og vel har viist at det kan gjøre et langt Skud."

"Og mener J. maaskee at skyde Ellen og Capitainens Kone derover, eller troer J. maaskee, at de ville indføre den nye Mode, at spadserere derover med Hovederne under Vandet?"

„Gives der intet Badested i Floden?“ — spurgte Middleton, der nu ligesaavel som Paul indsaae Umueligheden i at skaffe dem over paa den anden Side, hvis Frelse laae ham mere paa Hjerte end hans egen.

„Naar Bjerqvandet strømmer ned,“ — sagde den gamle Bildtfanger; — „opsvulmer Floden, som I seer, til en mægtig og rivende Strøm. Og dog har jeg før vadet igjennem dens sandige Leie, uden at vade mine Knæer. Men vi have jo Siouxernes Heste, og jeg vædder, at disse vilde Robolde ville søomme som Hjorte.“

„Gamle Bildtfanger!“ sagde Paul, i det han bragde Pegesfingeren op til den fortrukne Mine, som han pleiede at gøre, naar der mødte ham noget, han ikke strax kunde begribe; — „jeg har i min Tid sømmet som en Fisk, og jeg kan det endnu, naar det gjøres behov, heller ikke bryder jeg mig det ringeste om Veiret; men jeg spørger, vil Kelly ogsaa kunne holde sig paa Hesten, med denne Vandhvirvel rundt omkring sig, der løber som et Mollethjul? Desuden er det klart, at Hestene heller ikke kan udføre det uden at søomme.“

„Ja, Knøsen har Ret. Nu gjælder det at hitte paa noget, eller vi komme slet ikke over Floden.“ — Derpaa afbrød den Gamle sig selv hurtigt, vendte sig til Pavneen og forklarede ham den Vanskelighed, der mødte dem i Henseende til Fruentimmerne. Den unge

Kriger hørte alvorligt til, slængte i en Hast Bøffelhuben ned af Skulderen, og gik derpaa strax, med den gamle velerfarne Mands Hjælp, til Arbeidet, for at gjøre det Nødvendige i Stand.

Huben blev strax omdannet til Skikkelsen af en omvendt Paraply, og besæftet med Remme af Hjorteskind, hvormed begge Arbeiderne vare rigeligt forsynede. Nogle lette Stokke tjente til at hindre, at de modsatte Sider ikke skulde flaae sammen eller falde ind. Da dette yderst simple Værktøi var færdigt, satte man det paa Vandet, i det Indianeren gav tilkjende, at det var beredt til at modtage sin lette Byrde. Men Inez og Ellen nølede med at betroe sig til et Fartøi, der syntes dem saa skrøbeligt, og ligesaa lidet vilde Middleton og Paul tillade, at de gjorde det, førend de begge selv havde overtydet sig om, at den nye Baad endog var i Stand til at bære et langt sværere Byrde. Nu vare alle hans Betymninger ryddede af Veien og Husen skulde modtage sin kostbare Byrde.

„Nu skal vor Pavnee være Styrmanden,“ sagde Bildtsfangeren; — „min Haand er ikke mere saa fast som før, men hans Lemmer ere stærke og kraftige. Overlad kun alt til min Pavnees Klogskab!“

Egtemand og Elsker kunde heller ikke med Joie gjøre andet, og de var ganske ledige Tilskuere ved denne Overfart, der blev udført paa den menneskelige Barn-

doms raae Viis. Parnen valgte blandt Hestene Mah-
tores Dyr, og det med en Hurtighed, der viiste hvor
vel han vidste at satte dette ædle Dyrs Egenskaber,
og i det han svang sig op paa dets Ryg, reed han
ned i Floden. Han sat Enden af sin Landsk ind i
Huden og trak det lette Skib efter Strømmen, saaledes
naaede han, ved at drive paa sin Hest, ud, hvor Flo-
den var stridest. Middleton og Paul fulgte efter, i det
de holdt sig saa nær Baaden, som Klogskab tillo.
Saaledes bugserede den unge Kriger sin kostelige Lad-
ning med fuldkommen Sikkerhed over Floden, uden at
det ringeste Uheld mødte, og det med en Behændighed
og Hurtighed, der beviiste, at Hest og Rytter vare
øvede i saadanne Forretninger. Da de havde naaet
den anden Bred, tilintetgjorde den unge Indianer igjen
sit eget Arbejde. Han kastede Huden over Skulbrene,
tog Stokkene under Armen, og reed, uden at spille et
Ord, tilbage gennem Floden, for paa samme Maade
at bringe Resten af Selskabet over til den Side af
Floden, hvor de troede at være i mere Sikkerhed.

„Nu, Ben Doctor!“ — sagde den gamle Mand,
da han anden Gang saae Indianeren styrte sig i Van-
det; — „seer jeg at der er Tro og Love hos en af
de Røde. Han seer god og ærlig ud, men Himmels
Winde ere ikke mere bedrageriske, end disse Vilde, naar
Djævelen engang kommer over dem. Harde Parnen

været en Teton, eller en af hine hjerteløse Mingoer, der forðum — det kan være omtrent tredsindstyve Aar siden — plyndrede Skoven i York, vilde han nu have vendt Ryggen istedetfor Ansigtet til os. Jeg havde saa mine egne Følelser, da jeg saae ham vælge den bedste Hest, thi med det Dyr kunde han ligesaa let have flygtet fra os, som den lette Due forlader en Flok larmende og tungt flyvende Krager. Dog I seer, at der er Tro og Love hos Knosen, og har Du engang gjort Dig saadan en Rød til Din Ven, bliver han det saalænge Du omgaaes ham ærligt.”

„Hvor langt mon der vel er herfra til Kilden af Strømmen?” — spurgte Doctor Battius, hvis Dine svævede hen over den hvirvlende Flod med et udtryk af Følelse, der endnu syntes stærkere end Tvivl. —

„Hvor langt havde jeg vel at gaae til dens Udspring?”

„Det kommer an paa Omstændighederne. Jeg troer, at Eders Been nu vilde komme til at gjøre Eder ondt, forend I fik dens Løb opsogt i Rocky-Mountains; men til andre Tider kunde det skee, uden at I behøve at gjøre en Fod vaad.”

„Og i hvilke særdeles Aartider indtræde disse periodiske Afveerlinger?”

„Den der nogle Maanedes tidligere end vi kommer her forbi, finder en tør Sandørk istedetfor dette flumrende Vand.”

Naturforskeren henseende i en dyb Estertanke. Som saa mange Andre, der just ikke er rigeligt udrustede med fysisk Styrke, havde den værdige Mand, opdaget den Fare, der kunde indtræde ved at sætte over Floden paa en saa yderst simpel Maade, og ved Hjælp af sin Indbildningskraft saaledes forstørret den, at han, da han skulde foretage sig Bovestykket, for Alvor tænkte paa et endnu større, nemlig at omgaae Floden, for ikke at behøve at sætte over den. Behøver jeg endnu at spille et Ord paa hvorledes Frygt og Skræk indgive de alleraandrigste Grunde? Den værdige Nød havde med roesværdig Flib over tænkt alt, og var just kommen til den trøstende Slutning, at der næsten var ligesaa megen Hæder ved at opdage det fjerne Udspring af en betydelig Strøm, som ved at indføre en ny Plante et hidindtil ubekjendt Insect paa de Lærdes Liste. Den gamle Mand tog nu med megen Betænkksomhed sit Sæde i Huden, saasnart den igjen var bleven indrettet til at modtage sin Ladning, og da han omhyggeligt havde faaet Hector pakket ind imellem sine Been, bad han sin Rejsesammerat om at indtage den tredje Plads.

Naturforskeren satte den ene Fod i det skrøbelige Fartoi, omtrent som en Elephant prøver en Bro, eller en Pest hyppigt anstiller lignende Forsøg, førend den betroeer sit Legeme heelt og holdent til den bedrageriske

Bund, og derpaa trak han Foden pludseligt tilbage, just som den Gamle troede, at han vilde sætte sig.

„Erværdige Jæger!“ — sagde han meget sørgmodigt; — „dette er en Baad, der er bygget tværtimod alle Regler. Jeg har en indvortes Ahnelse om at jeg ikke bør betro mig til den.“

„Run ned i den!“ — sagde den Gamle, i det han klappede sin Hund, som en Fader kjærtegner for sit Barn.

„Jeg har slet ingen Tilboielighed til at prøve Bandet paa en saa uregelmæssig Maade. Dette Skib har hverken en bestemt Form, eller bestemte Forhold.“

„Ja, det er rigtig nok ikke saa smukt som mangen Baad af Birkebark; men i Nød kan man ligesaa godt boe i en Hytte, som i et Pallads.“

„Det er ganske umueligt, at et Skib, der er bygget efter Grundsætninger, som stride mod al Videnskab, kan være sikkert. Denne Sæk, høistærede Jæger! kommer aldrig sikkert over til den anden Bred.“

„Men I har jo dog selv seet, at det allerede er færd!“

„Men det var ogsaa en sand Anomali i Hykken. Vil man først antage Undtagelser som Regler i de menneskelige Tings Gang, vil Menneskeslægten snart synke ned i Uvidenhedens Afgrund. Erwærdige Wildtsfanger; den Ting, som I vil betro Eder til, er i de

regelmæssige Opfindelsers Annaler, hvad man kunde kalde et *lusus naturæ* i Naturhistoriens Riste, — et Uhyre.”

Hvorlænge Doctor Battius endnu vilde have følt sig oplagt til at fortsætte Samtalen, er vanskeligt at sige; thi til de mægtige personlige Hensyn, der bestemte ham til, at opsætte et Foretagende, der vist nok ikke var uden Fare, kom endnu hans Stoltthed, der ansporede ham til at ville paastaae at han havde Ret i denne Undersøgelse. Men for at den gamle Mands Taalmodighed ikke længere skulde blive sat paa Prøve, opstod der, just som Naturforskeren havde talt det sidste Ord, en Tummel i Luften, der syntes at være en overnaturlig Gjenlyd af de udtalte Tanker. Den unge Pansneer, der med eiendommelig Rolighed og Alvorlighed havde oppebiet Enden paa denne hans uforstaaelige Discussion, løstede Hovedet i Beiret og lyttede til det ubekjendte Skrig, som en Hjort, der med mysteriøs Kraft lytter i Vinden efter Fodtrinene af de fjerne Hunde. Bildtfangeren og Doctoren vare imidlertid ikke saaa ganske ubekjendte med disse overordentlige Tones Natur. Den sidste erkjendte i dem sit eget Dyrs velbekjendte Stemme, og han vilde just springe op igjen paa den ikke høie Glodbred, da Asinus selv kom løbende, ansporet af den utaalmodige og raae Weucha der reed paa det.

Tetonens Dine mødte Flygtningernes. Hiin opløste et langt, høit og klingende Skrig, hvori hans Subel paa en strækkelig Maade forenede sig, med hans Raaben om Hjælp. Imidlertid tjente dog dette Signal til at gjøre en Ende paa Discussionerne om Baadens Brugbarhed, i det Doctoren sprang saa hurtigt ind i den og ned ved Siden af den Gamle, som om Laagen, ved et Underværk, var vegen fra hans aandedige Dø. I næste Dieblis kjæmpede den unge Pavnæs Hest allerede vældigt mod Strømmen.

Der behøvedes en overordentlig Kraftanstængelse af Hesten, for at bringe de Flygtende saa langt bort at Pitene, der i dette Dieblis fasede i Lusten, ikke kunde naae dem. Weuchas Skrig havde lokket halvtredsfindstyve af hans Kammerater ned til Standbredden; men lykkeligvis var der iblandt dem Alle ikke en eneste, hvis Rang berettigede ham til at bære et Gevær. Men neppe havde hine naaet Midten af Strømmen, førend Mahtorees Skikkelse viiste sig paa Flodbredden, og en Salve af Geværer, der dog var uden Virkning, forkyndte Anførerens Vrgrelse og Raseri. Mere end een Gang havde Bildtfangeren opløst sit Gevær, for at prøve dets Kraft paa Fienden, men ligesaa ofte havde han igjen lagt det ned uden at fyre. Den unge Pavnæs Dine straaede, som en Kuglars, ved Synet af saa mange Mænd af en fiendtlig Stamme, og han

besvarede deres Anførers unyttige Anstrængelser derved, at han fuld af Foragt rakte Haanden i Beiret og istemmede sin Nations Krigsfrig. Dette var en alt for bestjæmmende Udfordring. Tetonerne foer alle paa een Gang ud i Floden og rundt om vrimlede det af Dyrenes og deres Rytters mørke Skikkelser i Vandet. Nu gjaldt det en forfærdelig Kamp for at naae den sikke Flodbred. Da Dahcotaerne reed paa Heste, der ikke som Parneens havde foredt deres Kræfter ved tidligere Anstrængelser, og desuden ikke vare hindrede ved nogen anden Byrde, end deres Ryttere, overgik Forsølgernes Hurtighed langt de Flygtendes. Wildtfangeren der vel indsaae hele det Farlige ved deres Stilling vendte roligt Dinene fra Tetonerne til sin unge indianste Bedfager, for at see, om han ikke tabte sin Besindighed ved det at de andre nærmede sig. Men istedet for at forraabe Frygt eller endog kun Forlegenhed, der vilde have været undskyldelig i en saadan Stilling, rynkede han Dienbrynnene til et Blik, der forkyndte et dødeligt Fiendskab.

„Agter I Livet høit, min kjære Doctor?“ — spurgte den Gamle med et Slags philosophisk Rolighed, der lod Naturforskeren dobbelt føle Dødsangsten.

„Ikke i og for sig selv,“ svarede denne, i det han af den hule Haand nedslugte noget Flodvand, for at forfriske sin Strube, — ikke i og for sig selv; men kun

for saavidt som Naturhistorien har en betydelig Interesse ved at jeg bliver i Live; derfor —"

"Al!" — svarede den anden, der var bestjættet med alt for alvorlige Tanker, til at undersøge Doc-torens latterlige Grund; — "Ja, ja! en smuk Naturhistorie, og en nedrig, elendig Gøelse ovenikjøbet. Betragt denne unge Pavee; hans Liv er ham ligesaa kostbart, som en Gouverneur i en af Staterne; han kunde redde det, i det mindste gjøre et Forsøg derpaa, naar han overlod os til Strømmen; men see, hvorledes han holder mandigt ud, ganske som en indianer Krieger. Hvad mig angaaer, da er jeg gammel, og berebt til at høre naar Herren falder; og jeg troer heller ikke, at I just er til stor Nytte for Menneskeheden, — men er det ikke Skam og Skjændsel, om ikke endogsaa Synd, at en saa smuk Ungling, som denne her, skal blive Kalperet for to Væsners Skyld, der ere saa lidet værd som vi to? Jeg har derfor i Sinde, forudsat at I intet har derimod, at sige til Knøsen, at han skal skynde sig bort saa hurtigt han kan og overgive os til Detonernes Raade."

"Derimod protesterer jeg, da det strider imod Naturen og vilde være et Forræderi mod Videnskabene?" raabte den angstfulde Naturforsker; — "Vi stride jo frem med en forbausende Hurtighed, og da

Steppen, 5 H. 7

dette paa en saa forunderlig Maade opfundne Fartoi bevæger sig med utroelig Lethed, ville vi inden saa Minutter være paa det faste Land."

Den gamle Mand saae et Dieblig opmærksomt paa ham i det han rystede paa Hovedet, og sagde:

"Himmel! hvilken skrækkelig Ting er dog Frygten! den forbandter Herrens Skabninger og Mandens Kraft, i det den afmater os det Hæslige stjont og og det Skjønne hæsligt! Himmel, Himmel! hvad for en Ting er ikke Frygten!"

Denne Tvist blev dog snart endt med den stigende Deeltagelse i Udfaldet af denne sælsomme Sag. Dahcotahernes Heste havde allerede naaet Midten af Strømmen, og deres Ryttere opfyldte Luften med deres Jubelstrig. I dette Dieblig vliste sig Middleton og Paul, efterat de havde bragt Qvinderne ind i et lille Krat paa Randen af Strømmen, og truede Fjenderne med deres Geværer.

"Til Hest! til Hest!" — raabte Bildtfangeren, da han saae dem; — "og hurtigt afsted, dersom de ere Eder noget værd, der nu regne paa Eders Bescyttelse. Afsted, afsted, og overlader os til Herren!"

"Ned med Hovedet, gamle Bildtfanger!" — svarede Pauls Stemme; — "Bul Eder begge! Deton-djævelen er lige bag ved Eder; ned med Hovederne! gjører Plads for en Kentuckyfugle."

Den Gamle dreiede sig om og saae virkelig, at den ibrige Mahtoree befandt sig noget foran sine Folk, og i lige Linie med Baaden og Bijægeren, der stod beredt til at udføre sin fjendtlige Trubsel. I det han bukkede sig, gik Geværet af, og det hurtige Bly peeb hen over ham til hans Forsfølger. Men Tetonhøvdingens Dø var ikke mindre hurtigt og sikkert end hans Fjendes. I det Dieblit, da Skuddet gik af, styrte han sig af Hesten ned i Vandet. Det saarede Dyr pustede af Skræk, medens det i et fortoivlet Spring foer med det halve Legeme op af Vandet. Derpaa blev det revet bort af Strømmen, og farvede de mørke Bølger med sit Blod.

Men Tetonhøvdingen vilde sig dog snart igjen oven over Vandet, og da han mærkede sit Tab, svømmede han med voldsom Anstrengelse hen til den nærmeste unge Mand, der, som det forstod sig af sig selv, strax overlod en saa berømt Kriger sin Hest. Imidlertid forvoldte denne Omstændighed dog en Forvirring i Dohestahbanden, der syntes at vente paa sin Førers Befaling, førend den fornæede sin Anstrengelse for at naae Kysten. Baaden havde i dette Dieblit naaet Vandet, og endnu engang vare Flygtningerne forenede paa Flodbredde.

De Vilde svømmede nu i ubestemt Retning, lige-

som man ofte seer en Flok Duer slagre vilbt omkring, efter at et dygtigt Skud er faldet mellem den forreste Sværm, og alle nølede med at bestorme en Strandbred, der havde saa frygtelige Forsvarere. Indianernes velbekjendte Forsigtighed ved deres Maade at føre Krig paa, anvendtes ogsaa her; og Mahtoree, advaret ved sit nye Uheld, førte sine Krigere tilbage til den Bred, hvorfra de vare komne, for at deres urolige Dyr kunde komme til Kræfter igjen.

„Nu stiger I til Hest med Fruentimmerne og rider til hiin Høi, som I seer der!“ sagde den gamle Jæger. — „Bag den finder I endnu en Strøm, i den maa I ogsaa ned, og i det I retter Eder efter Solen, maae I følge dens Løb en Mills Wei, indtil I have naaet en høi sandig Slette; der træffer jeg Eder igjen. Nu hurtigt til Hest! denne unge Pavee og jeg, og min prægtige Ven Doctoren, der er en ganske fortræffelig Krieger, er nok til at forsvare Bredden.

Middleton og Paul indsaae ikke hvorfor de skulde modsætte sig dette Forslag. Glade ved at vide, at deres Tilbagetog var bækket, om endog kun usuldkomment, satte de hurtigt Deres Heste i Bevægelse og forsvandt snart paa den angivne Wei. Nogle og tyde til tredive Minutter paafulgte, førend Betonerne paa den anden Side syntes tilbøielige til noget nyt Foretagende. Man kunde see Mahtoree midt iblandt sine Krigere, hvor-

ledes han udbeelte Befalinger og udtrykte sin Tørst efter Hævn, i det han undertiden udstrakte Armen i den Retning, de Flygtende havde taget. Dog stødte der ellers intet, der havde kunnet antyde en Fortsættelse af Fjendtlighederne. Men pludselig opstod der et Skrig imellem de Witte, der bebudede, at der var forefaldet noget Nyt. Man saae Ismael og hans Sønner i nogen Afstand, og snart bevægede den hele forenede Magt sig mod Strømmen. Ismael Busch saae sig om med sin sædvanlige Rolighed og Kulde efter Fiendens Stilling; og sendte, som om han vilde prøve hvorvidt hans Gevær kunde naae, en Kugle over Strømmen og det med en Kraft, der selv i den Afstand gjerne kunde have truffet en af de Tre.

„Fader os nu gaae!“ — raabte Dbed, i det hans Dine saae efter Kuglen, der, som han troede, var fuset forbi hans Øren. „Vi have længe holdt vakkert og mandigt ud, og man kan jo udvikle ligesaa megen militairisk Duellighed paa et Tilbagetog, som ved et Angreb.“

Den Gamle saae sig tilbage, og da han blev vaer, at Rytterne allerede vare bag en Hoi, saa havde han intet derimod. „Den tredie Hest blev givet Doctoren med den Anviisning, at følge den Wei, som Middleton havde taget. Da Naturforskeren var kommen til Hest og allerede paa fuld Tilbagetog, stjal Wildtfangeren og

den unge Parnee sig bort fra Stebet paa en saadan Maade, at deres Fiende i lang Tid vare i Uvisshed om deres Bevægelser. Istedet for at dreie hen over Sletten til Høien, en Wei, hoorpaa de nødvendigt maatte sees, valgte de en kortere Wei, der for det meste var dækket af Jordbundens Høide, og satte over den anden Flod just der hvor de havde anviist Middleton at han skulde gaae igjennem den. Doctoren havde været saaijsom paa sit Tilbagetog, at han allerede havde indhentet sine Venner, og saaledes vare alle Flygtningerne igjen sammen.

Nu saae Bildtfangeren sig om efter en Plads, hvor Selvfabet kunde holde stille, som han udtrykte sig, i fem eller sex Timer.

„Holde stille!“ raabte Doctoren, da dette truende Forslag toned i hans Øren; — „Ugtværdige Bildtfanger! det synes tværtimod bedre om vi tilbragte flere Dage paa en uafbrudt Flugt.“

Middleton og Paul vare begge af samme Mening og hver af dem udtrykte den paa sin egen Maade.

Den gamle Mand hørte roligt paa dem, men rystede med Hovedet, som en, der ikke var overbevist, og besvarede derpaa alle de Grunde med følgende Tale.

„Hvorfor skulle vi flye?“ — spurgte han; — „Kunne dødelige Menneskers Fødder vinde Seier over

flygtige Heste? Tænker I, at Tetonerne ville blive liggende og sove? Ville de ikke gaae over Vandet og opsoge vore Spor? Takket være Himmelen, at de ere blevne afvaskede i den anden Strøm, og at vi, naar vi med Forsigtighed forlade Pladsen, maaskee endnu kunne skuffe Siourerne. Men en Steppe er ingen Skov. Der kan en Mand reise længe, uden at han behøver at være bekymret for andet end for Trisnene af sine Moccasiner, hvorimod man paa denne aabne Slette, s. Ex. fra hiin Høi kan skue ned til alle Sider, lig en Høg, der lurar paa sit Bytte. Nei, nei! Ratten maa komme og Mørket skjule os, førend vi forlade dette Sted. Dog vi ville høre Pagneens Mening; Knosen har Forstand, og jeg vædder, at han allerede mange Gange har anstillet et Væddeløb med Siourer. — Troer min Broder;” — vendte han sig til Indianeren i dennes Sprog, — „at vore Spor ville være vanskelige nok at finde?”

„Er en Teton en Fisk, at han kan opdage dem i Floden.”

„Men mine unge Folk mene, at vi skulle fortsætte Reisen over Steppen.”

„Mathoree har Dine; han vil see?”

„Hvad raader min Broder?”

Den unge Mand saae et Dieblif paa Himlen og syntes at nøle. Saaledes overveiede han et Dieblif

indtil han svarede, som om hans Mening var uigjensælbelig.

„Dahcotaherne sove ikke. Vi maae lægge os ned i Græsset.“ — „Knosen er af samme Mening som jeg;“ — sagde den Gamle, i det han i Korthed meddeelte sine hvide Benner sin Staldbroders Raad. Middleton maatte give efter, og da det aabenbart var farligt, at de bleve staaende paa deres Fødder, gave de sig strax i Færd med at skjule sig saa godt de kunde. Paul og Pawneen bandt Dyrene og kastede dem paa Jorden, hvor man lod dem tilbage vel forsynede med Næring og beskyttede af Græsset. Da det var seent, spildte man ingen Tid, men enhver søgte, saa godt det gik, et Skjulsted for sig selv, og nu syntes Sletten rundt omkring ligesaa forladt som før.

Den Gamle havde undervrettet sine Staldbrodre om den uundgaaelige Nødvendighed af at blive saaledes skjult i nogle Timer. Alle deres Forhaabninger om at slippe bort, beroede paa Udsaldet af dette Kunststykke. Overlistede de paa denne simple Maade deres Forfolgere, kunde de fortsætte deres Flugt, naar Nattebrød frem, og denne lykkelige Udsigt blev bestandigt større, naar hine toge en falsk Retning. Ledet af disse Betragtninger lagde Selstabet sig ned i Græsset, og hensank i alvorlige Betragtninger indtil Sønnen overraskede den. En efter den Anden.

Den allerbybeste Tausheb herstede i flere Timer, da Bildtfangerens og Pawneens skarpe Hørelse pludseligt fornam et Røbselskrig af Inez's Mund. Springende op, som Folt, der ville begynde en Kamp paa Liv og Død, fandt de den vide Slette med alle dens Høie og Dale og Busken rundt omkring indhyllet i et blændende hvidt Sneedække.

„Himlen staae os alle bi!“ — raabte den Gamle i det han saa sig ængsteligt omkring; — „Nu veed jeg, Pawnee! hvorfor Du saa nøie studerer Stjernerne, men det er for silde! Et Egern vilde efterlade sit Spor paa dette lette Dække. Ha! der kommer de Dævle, saa sandt jeg lever? Ned med Eder, alle ned! Vel have I kun libet Haab, men hvad I endnu have, maa ikke letfindigt forspilbes.“

Alle laae i Diebliffet skjulte igjen, endstjøndt manget ængsteligt, lønligt Blik var rettet paa Fjendens Bevægelser. Omtrent i en halv Miils Afstand saa man Tetonbander ride i en viib Kreds, der altid blev snævrere, og mere og mere nærmede sig til det Sted, hvor Flygtningerne laae. Det var just ikke vanskeligt at gjætte Grunden til denne Bevægelse. Sneen var falden saa tidligt, at de ikke kunde tvivle paa, at de, som de søgte, maatte befinde sig indenfor Kredsen, og nu vare de, med de indianske Krigeres Taalmodighed og Ved-

holbenhed, bestjæftigede med at indslutte deres Skjulested mere og mere.

Hvert Minut forstørrede Fjngtningernes Fare. Paul og Middleton lagde med Betænkksomhed deres Geværer tilrette, og da Mathoree endelig i sin Iver nærmede sig paa halvtredsfindstive Skridt, med Dinene bestandigt hæftede paa Græsset, gennem hvilken han reed, lagde de begge an og trykkede løs, men det havde ingen anden Virkning, end at deres Geværer slog Alit.

„Nok!“ — sagde den Gamle i det han reiste sig med Værdighed; — „jeg har rystet Fængkrudtet af, thi den visse Død vilde have været Folgen af vor Raskhed. Lader os nu møde vor Skjæbne som Mænd. Kryben og Klagen nedsætter os i Indianernes Dine.“

Et vildt Skrig hilsede ham; det udgjød sig vibt over Sletten, og i næste Dieblif reed henimod hundrede Bilde som nogle Rasende hen imod dem. Mathoree modtog sine Fanger med en rolig Holdning, men en eneste Straale af vild Glæde, der stød frem under hans mørke Dienbryn, var tilstrækkelig til at gennemisne Middletons Hjerte. Thi Hovdingens Die stirrede paa den ubevægelige, men endnu bestandigt yndige Snez.

Glæden over de hvide Fanger var saa stor, at man en Tidlang ganske forglemte den unge Indianer,

der stod mørk og ubevægelig. Affides fra de Andre, forsmaaede han at kaste et Blik paa sine Fiender, og i denne ubevægelige og værbige Stilling saae han ud som en Støtte. Men efter nogen Tids Forløb tiltrak han sig Tetonerne's Opmærksomhed. Nu først erfarede Bildtfangeren af Triumphkriget og den lange, vedvarende Jubel, der paa een Gang strømmede ud af hundrede Struber, og opfyldte Luften med et frygteligt Raab, at hans unge Ven ikke var nogen anden, end den høitberømte og hidtil ubetvungne Kriger, den mægtige Haardhjerter.

S t e p p e n.

E n R o m a n.

Oversat

af

J. R i i s e.

Sjette Hefte.

K j ö b e n h a v n.

Forslagt af og trykt hos S. Lier.

1835.

© 1894 by J. B. Lippincott & Co.

357 17-8 C

卷之四

Fem og tyvende Capitel.

Tæppet for vort usfuldstændige Drama maa nu falde, for, naar det trækkes op igjen, at vise os en nye Scene. Flere Dage ere forløbne, under hvilke de Spillendes Stilling betydeligt har forandret sig. Det er nu Mid- dag, og det Sted, hvorpaa vi befinde os, er en høj Glæde, der hæver sig noget steilt fra den frugtbare Grund, der strækker sig langs med en af de talrige Floder i denne Egn. Denne Flod, der har sit Udspring ved Foden af Rocky Mountains, blander, efterat den først har besyldet en vidtloftig Slette, sine Bænder med en anden langt større Strøm, der endelig taber sig i den rivende Missouri; Egnen var her aabenbar forbedret, skjøndt den Haand, der havde givet dette

Landsstrøg Orkenens Character, ogsaa havde trykt sit
 Stempel paa denne Plet. Hvad Vegetationen angik,
 saa var Udsigten her ikke saa nedslaaende, som i de
 ufrugtbare Orkener af den øvrige Steppe. Grupper
 af Træer stode, og det just ikke sparsomt, rundt om-
 kring, og imod Norden saae man en ordentlig Skov
 strække sig langt hen. Helt og her kunde man ogsaa
 paa Jordbunden finde Beviser paa, at man havde plan-
 tet saadanne Bærter, der hurtigt styde i Veiret og som
 uden Pleie vore i opsvømmet Jord. Tæt ved Randen
 af dette dyrkede District var der opreist henimod hun-
 drede Hytter, der tilhørte de omvankende Siouxer. En
 let Bygning og uden den ringeste Orden. Enhver syn-
 tes, da man nedlod sig her, ikke at have seet paa an-
 det, end paa Nærheden af Vandet, men selv dette var
 ikke overalt Tilfældet. Medens de fleste Hytter stode
 paa Randen af Sletten, laa der endnu andre i en be-
 tydelig Afstand, saaledes som Siernes Luner havde be-
 væget dem til at opslaae deres Boliger. Leiren havde
 aldeles intet Krigerst ved sig, og hverken dens Belig-
 genhed, eller andre Forholdsregler, der vare trufne,
 kunde forsvare den mod et pludseligt Overfald. Den
 var aaben paa alle Sider, og saa tilgængelig som et-
 hvert andet Punkt i Orkenen, naar man fraregner Flo-
 den, der dog kun var et ufuldstændigt af Naturen ind-
 rettet Bolværk. Kort sagt, Synet af Pladsen forle-

bede til at antage, at den var bleven beboet i længere Tid af dens Giere, end det var deres oprindelige Hensigt, medens Alt viiste, at man var beredt til et hastigt, og om det traf sig, ogsaa med Tvang bevirket Opbrud.

Saaledes var den Leir beskaffen, der blev beboet af den Ufdeling, der havde jaget saalænge under Mah-torees Anførsel paa den Grund, der adskilte Nationens fastere Bopæle for Pavneernes krigeriske Stamme. Alle Hytterne vare Tælte af Puder, høie kegelformige og af den simpleste, oprindelige Bygningsmaade. Skjold, Røgger, Landse, og Bue vare ophængte paa en tynd Stolpe ligesom Indgangen af enhver Telt. Det forskjel- lige Huusgeraad, der tilhørte Beboerens Kone, eller maastee hans to eller tre Koner — efter som han var mere eller mindre berømt til — laae, som det faldt sig, ved Stolpen, og hist og her tittede et Barns runde, fulde Ansigt frem af dets just ikke meget bekvemme Barkrugge, der hang bunden ved Læderremme fast til Stolpen og gvingede i den frie Luft. Større Born tumlede sig og kjæmpede sammen, i det de mandlige allerede i en saa tidlig Alder udmærkede sig ved det bydende Bæsen, der siden frembringer en saa betydelig Forskiel imellem begge Køn. Unglingerne svang sig ned i Da-len paa deres Fædres Heste, for at tæmme dem, me-

dens hist og her en doven Pige stjal sig bort fra Arbeidet, for at beundre deres dristige Bovestykker.

Vi have hidindtil kun skildret dette daglige, rolige Vandel i denne Leir. Men umiddelbar foran Hytterne samlede Hobe, der syntes at hentyde paa noget Overordentligt. Nogle afkræftede Mænd fra den gamle Tid trængte sig sammen og hvidskede til hverandre, ligesom beredte til, hvis det gjordes nødvendigt, at lade deres grusomme Stemme høres, for at opmuntre deres Afkom til et Bærf, som deres ubartede Natur længtes efter. Og klinger dette saa unaturligt, naar mere dannede Væsener finde Fornøielse i Skuespil, der neppe ere mindre stræffelige? Mændene stode fordeelte i Grupper, affondrede efter enhvers Bedrifter og Navnkundighed, der hørte til dem.

De, der ifølge deres Alder, vel allerede toge Deel i Jagtens Glæder, men endnu ikke vare med paa de egentlige Krigstog, udgjorde i nogen Afstand de opmærksomme Tilhørere, i det de af de kraftige Mønstre, de nu beundrede, lærte den Alvorlighed, Rolighed og Fasthed, der engang skulde være Grundtrækkene i deres egen Character. Nogle Faa, der vare noget ældre, og vel allerede selv havde hørt Krigsraabet, vovede sig noget nærmere og stillede sig bag ved Anførerne, endskiøndt de vare langt fra den Frækhed, at ville blande sig i Raadslagningen, da de vare fuldkom-

men tilfreds med, at man forundte dem at høre den Wiisdom, der strømmede fra saa ærværdige Læber. De simple Krigere i denne Bande vare allerede langt mindre frygtsomme, og toge slet ikke i Betænkning, at blande sig imellem de ringere Anførere, skjøndt de paa ingen Maade tiltog sig den Ret, at bestride det, som en almindelig erkjendt Helt yttrede, eller at tvivle om Klogskaben af de Forholdsregler, der bleve forslaede af en af Folkets vise Raadgivere.

Ogsaa Høvdingerne selv vare forskjellige i deres Udvalgte. Man kunde dele dem i to Klasser, i den, der alene havde physiske Varsager og Krigsbedrifter at takke for sin Indflydelse og i den, der mere var udmærket ved sin Wiisdom end ved Tjenester i Felten. Hiin var den talrigste og meest agtede; alle de, der udgjorde den, vare anseelige af Væxt, og havde kraftfulde Træk, der syntes endnu mere ærefrygtbydende ved dybe, uudslættelige Skrammer, der tydeligt vidnede om deres Mod. De, der havde Vandførtrin at takke for deres Indflydelse, vare kun saa; man kunde kjende dem paa det raske, levende Udtryk af deres Blikke, paa den Mistroe, der reiste sig i deres Bevægelser, og undertiden paa den Hæftighed, med hvilke de Tid efter anden foretog deres Forslag, og det, der pludseligt faldt dem ind.

Midt i denne af udvalgte Raadgivere dannede

Krebs saae man den utrættelige og dog, som det syntes, meget ærlige Mahtorees anseelige Gestalt. I hans Person og Character sandtes alle de Andres Egenskaber forenede. Hans aandige saavel som legemlige Overvægt havde bidraget til at grunde hans Anseelse. Hans Skrammer vare saa talrige, som den Vidstes iblandt Folket; hans Lemmer vare i deres fulde Kraft, hans Mod uovertruffet. Begavet tillige med en sjelden moralst og fysisk Indflydelse, kunde han gjøre Regning paa, at endog saa det dristigste Die i Forsamlingen foer tilbage for hans truende Blik. Mod og Snildhed havde først begrundet hans Overvægt, men Tiden havde gjort den fast og hellig. Han forstod saa vel at forbinde Fornuftens Magt med Styrkens, at Detonhøvdingen i en dannet Stat, hvor der var mere Rum for ham til at udvikle sig, uden tvivl ville være bleven en Grobrer eller Despot.

En Smule affides fra Folkeforsamlingen saae man en Flok af en ganske forskjellig Oprindelse. Større og langt mere muskuløse i deres Gestalter, viiste de endnu det sidste Spor af deres sachsiske og normanniske Herkomst, hvormeget endog deres brune Ansigter vare stemplede af den amerikanske Sol. Det var ingen uinteressant Undersøgelse for en i saadanne Ting erfarende Forster, at opsoge alle de Kjendetegn, der viste Forskjellen mellem den yderste Vesteuropæer og den stær-

neste Afsater, nu, da efter Jordklobens Revolutioner begge
 nærme sig hinanden i Sæder, Bopæle og tilbeels ogsaa i Character. Den Gruppe, om hvilke vi tale, bestod af Ismael Buschs Familie. Fortrædelig og uvirksom, som sædvanligt, naar ikke noget særdeles vakte deres slumrende Kræfter, stode de der sammen foran fire eller fem Hytter af Dyrehuder, som de havde deres Medforbundne, Tetonerne's Gjæstfrihed at takke for. De Betingelser, under hvilke dette mærkelige Forbund var bleven sluttet, viiste sig tydeligt derved, at deres Heste og Huusdyr roligt græssede paa Engen, bevogtede af den unge Judiths skarpe Blikke. Deres Bogne vare opstillede omkring deres Boliger, og dannede et Slags uregelmæssigt Bolværk, der tillige tilkjendegav, at Tilliden endnu ikke ganske var gjenoprettet, medens dog paa den anden Side Dovenskab og Klogskab sørgede for, at de ikke alt for tydeligt forraadte deres Mistro. Sælsomt udtalte sig paa ethvert Ansigt den sløve Nysgjerrighed, hvormed de ventede paa Udfaldet af de Vilde's Raadslagninger, medens enhver af dem, støttet paa sit Gevær, betragtede Siouxernes Bevægelser. Og dog undslap ikke engang den Yngste iblandt dem noget Udraab, der røbede Utaalmodighed eller levende Deeltagelse; meget mere syntes de Alle at efterligne endog den meest Phlegmatiske af deres vilde Medforbundne i at vise en roesværdig Taalmodighed. Sjæl-

den talte de, og naar dette skete, var det en kort foragtelig Anmærkning, der kun tjente til at sætte en Hvids physiske Overlegenhed over en Indianer i behørigt Lys. Kort sagt, Lemmerne af Ismaels Familie syntes nu at være i fuldkommen Nydelse af en rolig Tilstand, hvis Uvirksomhed behagede dem, men hvori dog en Ahnelse blandede sig om, at de ikke vare uden Fare for et forræderisk Angreb af Tetonerne. Kun Abiram gjorde en Undtagelse i denne Tilstand af tvetydig Roslighed.

Under et Levnet, tilbragt under tusinde skjændige og nederdrægtige Handlinger, var Selenverkoferens Sind endelig bleven stædigt og forhardet nok til at vove det fortvivlede Eventyr, hvormed vi have gjort Læseren bekendt i Løbet af vor Fortælling. Hans Indflydelse paa Ismaels dristigere, men mindre virksomme Aand var paa ingen Maade betydelig, og var den Sidste ikke pludselig bleven fordreven fra en frugtbar Jordbund, som han havde taget i Besiddelse, i den Hensigt at beholde den, men uden at iagttage de lovbestemte Former, vilde hiin aldrig kunne have forledt sin Søsters Mand til et Foretagende, der fordrede saa megen Overlæg og Bestemthed. Vi kjende det tidligere lykkelige Udfald og den derpaa følgende Forandring, og nu sad Abiram affides og overveiede ved sig selv hvorledes han kunde sikke sig Fordelene af et Foretagende, hvilke som

han vel indsaae, hvert Dieblif bleve ubisfere, i det Mathorees Beundring for hans ulykkelige Bytte vorte hvert Dieblif. Dog vi ville lade ham pønde og overveie, og gaae derfor over til at beskrive visse andre Personer, der spille en Rolle i vor Drama.

Især maa man lægge Mærke til en Krog i dette Maleri. Paa en lille Bænk paa hoire Side af Hytten, laae Middleton og Paul. Deres Lemmer vare omhyggeligt bundne med Remmer af Bøffelhud, medens man med opfinderist Grusomhed havde lagt dem saaledes, at enhver af dem i sin Nabo kunde see et Billede af sin egen Glendighed. Omtrent en halv Snees Alen derfra var der rammet en Pæl fast i Jorden og derved stod bunden Haardhjertets Apollostikkelse. Mellem begge stod Wildtfangeren, berøvet sit Gevær, Krudhorn og Hagelpung, men ellers i et Slags foragtelig Frihed. Fem eller sex unge Krigere, der stode ikke langt borte med Røgger paa Ryggen og lange Buer paa Skulderen, holdt Vagt, og viisde tilstrækkeligt, hvor unyttigt ethvert Forsøg paa at tage Flugten vilde falde ud for den gamle og svage Mand. Ikke stumme, som Tilskuerne ved den vigtige Raadslagning, der fandt Sted i Nærheden, holdt de Fangne en Samtale, der var af Interesse for dem.

„Kapitain!“ — sagde Bijægeren med et Udtryk af komisk Bedrøvelse, da ingen Ulykke ganske kunde under-

trykke hans Lune — „Skjære de forbømte Læderremme Eder da ogsaa i Skulderen, eller er det kun min Arm, der kilbrer mig saaledes?“

„Hvor Nanden lider saa meget, føler Legemet ikke Pine!“ — svarede den finere Middleton, der ikke var saaledes tilmode, at han kunde spørge; — „Vilde Himlen dog, at et Par af mine trofaste Artillerister saldt ind i denne forbømte Pær!“

„J kunde ligesaa godt ønske, at disse Tetonskytter vare ligesaa mange Bræmsereder, og at disse Dyr maatte komme ud og indlade sig i Kamp med de Vilde.“

Seende over sit eget Indfald, vendte Bijægeren sig derpaa fra sin Staldbroder og søgte en øieblikkelig Trøst i sin Glendighed, i det han tænkte sig denne Forestilling som virkelig, og udmalede sig hvorledes et saadant Angreb dog endelig ogsaa maatte trætte en Indianers prøvede Taalmodighed.

Middleton var tilfreds med at han kunde tie stille, men den gamle Mand, der havde hørt paa dem traadte nærmere.

„Her vil sikkert et ubarmhjertigt, Helvedes Værk gaae for sig;“ sagde han og rystede med Hovedet paa en Maade, der skulde antyde, at han selv med sin Erfaring ikke kunde opfinde noget Middel til at afværge det. — „Vor Ven Pawneen er allerede bunden til Pælen for at udholde

Torturen, og af den store Siouxsers Dine og hele Holdning
seer jeg, at han opmuntrer sine Folk til endnu flere
Grusomheder."

"Hør engang, gamle Bildtfanger!" — sagde Paul,
i det han gjorde sig Umage for et Dieblisk at betragte
den Andens sørgmodige Ansigt, — "J forstaaer dog
noget af det indianiske Sprog og kjender ogsaa noget
til de indianiske Djævligheder. Gaae J hen til Raadsfor-
samlingen og sig Anførerne i mit Navn, det er, i Paul
Hovers Navn fra Staden Kentucky, at de, forudsat at
de tilstaae en vis Ellen Wade sikker Bortreise til Sta-
terne, kunne skilpere ham naar det behager dem, og
saaledes som det meest kan more dem, og ere visse Bes-
tingelser dem ikke nok, saa maae de gjerne pine mig
et Par Timer i Forveien, for ret at afgjøre Sagen
efter deres fordomte Smag."

"Å! min kjære Ven! paa et saadant Tilbud vilde
de kun agte libet, da de vel vide, at Du allerede sid-
der som en Bjørn i Snaren, og hverken kan søgte eller
flye. Men tab ikke Modet aldeles, thi de Hvides
Farve er blandt de fjernere Stammer af de Vilde un-
dertiden en Dødsdom for en saadan Fange, og under-
tiden et Skjold. Skjøndt de ikke elske os, binde de-
res Snildhed dog ofte Hænderne paa dem. Gik det
efter de røde Folks Villie, vilde Træerne snart vore
igjen der, hvor Amerikas Jordbund nu bliver pløiet,

og Skovene nu blive hvide af de Christnes Been. Derpaa kan ingen tvivle, der kjender den Kjærlighed, som de Røde bære til de blege Ansigter; men de have talt vor Folkemængde saa vidt som deres Hukommelse rækker, og de ere aldeles ikke uden Politik. Derfor er vor Skjebne endnu ikke bestemt afgjort; kun frygter jeg for, at der intet Haab er tilbage for den stakkels Pawnee."

Da den gamle Mand holdt op, gik han langsomt hen til den, han sidst havde talt om og stillede sig ikke langt fra ham. Her stod han stille, i det han iagttog en saadan ærefrygtsfuld Tausshed, som der var passelig i Nærværelsen af en saadan Høvding og i en saadan Stilling, som den, hvori hans fangne Staldbroder var. Men Haardhjertes Dine vare rettede paa det Fjerne, og hans Blik forraadte, at hans Tanker vare langt borte fra det nærværende Optrin.

"Siouxerne holde Raad over min Broder;" — bemærkede Wildtfangeren tilsidst, da han sandt, at han kun ved at tale, kunde tiltrække sig den Andens Opmærksomhed.

Den unge Kriger vendte sit Hoved om, i det han svarede med et roligt Smil:

"De tæller Skalperne over Haardhjertes Besøg!"

"Det er sandt, det er sandt! De blive varme,

naar de tænke paa Antallet af de Tetoner, som I har dræbt, og bedre var det nu for Eder, hvis I mere havde anvendt eders Dage paa Jagten efter Hjorte, end paa Krigen. Da vilde maaskee en eller anden barnløs Moder af denne Stamme antage Eder som Søn, og I kunde henleve Eders Dage i Fred."

"Troer min Fader, at en Kriger nogensinde kan døe? Livets Herre aabner sin Haand, for igjen at tage sine Gaver. Naar han behøver sine unge Folk, kalder han paa dem, og de gaae. Men den Røde, der een gang har levet, lever for bestandigt."

"Åh, det er en mere trøsterig og ydmyg Tro, end den, disse hjerteløse Tetoner have! Der er dog noget hos disse Coupeer, der aabner mit inderste Hjerte for dem; de synes at have noget af det Mod og af den Urtlighed, som Delavarerne fra Bjergene besad. Og denne Knes, — det er mærkværdigt; det er meget mærkværdigt; — men Alder og Dine og Lemmer ere som om han og hiin Delavarer* vare Brødre. Siig mig, Søn! har I i Eders Sagn aldrig hørt om et mægtigt Folk, der engang levede ved den salte Sø, tæt ved den opgaaende Sol?"

"Jorden er hvid af det Folk, der bærer min Faders Farve."

"Nei nei! jeg taler ikke om de Indvandrede, der have sneget sig ind i Landet, for at berøve de retmæs-

*) Lucas, den sidste Mohicaner.

fige Giere deres Arbeed, men om et Folk, der er — eller meget mere var, deels af Naturen, deels ved Malning, saa rødt som et Brombær.”

„Jeg har hørt gamle Folk fige, at der har levet Bander der, der skjulte sig i Skoven ved Solens Daggang, fordi de ikke vovede, at møde Mænd paa den aabne Steppe.”

„Tale deres Sagn ikke om den største, tappreste og vise Nation blandt de Røde, som Wahcondah nogensinde før har stuet ned paa?”

Haardhjertebe opløstebe Hovedet med en saadan høitidelig Værdighed, som ikke engang Lænkerne kunne svække, og sagde:

„Har da Alderdommen gjort min Fader blind, eller seer han saa mangen Siouxer, at han ikke mere troer paa Paveerne?”

„Al! det er igjen Menneffenes Stolthed og Forsængelighed!” — raabte den forbausede Gamle paa Engelsk; — „Naturen er ligesaa stærk i en af de Rødes, som i en af de Hvides Bryst. Vilde en Delavarer ikke ogsaa holde sig for kraftigere end denne Pavee, saaledes som Paveerne høre sig over alle Jordens Fyrster? Saaledes gif det jo ogsaa med Franskmændene i Canada og Engelskmændene med de røde Kjoler, som Kongen pleiede at sende til Staterne den Tid, da de endnu ikke vare Stater, men Provindser, der klagede og petitionerede. De søgte og

fægte med hinanden og hvor pralede de ikke for Verden af deres Mod og Geire, da dog begge Dele glemte at nævne de ærlige Soldater fra Landet, der forrettede den virkelige Tjeneste, men sjældent hørte deres Bedrifter rose, fordi det ikke var dem tilladt at røge med ved Nationens store Raadslagningsild."

Medens den Gamle saaledes gjorde Lust for sin indslumrede, men endnu ikke kvalte krigeriske Stolthed, og derved forfaldt til den samme Feil, som han nylig havde dadellet, blev hans Nie, der straaede af Ungdomsild, blidt, og han henvendte igjen sine deeltagende Blikke paa Dødsofferet, der ligeledes var hensunken i sin forrige Rolighed og alvorlige Estertanke.

"Unge Kriger!" — vedblev han med en Stemme, der zittrede; — "Jeg var aldrig Fader og Broder. Wahcondoh skabte mig til at leve allene. Aldrig bandt han mit Hjerte til Huus og Hjem med de Vaand, hvormed Folk af min Stamme ellers ere fængslede til deres Boliger. Havde han gjort det, var jeg ikke reist saa langt bort og havde ikke seet saa Meget. Men jeg opholdt mig længe blandt et Folk, der levede i de Skove, som I talte om, og jeg fandt Grund nok til at efterligne deres Mod og elske deres Ketsfærdighed. Livets Herre skabte os Alle, min Pabnee, med en Kjærlighed til vor Slægt. Jeg var aldrig Fader, men jeg veed hvad Faderkjærlighed vil

fige. I ligner en ung Mand, som jeg har agtet høit, og just nu faldt det mig ind, at vel noget af hans Blod kunde rinde i Eders Arer. Men hvad gjør det! I er vist en Mand, det har jeg seet deraf, at I har holdt eders Ord; og Retsfæffenhed er en Gave, der er for sjælden, til at man igjen skulde glemme den. Mit Hjerte bløder for Dig, Barn, og gjerne vilde jeg vise Dig min Hengivenhed."

Den unge Kriger hørte paa de Ord, der strømede fra den Andens Læber med en Kraft og Simpelt, der vidnede om deres Oprigtighed, og lod derpaa Hovedet synke ned paa det nøgne Bryst, for at vise sin Agtelse og Deeltagelse. I det han derpaa lod sit sorte Die stroise langt hen over Sletten, syntes han igjen at være hængsunken i Betragtninger over Ting, der gik langt ud over personlige Hensyn. Bildtsfangeren, der vel vidste hvor høit en Krigers Stoltthed vorte i saadanne Dieblis, som han holdt for sine sidste, ventede nu med en Rolighed og Taalmodighed, som han blot kunde have erhvervet sig ved en langvarig Omgang med denne mærkværdige Slægt, paa hvad der ellers kunde være hans unge Ven behageligt.

Endelig løstes Parneens stive Blis, og nu saae han hurtigt snart hist, snart her, snart paa den gamle Mands Ansigt, snart i Luften, og fra Luften igjen paa den Gamles Træk, som om hans And var yderst urolig.

„Fader!“ — svarede endelig den unge Mand i en tillidsfuld og venlig Tone, — „jeg har nok hørt Eders Ord. De trængte ind i mine Dren, og ere nu i mig. Den hvidhaarede Langkniv har ingen Søn; Haardhjerte er endnu ung, men han er allerede den Ældste af sin Familie. Han fandt sin Faders Been paa Osagernes Jagtgrund og lagde dem i de gode Wanders Steppe. Udentvivl har den store Høvding, hans Fader, seet dem, og veed hvilke af dem der tilhører ham. Men Wahcondah vil snart kalde os begge, Eder fordi I har seet Alt, hvad der er at see i dette Land; mig, Haardhjerte, fordi han behøver en Kriger, der endnu er ung. Det er altsaa ikke mueligt, at Pawneen kan vise det blege Ansigt de Pligter, som en Søn er sin Fader skyldig.“

„Gammel, som jeg er, og ynkværdig og hjælpeløs, som jeg staaer her, imod det, jeg engang var, gad jeg dog leve noget endnu, for at see hvorledes Solen gaaer ned paa Steppen. Venter min Søn endnu engang at see Natten?“

„Tetonerne tælle Hovedhuberne over min Bolig!“ svarede den unge Høvding med et Smil, hvori Længsindigheden blev formildet ved en Straale af Triumph.

„Og de finde at de ere mange! Mange for mange for Cierens Sikkerhed, medens han er i deres hævn-gjerrige Hænder. Min Søn er ingen Kvinde, han seer med et fast Nie paa den Sti, ad hvilken han maa van-

dre. Har han intet at hviste i sit Folks Øren, førend han gaaer bort herfra? Disse Lænder ere gamle og svage, men endnu kunne de bære mig hen til Souperens Flod."

"Siig dem, at Haardhjerte har knyttet en Knude i sin Wampum for hver Teton!" — lød det fra den Fængnes Læber med Hæstighed; — "Naar Haardhjerte træffer en af dem Alle paa Livets Herres vide Steppe, skal hans Hjerte blive til en Siour?"

"Ak! en saadan Følelse vilde være en slet Reisesælle for en hvid Mand, naar han brød op til hiint høitidelige Land!" — mumlede den Gamle paa Engelsk; — "Dette er det ikke, som de gode måhriske Brødre sagde i Dalavarernes Raadsforsamling, heller ikke hvad der saa ofte bliver præket i Kolonierne for de Hvide, skjønt man, til Skam for vor Farve være det sagt, kun bryder sig lidt derom. Pavee! jeg elsker Dig, men da jeg er en Christen, kan jeg ikke overbringe et saadant Budskab:"

"Er min Fader bange for at Tetonerne skulle høre det, saa kan han hviste det ganske sagte til vore Gamle."

"Frygt, unge Kriger, skæmmer saavel det blege Ansigt som et af de røde. Wahcondah lærer os at elske det Liv, han har skjænket os; ene saaledes som Mænd elske Jagten, og deres Hunde og deres Geværer, og ikke som en Moder for-

Kjæler sine Børn. Naar Livets Herre nævner mit Navn, vil han ikke have at jeg to Gange skal tale høit. Jeg er nu saa beredt paa at svare som jeg i Morgen vil være det, eller som jeg vil være det til enhver Tid, naar det er hans mægtige Villie at kalde mig. Men hvad var en Kriger uden sin Tro, og min forbyder mig at overbringe Eders Ord."

Høvdingen tiltjendegav sit Bifald med en værdig Bevægelse, dog var der nu saa stor Fare forhaanden, at den gjensidige Tiltro, der var bleven vaakt paa en saa sælsom Maade, snart maatte forsvinde igjen. Men den Gamles Hjerte var alt for stærkt rørt ved lange slumrende, men dog endnu bestandigt levende Grindringer, til at han saa pludseligt skulde have afbrudt alle Meddelelser. Han tænkte et Dieblit efter, og vedblev derpaa med et ufravendt Blik paa sin unge Stalsbroder:

"Enhver Kriger maa dømmes efter sine Anlæg. Jeg har sagt min Søn, hvad jeg ikke kan; men nu aabne han ogsaa sine Dine for det, jeg kan. Et Etsdyr skal ikke hurtigere gennemstrøge Steppen, end disse gamle Been, dersom Parneen vil give mig et Grinde, som en Hvid kan overbringe."

"Saa lad det blege Ansigt lytte!" — svarede den Anden, i det han nøiede et Dieblit, ligesom endnu forstemt ved det at han nylig var bleven stuffet. — "Han

vil blive her hos Siouxerne, indtil de have talt deres døde Fienders Hovedhuder. Han vil vente saalænge, til de have forsøgt at bedække de atten Tetonhoveder med en eneste Parnees Pandehud; han vil da flaae sine Dine vidt op, for at see det Sted, hvor de begrave Krigerens Been."

"Alt dette vil og skal jeg gjøre, min ædle Knøs!"

"Han vil mærke sig Stedet, for at han siden kan kjende det."

"Vær uden Sorg; jeg skal ikke glemme Stedet!" — afbrød den Anden ham, hvis Styrke næsten begyndte at vige ved Synet af en saadan Rolighed og Fasthed.

"Da veed jeg ogsaa, at min Fader vil gaae til mit Folk. Hans Hoved er graat, og hans Ord ville ikke henveires som Røgen. Til min Bolig skal han gaae og raabe høit paa Haardhjertes Navn. Ingen Parnee vil være døv. Derpaa skal min Fader spørge efter det unge Føl, der aldrig er bleven redet, men som er glattere end en Naabuk og hurtigere end Elsdyret.

"Jeg forstaaer Eder, Søn! Jeg forstaaer Eder!" — afbrød ham den opmærksomme Gamle; — "og hvad I der siger skal blive udrettet, og godt udrettet,

eller jeg maatte kun forstaae mig libet paa en døende Indianers Onsker."

"Og naar mine unge Folk have givet min Fader Folkets Tøile i Haanden, vil han da føre det paa en hemmelig Vej til Haardhjertes Grav?"

"Om han vil? Ja vist vil han, min vakre Yngling? om ogsaa Vinteren fylder denne Glette med Sne, og Solen skjuler sig om Dagen. Til den indviede Plet vil jeg føre Dyret, og derpaa stille det hen med Dinene vendte mod den nedgaaende Sol."

"Og min Fader vil tale til det, og vil sige det, at dets Herre, der ernærede det fra det forlod Moderælken, nu trænger til det?"

"Ja vist! (for sig selv) skjøndt Gud veed, hvorfor jeg skal begynde en Samtale med en Hest, i den taabelige Tanke at den forstaaer mine Ord. Jeg vil alene gjøre det, for at sige mig efter den indianske Overtro. Hector, hvad tænker Du derom, min Hund, at jeg skal tale med en Hest."

"Lad Graaskjæggen tale til ham i Pagneernes Sprog;" — afbrød Indianeren ham, da det var ham paafaldende, at hans Kammerat nu betjente sig af et ham ubekjendt Sprog.

"Min Søns Willie skee! — Og med disse gamle Hænder, der, som jeg haaber, aldrig mere skulle ud-

gyde Blod, hverken af Mennesker eller af Dyr, vil jeg slagte Hesten paa Ederes Grav."

"Det er godt!" — svarede den anden, i det en Straale af Glæde fløi hen over hans alvorlige Ansigtstræk. — "Haardhjerte vil bestige sin Hest til de velsignede Stepper paa hiin Side, og han vil vise sig som en Hønding for Livets Herre."

Den pludselige og paafaldende Forvandling, der viste sig i Indianerens Træk, bevægede Bildtsfangeren til at see sig om, og han bemærkede at Siouxerne havde endt deres Forsamling, og at Mathoree, ledsaget af to udmærkede Krigere, nærmede sig sit udvalgte Slagtoffer.

Sex og tyvende Capitel.

Omtrent tyve Skridt fra den Fangne standsede Lætoernerne, og deres Anfører gav den Gamle et Tegn til at komme nærmere. Bildtsfangeren adlød, i det han forlod den unge Paynee med et betydende Blik, hvilket denne antog som et Pant paa, at han aldrig vilde glemme

sit Lyfte. Da Mathoree fandt at den Anden var kommen ham nær nok, udstrakte han sin Arm, og i det han lagde den ene Haand paa den opmærksomme Gamles Skulder, betragtede han ham omtrent et Minut med Dine, der allerede syntes at trænge ind i hans hemmeligste Tanker.

„Er et blegt Ansigt skabt med to Tunger?“ — spurgte han, da han fandt, at den Gamle, som sædvanligt, hverken blev sat i Angst ved hans rynkede Pande, eller af Frygt for det, der maatte komme.

„Redelighed ligger dybere end Huden.“

„Saaledes er det. Nu høre min Fader paa mig. Mathoree har kun een Tunge; Graahovedet har flere. De maae alle være lige og ingen spaltede. En Siour er ikke mere end en Siour, men et blegt Ansigt kan være Alt. Han kan tale til Pagneen, og til Konzaen og til Omahaven, og til sit eget Folk.“

„O! der gives Sproglærde i Colonien, der kunne meget mere. Men hvad hjælper det? Livets Herre har et Dre for ethvert Sprog.“

„Graahovedet har gjort Uret. Han har sagt Noget og meent et Andet. Han har med sine Dine seet foran sig og med sin Aand bag efter sig. Han har redet en Hest, der tilhørte en Siour, for stærkt; han var Pagneens Ven og mit Folks Fiende.“

„Seton! jeg er Eders Fange. Endstjødnt mine

Orb ere en Hvids Orb, skal I ingen Klage høre. Gjør hvad I finder for godt!"

"Nei! Mathoree vil ikke gjøre noget hvidt Haar rødt. Min Fader er fri. Steppen er aaben for ham til alle Sider. Men førend Graahovedet vender Siourerne Ryggen, maa han betragte dem vel, for at han kan sige sin egen Høvding: Hvor stor er en Dahcotha!"

"Jeg er ikke iilsom paa mine Veie. I seer en Mand med et hvidt Hoved, og ingen Qvinde, Teton! Derfor vil jeg ikke løbe Anden af mig, for at fortælle Folk paa Steppen hvad Siourerne tage sig for."

"Det er godt. Min Fader har roget sin Pibe med Høvdingerne ved mange Raadslagninger;" — svarede Mathoree, der nu holdt sig forsikkert nok om den Andens Gunst, for at sihre lige løs paa sin Hensigt; — "Mathoree vil tale med sin dyrebare Vens og Faders Tunge. Et ungt blegt Ansigt vil lytte, naar en gammel Mand af hans Folk aabner Munden. Saa vil da min Fader ogsaa udrette det, en stakkels Indianer siger for et hvidt Dre."

"Tal høit!" — svarede Bildtfangeren, der meget godt forstod den billedlige Maade, paa hvilken Tetonen udtrykte sin Begjering, om at oversætte hans Orb paa Engelsk. — "Tal, thi, mine unge Folk høre. Nu, Capitain! og I, Ven Bijæger! bereder Eder paa at møde denne Bilde's Djævlrier med en hvid Krigers

stolte Mob. Finder I Eder saa svage, at I ville give efter for hans Trudaler, saa betragter hiin Pavee, der seer saa stolt hen for sig, hvis Tid er ham saa sparsomt tilmaalt af en Haand, som Kræmmerens, der i Staden udmaaler Herrens Frugter, for at tilfredsstille sin Gjerrighed. Et eneste Blik paa Knøsen vil gjøre Eder stærke."

"Min Broder har vendt sine Dine i en falsk Retning;" — sagde Mahtoree, med en Rolighed, der tilkjendegav hvor ugjerne han vilde fornærme sin tilkommende Tolk.

"Vil Dahcotahen tale til mine unge Folk?"

"Naar han har sunget Blomsten blandt de blege Ansigter i Drerne."

"Himlen tilgive den fordømte Skurk!" — raabte den gamle Mand paa Engelsk; — "Intet, det være nok saa skjont, ungt eller uskyldigt, undgaaer hans vilde Begjærlighed. Men baade Ord og foragtelige Blik udrette intet her, derfor er det godt at behandle ham høfligt." (paa Indiansk) "Saa aabne da Mahtoree sin Mund!"

"Vil da min Fader strige saaledes, at Qvinde og Børnene fornærme Hovedsmandens Wiisdom? Vi ville gaae hen og hviske til hende."

"Da Tetonen havde sagt dette, pegede han betydningsfuldt paa et Telt, der paa en øiensfaldende Maade

var udstaffet med Historien om en af hans dristigste og meest berømte Bedrifter, og stod en Smule afsted, for at tilfjendegive, at det var Boligen for en af de meest Udvalgte i Banden. Skjold og Røgger foran Indgangen vare prægtigere, end de sædvanlige, og at der hang et Gevær ovenover var et sikkert Kjendetegn paa Cierens Værdighed. I enhver anden Henseende udmærkede det sig mere ved Armod, end ved Rigdom. Høusgeraadet var i Henseende til Stykketal og Form endnu simplere end det, man saa igjennem Nabningerne i de ringere Hytter; heller ikke fandt man der et eneste af de saa høit agtede Møbler, der tjente til at gjøre Livet bekvemmeligere, og som de uvidende Indianere undertiden fik Leilighed til at kjøbe til høie Priser af omvankende Kræmmere. Alle saadanne Sager, som den høimodige Anfører erhvervede sig, bleve strax overladte til hans Undergivne, og herved købte han den Indflydelse, der gjorde ham til Herre over deres Liv og Personer. I Sandhed en Rigdom, der i og for sig selv var ædlere og forekom en saa ærgjærrig Mand langt mere ønskværdig.

Den Gamle vidste meget vel, at dette var Mah-torecs Bolig, og han gik, adlydende Høvdingens Vink, hen til den med langsomme, nølende Skridt. Men der var ogsaa andre tilstede der, der vare ligesaa interesse-rede ved den forestaaende Sammenkomst, og hvis Be-

hymringer ikke vare saa lette at dæmpe. Middleton's aarvaagne Dine og skinsyge Dren havde betroet ham nok til at opfylde hans Sjæl med de strækkeligste Ahnelser. Med utrolig Anstrængelse søgte han at komme paa Benene og raabte høit til den bortgaaende Wildtfanger:

„Jeg besværger Eder, gamle Mand! hvis den Kjærlighed, I bar til mine Forældre, bestod i mere, end blotte Ord, eller hvis I elsker Gud, som en opvrigtig Christen, saa tal ingen Stavelse, der kan fornærme den Ufskyldige —“

Med udmattet Aand og fængslede Lemmer faldt han nu ned paa Jorden, som en livløs Klods, hvor han blev liggende ganske som død.

Men Paul fortsatte sin Formaning paa sin egen eiendommelige Maade:

„For engang, gamle Wildtfanger!“ — skreeg han, i det han med det samme forgjæves gjorde sig Umage for at gjøre en truende Bevægelse med Haanden; — „hvis I vil agere Tolk, saa tal saadanne Ord i den fordomte Wildes Dren, som det sømmer sig en vis Mand at tale og en Hedning at høre. Siig ham fra mig, at hvis han gjør eller siger Pigen Nelly Wade noget Usømmeligt, vil jeg forbande ham til mit sidste Andedragt; jeg vil ogsaa bede alle gode Christne i Kentucky om at forbande ham, siddende og staaende, ædende og

drifkende, søgtende, bedende eller ved Beddeløbet, i Husene og udenfor, om Sommeren og om Vinteren, eller i Marts Maaned, kort sagt, jeg vil — for at sige det med et Ord — søge omkring ham, hvis det ellers er muligt for en Mand af en af de Hvide at arbejde sig op af den Grav, som en af de Røde bereder ham.”

Efterat han havde saaledes udstødt de skrækeliggste Trudsler, han kunde opfinde, og iblandt disse den sidste, som den ærlige Bijæger troede at det snarest vilde være ham muligt at opfylde, saa han sig nødt til at oppebie Virkningerne deraf med al den rolige Hengivenhed, som man kunde vente af en Grændseboer i de vestlige Egne, der kun havde saadanne Udfigter, som dem, der aabnede sig for denne, og der desuden, som Paul, var bunden saaledes, at han neppe kunde røre sig. Vi ville ikke trække vor Fortælling i Langdrag ved at anføre alle de Sprog, ved hvilke han derpaa søgte at opretholde sin mere pirrelige Kammerats Livsaander, eller alle de fromme Betsignelser, som han leilighedsviis udøste over alle Dahcothabander, hvorved han først betænkte den, som han anklagede for Tyveriet og Mordet ved den fjerne Mississipp, og naturligviis endte ved denne Tetonstamme, mod hvilke han anvendte de kraftigste Udtryk. Meer end een Gang modtog den sidste fra hans Læber saa indholdsrige og

sammensatte Forbandelser, som hiint Kirkens berømte Anathema, for hvis Bekjendtgjørelse alle ulærde Protestanter ere den værdige Tristram Shandys fromme Branstninger saa megen Tak skyldig.

Da Middleton var kommen til Kræfter igjen, faldt det ham vanskeligt, at stille sin Staldbroders vilde Rasen; han forestillede ham hvor taabeligt det var, at tirre sine Fiender, og at dette just hurtigere kunne fremstynde det Onde, han frygtede for, ved det at han vakte en Stammes Hævnjerrighed, der endog i den fredeligste Stemning handlede vildt og uden at agte paa Lov eller Ret.

Smidlertid var Bildtsfangeren og Anføreren for Siourerne traadte ind i Teltet. Hiin havde med ængstelig Deeltagelse bevogtet udtrykket i Mathorees Nie, medens Middletons og Pauls Ord klang efter ham; men Indianerens Mine var alt for meget under hans Sjæls Herredømme, til at den skulde have udtrykt det Mindste af det, han følte i sit Indre. Hans Blik var rettet paa det lille Telt, som han nærmede sig til, og for Diebliffet syntes hans Tanker alene at være bestjæftigede med det Forslag, han agtede at gjøre ved dette Besøg.

Det Indre af Hytten svarede til det Ydre. Den var større, end de fleste andre; men omhyggeligt bygget og af et finere Stof; men hermed ophørte ogsaa

denne Bopæls Fortrin. Intet kunde være mere simpelt, mere republikansk, end den Levemaade, som denne ærgjærrige og mægtige Teton førte af eget Valg for sit Folks Dine. Et dygtigt Udvalg af Jagtvaaben; omtrent tre eller fire Medailler, som Kræmmerne eller de politiske Agenter fra Canada havde givet ham enten som Hyldestegn, eller kun som Tegn til at de erkjendte hans Rang, dannede, tilligemed de allernødvendigste Gjenstande til personlig Bequemmelighed, alle Prydelserne i hans Bolig. Hverken Wildt eller Bisonkjød fra Steppen var tilstede i Overflodighed, da Husets kraftfulde Herre vel havde beregnet, at den Enkeltes Gæmtilbhed rigeligt blev gjengjældt ved daglige Gaver af hele Stammen. Skjøndt han var ligesaa udmærket en Jæger, som Kriger, kom dog aldrig en Hjort eller Bøffel heel i hans Hytte. Derimod blev der ogsaa kun sjelden bragt et Dyr til Leiren, hvoraf Mathorees Familie ikke erholdt en god Deel. Men Høvdingens Politik tillod ham sjelden at beholde mere, end han just behøvede for den Dag, da han var overbevist om, at alle de Andre maatte lide, førend Hungeren, denne Livets Forbandelse, turde vove sig til et saa vigtigt Offer.

Umiddelbart under Høvdingens Yndlingsbue og omgiven af en magist Krands af Spyd, Skjolde, Landser, og Buer, der alle i den Tid havde gjort god Tjeneste,

hang den hemmelighedsfulde og hellige Tryllepung. Den var meget omhyggeligt indviklet i et Vampumbælte og rigeligt smykket med Perler, Knapper og Torne af Pindspinet. Mathorees Fritænkeri i religiøse Anliggender var ikke sjældent kommet paa Tale, og det syntes, at han i en sælsom Modsigelsesaand havde henvendt sin hele Opmærksomhed paa dette Symbol paa overnaturlige Indvirkninger. Saaledes efterabede Siouxerne her Phariseernes Skik, „for at de maatte blive seete af Folket.“

Imidlertid var Tæltet ikke blevet betraadt af sin Eier, siden hans Hjemkomst fra det sidste Strøisetog. Som Læseren allerede har ahnet, var det bleven forvandet til Inez' og Ellens Fængsel. Middleton's Brud sad paa et simpelt Beie af sødduftende Urter, hvorover der var dækket et Skind. Hun havde allerede i den korte Tid, hun havde været fangen, lidt saa meget, og havde været Vidne til saa mange vilde og uventede Begivenheder, at enhver Ulykke, der endnu kom til, kun traf med bestandigt formindsket Kraft hendes, som det syntes, til Ulykken indviiede Hoved. Hendes Kinder vare uden Blod, hendes mørke og almindeligviis meget levende Dine udtrykte nu en dybtliggende Kummer, og hendes hele Gestalt syntes at svinde og hentæres mere og mere. Men midt iblandt disse Tegn paa naturlig

Svagbed, straalte hendes Die undertiden af et fromt, men helligt Haab, saa at det blev tvivlsomt, om den ullykkelige Fange mere var en Gjenstand for Medlidenshed eller for Beundring. Alle Pater Ignatius's Forfrevter erindrede hun sig nu, og ikke mindre levede hans fromme Visioner op igjen i hendes ophidsede Indbildningskraft. Holdt i Veiret af saadanne hellige Forsætter, bødte den milde, taalmodige, tillidsfulde Pige sit Hoved under dette nye Slag af Forsyhet, med den samme Sagtmodighed, med hvilken hun vilde have underkastet sig enhver anden Straf for sine Synder, stiondt Naturen undertiden kjæmpebe mægtigt imod en saadan tvungen Ydmyghed.

Ellen derimod viiste sig langt mere som Kvinde og forraadte selgelig ogsaa langt mere verdslig Kærlighed. Hun havde grædt, indtil hendes Dine vare blevne røde og opsvulmede. Hendes Kinder glødede af Værgrelse og Krænkelse, og Harne udtrykte sig i alle hendes Ansigtstræk, hvori tillige Frygt og Bekymring for Fremtiden affpeilede sig. Med eet Ord, Pauls Forlovedes hele Væsen forraadte, at naar lykkeligere Dage kom, og Bixægerens Trostak engang sandt sin Løn, vilde han i hende saae en Ledsagerinde paa Livets Bane, der i enhver Henseende påsefede for hans lette og lystige Tænkemaade.

Der gaves imidlertid endnu en tredje Gestalt i

denne lille qvindelige Kreds. Det var den yngste, meest begavede og hidtil den meest elskede af alle Tetonens Koner. Hendes Vndighed havde virket mægtigt paa hendes Ugtesælles Dine, indtil disse ganske uventet aabnede sig endnu videre for en af de blege Qvinders Skjæbhed. Fra dette ulykkelige Dieblif kunde den unge Indianerindes Vnde, Tilbøielighed og Trostaa ikke læn- gere sængsle ham. Tachechana's Gestalt, og Væsen, skjændt vistnok mindre blændende end hendes Medbeiz- lerindes, vare friske og yndige for en af hendes Stam- me. Hendes rødbrune Die var saa mildt og bevæge- ligt som Antilopens; hendes Stemme var blid og munt- ter som Gjørdesmutterens Sang, og hendes glade Lat- ter Klang lystigt gennem Skovene. Iblandt alle Siours- pigerne var Tachechana (Hinden kaldet,) den lykkeligste og meest misundte. Hendes Fader havde været en udmærket Krieger, og hendes Brødre havde allerede la- det deres Been ligge paa et fjærnt, skrækkeligt Krigs- tog. Tallose vare de Krigere, der havde sendt Foræ- ringer til hendes Forældres Bolig, men paa Ingen ag- tede man, førend der kom et Bud fra den store Ma- thoree. Vel var hun allerede hans tredje Kone, men tillige den meest begunstigede af dem Alle. Kun to For- te Nar havde denne Forbindelse været, hvis Frugt nu laae ved hendes Fødder, indhyllt i de Remmer af

Huber og Bark, der sædvanligt udgjør et indianer Barns Svøb.

Da Mathoree og Bildsfangeren traadte ind af Døraabningen, sad den unge Siourqvinde ligeledes paa en simpel Stool, i det hun henvendte sine blide Bine, med Blikke, der vare deelte i Beundring og Kjærlighed, fra det uskyldige Barn til de to sjældne Stæbninger, der fyldte hendes unge Sjæl med Forundring. Skjøndt hun for en heel Dag havde betragtet Inez og Ellen, syntes det dog som om hendes Nysgjerrighed vorte, saa ofte hun kastede Biet paa dem. Hun betragtede dem som Bæsnere af en ganske forskjellig Natur og Beskaffenhed fra Qvinderne paa Steppen. Endog det Hemmelighedsfulde i deres sammensatte Paaklædning udøvede en mægtig Indflydelse paa hendes simple Aand, endskjøndt det dog egentlig var den Ynde og Skønhed, som virker paa Enhver og paa ethvert Folk, der ogsaa især fængslede hendes Opmærksomhed. Men medens hendes aabne Gemyt villigt erkjendte de Fremmedes Overlegenhed over Dacotahpigernes langt ringere Skønhed, havde hun dog ingen Grund fundet til at misunde dem dette Fortrin. Det Besøg, som hun nu skulde modtage, var det første, som hendes Ugtesfælle gjorde i dette Telt, siden hans Hjemkomst fra det sidste Stræfstog, og han svævede endnu bestandigt for hende som den lykkelige Kriger, der i Fredstid ikke undsaar

sig for at give efter for en Faders og Egtmands blidere Følelser.

Vi have overalt gjort os Umage for at vise, at Mahtoree, endstjøndt i alle Stykker en ægte Kriger fra Steppen, dog var langt forud for sit Folk i alle de Kunster og Færdigheder, som man kan ansee for Civilisationens Morgenrøde. Dste var han kommen sammen med Kræmmerne og Stroispartierne fra Canada, og hans Omgang med dem havde bortryddet mange af hine vilde og raae Anstuelser, der klæbede ved ham fra hans Barndom, uden derfor dog at indpode ham andre af et bestemt Bærd. I at argumentere var han snarere spidsfindig end sand, og hans filosofiske Stutninger kunde man snarere kalde forvorne, end dybt indtrængende. Som hos tusinde mere oplyste Bæsnere, der vilde sig ind, at kunne trænge igjennem alle det menneskelige Livs Prøvelser uden anden Støtte end deres egen Følelse, var ogsaa hans Sædelære lempet efter Omstændighederne, og Drivefjeren ved alle hans Handlinger var Eggenkærlighed. Alt, hvad vi her have sagt, maa man hense til de indianiske Forhold, endstjøndt det just ikke vilde falde os vanskeligt at anstille Sammenligninger med Folk, der virkelig besidde samme naturlige Anlæg, endstjøndt ogsaa de forskellige Forhold have dannet dem anderledes. Trods Inez' og Ellens Nærværelse traadte Deton-

høvdingen dog ind i sin Yndlingshustrues Hytte med en Herres stolte Skridt og Mine. Uden Støi vare vel Trinene af hans Moccasiner, men hans raslende Armbaand og Klängen af de Sølvstræter, der smykkede hans Been, vare tilstrækkelige nok til at forkynde hans Nærværelse, da han stød det Forhæng af Huder, der tilbakkede Indgangen, tilside og nu stod for Beboerne af Hytten. Et dæmpet Blædeskrig foer fra Tachechans Læber, men Udbruddet af den glade Overraskelse blev strax dæmpet og forvandlet til det ydmyge Væsen, der tilkom en Matrone af hendes Stamme. Istedetfor at besvare hans unge, inderligt henrykte Rones stjaalne Blikke, nærmede Mathoree sig de Fangnes Leie og stillede sig ligesom dem, i en indianer Høvdinges stolte Stilling. Den gamle Mand var bag efter ham, traadte ind i Hytten og havde ligeledes indtaget en Stilling, der bedst passede med den Tjeneste han skulde forrette.

Lause og næsten aandeløse bleve Qvinderne i det første Dieblis. Endstjøndt de vare vant til Synet af de vilde Krigere i deres fulde strækkelige Baabensmykke, laae der dog noget saa Forfærdeligt i Seierherrens Indtrædelse, og noget saa forvovent i hans Blik, at begges Dine sank til Jorden under Kølsler af Skræk og Forvirring. Inez fattede sig først og spurgte Bildtfangeren, med en fornærmet Dames Værdighed, men dog uden at fornægte sin naturlige Ynde, hvilke Dms

stændigheder hun maatte tilskrive et saa overordentligt og uventet Besøg. Den gamle Mand studsede, men i det han rømmede sig, som en, der forberedede sig til en Anstrængelse, han ikke var vant til, begyndte han saaledes:

„Lady!“ — sagde han; — „en Wild er en Wild, og I kan i en sørgelig, af Stormen gennemseiet Steppe ikke vente at finde Coloniernes Sæder og Skille. Disse Indianere vilde sige, at Mode og Hosflighed ere saa lette Ting, at de kunne bortblæse os selv. Hvad mig angaar, omendstjendt jeg er en Skovmand, saa har jeg dog i min Tid betragtet de Stores Veie, og jeg behøver ikke først at lære, at de ere afvigende fra de Laves Veie. Længe har jeg tjent i min Ungdom, ikke som Eders tjenende Skabninger i Huusholdningerne, men som Tjenestekarl hos mine Foresatte i Skovene, og vel veed jeg hvorledes man bør nærme sig til en Kapitains Kone. Var hele Anordningen ved dette Besøg bleven overladt til mig, vilde jeg først have rømmet mig ved Døren, for at I havde kunnet mærke, at der kom Fremmede; derpaa havde jeg —“

„Maaden er aldeles ligegyldig!“ — afbrød Inez ham, alt for spændt til at kunne høre paa den Samles vidtledige Forklaring: — „hvad er Hensigten af dette Besøg?“

„Det vil den Wild selv sige! — (paa Indianer).“

Datteren af de blege Ansigter ønsker at vide, hvorfor den store Teton er kommen i hendes Bolig."

Mahtoree saae paa den Spørgende med en Forbauselse, der forraadte, hvor sælsomt dette Spørgsmaal forekom ham. Derpaa svarede han efter en kort Betænkning, i det han valgte en mere takkelig Stilling:

"Syng i den Sortleides Dren. Siig hende, at Mahtorees Bolig er meget stor, og at den ikke er fuld. Hun vil finde Rum deri, og ingen skal være større end hun selv. Siig den Lyshaarede, at ogsaa hun kan sidde i en tapper Mands Bolig og spise af hans Vildt. Mahtoree er en stor Høvding. Hans Haand er aldrig lukket."

"Teton!" svarede Vildtsfangeren, i det han ryttede paa Hovedet til Tegn paa den Harmes, hvormed han hørte dette Sprog; — "Den Rødes Sprog maa først farves hvidt, førend det bliver Musik i en bleg Piges Dre. Talte jeg ellers egne Ord efter, vilde mine Døtre lufte deres Dren og Mahtoree vilde i deres Dine ansees for en Handelsmand. Hør nu, hvad der kommer fra et graat Hoved og siig saa din Mening. Mit Folk er et mægtigt Folk; Solen staaer op ved dets østlige og gaar ned ved dets vestlige Grændser. Landet er opfyldt med stionoiede, smilende Piger, liig dem, Du her seer — nei, Teton! jeg siger ingen Løgn, (i det han bemærkede et mistroisk Blik hos hans

Tilhører) Kjønsiebe og lystige at see, som disse her for Dig.”

„Har min Fader et hundrede Drinder?” — afbrød den Vilde ham, og lagde sin Finger paa Wildtsfangerens Skulder, i det han røbede Nysgjerrighed.

„Nei, Dahcotah! Livets Herre har sagt til mig: Lev alene! din Bolig skal være Skoven, Taget paa din Hytte Skyerne. Men endstjøndt jeg aldrig har været fængslet af Troskabens hemmelige Baand, der hos Folk knytter en Mand til en Kvinde, var jeg dog ofte Bidne til, hvorledes Tilbøielighed bragte begge sammen. Gaae til mit Folks Sletter; da vil Du see Landes Døttre, hoppende gennem Stæderne, som lizesaa mange brogede og muntre Fugle om Baaren. Du vil træffe dem, syngende og glade paa de store Beie, og Du vil høre deres Latter gjentlyde i Skovene. Det er en Pragt at see dem, og de unge Mænd finde en sand Glæde deri.”

„Ha!” — raabte den opmærksomme Mahtoree.

„I Sandhed, Du kan troe mig; hvad Du hører, er ingen Løgn. Men naar en Yngling har fundet en ung Pige, der behager ham, taler han til hende med en saa sagte Stemme, at ingen ellers kan høre det. Han siger ikke, min Bolig er viid, og i den er der endnu Rum for En, men: Skal jeg bygge et Huus, og vil Somfruen vise mig ved hvilken Rilde hun gjerne

vil boe? Hans Stemme er sødere end Honning, og flinger saa behageligt i Øret som Gjerdesmutterens Sang. Hvis derfor min Broder ønsker, at hans Ord maae blive hørte, maa han tale med en hvid Tunge."

Mahtoree hensank i en dyb Estertanke, og, hvad der endnu var besynderligere, han søgte ikke, at skjule det. Det var imod al god Orden, og imod alle hans arvede Grundsætninger om en Høvdinges Værdighed, at en Kriger skulde fornedre sig for en Kvinde. Men da Inez saaledes sad foran ham, i værdig Rolighed, fuldkommen ukyndig og ganske uden Mistanke om hvad der kunde have givet Anledning til dette Besøg, gjen- nemtrængtes den Vilde dog af en Følelse, der hidtil var ham ubekjendt. Veiende Hovedet, som om han erkjendte sin Bildfarelse, traadte han en Smule tilbage, og i det han antog en Mine, der mere søgte at behage, talede han med en saadan Sikkerhed, som om han hidtil havde været ikke mindre udmærket med sin Veltalenhed, end ved sine Vaaben. Med Vinene hæstede paa Middletons Bruud begyndte han saaledes:

"Jeg er en Mand med rød Hud, men mine Vine ere sorte. De vare aabne siden mangan Sne. De have seet saa mange Ting, og vide at adskille en tap- per Mand fra en Skurk. Da jeg endnu var en Dreng, saae jeg intet uden Bisonen og Hjorten. Nu kom jeg paa Jagt, og saae Kuguarer og Bjørne. Dette gjorde

Mathoree til en Mand. Han talte ikke mere med sin Moder. Hans Dren vare aabne for gamle Folks Viisdom. De fortalte ham alt, de talte ogsaa med ham om Langknivene. Nu drog han med i Krigen. Den Tid var han den sidste; nu er han den forste. Hvilken Dahcotah vover at sige, at han vil drage foran Mahtoree til Pavneernes Jagtdistricter? Hovdingerne kom ham imøde udenfor deres Døre og sagde til ham: „Min Søn er uden noget eget Huus!“ De gav ham deres Rigdomme, og de gav ham deres Døttre. Da blev Mahtoree en Hovding, ligesom hans Fæder havde været. Han slog alle Folkeslags Krigere, og kunde udvælge sig Koner af Pavneerne, Omahawerne og Konzaerne, men han saae paa Jagtdistricterne og ikke paa sin By. Han havde en Hest tjærere end en Dahcotahpige. Men han fandt en Blomst paa Steppen, og han plukkede den og bragde den i sin Bolig. Han forglemmer nu, at ikke en eneste Hest hører ham til; han giver dem alle til de Fremmede, thi Mathoree er ingen Tiv; han vil kun beholde Blomsten, som han fandt paa Steppen. Hendes Fodder ere meget fine; hun kan ikke gaae til hendes Fæders Dør, hun vil for bestandigt blive i en Krigers Bolig.

Da han havde endt denne sælsomme Tiltale, vendte Tetonen til den blev oversat, med samme Mine, som en Griener, der ikke nærer nogen nedslaaende Tvivl.

om et lykkeligt Udsald. Bildtsfangeren havde ikke tabt en eneste Stavelse af Taler, og beredte sig nu til at oversætte den saaledes paa Engelsk, at Hovedtanken kunde blive, om muligt, endnu dunklere end i Originalsproget. Men da hans modstræbende Læber vilde aabne sig, opløstede Ellen en Finger og afbrød ham, i det hun med et rask Blik pegede paa den endnu bestandigt opmærksomme Inez:

„Staa din Lunge!“ — sagde hun; „alt hvad en Bild siger, bør ikke gjentages for en christelig Kvinde.“

Inez foer sammen, blev rød, og bøiede sig under et Slags Tilbageholdenhed, i det hun koldt takkede den gamle Mand for hans Hensigt, og bemærkede, at hun nu ønskede at være alene.

„Min Datter behøver ikke sine Øren for at forstaae hvad en Dahcotah siger;“ — svarede Bildtsfangeren, i det han vendte sig til den forventningsfulde, lyttende Mathoree. — „Hans Blik og hans Tegn ere nok. Hun forstaaer ham; hun ønsker at overveie hans Ord; thi forstandige Folks Børn, og det er de, gjøre intet uden Overlæg.“

Med denne Erklæring, der var saa smigrende for det energiske Udtryk af hans Veltalenhed, og som tilslige saa meget støttede hans Forhaabninger, var Tætonen vel tilfreds. Han udtrykte sit Samtykke ved den brugelige Lyd og lavede sig til at gaa bort. Pil-

senbe Qvinderne paa sit Folks Kolbe, stolte Maade, slog han sin Kaabe om sig og traadte bort fra den Plet, hvor han neppe formaaede at skjule sin triumpherende Stolthed.

Men der var endnu En, der, stjondt stille og ubemærket, havde hørt paa det forrige Optrin, og hvis Følelser derved vare af et ganske andet Slags. Ingen Stavelse var falden fra den længe og ængsteligt ventede Ugtemands Læber, at den jo ikke var trængt dybt ind i hans oprigtige Hustrus Hjerte. Just paa samme Maade havde han friet til hende, i hendes Faders Bolig, og for at høre paa lignende Skilbringer af de Tapprestes Roes og Bedrifter i hendes Stamme, havde hun lukket sit Øre for saa mange Siourynglingers blidere Fortællinger.

Da Tetonen vendte sig om paa den nysanførte Maade, for at forlade sin Bolig, bemærkede han først dette uventede og halv forglemte Væsen. Hun stod saa ydmyg og undseelig, som det er de indianste Pigers Maade, lige i Veien for ham, med Pantet paa hendes første Kjærlighed paa sine Arme. Et Dieblisk soer han sammen; men snart igjen vandt han hiin marmoragtige Egegnidighed, der, enten det nu var Natur eller Kunst, laae i hans Ansigtstræk, og gav hende et bydende Bink til at gjøre Plads.

„Er Tachehana ikke en Høvdings Datter?“ —

spurgte hun med en dæmpet Stemme, i hvilken Frygten kjæmpede voldsomt med hendes Stoltthed; — „Vare ikke hendes Brødre Helte.”

„Gaae! Mændene kalde paa deres Ansører. Han har ikke Dre for en Kvinde.”

„Nei!” — svarede den Bedende; — „det er ikke Tachethanas Stemme, som Du hører; denne Dreng her taler med sin Moders Tunge! Han er en Høvdinges Søn, og hans Ord ville lyde i hans Faders Øren. Hør hvad han siger! Naar var Mathoree hungrig, og Tachethana havde ikke Næring for ham? Naar gik han efter Pavneernes Spor og fandt Alt tomt, — og min Moder græd ikke? Naar vendte han tilbage med sine Seiersstegn, og hun sang ikke? Hvilken Siourpige stjænkte en Helt en saadan Søn, som jeg? See nøie paa mig, at Du ogsaa maa kjende mig! Mine Dine ere Ørnens Dine. Jeg seer i Solen og leer. En Smule Tid og Dachotaherne ville følge mig paa Jagten og i Krigen. Hvorfor vender min Fader sine Dine bort fra den Kvinde, der nærer mig med sin Mælk? Hvorfor har han saasnart forglemt en mægtig Siour's Datter?”

Det var et kort Dieblif, at Faderens Dine brælede med Lyft paa den smilende Drengs Ansigt, og Tetonens stive Sind syntes at være rørt. Men hurtigt overvandt han denne ædle Følelse, fordi den ogsaa var piinlig for ham, greb rolig sin Kones Arm og førte

hende lige hen for Inez. Vissende paa dennes yndige Ansigt, der just med om Medlidenhed saae paa Indianerinden, holdt han inde, og overlod det til sin Kone, at betragte en Skjønhed, der forekom hende selv lige saa udmærket, som den var bleven farlig for hendes trolose Mand. Da han holdt for, at hun længe nok havde betragtet hendes Medbeilerinde, til at Mødsætningen kunde være vel træffende, trak han pludseligt et lille Speil frem, der hang paa hendes Bryst, et Smykke, som han i en om Time havde stænket hende, for at smigre hendes Skjønhed, og viiste den Arme deri hendes eget mørke Ansigt. Derpaa vinkte Tetonen, i det han trak sin Raabe fastere omkring sig, ad Bildtsfangeren, at han skulde følge ham. Medens han med stolte Skridt gik foran, mumlede han ved sig selv:

„Mahtoree er meget viis! Hvilken Nation har saa stor en Hovding som Dahcotaherne?“

Tachehana stod et Dieblis som forstenet. I det milde og ellers saa muntre Bæsen arbejdede det, som om alle Baand mellem hendes Sjæl og den Halvdeel af hendes Jeg, der nu var bleven hende en utaalelig Byrde, for bestandigt skulde sprænges. Inez og Ellen vidste slet ikke hvad der var foregaaet mellem hende og hendes Mand, skjøndt den Sidstes Skarpsindighed bragte hende paa en Mistanke, hvortil Inez' uskyldige Sjæl ikke var i Stand. Begge vilde imidlertid tilkjendegive

den unge Indianerinde deres inderligste Deeltagelse, saaledes som det er naturligt for skønne Sjæle; men pludseligt syntes enhver Grund dertil at være forsvunden. De krampagtige Bevægelser i den unge Kones Ansigt hørte op, hendes Ansigt blev roligt og glat som en tilhugget Steen. Intet blev tilbage uden et Udtryk af undertrykt Angst, og det paa det Ansigt, der før sjældent havde kjendt noget til Kummer. Og dette Udtryk vedblev, trods en mangeaarig Afverling af Hede og Kulde, Lykke og Ulykke, som hun ligesom andre indianere Qvinder af Stjæbnen var bestemt til at lide. Men er det ikke ligesaadan med Planten? Hvorledes den endogsaa siden voxer og trives, har Meelduggen eengang været paa den, spores den bestandigt.

Først berøvede Tachehana sig alle de raae, men høit agtede Sirater, med hvilke hendes Egtfælles Gæmildhed fordm havde overøst hende; og dette stæde ikke med Hæftighed, ja endogsaa uden Knurren, som om det kun gjaldte om at erkjende Inez's Overlegenhed. Hun trak Armbaandene af Haandleddene, de sammenflyngede Kuglekrandse af sine Been og det brede Sølvbaand af sin Pande. Derpaa gjorde hun en lang og smertelig Pause. Ja, det syntes, at den eengang tagne Beslutning ikke kunde overgaaes af nogen ømmere Følelse, den være nok saa naturlig; derpaa lagde hun Drengen selv for hendes Fodder, som hun ansaae for sin

Medbeilerinde, og nu kunde den, af sig selv saa fornedrede Detonkone med Rette troe, at hendes Offer var fuldkomment.

Medens Inez og Ellen betragtede disse sælsomme Bevægelser med forundrede Blik, sagde en sagte, blid, musikalsk Stemme i et for dem usforstaaeligt Sprog:

„En fremmed Tunge vil lære min Dreng hvorledes han skal blive en Mand. Han vil høre nye Toner, men han vil lære dem, og forglemme sin Moders Stemme. Det er Bahcondahs Willie, og en Siourpige skal ikke klage. Tal sagte til ham, thi hans Dreng er meget smaa; naar han bliver stor, kan Du tale høiere. Lad ham ikke blive til en Kvinde; thi Kvindernes Liv er meget sørgeligt. Lær ham at give Agt paa Mændene. Viis ham hvorledes han bør straffe dem, der gjøre ham uret, og lad ham aldrig forglemme, at give Slag for Slag. Naar han gaaer paa Jagt, saa maa Blomsten blandt de blege Ansigter — her benyttede hun sig af det Billede, hendes Mand havde brugt, i det hun gav es:er for sine bittere Følelser — „hviste ham sagte i Øret, at hans Moders Hud var rød, og at hun engang blev kaldet Hinden blandt Dohcetaherne.“

Tachehana trykte et Kys paa sin Sønns Læber og gik derpaa hen i Baggrunden af Hytten. Her trak hun

sin lille Galiofjole over Hovedet, og satte sig, for at vise sin Ydmyghed, ned paa den nøgne Jord. Al den Umage, som begge de Andre gjorde sig, for at sængfle hendes Opmærksomhed, var forgjæves. Hun hørde ikke paa deres Forestillinger eller agtede paa deres sagte Berørelse. Een eller to Gange hørvede hun sin Stemme til et Slags Klagesang, under hendes sittrende Kjole, men albrig gik hun over til hendes Folks eiendommelige Musik. Saaledes forblev hun i flere Timer tilbækket, men imidlertid foregik der Ting udenfor, der ikke alene virkede kraftigt paa hendes egen Skjæbne, men ogsaa havde den største Indflydelse paa denne vandrende Siouxfammes fremtidige Bevægelser.

Syv og tyvende Kapitel.

Mathoree traf uden for sin Hytte Ismael, Abiram og Esther. Det første Blik paa den vældige Kolonists alvorlige, truende Ansigt, forkyndte den snilde Teton, at den forræderske Waabenstilstand, som han havde slut-

tet med disse hans store Gavegaver underordnede Folk, stod Fare for at blive voldsomt brudt.

„Mærker Du her, gamle Graastjæg!“ — sagde Ismael, i det han tog fat paa Bildtfangeren og slængte ham saa let til Siden, som om han ikke var andet end et usælt Legetøj — „at jeg er kjed af, længere at høre en Samtale med Fingrene istedetfor med Tungen. Du skal agere Sprogmeister og frist væk oversætte mine Ord paa Indianisk, uden at see paa, om de ere for den Rødes Mave eller ikke.“

„Tal Ven!“ — svarede Bildtfangeren roligt; — „just saaledes som I udtaler Eders Ord, skal jeg give dem igjen.“

„Ven!“ — svarede Ismael, i det han et Dieblisk betragtede den Anden med et Blik, der var let at udtyde; — „men i Grunden er dette intet mere end et Ord, og et Mundsveir bryder ingen Ribben, og der handles heller ikke om nogen Contract. Siig da denne tyvagtige Sioux, at jeg er kommen for at fordrø Betingelserne opfyldte for det høitidelige Forbund, som vi sluttede ved Foden af Klippen.“

Da Bildtfangeren havde oversat Meningen af denne Tale i Siouxsproget, spurgte Mathoree med et Udtryk af Forbauselse.

„Fryser min Broder? her er Bøffelhuder i Over-

flødigbed. — Er han hungrig? Saa skulde mine unge Folk bringe Vildt i hans Huus."

Udvandreren hævede truende sin knyttede Næve og bankede hæftigt med den paa den flade Haand, for at give sine Ord mere Eftertryk.

"Siig den bedrageriske Løgner, at jeg ikke er kommen som en Bettler, for at gnave hans Been, men som en fri Mand, der spørger efter sit Eget, og det vil jeg have. Og endnu mere, siig ham, at jeg fordrer, at Du, saadan en jammerlig Synder som Du er, bliver overgivet i Retfærdighedens Hænder. Det er ingen Misforstaaelse; min Fange, min Frænde og Du. Jeg fordrer alle Tre af ham efter den besvorne Overeenskomst."

Den Gamle, der ikke lod sig ryste af Noget, smilede, og tilkjendegav med dette Smil, at han vidste mere.

"Ben Jesmael!" — sagde han; — "J forlanger hvad kun Gaa vilde tilstaae Eder. J vil først skjære Tungen ud af Tettonens Mund, og siden Hjertet ud af hans Bryst."

"Jesmael Busch bryder sig kun lidet om, hvem og hvad der lider Skade derved, naar han fordrer sin Eiendom. Men oversæt kun ligefrem mine Fordringer paa Indianer, og naar J taler om Eder selv, saa gjør

saadanne Tegn, at en klog Mand forstaaer dem, og jeg kan vide, at I ikke spiller falsk med mig."

Bildtsfangeren lo paa sin stumme Maade, førend han tiltalte Høvdingen.

"Dahcotahen lukke sine Øren vidt op!" — sagde han derpaa; — „de tunge, store Ørde ville have Plads for at gaae ind. Hans Ben, Langkniven, kommer med en tom Haand, og han siger, at Tetonen skal fylde den."

"Quagh! Mathoree er en rig Høvding. Han er Herre over Steppen!"

"Han skal udlevere den Gorthaarede."

Høvdingens Dienbryn trak sig ondskaesfuldt sammen, og hans Rynker truede den dristige Udvandrer med øieblikkelig Tilintetgjørelse, men hurtigt seirede hans Klogskab, og han svarede med et udtryksfuldt, forræderisk Smil:

"En Pige er for let for en saa tapper Mand's Haand; jeg vil fylde den med Bøffler."

"Ogsaa siger han, at han ogsaa trænger til den Enshaarede, der har hans Blod i sine Aarer."

"Hun skal blive Mathorees Hustru; da vil Langkniven blive en Høvding's Fader."

"Ogsaa mig," — vedblev Bildtsfangeren, i det han tillige talte saa udtryksfuldt i Tegnssproget, der er de Vilde næsten ligesaa bekjendt som det articulerede,

at ogsaa Udvandrerene, som han vendte sig til, maatte forstaae ham; — „ogsaa mig forlanger han, mig den stakkels, uglevede Wildtfanger.“

Dahcotahen lagde sin Arm om den Gamles Skulder, med en Mine, der røbede hjertelig Deeltagelse, hvorpaa han besvarede denne tredie Fordring:

„Min Ven er gammel,“ — sagde han; — „og kan ikke reise langt. Han vil blive hos Tetonerne, for at de kunne lære Viisdom af hans Ord. Hvilken Siour har en Stemme, som min Fader? Han lade sine Ord tone blidt, men ret tydeligt. Mathoree vil give Skind og Bøfler. De unge Mænd med de blege Ansigter vil han give Qvinder, men han kan ikke uglevere No-gen, der allerede lever i hans Bolig.“

Guldkommen tilfreds med sit lakoniske Svar, stred Høvdingen nu hen til Raadeforsamlingen, der ventede paa ham, da han pludseligt igjen dreiede sig om og afbrød Wildtfangeren, der var bestjæftiget med at oversætte hans Svar.

„Siig den store Bøffel (thi saaledes havde Tetonerne paa deres Maade omdøbt Ismael Busch), at Mathoree har en Haand, der altid er aaben. See!“ — foiede han til, i det han pegede paa den opmærksomme Gæsters barske, rynkede Ansigt; — „hans Qvinde er for gammel for en saa stor Høvding. Han skal vise hende ud af sit Huus; Mathoree elsker ham som

sin Broder. Han skal have Tetonens yngste Kone. Tachehana, Sjourpigernes Stolthed, skal tage hans Bildt, og mange Tappre ville komme til at see paa ham med misundelige Blik. See, en Dahcotah er ædelmodig."

Den sælsomme, kolde Rolighed, med hvilken Tetonen endte sit dristige Forslag, forvirrede endogsaa den erfarne Bildtfanger. Han stirrede paa den bortgaaende Indianer med en Forbauselse, som han ikke kunde skjule, og begyndte ikke igjen paa sit Embede som Tolk, for end Mathorees Skikkelse forsvandt i den Hob af Krigere, der med eiendommelig Taalmodighed saa længe havde ventet paa ham.

"Tetonhøvdingen har talt meget udførligt;" — vedblev den gamle Mand; — "han vil ikke udlevere Eder Damen, til hvilken I det veed Gud, heller ikke har nogen anden Ret, end den Ulven har til Lammet. Han vil heller ikke udlevere Eder det Barn, som I kalder eders Søsterdatter, og jeg tør vædde, at han her ikke mindre har Retten paa sin Side. Og desuden, Nabo Udbandrer, afslaaer han ogsaa ligesvem at udlevere mig, hvor elendig og unyttig jeg endogsaa er; og jeg holder ham sandelig derfor ikke for mindre klog, da Manden vel indseer, at jeg har mange særdeles Grunde, for ikke at ville reise i Selskab med Eder. Men han gjør et Tilbud, som I efter Ret og Billig-

hed bør overveie. Tetonen siger Eder ved mig, der jo ikke er andet, end et Par Læber, med hvilke han taler, og derfor ikke kan være ansvarlig for hans syndige Ord, men han siger nu engang, at da denne gode Kone er langt ud over de behagelige Aar, saa var det fornuftigt om I jog saadan en Kvinde paa Døren. Han raader Eder derfor, at skaffe hende ud af Eders Huus, og naar det er tomt, vil han sende Eder sin egen kjæreste Kone, eller, rettere sagt, den, der har været hans kjæreste Kone, nemlig den hoppende Hind, som Siouxerne kalde hende, for at opfylde hendes Plads. I seer, Nabo! at, endstjøndt den Køde har i Sinde at beholde Eders Eiendom, er han dog villig til at give Eder noget til Erstatning."

Ismael hørte Svaret paa sine Forbringer med den stigende Harm, der ved de fortrædeligste Gemytter danne Overgangen til Raseri. Han gjorde sig endog Umage for at lee ad det, at han nu skulde ombytte sin længe prøvede Esther med den unge, uerfarne Tachehana, dog klang denne latter, uagtet al hans Anstrængelse, huul og unaturlig. Men Esther var langt fra at finde dette Forslag lystigt. Paa sin sædvanlig strigende Maade brød hun saaledes ud, efterat hun havde draget Aand, som en, der just havde undgaaet den Fare at blive qvalt.

"Skidder Sladder! Vil en nogen Indianer krænke

og bortstjænke ægteviiede Koners Rettigheder? Tænker han, at en Kone er et Dyr fra Steppen, som man kan jage bort fra Byen med Hunde og Bøsse? En nederbrægtig Tyrann er denne tyvagtige Røde, og en forbandet Skurk, mener jeg. Han vilde gjerne være Herre baade ude og inde. Er da en ærlig Kone en lumpen Pjalt i hans Øine? Og Du, Ismael Busch! Fader til syv Sønner og ligesaamange smukke Dot-
tre, kan Du lukke din syndige Mund op til andet end til at forbande ham? Vil Du bringe din Farve i Vanære, din Familie og din Nation? Vil Du blande hvidt Blod med rødt, og vil Du være Fader til en Race af Mulatter? Ofte har Djævelen allerede fristet Dig, min gode Mand! men albrig før har han lagt Dig saa listig en Snare. Gaae tilbage til dine Børn, Ven! gaae og kom ihu, at Du er ingen Bjørn, men en Christen, og tak Gud for, at Du er en lov-
mæssig Ægtemand."

Den kloge Bildtfanger havde ahnet, at Esther vilde blive opbragt. Forudsættende, at hendes blide Temperament strax vilde komme i For af Flamme ved et saa haanligt Forslag, benyttede han snildt den første Storm, og trak sig tilbage til et Sted, hvor han i det mindste kunde være i Sikkerhed for enhver umid-
delbar Overlast af hendes vel mindre tirrede, men ikke mindre farlige Ægtemand. Ismael, der forhen havde

udtalt sine Fordringer med det faste Forsæt, at ville tiltrods sig dem, blev nu som saa mangen haardnakket Egtemand bragt fra dette Forehavende ved denne uventede Drkan; og for at berolige en Iversyge, der ligenede en Hunchjorns Rasen, naar den forsværer sine Unger, bortfjernede han sig lidet fra Hytten, der som bekjendt, indsluttede Gjenstanden for dette pludselige Oprør.

„Lad hende dog spadserere ud, den kobberrøde Jesabel; lad hende vise sin brune Sjonhed for en Qvinde, der har hørt mere end een Kirkeklokke og har seet en ordentlig Magt!“ — raabte Esther, i det hun svingede Armene og drev Ismael og Abiram som to halsstarrige Skoledrenge foran sig til deres egen Leir. —

„Sandelig, sandelig, her er en, der snart skal nedtorbne hende! Hvad! ville I lægge Eder her paa den døvne Side, Folk! Tænker ikke paa at lukke et Die i en Leir, hvor Djævelen gaaer saa aabenbart ud og ind, som om han var en Adelsmand og altid velkommen, Heida, Abner, Gnoch, Jesse, hvor ere I henne? Skynder jer hid! Hvis den eenfoldige gamle Mand, Eders Fader, igjen æder og drikker i dette Nabolav, ville vi tilsidst faa at see, at de listige Røde forgive ham. Ikke at jeg bryder mig stort om hvem der kommer i mit Sted, naar det engang er tomt efter Loven, men aldrig Ismael! havde jeg tænkt, at Du, der har haft en Kone med en hvid

Hub, kunde finde Smag i et saadant Kobberansigt — thi Kobber er det saa sandt jeg lever! nægt det, om Du kan! — Kobber, og Erz endda ovenikjøbet.

Den erfarne Egtemand lod hendes frænkede qvindelige Stoltthed rase ud, uden at gjøre andet, end at han engang imellem lod høre et Udraab, som en simpel Forsikring om hans Ustyldighed. Men Qvindens Raseri var ikke til at stilles. Hun hørte ikkun paa hendes egen Stemme, og som en Følge heraf blev der heller ikke hørt andet end hendes Befaling om at bryde op.

Udvandreren havde allerede faaet sit Dvæg samlet og sine Vogne læsede, en Forsigtighedsregel, førend han vilde vove det Yderste og udføre sit Forehavende. Eftter fandt saaledes Alt overeensstemmende med hendes Onsker. De unge Folk saae spørgende paa hende, da de bemærkede hendes overordentlige Hæstighed; dog viiste de kun en ringe Deeltagelse i en Begivenhed, der ikke var den eneste i sit Slags. Paa Faderens Befaling bleve Teltene nu ogsaa i en Hast kastede paa Vognen, som et Slags Gjengjæld for den ringe Trost, deres nye Budsforvandle havde viist dem, og derpaa forlod Trosset paa sin sædvanlige stumme og fortrædelige Maade Pladsen.

Da en frygtelig Bagtrop af velbevæbnede Grændseboere dækkede de Bortvandrende, saae Siourerne paa

denne Bevægelse, uden at forraade den ringeste Forundring eller Følelse af Færvn. Den Bilde gjør, ligesom Tigeren, sjældent et Angreb paa en Fjende, der venter ham, og naar Tetonkrigerne tænkte paa Fjendtligheder, stode det paa den rolige Maade, paa hvilken alle Dyr af Ratteslægten oppebie det Dieblif, da deres Offer overlader sig til Sorgløshed, hvorved de ere visse paa deres Sag. Men Mathores Beslutning, af hvilken egentlig hele hans Nations Politik var afhængig, laae dybt indesluttet i hans Tanker. Maaskee glædede han sig ved paa saa næm en Maade at slippe fra saa besværlige Fordringer; maaskee vilde han oppebie en gunstigere Tid til at vise sin Magt; eller Gjenstande af en saadan Vigtighed trængte ind paa ham, at hans Aand ingen Tid fik til at tænke paa saa ligegyldige Ting.

Dog saae det snart ud til, at Ismael, uagtet han gav saa meget efter for Esthers Skinkinge, var lang fra at opgive sine oprindelige Hensigter. Han trak omtrent en Miil langs hen med Floden, og gjorde derpaa Holdt paa et Sted, der ydede ham alt hvad han behøvede. Her opslog han igjen sine Telte, spændte Dyrene fra, drev dem ned paa Engen, kørte sagt, gjorde alle Forberedelser til at tilbringe Natten der, og med en Rolighed og et Overlag, som om den Udforbring,

han havde gjort sine farlige Raboer lige i Dinene, slet ikke var foresfalden.

Imidlertid frede Tetonerne til Dagens egentlige Forretning. En vild Glæde havde hersket i Leiren fra det Dieblis, da det var bleve bekendt, at Høvdingen vendte tilbage med den saa længe frygtede og forhadte fiendtlige Helt. I flere Timer vare Stammens høitbebadede Qvinder gaaede omkring fra Bolig til Bolig, for at stemme Krigernes Gemytter saaledes, at Medlidensheden ingen Indgang kunde finde. Til En talte de om den Søn, hvis Vandehud hang i Røg i en Pavnees Hytte; for en Anden opregnede de hans egne Saar og egen Ulykke; en Tredie spurgte de om hans Tab af Huder og Heste, og en Fjerde blev ved et eller andet betydningsfuldt Spørgsmaal om en endnu frist Begivenhed erindret om Gjengjældelse.

Med dette Middel vare Mændene i det mindste saa vidt bragte i Harnist, at de forsamlede sig paa den ofte beskrevne Maade, skjøndt det endnu blev tvivlsomt, hvorvidt de vilde gaae i deres Hævn. Meningerne om det var flogt at henrette deres Fanger eller ei, vare deelte, og Mathoree havde afbrudt Forhandlingerne, for imidlertid at forvisse sig om hvorvidt denne Forholdsregel vilde bringe ham nærmere til Maalet eller bortfjerne ham derfra. Hidindtil kunde man ikke falde deres Raadslagninger andet end foreløbige, for at

enhver Høvding i Forveien kunde beregne hvormange Stemmer han vel vilde erholde for sin Mening, naar denne vigtige Gjenstand virkelig blev forhandlet i Stammens høitidelige Forsamling. Denne skulde nu holdes, og alle Forberedelser dertil var trufne med en Værdighed og Høitidelighed, der passede til Sagens Vigtighed.

Med en usøgt Grusomhed, der kun kunde udspringe af en Indianers Hjerne, var Stedet til denne Forhandling bleven valgt tæt ved den Bøl, til hvilken den vigtigste Gjenstand for deres Raadslagning var bunden. Middleton og Paul bleve baarne derhen i deres Baand og lagde ned ved Pavneens Fodder; og derpaa toge alle Mændene Plads ifølge deres forskjellige Forbringer paa Udmærkelse. Eftersom Krigerne traadte til, satte de sig i den vide Kreds med en saa tankefuld Mine, som om det virkelig gjaldt, at haandhæve Retsfærdigheden og som om Medlidenheden ogsaa forbrede sit Krav. For tre eller fire af de meest udmærkede Høvdinge blev der forbeholdt Plads, og nogle af de ældste Koner, saa henvisnebe, som Alderdom, udstandne Besværligheder og et saa vildt Folks Videnstaber kunde gjøre dem, trængte sig frem i den forreste Kreds, med en Forbovenhed, hvis Rilde var deres umættelige Løst efter Grusomhed, og hvis Undskyldning kun laae i deres Ar og længe prøvede Trostøb mod deres Nation.

Alle, undtagen de omtalte Høvdinge, vare nu paa Pladsen. Disse havde nolet, i det de forjæves havde haabet, at deres egen Samdrægtighed vilde have havt deres Tilhængeres til Følge; thi trods Mathorees høiere Indflydelse kunde han dog kun vedligeholde sin Magt ved bestandigt at beraabe sig paa sine Undergivnes Mening. Da disse vigtige Mænd nu endelig traadte sammen i Kredsen, forkyndte deres mørke Blik og rynkede Pander tilstrækkeligt hvilken Utilfredshed der herskede imellem dem. Mathorees Dine væxlede Udtryk; snart udstjødte de pludseligt Straaler, der syntes at tændes i hans glødende Barm; snart var han igjen saa kold og fast, som han meente, at der passede for en Høvding ved Raadsforsamlingen. Han tog sit Sæde med en Demagogs kunstlede Simpelt, endstøndt det skarpe og lynende Blik, med hvilket han tillige mønstrede Forsamlingen, røbede hans tyranniske Herskelyste.

Da nu Alle vare tilstede, tændte en gammel Krieger Folkets store Pibe, og blæste Røgen imod alle Vindens fire Hjørner. Gaasnat denne Dffring var steet, rakte han Mahtoree Piben, men fuld af paataagen Ydmynghed lod denne den gaae forbi til en graa-hærdet Olding, der sad ved Siden af ham. Efterat denne brugelige Skik var bleven efterkommet af Alle, fulgte en almindelig Tausshed, som om enhver af dem

tog sig for at overveie det vigtige Anliggende, der nu skulde afgjøres. Derpaa stod en Indianer op, og talte saaledes:

„For mange Vintre siden laae Ornen endnu i sit Æg i Reden ved den endeløse Strøm, da min Haand allerede havde nedlagt en Pavnee. Hvad min Tunge taler, har mine Dine seet. Bohrecherna er meget gammel. Hoiene have staaet længere paa deres Plads, end han har været i sin Stamme, og Strømmene vare fulde og tomme, inden han blev født; men hvor er den Siour, der veed dette uden han? Hvad han siger, skulle de høre. Hvis et af hans Ord falder til Jorden, ville de tage det op og beholde det i deres Øren. Hvis Vinden bortvifter et af dem, ville mine unge Mænd, der ere saa behændige, fange det igjen. Hvor nu. Siden Vandet randt, og Træerne vorte have Siourerne fundet Pavneerne paa deres Krigstog. Saaledes som Kuguaren elsker Antilopen, elsker Dahcotahen sin Fjende. Naar Ulven finder Hjorden, bliver han da liggende og sover? Naar Pavneen seer Naagen ved Kilden, lukker han da sine Dine. I vide, at han ikke gjør det. Men han drikker Blod! En Siour er en springende Panther; en Pavnee er en sittrende Hjort. Gid mine Børn ville høre mig! De ville finde mine Ord gode. Jeg har talt.“

Et lydeligt Bisald klang fra alle Mahtorees Til-

hængerens Læber, da de fornåm dette blodige Raad af en Mands Mund, der hørte til de Eldste af Nationen. Den indgroede Hævngjerrighed, der udgjorde et Hovedtræk i deres Character, blev smigret ved denne metaphoriske Hentydning, og Høvdingen, der saae at saa mange gave hans Vens Raad deres Bifald, haabede at hans Plan vilde faae et lykkeligt Udfald. Men paa Gendrægtighed var der endnu ikke at tænke. En lang, anstændig Pause lod man følge paa den første Talers Ord, for at enhver kunde have behørig Tid til at grunde paa deres Viisdom, førend en anden Høvding paatog sig at gjendrive dem. Den anden Taler var, Skjondt langt ud over den blomstrende Alder, dog meget yngre end hans Forgjænger. Han føelte vel hvad der her var ham i Veien, og søgte nu ved overordentlig Ydmængd, saa vidt det gik, at afvende dette Onde.

„Jeg er kun et Barn!“ — begyndte han, i det han saae sig hemmeligt omkring for at opdage hvorvidt den Berømmelse, han havde erhvervet sig ved Klogskab og Tapperhed, modsigde hans Ord; — „Jeg levede iblandt Qvinder, da min Fader for længe siden var bleven en Mand. Naar mit Hoved begynder at blive graat, saa er det ikke fordi jeg er gammel. Noget af den Sne, der er faldet paa det, medens jeg sov

paa mine Krigstog, er frusset fast derpaa, og, den hebe Soel i Nærheden af Osagerne's Byer er ikke stærk nok til at smelte den."

En sagte Mumlen antydede den Beundring, man maatte yde de Tjenester, han saa snildt pegede paa. Taleren ventede beskedent til den almindelige Bevægelse havde sat sig noget, derpaa vedblev han med stigende Kraft og ligesom hemmelig opmuntret ved deres Bifald:

"Men en ung tapper Mands Dine seer godt. Han kan see meget langt. Han er en Voksen. Seer paa mig. Jeg vil vende mig om, at I kan see mig fra begge Sider. Nu veed I, at jeg er Ederes Ven, thi I see en Ryg, som en Pawnee aldrig faaer at see. Seer mig nu i Ansigtet, ikke i denne Skramme, thi igjennem den kunde Ederes Dine aldrig see ind i min Aand. Det er kun en Fordybning, som en Konza har indtrykt. Men her er en Aabning, gjort af Wahcondah selv, gjennem hvilken I seer ind i Sjælen. Hvad er jeg? En Dahcotah indvendigt og udvendigt. I veed det. Derfor hører mig. Blodet af ethvert Creatur paa Steppen er rødt; hvo kan adskille Pladsen, hvor en Pawnee er bleven dræbt, fra den, hvor en af vore unge Folk traf en Bison! Den er af samme Farve. Livets Herre skabte den Gne og den Anden. Han gjorde dem hinanden liig. Men vil Græsset blive grønt hvor et af de blege Ansigter er blevet dræbt? Mine

unge Folk maa ikke tænke, at hiint Folk er saa talrigt, at det ikke bekymrer sig om en ombragt Krigere. De overtælle dem ofte og sige: hvor ere mine Sønner? Naar de savne en, ville de sende Folk til Steppen, for at lede efter ham. Naar de ikke kunne finde ham, ville de sige til deres Krigere, at de skulle søge ham iblandt os; hvem kan sige hvor høi hans Stemme er og hvor lang hans Arm?"

Her blev Taleren, der syntes med Varme at trænge ind i sit Emne, afbrudt af den utaalmodige Mahtoree, der pludseligt stod op, og raabte med en Stemme, i hvilken Autoritet blandede sig med Foragt, og som tilsidstklang ganske ironisk:

„Lad mine unge Folk føre den onde Mand blandt de blege Ansigter hid til Forsamlingen. Min Broder skal see denne Besværges Ansigt til Ansigt.“

En høitidelig Dødsstilhed fulgte paa denne overordentlige Afbrydelse. Den var ikke alene en svær Fornærmelse mod de hellige Skikke ved Forhandlingerne, men den sidste Befaling var aabenbar en Udfordring mod hiint ubegribelige Væsens ubekjendte Magt, som kun saa Indianere paa den Tid betragtede uden den allerhelligste Gru, og som de endnu meget mindre vovede at trodse. De Tjenende ahlød imidlertid, og Dødet blev ladet ud af sin Bolig, med al Ceremoni og i fuld Pynt

sat paa sit Ijsel, hvilket altsammen vel steede paa en spottende Maade, men ikke desto mindre blev forrettet med den største Angst. Da de traadte ind i Kredsen, fastede Mahtoree, der vilde forebygge Doctorens Indflydelse derved, at han gjorde hans Person latterlig, sit Die rundt omkring, for at læse det Indtryk, hans Komme gjorde paa de mørke Ansigter, der omgave ham.

Virkelig havde Natur og Kunst forenet sig, for af Naturforskerens Gestalt at skabe et Væsen, der paa ethvert Sted vilde have været en Gjenstand for Forundring. Hans Hoved nemlig var raget efter den nyeste Siourmode. En stabselig Haarbust, som man uden tvivl vilde have staaet, ogsaa om Doctoren var bleven spurgt til Raads derved, var alt, hvad der var bleven tilovers af en yppig og især paa den Aarstid slet ikke ubehagelig Haarvært. Derfor havde man ogsaa lagt Farven ret tykt paa det nøgne Hoved, og i dette characteristiske Maleri var man skredet frem til omkring Dinene og Munden, hvormed de Førstes af Naturen skarpe Udtryk bekom et ganske eget Slags Smidighed, men den dogmatiske Mund kun et Anstrog af et glubst Nekromanti. Klæderne vare truene ham af Overkroppen, og istedet for dem havde man beskyttet hans Legeme tilstrækkeligt mod Kulden med et phantastisk bemalt Klædebon af tilberedte Hjorteskind. Som

for at spotte hans Haandværk havde man befæstet adskillige Tudser, Frøer, Kiirbeen, Bræmser o. s. v. som han selv omhyggeligt havde tilberedt, for engang at opstille dem i sit Naturaliekabinet, i Enden af hans Haarbust, ved Ørerne, og ved andre iøjensaldende Dele af hans Person. Føie vi endnu til den Virkning, som dette sælsomme Optog maatte gjøre, det forfærdede og fortviolede Blik, der gav hans Ansigt et dobbelt bittert Anstrøg, og forkyndte den værdige Øbeds hele Ulykke, da han saaledes saae sin personlige Værdighed spottet, og hvad der i hans Dine var af endnu langt større Vigtighed, sig bestemt til et Offer ved en eller anden hedenst Gudstjeneste, saa vil Læseren gjerne troe, at hans Fremtræden maatte foraarsage et Slags hellig Rædsel blandt en Bande, der allerede forhen var tilbøielige til at ansee som for en af den onde Aands mægtige Agentere.

Weucha førte Eslet lige midt ind i Kredsen, og i det han lod Rytter og Dyr blive sammen (thi Naturforskerens Laar vare saaledes befæstede til Eslet, at begge disse Skabninger syntes incorporerede, for at danne en ny Slægt,) ilede han igjen til sin Plads, i det han holdt Dinene hæftede paa Besværgeren med en Forbauselse, der passede for saadan en frybende Skabning.

Men Forbauselsen syntes gjensidig mellem Til-

skuerne og Helten i dette sælsomme Skuespil. Medens Tetonerne med Afsky og Rædsel betragtede Doctorens hemmelighedsfulde Attributer, saae Doctoren til alle Sider med en Blanding af de samme overordentlige Følelser, af hvilke den Sidste, nemlig Rædselen, imidlertid udgjorde den største Bestanddeel. Overalt syntes hans Dine, der just paa den Tid havde den hemmelighedsfulde Egenkab at forstørre Alt, paa eengang at være fæstede paa flere sorte, vilde og ganske forhævede Ansigter, hvoraf ikke et eneste røbede den mindste Medfølelse eller Medlidenhed. Enkelig faldt hans omhvævende Blik paa Bildtfangerens rolige og alvorlige Træk; denne stod ved den ene Ende af Kredsen, med Hector ved sine Fødder, og lænet til sin Bøsse, som man havde givet ham tilbage. Det var tydeligt at han overveiede de Begivenheder, der sandsynligviis maatte følge paa en Raadslagning, der udmærkede sig ved saa sælsomme Ceremonier.

„Høistærede Jæger eller Bildtfanger!“ — sagde den aldeles trostesløse Dødder; — „hvor meget glæder det mig ikke at træffe Eder igjen! Jeg frygter for, at den kostbare, mig tilstaaede Tid, for at fuldende et mægtigt Arbejde, nærmer sig alt for snart sin Ende, og hjerteligt gjerne vilde jeg udøse mit Hjerte for en, der, om just ingen Discipel af Videnskaberne, dog i det mindste besidder nogle af de Kundskaber, som i civi-

liserede Lande næsten det kjære Fæ maa have. Uden-
tvivl vil der stee mange og mange Slags Undersøgelser
om min Skjæbne af de lærde Selskaber i Verden; og
maaskee sender man Expeditioner til disse Egne, for at
løse enhver Tvivl, der maatte opstaae om en saa vig-
tig Gjenstand. Jeg skatter mig lykkelig, at en, der
taler vort Modersmaal, er nærværende, for at optegne
Historien om mit Endeligt. Han kan vidne om hvor-
ledes jeg, efter et velført, hæderligt Levet, er om-
kommen som en Martyr for Videnskaberne, og som et
Offer for aandig Mørke. Da jeg haaber at være sær-
deles rolig og bortvendt fra alle jordiske Ting i mine
sidste Momenter, saa vilde, hvis I søiede nogle saa
Omstændigheder til, betræffende den Fasthed og lærde
Værdighed, med hvilken jeg traadte Døden imøde, dette
maaskee anspore tilkommende Aspiranter til en lignende
Væge, og sikkert ikke fornærme nogen. Og nu, Ven
Bildtsfanger, vil jeg som en Pligt, jeg skylder den men-
neskelige Natur, slutte med det Spørgsmaal: „Om du
alt Haab skal forlade mig, eller om der endnu existerer
noget Middel, ved hvilket saa kostbare Efterretninger
kunne blive beskyttede mod Uvidenhedens Mand og
opbevarede for Naturhistoriens Annaler?“

Den gamle Mand hørte opmærksomt paa denne
melancholske Klage, og overveiede, som man tydeligt

kunde mærke, fra alle Sider dette vigtige Spørgsmaal, førend han vovede at besvare det.

„Jeg holder for, Ven Mediciner!“ — svarede han tilsidst meget alvorligt; — „at Liv og Død i det Tilfælde, hvori I befinder Eder, alene ere afhængige af Forsynets Villie, hvorledes denne nu ogsaa vil aabne bare sig i den indianske Snedigheds fordømte Kringelkroge. Hvad mig angaar, saa indseer jeg egentlig ikke hvad der er at vinde derved, da dog ingen, I selv undtagen, har nogen Nytte af om I lever eller dør.“

„Vilde I ansee Faldet af en Hjørnesteen af Læresbygningens Basis for behagelig for Samtid og Efterverden?“ — afbrød ham hæftigt den forbittrede Død; — „Desuden, min gamle Kammerat!“ — søiede han dadlende til; — „er den Interesse, man har i sin egen Eksistens, ingenlunde ubetydelig, hvormeget den end bliver fordunklet af Urefrygt for en almindeligere og mere philanthropisk Følelse.“

„Hvad jeg vilde sige, er dette,“ — begyndte Bildtfangeren igjen, der var langt fra at forstaae de subtilt-Definctioner, hvormed hans lærere Staldbroder saa ofte krydrede Underholdningen; — „alle Ting kunne kun sødes een Gang og kun døe een Gang, enten det saa er Hunde, Hjorte, Røde eller Hvide. Begge Dele staae i Herrens Hænder, da det for Mennesket er ligesaa retsfridende at ville fremskynde sin Fødsel, som det

er umueligt at ville opsætte sin Død. Dog vil jeg dermed ikke sige, at der intet kan gøres for at forhale det sidste Dieblif, i det mindste for en kort Tid, og derfor er det et Spørgsmaal, som enhver maa gjøre sin egen Samvittighed, hvorvidt han vil gaar deri, og hvormeget han vil lide, for at forlænge en Tid, der maaſkee allerede har varet for længe, et Par Spand. Mangen barſt Vinter, og mangen heed Sommer ere hengaaede, ſiden jeg har vendt mig til Høire eller til Venſtre, for at ſøie en Time til et Liv, der allerede har varet over ſiirſindsthye Aar. Jeg er ſtedſe ſaa beredt til at ſvare, naar man kalder mig, ſom en Soldat om Aftenen ved Appellen. Hvis Eders Skjæbne bliver overladt til Indianernes Gemytſtemning, ſaa vil, efter min Mening, den ſtore Siouxs Politif ſtemme ſit Folk til at opoffre Eder alle; heller ikke giver jeg meget for den Kjærlighed, han hykler til mig. Derfor er det Spørgsmaal ikke til urette Tid, om I ogsaa er beredt til en ſaadan Reife? og om, hvis I er beredt, denne Stund ikke er ligesaa god til Afreiſen, ſom enhver anden? Skulde man ſpørge mig om min Mening, vilde jeg meddele den ſaa meget til Eders Fordeel, at jeg vilde ſige: efter mine Tanker er Eders Livnet uſtyldigt nok, hvad nemlig ſlette Handlinger angaaer, ſom I kunde have begaaet, ſkjøndt Sandheden ſtrar vilde nøde mig til at lægge til, at alt det til-

sammentaget, som I kunde skrive paa Eders Handlingers Regning, neppe fortjente dette Navn ved den store Afregning."

Obed saae sørgmodigt paa den Andens rolige, philosophiske Ansigt, medens denne meddeelte ham en saa nedslaaende Beretning om hans Stilling. Han rømmede sig, for at skjule den forfærdelige Angst, der lammede alle hans Kræfter, og dog fornægtede han derved ikke den Stolthed, der sjældent forlader den stakels menneskelige Natur, endogsaa i den største Nød.

"Jeg mener, hoistærede Wildtfanger!" — svarede han; — „naar vi opfatte hiint Spørgsmaal i alle dets forskjellige Betydninger, og antage at Eders Theori er rigtig, saa vilde den Slutning være den rigtigste, at jeg ikke er forberedet nok til en saa pludselig Afreise, og at man følgerig bør gribe til Forsigtighedsregler for at forhindre den."

"Nu vel!" — svarede Wildtfanger med en eftertænkfuld Mine; — „jeg vil handle for Eder, som for mig selv; men da Tiden allerede løber ned ad Bakken med Eder, vilde jeg raade Eder at see Eder for itide, thi det kunde hende sig, at der blev raabt paa Eders Navn i et Dieblis, da I ikke var mere beredt paa at svare, end nu."

Med dette venlige Vink trak den gamle Mand sig igjen hen til Kredsen, hvor han overveiede hvad

der nu burde gøres, og i hans Væsen fremstinnede den sælsomme Blanding af Bestemthed og Hengivelse, der begge havde deres Grund i hans Levemaade og Ydmyghed, og i deres Forbindelse dannede en Character, i hvilken en overordentlig Energi og den meest ydmyge Hengivelse i Forsynets Villie paa en forunderlig Maade enedes med hinanden.

Otte og tyvende Capitel.

Siouxerne havde med en priisværdig Taalmodighed oppebiet Enden paa den forrige Samtale. De Fleste af Banden bleve holdte tilbage af den hemmelige Udfrygt, med hvilken de betragtede Døds mysteriøse Character, medens nogle mere indsigtfulde Høvdinge gjerne benyttede Leiligheden til forud at ordne deres Tanker til den Strid, der efter al Sandsynlighed nu vilde begynde. Mahtoree, der ikke blev bevæget af nogen af disse Følelser, var tilfreds med at vise Wildtfangeren, hvor meget han gjorde for at behage ham, og da den gamle Mand afbrød Samtalen, fastede Høvdingen

gen et Blik til ham, der skulde erindre ham om den Taalmodighed, med hvilken han havde seet paa hans Bevægelser. En dyb Dødsstillehed fulgte paa denne korte Udfordring. Derpaa stod Mahtoree op, og det var tydeligt at han havde i Sinde at tale. I det han først indtog en værdig Stilling, kastede han et fast og strengt Blik paa den hele Forsamling. Udtrykket i hans Ansigt blev dog ikke det samme, da han mønstrede sine Tilhængeres og Modstanderes forskellige Ansigtstræk. Skjøndt bestandigt alvorligt, truede hans Blik dog ikke de Første, endskjøndt det syntes at forkynde de Sidste al den Fare, som de nødvendigt maatte udsætte sig for, naar de vovede at trodse en saa mægtig Mandes Hævn.

Dog uagtet al denne Stolthed og Selvtillid forlod Skarpsindighed og Sindighed dog ikke Tetonen. Da han paa denne Maade, saa at sige, havde kastet Handsken til hele Stammen, og noksom tilkjendegivet sine Fordringer paa Overherredømmet, blev hans Mine blidere og hans Blik mindre frugtligt. Nu opløstede han sin Røst midt i den herskende Dødsstillehed, i det han, saaledes som de Billeder, han brugte i sin Tale, førte det med sig, lod sin Stemme synke eller stige.

„Hvad er en Siour?“ — begyndte Høvdingen med Sindighed; — „Han er en Herre over Steppen og en Herre over Vildtet. Fiskene i de mørke Bølgers

Strøm kjende ham og komme, naar han kalder. Han er en Ræv i Raadet, en Orn i Henseende til Synet, en glubende Bjørn i Striden. En Dahcotah er en Mand."

Efterat han havde ventet indtil det Bifald, der fulgte paa dette smigrende Billede af Nationen, havde lagt sig, vedblev Tetonen: „Hvad er en Pawnee? En Tyv, der kun stjæler Kvinder; en Rød, der ikke er tapper; en Jæger, der betler om Bilt. I Raadet er han et Egern, der hopper fra det ene Sted til det andet; han er en Ugle, der ved Nattetid sniger sig om paa Heden; i Kamp er han et Elskdyr, hvis Been ere flygtige. En Pawnee er en Kvinde."

Der fulgte igjen en Pause, under hvilken et Jubelfrig brød frem af mange Læber, og man forbrede at de fornærmende Ord skulde oversættes for den ulufkelige Gjenstand for deres bitter Foragt. Den gamle Mand adlød Binket, som Mahtoree gav ham. Først lyttede Haardhjerter efter, men rettede derpaa, som om han erindrede, at hans Tid til at tale endnu ikke var kommen, sit Blik ud i den frie Luft. Taleren bevogtede hans Ansigt med et Udtryk, der tilstrækkeligt beviiste, hvilket uudslukkelig Had han nærede til den eneste Høvding fjærnt og nær, hvis Roes kunde maale sig med hans og maaskee fordunkle den. Skjøndt han

saae sig stufset deri, at han ikke havde ydmyget dens Stoltthed, som han neppe holdt for vigtigere end en Dreng, vedblev han dog en Forretning, som han ansaae for langt vigtigere, nemlig at ophidsse Mændene af sin egen Stamme til at hjælpe ham i at sætte sit vilde Forehavende igjennem.

„Hvis Jorden var bedækket med Rotter, der ikke ere til nogen Nytte,“ — sagde han; — „var der intet Rum for Bøfflerne, der dog give Indianerne Klæder og Næring. Vore Stepperne bedækkede med Pawneer, gaves der ingen Plads for en Dahcotahs Fod. En Loup er en Rotte, men en Sioux er en stærk Bøffel. Lad nu Bøfflerne træde paa Rotterne og fæste sig selv Plads.“

„Mine Brødre!“ vedblev han; — „et lille Barn har talt til Eder. Det sagde Eder, — hans Haar ere ikke graae, men bedækkede med Frost — at der voxer intet Græs, hvor et blegt Ansigt er dødt. Kjenner han Farven af en Langknivs Blod? Nei, jeg veed, han kjenner den ikke; han har aldrig seet den. Hvileken Dahcotah, undtagen Mahtoree har nogentid dræbt et hvidt Ansigt? Ingen! Men Mahtoree moa tie. Enhver Teton vilde lukke sine Øren, naar han talte. Panderhudene over hans Bolig bleve tagne af Qvinde. De bleve tagne af Mahtoree, og han er en Qvinde. Hans

Mund er lukket; han venter paa Fæsten, for at synge blandt Pigerne." *

Trods alle de Udbrud af Harm og Uvilie, der fulgte paa en saa selvfordreende Erklæring, tog Høvdingen dog sin Plads igjen, for ikke at tale mere. Men da den almindelige Knurren blev lydeligere, og forraabte truende Kjendetegn paa, at Forsamlingen vilde opløse sig i fuld Forvirring, stod han op igjen med en Tone, der blev vild og stormende, som hos en Krigers, der tørster efter Hævn.

"Ead dog mine unge Folk lede efter Tetao;" — raabte han; — "de ville finde hans Hovedhud, tørret i Pawneernes Røg. Hvor er Boreehenas Søn? Hans Been ere hvidere end hans Morderes Ansigt. Hvor Mahah i sin Bolig? I vide, at mange Maanedes ere henrundne siden han drog ud paa Steppen. Var han dog her, for at sige, hvilken Farve den Haand havde, der tog hans Pandehud!"

Saaledes vedblev den listige Høvding, i det han nævnede de Krigere ved Navn, om hvilke det var bekjendt, at de havde fundet Døden i Kamp med Pawneerne eller i en af hine ulovlige Fejder, der saa ofte fandt Sted imellem en Siourbande og en Glaase af Hvide, der, hvad Civilisation angaaer, kun stod libet over hine. Tid var der ikke til at anmeldte deres For-

* Indianst Spot.

tjenester, eller rettere Ikkfortjenester, som han sigtede til, thi han foer saa hurtigt hen over deres Navne, men han vidste at aspassé Alt saa snildt, og at klage saa rørende med sin metalrige, tonende Stemme, at han hvergang stødte paa en Gjenlyd i en af sine Tilhøreres Bryst.

Han var just midt i sin fyrige Tale, da en Mand, der var saa gammel, at han kun med stor Møie kunde bevæge sig, traadte ind i Kredsen, og stillede sig hen tæt foran Taleren. Et meget skjærpet Øre havde vel kunnet opdage, at Talerens Tone vakte en Smule, da hans omhængende Blik først faldt paa denne uventede Gjenstand, skøndt denne Forandring kun var saa ubetydelig, at blot de, der kjendte Partierne noie, kunne opdage den. Den Fremmede havde udmærket sig ligesaa meget ved sin Skjønhed og Gestalt, som hans Orneoine ved en uimodstaaelig, skrækkelig Glæde. Men nu var hans Hud rynket, og hans Ansigt saa furet af Skrammer, at han for omtrent et halvt Aarhundrede siden af den Aarsag havde faaet af de Franke i Ragnaba, et Navn, som allerede mangen udmærket fransk Helt havde ført, og som nu ogsaa var gaaet over i den vilde Hordes Sprog, om hvilken vi fortælle, som det udtryksfuldeste for deres egen Helts Bedrifter. Den Mumlen: „Le Balafre!“ der foer igjennem Kredsen, hvori han traadte frem, forkyndte ikke alene hans Navn

og den høie Agtelse, man havde for hans Character, men ogsaa hvor betydningsfuld man ansaae hans Fremtræden for. Da han hverken talte eller bevægede sig, beroligede man sig imidlertid snart igjen; og ethvert Die vendte sig paa ny til Taleren, og ethvert Dre drak endnu engang den søde Ruus, som hans vældige Billeder og Toner vakte.

Det vilde have været let at forfølge Mahtorees Triumph i Gjenkinnet paa hans Tilhøreres Ansigter. Snart saae man overalt vilde, hævntrængende Blikke paa de fleste Krigeres grusomme Ansigter, og saa ofte han igjen, fuld af Kraft, hentydede paa sin Stammes Klogskab i at udrydde deres Fiender, fulgte et nyt jublende Bisaldsraab. Da hans Triumph havde naaet sin høieste Spidse, sluttede Tetonen pludseligt, i det han endnu engang berømmede sit Fædrelandes Mod og Stoltthed, hvorpaa han igjen i en Hast begav sig til sit Sæde.

Midt under det stormende Bisald, der nødvendigvis maatte følge paa en saa overordentlig Anstrængelse af Veltalenhed, hørtes en sagte, svag og huul Stemme, som om den arbejdede sig frem af et menneskeligt Brysts inderste Huulninger, og først samlede Kraft og Styrke, naar den kom ud i Luften. En høitidelig Stilhed fulgte paa disse Toner, og da først saae man den gamle Mands Læber bevæge sig.

„Le Balafrés Dag er sin Ende nær;” — vare de første Ord, som man kunde tydeligt forstaae; — „han er som Bøffelen, hvis Haar ikke længere ville vore. Snart vil han være beredt til at forlade den gamle Bolig, og søge en anden, der ligger langt borte fra Siouxernes Boliger. Hvad han derfor har at sige, angaaer ikke ham, men den, som han efterlader sig. Hans Ord ere som Frugter paa Træet, modne og særdegs, til at man kan give Høvdingerne dem.”

„Mangen Sne er falden, siden Le Balafré blev funden paa Krigsstien. Hans Blod har været meget hødt, men det har havt Tid til at afkjøles. Wahconsah giver ham ikke længere Krigsdrømme; han seer, at det er bedre at leve i Fred.”

„Mine Brødre! een Fod staaer allerede paa de lykkelige Sagtgrunde, den anden vil snart følge efter, og da vil en gammel Høvding see ud efter Trinene af hans Faders Moccasiner, for at han ikke skal gaae vild, men være vis paa at komme for Livets Herre paa den samme Sti, hvorpaa allerede saa mange gode Indianere have vandret. Men hvem vil følge? Le Balafré har ingen Søn! Hans Aldste er redbet ud efter mange Parneeheste; Unglingens Arme ere blevne gnavede af Konzaernes Hunde! Le Balafré er kommen, for at see sig om efter en ung Arm, paa hvilken han kan støtte sig, og for at finde en Søn, paa det at hans Bolig

ikke skal staae tom, naar han er gaaet bort. Taches-
hana, Tetonerne's hoppende Hind, er for svag til at
støtte en Kriger, der er gammel. Hun seer fremad
og ikke tilbage. Hendes Aand er i hendes Mands
Bolig."

Den gamle Krigers Foredrag var roligt, men
klart og bestemt. Med Taushed optog man hans Er-
klæring, og endstjøndt adskillige Hovdinger, der vare i
Forstaaelse med Mathoree, henvendte deres Blikke paa
denne, vovede dog Ingen, at sætte sig imod en saa
gammel og ærværdig Helts Beslutning, da den var
fuldkommen overeensstemmende med Folkets Skikke. Mah-
thoree selv var tilfreds med at oppebie Udfaldet med
paatagen Rolighed, endstjøndt de vilde Blikke, der un-
dertiden udfoer af hans Dine, forraadte de Følelser,
med hvilke han betragtede en Handling, der efter al
Sandsynlighed vilde rive det saa forhadte Offer ud af
hans Kloer.

Smidlertid bevægede Le Balafre sig langsomt og
møjsommeligt hen til den Fængne. Foran Haardhjerte holdt
han stille og betragtede længe med stor og tydelig Til-
fredshed hans faste Die, og driftige Mine. Nu gjorde
han en bydende Bevægelse og ventede til hans Befaling
var udført, og den unge Mand ved et Knivsnit var
bleven løst fra de Baand, der bandt ham til Pælen.
Da den unge Kriger blev ført nærmere til hans matte

Die, begyndte han Undersøgelsen paa ny, med den største Nøiagtighed og med en Beundring, som fysisk Fuldkommenhed aldrig unblader at opvække i den Vildes Bryst.

„Det er godt!“ — mumlede den betænksomme Gamle, da han, uagtet al sin Forsigtighed, ikke formaaede at opdage en Feil hos Krigeren; — „Det er en springende Panther! Taler min Søn Tetonerne's Sprog?“

Det var tydeligt at see af den Fanges Blikke hvorgodt han forstod dette Sprog; men han var alt for stolt, til at udtrykke sine Tanker i et Sprog, der tilhørte et fjendtligt Folk. Nogle af de omkringstaaende Krigere erklærede den gamle Høvding, at den Fange var en Pawnee-Loup.

„Min Søn aabnede sine Dine ved Ulvenes Bælte,“ — sagde Le Balafre i denne Nations Sprog; — „men han vil lukke dem igjen ved Krumningen af Floden med den urolige Strøm. Han er sødt som Pawnee, men han vil døe som Dahcotah. See paa mig! Jeg var et løvrigt vildt Figentræ og bedækkede engang mange med min Skygge. Løvet er faldet af, og Grenene hænge. Men kun en eneste Spire skyder op fra mine Rødder, en eneste lille Ranke; den maa vinde sig om et Træ, der er grønt. Længe saae jeg mig om efter et saadant, der kunde vore ved Siden af mig.“

Nu har jeg fundet det. Le Balafré er ikke længere foruden en Søn; hans Navn vil ikke forglemmes naar han vandrer heden! Teton! jeg tager denne Ungling i min Bolig."

Ingen havde Mod nok til at gøre ham den Riet stridig, der allerede saa ofte var bleven udøvet af Krigere, der efter deres Rang stod langt under Taleren; og med en alvorlig, ærbødig Tausked hørte man paa denne Adoption. Le Balafré tog sin udkaarede Søn ved Armen, og i det han førte ham midt ind i Kredsen, traadte han tilside med en triumpherende Mine, for at Tilskuerne maatte billige hans Valg. Mathoree forraadte intet af det, han havde i Sinde, men syntes meget mere at ville oppebie det gunstige Øjeblik, da hans Klogskab bedre kunde udvikle sine Kræfter. De mere erfarne og mere skarptseende Hovdinge forudsaa vel at det var aldeles umueligt, at to saa berømte Kamphelte, der saa længe, stridende for Wren, havde staaet sjendtligt ligeoverfor hinanden, som deres Fange og deres Hovding, kunde leve fredeligt i samme Stamme. Dog indgød Le Balafrés Character endnu en saadan Urefrygt, og den Stik, hvorpaa han beraabte sig, var saa hellig, at ikke en eneste vovede at oploste sin Stemme imod denne Forholdsregel. De ventede paa Udsaldet med stigende Interesse, men tilsyneladende med en Kulde, der skulde skjule deres indvortes Uro.

Uf denne forviklede Tilstand, og, som man let kan tænke sig, frembrydende Uenighed blev Stammen revet ved den bestemte Beslutning, som han fattede, der meest var interesseret ved det lykkelige Udsald af den gamle Høvdinges Plan.

Under det hele foregaaende Optrin vilde det have været vanskeligt af den Fangnes Træk at slutte sig til den ringeste indvortes Bevægelse. Budstabet om sin Frihed havde han hørt med den samme Eiegenlydighed, som Befalingen til at binde ham til Pælen. Men nu, da Diebliffet var kommet, da han skulde erklære sit Valg, tænkte han saaledes at han beviiste, at den Tapperhed, der havde erhvervet ham et saa udmærket Navn, ingenlunde havde forladt ham.

„Min Fader er meget gammel; men endnu har han ikke seet Alt;“ — sagde Haardhjerte med en saa tydelig Stemme, at alle de Omstaaende maatte høre det; — „han saae endnu aldrig en Bøffel forvandle sig til en Flagermuus. Han vil aldrig see at en Pawnee bliver en Siour.“

Han udtælte dette men en Hurtighed og en Rørlighed, der overbeviste Tilhørere om, at hans Beslutning var uroffelig. Le Balafres Hjerte slog imidlertid ganske for Unglingen, og den Tilboielighed, som den Gamle engang havde fattet, lod sig ikke let vise tilbage. Han mønstrede Forsamlingen med et dadlende

Blik, da den paa een Gang udbrod i lydelig Beundring over Pavnens Dristighed og overlod sig paa ny til det Haab at kunne stille sin Hævn; men derpaa tiltalte han sit antagne Barn, ret som om han ikke kunde afstaae fra sit Forslag.

„Det er godt,“ — sagde han; — „det er saadanne Ord, en tapper Mand bør bruge, for at Krisgerne kunne see hans Hjerte. Der var engang en Tid, da Le Balafres Stemme klang lydeligst i Conzaernes Boliger. Men de hvide Haars Rødder er Visdom. Min Son vil vise Tetonerne, at han er tapper, ved at slaa deres Fjender. Dahcotaher, denne er min Son!“

Pavnen nølede et Dieblis; derpaa traadte han lige hen foran Høvdingen, greb hans haarde rynkede Haand og lagde den med Trefrygt paa sit Hoved, som om han derved vilde tilfjendegive hvormeget han var ham forpligtet. Men derpaa traadte han et Skridt tilbage, hævede sig saa høit han formaaede og kastede et dristigt, foragteligt Blik paa den hele Sværm af Fjender, der stod omkring ham, i det han tillige sagde høit og tydeligt i Siouxernes Sprog:

„Haardhjerte har betragtet sig selv baade indvendigt og udvendigt; Han har tænkt paa Alt hvad han har gjort paa sine Jagttog og i Krigen; overalt er han een og den samme. Der er ingen Korandring. Han

er en Pavee i Alt. Han har bræbt saa mange Tetoners, at han aldrig kan spise i deres Boliger. Hans Pile vilde flyve tilbage; deres Venner vilde græde, saa ofte han opløstede sit Krigsstrig; deres Gjender vilde lee. Kjender Tetonerne en Loup? Nu saa kunne de see paa ham! Hans Hoved er malet; hans Arm er Kjød, men hans Hjerte er Steen. Kun naar Tetonerne see Solen komme fra Rocky-Mountains og drage hen til de blege Ansigtets Land, kun da bliver Haardhjerte blød og hans Land en Sioux; til den Tid vil han leve og døe som en Pavee."

Et Jubelskrig, i hvilket Beundring og Bidsked blandede sig paa en skrækkelig Maade, afbrød den Tælende og røbede kun alt for tydeligt hvilken Skjæbne der ventede ham. Den Fangne taug et Dieblis, indtil Bevægelsen havde lagt sig; derpaa vendte han sig igjen til Le Balafre og blev ved, men i en mildere og venligere Tone, som om han sølte det Paaende i at forsøde sit afflaende Svar og ikke at saare en Mandes Stolthed, der saa gjerne vilde være hans Velgjører.

"Sid min Fader maae finde en stærkere Støtte i Dahcotahernes Hind;" — sagde han; — "nu er hun svag, men naar hendes Bolig fylder sig med Unger, vil hun blive stærkere. See," lagde han til, i det han viste den Anden Bildtfangerens alvorlige Ansigt; — "Haardhjerte er ikke uden et graat Hoved, der vil vise

ham Veien til de salige Stepper. Hvis han har en anden Fader, maa det være hiin retfærdige Kriger."

Skuffet vendte Le Balafré sig bort fra Yndlingen og nærmede sig til den Fremmede, der var forekommet ham i hans Forehavende. Den gjensidige Prøve, som disse to gamle Mænd anstillede, varede længe og var af en sælsom Art. Det var ikke let, at opdage Bildtfangerens virkelige Charakter gennem den Maske, som saa mange Aars Besværligheder havde trukket over hans Ansigt, især naar man tillige betragtede hans vilde og paafaldende Paaklædning. Nogle Dieblikke gik hen førend Tetonen tog Ordet, og da han taledes, var det tvivlsomt, om han taltale sig selv eller en Vandrer af hiin Slægt, der, som han havde hørt, lig hungrige Græshopper, udbredte sig over Landet.

"Min Broders Hoved er meget hvidt," — sagde han; — "men Le Balafrés Die er ikke meer som Dræns Die. Af hvilken Farve er hans Hud?"

"Bahcondah skabte mig dem lig, som I seer vente paa en Dacotahdom; men den gode og onde Tid har farvet mig mørkere end Rævens Hud. Dog hvad gjør det til Sagen? er Barken end rynket og revnet, saa er Træets Hjerte dog sundt."

"Min Broder er en Langkniv. Hans Blik vende sig til den nedgaaende Sol, og han aabne sine Dine! Seer han Saltsoen paa hiin Side Bjergene?"

„Der var en Tid, Teton! da Faa kunde see det Hvide paa Ornenes Hoved længere borte end jeg; men syv og fireindstyve Vintres Sneer har gjort mine Dine dunkle, og jeg kan i den sidste Tid ikke rose mig stort af mit Syn. Tænker Siouxen at det blege Ansigt er en Gud, der kan see igjennem Bjerger?“

„Saa see min Broder paa mig! Jeg er nær ved ham og han kan see, at jeg kun er een af de eenfoldige Røde. Hvorfor kan hans Folk ikke see Alt, da det dog forlanger Alt?“

„Jeg forstaar Eder, Høvding! heller ikke vil jeg modsiges Eders Ord, da jeg seer, at de ere alt for vel grundede paa Sandhed. Dog, endstjøndt jeg er født i den Stamme, som i elsker saa lidt, kan dog ikke min Fjende, ja, ikke engang den lægnagtige Mingo vove at paastaae, at jeg nogentid har tilegnet mig mere Land og Grund, end som Herren har bestemt for Enhver.“

„Og dog er min Broder kommen blandt de røde Mænd for at finde en Søn?“

Wildtfangeren lagde en Finger paa Le Balafrés nøgne Skulder og saae fortroligt paa hans arrede Ansigt, i det han svarede:

„Ja, men det skede kun for at gjøre Knøsen godt. Naar I, Dahcotah, tænker, at jeg antog Indslingen i Barns Sted, for at finde en Støtte i min Alderdom, da er I ligesaa uretsfærdig imod min gode Vil-

lie, som I syntes at være uvibende om eders eget Folks umenneskelige Forsæt. Jeg har gjort ham til min Søn, for at han kan vide, at der bliver En tilbage efter ham — Stille, Hector, stille! Er det anfærdigt at afbryde Oldingernes Raadslagning med et Hundehyl? Hunden er gammel, Teton! og skøndt han veed hvad Respect er, troer jeg dog at han begynder at glemme noget af sin Optrættelse fra den Tid da han var ung.”

Samtalen mellem de to Veteraner blev afbrudt ved et gennemtrængende Skrig, der i dette Dieblif blev udstødt af de tolv gamle Kjællinger, der, som vi ovenfor have bemærket, havde tiltrodsset sig en Plads forrest i Kredsen, saa at de kunde sees af Alle. Dette Skrig blev foranlediget af en pludselig Forandring i Haardhjertes Mine. Thi da begge de Gamle saae sig om efter Yndlingen, saae de ham staae midt i Kredsen, med oploftet Hoved, og med Vinene slirrende i det tumme Blaa; det ene Been fremad og den ene Arm en Smule hævet, som om han brugte alle sine Kræfter til at lytte. Et Smil soer piilsnart over hans Træk, derpaa hensank han igjen i sin forrige Værdighed og Rolighed, som om det pludseligt var faldet ham ind, at det her gjældte om at beherske sig selv. Med det samme udtrykte han en saadan Foragt, at Anføreren selv ærgrede sig. Ude af Stand til at dæmpe deres

Raserie, brøde Qvinderne alle paa eengang ind i Kredsen og begyndte deres Angreb dermed, at de overøste den Fange med de bittreste Bebreidelser. De roste sig af alle de Foretagender, hvori deres Sønner havde udmærket sig til Skade for de forskjellige Pavneestammer. De nedsatte hans egen Berømmelse og sagde ham, at han skulde see paa Mathoree, hvis han endnu ikke havde seet en Kriger. De bestyldte ham for, at han var bleven opammet af en Raa og at han havde indsuget Feighed med Modermælken. Kort sagt, de overøste deres klippefaste Fange med en Strøm af de hævnjerrige Forhaanelser, i hvilke de Billedes Qvinder, som man veed, ere saa stærke men som ere beskrevne saa ofte, at vi ikke behøve at gjentage dem her.

Virningen af dette Udbrud var ikke at undgaae. Skuffet vendte Le Balafre sig bort og skjulte sig iblandt Mængden, medens Wildtfangeren hvis Ansigtstræk kjæmpede med en indvortes Bevægelse, nærmede sig til sin unge Ven, saaledes som man ofte seer en Forbryders Venner, der ere knyttede til ham med saa snævre Baand, at Menneskernes Mening mod dem ingen Vægt har, staae tæt omkring Retterstedet for at trøste ham i hans sidste Dieblkke. Snart rørde det sig ogsaa blandt Krigerne af anden Rang, fjøndt Høvdingerne endnu bestandigt afholdt sig fra at give det Signal, der skulde overlevere Offeret til deres Raseri. Mathoree, der kun

havde oppebiet denne Bevægelse blandt sine Kampbrødre, i den kloge Hensigt at skjule sit eget Stinsyge Had, blev snart kjed af Opsættelsen, og et Blik fra ham opmuntrede Bødlerne til at begynde paa Arbeidet.

Beucha, der, længselsfuld efter denne Tillæbelse allerede længe havde seet paa Høvdingen med ufravendt Blikke, sprang paa dette Tegn frem, som en løsladt Blodhund. I det han foer midt ind imellem de gamle Qvinder, der allerede gik fra Skjældsord over til Haandgribeligheder, dablede han deres Utaalmodighed, og bød dem bide til en Kriger havde begyndt Qvalerne, og da skulde de see deres Offer udgyde Taarer som en Qvinde.

Den ubarmhertige Vilbe begynde sit Arbeide dermed, at han svang Tomahawken over den Fængnes Hoved, saa at Alle maatte troe, at det første Hug vilde begrave det hele Vaaben i Kjøb, da det dog blev regjeret saa behændigt, at det ikke engang berørte Huden. Mod dette brugelige Kunstgreb var Haardhjerte fuldkommen ligegyldig. Hans Die stirrede fast og ufravendt i Luften, skøndt den straalende Dre i sine Svingninger beskrev en klar Kysstribe paa hans Ansigt. Nu gjorde den snedige Vilbe et andet Forsøg. Han lagde den koldeæg paa sit Offers nøgne Hoved, og begyndte at beskrive de forskjellige Maader, en Fange kan blive flaaet paa. Qvinderne ledsagede hans Grusomheder

med Forhaanelser og søgte at opdage et udtryk i Parneens Ansigt, der røbede Svagbed. Men det var klart, at han sparede sig for Høvdingerne og for de sidste angstfulde Dieblikke, da han vilde vise sin Lands Dristighed, paa en Maade, der passede til hans ubesmittede Rørs.

Bildtsfangerens Dine fulgte enhver Bevægelse af Tomahawken, ligesom om han var Parneens virkelige Fader, indtil han omsider raabte, ude af Stand til længere at styre sin Forbittrelse:

„Min Son har glemt sin Klogskab. Det er en flettænkende Indianer, der let kan bringes til Raseri. Jeg kan ikke selv gjøre det, thi min Troeslære forbyder en døende Kriger at skjælde en Forsølger, men med en af de Røde er det noget andet. Lad Parneen tale bittre Ord og dermed kjøbe sig en lettere Død. Jeg vil indestaae for Udsaldet, forudsat, at han taler strax, førend de alvorlige Mænd bruge deres Blissdom til at standse denne Mars Daarskab.”

Den vilde Siour, der hørte disse Ord, uden at forstaae hvad de betydede, vendte sig til Taleren og truede ham med en øieblikkelig Død for hans Trækhed.

„Gjør hvad Du vil;” — sagde den gamle Mand uden at vise den mindste Bevægelse; — „jeg er i Dag ligesaa beredt, som jeg vil være det i Morgen, fjendt

det egentlig er en Død, som en ærlig Mand ikke ønsker at døe. See paa denne ædle Pave, Teton! og see hvad der vil blive af en Rød, der frygter Livets Herre og følger hans Love. Hvor mange af Eders Folk har han ikke sendt til de fjærne Stepper?" — vedblev han med et fromt Bedrageri, i det han tænkte, at det vel ikke var nogen Synd at hæve en Andens Fortjeneste, medens Faren truede ham selv; — „Mangen hylende Sioux har han dræbt, som en Kriger i aaben Mark, medens Pilene fuser i Lusten tættre end den faldende Sne. Gaae! Tor Weucha udtale en Sjædes Navn, som han endnu ikke har truffet?"

„Haardhjerte!" — sagde Siouxen, i det han rasende dreiede sig om, og svang Tomahawken til et Dødsflag. Men hans Arm faldt i det Hule af den Fangnes Haand. Et Dieblik stod begge ubevægelig i denne Stilling, Weucha, formedelft den uventede Modstand; Paveen bøiede Hovedet, for ikke at finde Døden, men dog tillige i den meest spændte Opmærksomhed. Drinderne hylede i Triumph, thi de troede, at Kræften endelig havde forladt den Fangne. Wildtfangeren sittede for sin Vens Bre, og Hector strakte, som han vidste hvad der foregik, Næsen i Beiret og hylede ynkeligt.

Men Paveen nølede kun et Dieblik. Pludseligt løstede han den anden Haand i Beiret, greb som et

Vyn Tomahawken, svang den og Weucha sank til Jorden med Flovet Pande. Derpaa hug Fangen sig en Bei igjennem Mængden med det blodige Baaben, foer igjennem den Aabning, som de forstrækkede Qvinder havde gjort og syntes med et Spring at sætte ned af Høien.

Var en Tordenkile fra Himmelen faret ned midt i Tetonbanden, vilde den ikke have forarsaget en større Forvirring end denne Handling af fortvivlet Driftighed. Et hvinende Klagekrig foer fra alle Qvinderes Læber, og der var et Dieblik, da selv de ældste Krigere syntes at have tabt deres Besindelse. Men denne stumme Forbauselse varede dog kun et Dieblik. Et hvinende Hævnskrig brød frem af hundrede Struber, medens ligesaa mange Krigere sprang frem, beredte til den blodigste Gjengjeldelse. Men et mægtigt, bydende Ord af Mathorees Mund holdt dem tilbage. Høvdingen, i hvis Ansigt skuffet Forventning og Raseri streed med Bestræbelse for at synes fattet, udstrakte sin Arm imod Flo den og hele Hemmeligheden var opdaget.

Haardhjerte havde næsten tilbagelagt det Halve af Dalen, der laae mellem Bjerget og Vandet. I samme Dieblik kom en Bande af bevæbnede Paveer til Hest frem bag en af Høiene og gallopperede henimod Randen af Strømmen, i hvilken, som man tydelig kunde høre, Flygtningen styrtede sig. Faa Minutter vare til-

strækkelige for hans kraftige Arm til at svømme over og da han var paa den anden Side forkyndte et Glædesstrig de ydmygede Tetoner deres Modstanders hele Triumph.

Syv og tyvende Kapitel.

Naar Hyrden ikke ligger i Baand, saa lad ham Ake; Forbandelsen over ham, de Pinsler han vil føle, brække en Mands Ryg, et Uhyres Hjerte.

Shakespeare.

Man vil let indsee, at den nysfortalte Begivenhed gjorde ingen ringe Opsigt blandt Siouxerne. Da Mathoree tilbageførde Bandens Jægere til deres Leir, havde han ikke forsømt nogen af den indianske Klogstabs sædvanlige Forholdsregler, for at faae deres Spor til at forsvinde for deres Fienders Næse. Men det saae imidlertid ud til, at Pawneerne ikke alene havde opdaget hans

Steppen, 6 S.

Opholdssted, men at de ogsaa med den største Kunst og List vare komne tæt til den ene Side, hvor man ansaae det for unødvendigt at udstille de brugelige Skildvagter. Bagterne, der vare fordeelte paa de forskellige Høie omkring Hytterne, vare de allersidste, der erfarede noget til Faren. I et saa afgjørende Dieblif havde man ikke megen Tid til at raadslaae. Ved det at han under lignende vanskelige Omstændigheder strax havde lagt sin Kandsnærværelse og Kraft for Dagen havde Mathoree erhvervet sig en fastgrundet Anseelse iblandt sit Folk, og det var heller ikke sandsynligt, at han vilde tabe den i dette Dieblif, da han slet ikke røbede det mindste Vankelmod. Midt under Ungdommens Skrig, Qvindernes Jamren og de gamle Herers Hølen, der alene vilde have været tilstrækkeligt til at frembringe et Ghoas i en Mands Tanker, som mindre var vant til at handle i pludselige Nødstilfælde, havede han fuldkomment sin Anseelse, i det han med en graahærdet Krigers Rolighed udbeelte sine Befalinger.

Medens Krigerne bevæbnede sig, maatte Drengene ned i Dalen efter Hestene. Teltene bleve i en Hast revne ned af Qvinderne og lagte paa de Lastdyr, med hvilke man ikke kunde vove sig i Kampen. De spæde Børn bleve pakkede paa Ryggen af deres Modre, og dem, der vare store nok til at marschere, drev man sammen i en Hjord, som en Flok usornstige Dyr.

Skjøndt disse forskjellige Bevægelser gik for sig under en Skrigen og Larm, der lignede den babyloniske Forvirring, blev alt dog udført med utrolig Raskhed og Indsigt.

Smidlertid forsømte Mathoree ingen af sine Pligter; fra den Høi, hvorpaa han stod, kunde han fuldkommen oversee Fjendens Styrke og Bevægelser. Et tilfreds Smil foer over hans Ansigt, da han fandt, at hans egen Bande, i Henseende til Antallet, langt overgik den Fjendtlige. Uagtet denne Fordeel var der dog adskillige Ting, der gjorde Udfaldet af en forestaaende Kamp meget tvivlsomt. Hans Folk hørte til Beboerne af en nordligere, og langt mere uvenlig Egn, end hans Fjender, og var ingenlunde rigt paa det Slags Eiendom, der udgjør de vestlige Indianeres egentlige Velstand, nemlig de saa høit agtede Heste og Vaaben. Banden der stod ligeover for ham var til Hest indtil den sidste Mand, og han kunde ikke troe andet, end at den bestod af lutter tappre Mænd, eftersom den var kommen for at befrie og hævne sin største Helt. Paa den anden Side vare Mange af hans eget Følge langt bedre paa Tagten, end i Kampen; Mænd, der vare meget stikkede til at stusse Fjendens Opmærksomhed, men som han ikke kunde vente sig meget af i en fortvivlet Stilling.

Ogsaa Pavneerne ligeoverfor forraadte, da de havde

været lykkeligere i deres Hovedforetagende, end de havde ventet, ingen Lust til at drive Sagen til det Yderste. Floden dannede et farligt Forsvarsmiddel, dersom man vilde passere den ligesom Dinene af en fjæl Tiende, og det vilde have været aldeles overeensstemmende med deres forsigtige Klogskab, hvis de i dette Dieblig havde trukket sig tilbage, for at gjøre deres Angreb med mere Sikkerhed, naar det blev mørkt. Men i deres Hovding levede en Aand, der i dette Dieblig havde ham høit over en vild Krigers sædvanlige Rang. Hans Barm brændte af Længsel efter at hævne den Skændsel, han nyligt havde lidt; det er ogsaa muligt at han tænkte paa, at Siouernes Leir, der nu vare i Færd med at bryde op, indeholdt en Skat, som begyndte at faae et Værd i hans Dine, der langt overgik halvtredsindstyve Pandehuder af Betonere. Det vare nu som det vil, neppe havde Haardhjerte modtaget sin Bandes korte Byskønning og meddeelt Hovdingerne det, de nødvendigt maatte vide, førend han beredte sig til at optræde i den forestaaende Kamp, som det passede med hans velerhvervede Roes, og som hans hemmelige Onsker forlangte det. En Hest, der allerede for længe siden havde viist sig velprøvet paa Jagten, var bleven ført med, for at modtage sin Herre, endstjøndt der kun var lidet Haab om at han nogensinde mere skulde behøve dens Tjeneste. Et Beviis paa hvilket Indtryk

Ynglingens ædle Egenheder havde gjort paa hans Føit var, at man havde medtaget en Bue, en Landsø og et Røgger, for at offere Dyret tilligemed disse Ting paa den unge Helts Grav, en Omsorg der vilde have fristaget Vildtfangeren for sin paatagne fromme Forpligtelse.

Skjøndt Haardhjerte fuldkommen vidste at statte sine Krigeres Opmærksomhed, og var af den Mening, at en Høvding, der fik en saadan Begravelse, med al Rolighed kunde bryde op til Livets Herres fjærne Tagtegne, syntes han dog tilbøielig til at troe, at disse Kedsæder endnu kunne blive ham ligesaa nyttige i det virkelige Liv. En Straale af alvorlig Glæde fløi over hans Ansigt, da han prøvede Buen og svingede Spydet. Mere flugtigt og ligegyldigt var det Blik, han kastede paa Stjoldet; men den Jubel, med hvilken han svang sig paa Ryggen af sin elskede Stridshest, var saa stor, at den gjennembrød alle Former af indianer Tilbageholdenhed. Han reed frem og tilbage mellem sine neppe mindre henrykte Krigere, i det han regjerede Dyret med en Anstand og Behændighed, der ikke kan erstattes ved kunstige Regler, svang Landsen imellemstunder frem og tilbage, som om han vilde forviise sig om, at han sad fast, og endelig ogsaa omhyggeligt undersøgte Geværets Tilstand, med hvilket man ligeledes havde forsynet ham, og alt dette med den salige Glæde,

som den maa føle, der ved et eller andet Under igjen er kommen i Besiddelse af Skatte, der bestandigt have udgjort hans Stolthed og Lykke.

Just i dette Dieblif var det, at Mathoree, efterat han havde truffet alle foreløbige Anstalter, forbedte sig til at gjøre en afgjørende Bevægelse. Tetonen fandt ingen ringe Vanskelighed i at forvare sine Fanger. Endnu saae man Ismaels Tælte, og denne Mands Trædsfthed sagde ham, at det var ligesaa nødvendigt at vogte sig for et Angreb af ham, som at passe paa hans aabenbare og langt virksommere Fjender. Hans første Tanke havde været, at skille sig ved Hjælp af Tomahawken ved Mændene og at overgive Qvinderne til dem, der beskyttede de andre Fruentimmer i Banden; men den Maade, hvorpaa saa mange af hans tappreste Krigere endnu betragtede Langknivens Medicus, advarede ham for den Fare, han udsatte sig for, ved at vove et saadant Forsøg kort forud et Slag. Man vilde maastee deri have opdaget et Forsvarsel for et Nederlag. I denne Forlegenhed vinkede han ad en meget gammel Krieger, hvem han havde betroet Omsorgen for dem, der ikke kunde kjæmpe med, og i det han førte ham assides, lagde han betydningsfuldt en Finger paa hans Skuldre, i det han talte i en Tone, i hvilken Myndigheden blev formildet ved Tilliden.

„Naar mine unge Folk ere i Haanbgemæng med Pavneerne, saa giv Qvinderne Knive. Nok; min Fader er gammel, han behøver ikke først at høre Wiisdom af en Dreng.”

Den glubste gamle Vilbe svarede med et frygteligt Bifaldsblik, og nu syntes Høvdingen beroliget i Henseende til dette vigtige Punkt. Fra dette Dieblik af levede han kun for Tanken om Hævn og for Bedtligeholdelsen af sin Krigerære. Da han havde svunget sig op paa Hesten, gav han med en Fyrstes Mine sit Følge et Tegn til at følge efter, i det han uden flere Omstændighederne afbrød Krigssangene og de høitidelige Ceremonier, ved hvilke ikke Faa iblandt dem ansporede deres Gemytter til tappre Bedrifter. Da Alt var i Ordren, bevægede hele Massen sig med stor Fasthed og Rolighed henimod Bredden af Floden.

De fjendtlige Skarer vare nu kun skilte fra hinanden ved Vandet. Strømmens Brede var for stor, til at man med Fordeel kunde betjent sig af de sædvanlige indianske Kastevaaben; ogsaa kun nogle faa, lige saa unyttige Skud bleve værløse mellem Høvdingernes Genværer, mere af Praleri, end fordi man ventede, at de kunde gjøre nogen Virkning. Da nogen Tid forgik under gjensidige Demonstrationer og uheldige Forsøg, ville vi imidlertid forlade dem, for at vende tilbage

til dem af vore nærmere Bekjendte, der ere blevene tilbage i de Vildeste Hænder.

Vi vilde have spildt meget Blæk og til ingen Nytte bestrebet mangt Ark Papir, der kunde have været anvendt til noget Nyttigere, dersom det endnu var nødvendigt at sige, at faa af de foregaaende Bevægelser vare undgaaede den erfarne Bildtfangers iagttagende Blik. Ligesaavel som de Andre var han forbauset over Haardhjertes raske Daad, og der gaves et Dieblis, da han endogsaa følte et Slags Kummer og Uergrelse, trods hans Vængsel efter at see Unglingens Liv reddet. Den simple, velmenende Gamle vilde, hvis han var bleven Vidne til en Krigers Svaghed, der havde opvakt hans hele Deeltagelse, næsten havde følt den samme Kummer, som christelige Forældre ville føle, naar de ere Vidne til et vanslægtet Barns sidste Døds-kamp. Men da han fandt, istedet for en asfmægtig, og umandig Kamp om Livet, at hans Ven havde opført sig med en indianer Krigers sædvanlige og værdige Hengivelse, indtil der frembød sig en Leilighed til at undslippe, og at han da forraadte en Helts Aand og Bestemthed, da blev hans Henrykkelse næsten for mægtig, til længere at blive skjult. Midt under de Klager og Bevægelser, der fulgte paa Weuchas Død og den Fangnes Flugt, stillede han sig i Nærheden af sine hvide Staldbrodre, med den Beslutning, at antage

sig dem, hvis de Vilde's Maseri skulde vende sig imod dem. Synet af den fjendtlige Bunde sparede ham imidlertid en saa fortvivlet, og formodentlig ogsaa urigtig Anstrængelse, og han kunde igjen ganske leve for sine Jagttagelser og efter Hjertens Lyst udklække sine Planer.

Han bemærkede i Særdeleshed, at medens den største Deel af Dviaderne og alle Børnene tilligemed Selfabets Eiendomme bleve samlede i en Bagtrop, formodentlig med den Befaling, at skjule sig i de nærliggende Skove, blev Mathorees eget Tælt staaende, og alt, hvad der var i det, uberørt. To udvalgte Heste stode dog i Nærheden, holdte af et Par Karle, der vare for unge til at gaae i Krigen, men dog gamle nok til at forstaae at behandle Heste. I denne Anordning erkjendte Vildefangeren Mathorees Ulyst til at slippe sin nysfundne „Blomst" af Syne, og til sanne Tid hans Forsigtighed, hvis Lykken skulde vende sig. Sigesaa lidt undgik den vilde Maade ham, hvorpaa Tøtonen meddeelte den gamle Vilde sin Befaling, og den vilde Lyst, med hvilken denne Sidste modtog denne blodige Ordre. Af alle disse hemmelighedsfulde Bevægelser sluttede den gamle Mand, at det afgjørende Nieblif nærmede sig, og han opbød al sin Erfaring og alle de Kundskaber, han havde erhvervet sig i et saa langt Liv, for at hjælpe sig ud af denne fortviv-

lede Stilling. Medens han saaledes pønsede paa de Midler, han skulde gribe til, tildrog Doctoren, der med ynkelige Miner raabte om Hjælp, sig hans Opmærksomhed.

„Høitagede Herr Bildtfanger, eller, som jeg hellere vil kalde Eder, Befrier,” — begyndte den af Smerte plagede Døed; — „det synes næsten, at den rette Tid nu er kommen til at adskille den unaturlige og tillige høist uregelmæssige Forbindelse, der eksisterer imellem mine nederste Lemmer og Legemet af dette Uffinus. Isald en saadan Deel af mine Lemmer kom løs, der kunde gjøre mig til Herre over de Øvrige, og denne gunstige Leilighed behørigt blev afbenyttet til at tiltræde en hurtig Marsch til Kolonierne, var maaskee alt Haab om at frelse de videnskabelige Skatte, hvis uværdige Opbevarer jeg for nærværende Tid er, ikke forsvundet. Vigtigheden af et saadant Udsald lønner i det mindste et saadant Bovestykke.”

„Jeg veed det ikke, jeg veed det ikke!” — svarede den gamle Mand betænkeligt; — „De Orme og Oldensborrer, som I bærer omkring med Eder, vare af Skaberen kun bestemte for Stepperne, og jeg indseer ikke den Nytte, det fører med sig, at sende dem til Egne, der ikke ere skabte for deres Natur. Og desuden er I af stor og særdeles Nytte, naar I sidder paa Tjelet, endskiøndt jeg slet ikke undrer mig over

at bemærke, at I selv ikke veed det, da jeg meget vel indseer, at Nytte er et ganske nyt Navn for en saadan Bogorm."

"Til hvad Nytte kan jeg være i dette forfærdelige Slaveri, i hvilket alle dyriske Functioner ere suspenderede, og de aandige eller intellectuelle blive fordunklede af den hemmelige Sympathi imellem Mand og Materie? Efter al Sandsynlighed bliver der udgødet Blod, naar disse fjendtlige Hære af Hedninger komme til at stride, og skjøndt jeg ikke længes meget efter denne Forretning, vilde det dog være bedre, hvis jeg nu beskæftigede mig med chirurgiske Forsøg, end at forøde de kostbare Dieblis med at pine baade Sjæl og Legeme."

"En Rød bryder sig kun lidt om en Læge for sit Saar, saalænge Krigsstridet klingrer i hans Øren. Naalmodighed er en Dyd hos Indianeren og bringer en kristelig Hvid ingen Skam. See paa disse gamle Hexer, Ben Doctor; jeg maatte slet ikke forstaae mig paa disse vilde Naturer, hvis de ikke alle ere høist blodigt stemte og beredte til at styre deres forbandede Pyst paa os Alle. Nu, saalænge I bliver siddende paa Tjelet, og beholder det fyrige Blik, der iøvrigt kun passer lidt med eders Natur, vil Frygten for en saaveldig Medicus endnu holde deres Naseri tilbage. Jeg er sat her som en General ved Begyndelsen af et

Slag, og det er blevet min Pligt at anvende alle mine Kræfter saaledes, som det syntes mig passeligt. Da jeg kjender alle de smaa Omstændigheder, hvorpaa alt her kommer an, saa er J ved enhver af eders Bevægelser mere nyttig her, end derneede hvor det gjælder."

"Hør, gamle Bildtfanger!" — skreg Paul, der tabte Taalmodigheden ved den Andens beregnende og vidtløftige Forklaringer; — "jeg mener, at det er bedst at Du fort og godt skjærer to Ting af, som jeg vil nævne Dig, nemlig din Underholdning, der klingrer behageligt nok, naar det gjælder en velstegt Bøffelryg, og saa de fordømte Læderremme, der, efter min Erfaring, slet ikke ere behagelige. Et eneste Snit af din Kniv vilde nu være til mere Nytte, end den længste Tale, der nogensinde er bleven holdt for Retten i Kentucky."

"Alf, Retterne ere de lykkelige Sagtegne, som de Røde vilde sige, for alle dem, der ikke ere forsynede med bedre Gaver end dem, der ligger i Tungen. Jeg selv blev engang slæbt ind i en af disse ulovlige Huler, og hele Sagen, hvorom der blev stridt, var ikke saa meget værd, som en Hjortehud. Herren forlade dem det; de vidste det ikke bedre; de handlede efter deres svage Forstand; saa meget mere ere de at beklage; og dog var det et høitideligt Syn, at see en gammel Mand, der altid havde levet i den frie Luft, lagt i Baand og Lænker, og gjort til et Spektakkel for Dvin-

der og Børn i en stor Koloni, saa at man pegede Fingre ad ham."

"Naar I har saa fortræffelige Anskuelser af Fængslinger, min ærlige Ven, saa skulde I heller udtale Eder tydeligere derved, at I saasnart som mueligt satte os i Frihed;" — sagde Middleton der, som sine Staldbrødre, ogsaa begyndte at finde sin prøvede gamle Rejse-kammerats Nølen lige saa sølsom som den var ham ubehagelig.

"Jeg vilde meget gjerne gjøre det især for Eders Skyld, Capitain, der, som Soldat, ikke allene vilde finde Fornøielse, men ogsaa høste Nytte af, ganske efter Eders Bequemmelighed at prøve de Wendinger og den Krigslist, som Indianerne bruge i deres Fægtninger. Hvad Eders Ven angaaer, da kommer det vel ikke an paa, hvormeget eller hvor lidt han ved egen Prøve erfarer af denne Sag, da man paa en anden Maade bliver Herre over en Bi, end over en Indianer."

"Gamle Mand! denne Spøg med vor Glendighed er meget uoverlagt, for ikke at give den et strengere Navn."

"Jh hvad! Eders Bedstefader var af et meget hæftigt og vildt Temperament, og man maa ikke vente, at en Panthers Unge skal rode i Jorden, som et ungt Pindsvin. Holder Eder begge rolige, og hvad jeg nu vil sige Eder maa have Udseendet af at det blot gjæl-

der bet, der foregaaer der nebe paa Sletten; det vil derved bysfe deres Karvaagenhed i Soov, og lukke disse mistænksomme Vine, der sjældent ere lukkede, naar der gives noget ret Grusomt og Uffhyeligt. For det Første maae I vide, at jeg har Grund til at troe, at hiin forræderste Teton har efterladt en Befaling til at myrde os Alle, saasnart han tænker, at den Gjærning kan skee hemmeligt og uden at gjøre Opsigt."

"Store Himmel! vil Du lade os slagte som værge-løse Lam."

"Stille, Capitain, stille! et heedt Temperament er ikke det bedste, hvor der mere behøves Snildhed end Sværdslag. Ak, Pawneen er en vakker Knøs! Det vil glæde Eder at see hvorledes han trækker sig tilbage fra Flohen, for at indbyde sine Fjender til at gaae over den; og dog, hvis mit Die ikke skuffer mig, er der kun Een imod To. Men som jeg sagde, Hæftighed og Tankeløshed medfører aldrig noget Godt. Sagen er saa klar, at ethvert Barn kan begribe den. De Vilde ere ikke enige om hvorledes de skulle behandle os. Nogle frygte os, for vor Farves Skjld, og ville hjertelig gjerne lade os løbe, og Andre vilde gjerne vise os den samme Naade, som den hungrige Ulv viser Raaen. Naar først Uenighed og Modstand sniger sig ind i en Stammes Raadslagninger, saa er Renneffeligheden sjældent det vindende Parti. Betragt

kun disse rynkede, grusomme Hæse — dog nei, I kunne ikke see dem, som I der ligger, men desuagtet ere de her beredte og villige til at falde over os som glubende Bjørne, saasnart den rette Tid er kommen.”

„Siig mig engang, gamle Wildtfanger!” — afbrød Paul ham paa sin sædvanlige bittre Maade; — „fortæller I os alt dette til vor eller til eders egen Fornøielse? Hvis det blot er til Eders, saa kan I spare eders Veir til næste Væddeløb, for jeg er nær ved at gvaæles af disse Narrestreger.”

„Stille!” — sagde Wildtfangeren, i det han med stor Behændighed og Hurtighed overførte de Remmer, der bandt en af Pauls Arme til hans Lægeme, og tilslige lod Kniven falde ned ved den nu befrieede Haand; — „Stille, Knøs! stille! Det var et lykkeligt Dieblif! Skriget nede fra Dalen trak alle disse Bldiglers Dine til sig. Benyt Dig nu af denne Fordeel, men vogt, at det Du gjør, ikke blive seet.”

„Tak for denne lille Gunst, Du gamle Betænksomhed!” — mumlede Bijægeren; — „fjendt den kommer noget i Utide, som Sne i Mai.”

„Taabelige Knøs!” — raabte Wildtfangeren, der havde begivet sig noget bort fra sine Venner og med megen Opmærksomhed syntes at betragte de fjendtlige Hæse; — „vil Du da aldrig lære Wiisdom og Taalmodighed? Og I, Capitain, er ogsaa, som jeg seer,

Skjæmt jeg ikke ændrer taabelige Luner, stum og stille, fordi I forsmåer at bede den om en Tjeneste, som I anseer for langsom i at opfylde eders Ønske. Uden Tvivl ere I begge unge og fulde af Stolthed af eders Kraft og Mandighed, og jeg vover endog at sige, at I troer, at der ikke behøves Andet end at skjære eders Remmer over, for strax at gjøre Eder til Herrer over denne Plads. Men den der har seet meget, er ogsaa tilbøielig til at tænke meget. Var jeg løbet omkring som en gestjæstig Kvinde, for at skaffe Eder Friheden, saa havde jo disse Siouxherer strax mærket min Hensigt, og hvor vilde I da have befundet Eder begge! Under Tomahawken og Kniven, som hjælpeløse, skrigende Børn, skjæmt med Mænds Ansigter og Skjæg. Spørg eders Ven, Bijægeren, om han vel nu, efterat han i saa mange Timer har været snoret sammen, er i Stand til at kjæmpe blot med en Tetondreng, end sige med en halv Snees blodtørstige, ubarmhertige Hære."

"Sandelig, gamle Bildtsfanger," — svarede Paul, idet han strakte sine Lemmer, der nu vare ganske frie og ubundne, og i det han gjorde Forsøg paa igjen at faae sit Blod i Omløb; — "I har dog nogle Ønsblik i disse Anliggender; Nu er jeg her, Paul Høver, en Mand, der, hvis det nu kom an paa at baxes og løbe omkaps, næsten vilde staae saa hjælpeløs, som paa den Dag, da jeg aslagde mit første Besøg i den gamle

Pauls Huus, der nu er død og vandret derhen, hvor Herren maa tilgive ham ethvert lille Feilskud, som han har gjort saa længe han opholdt sig i Kentucky. Nu staaer min Gud paa Jorden, hvis mit Die ikke bedrager mig, og dog vilde det ikke koste mig meget at sværge paa, at jeg endnu er sex Sommer fra Jorden. Jeg siger, ærlige Ven, da I dog allerede har gjort saa meget, saa hav den Godhed og hold mig disse fordomte Qvinder, som I veed at fortælle saa mange interessante Ting om, en Smule fra Livet, indtil jeg har faaet sat Blodet i denne Arm i Bevægelse, og er parat til at modtage dem anstændigt."

Wildtfangeren gjorde et Tegn til, at han fuldkommen indsaae hvor trængende Nøden var; han gik derfor nogle Skridt henimod den høitbedagede Vilde, der allerede røbede, at han havde i Sinde at iværksætte det, der var befalet ham, og lod Bijægeren bag efter sig, for at han, saa godt det vilde gaae, igjen kunde blive Herre over sine Lemmer, og tillige sætte Middleton i den Forsatning, at han kunde forsvare sig.

Mathoree havde ikke overlagt det vel, da han udvalgte denne One til at udføre hans blodige Bærk. Dertil havde han udnævt en af hine ryggesløse Vilde, af hvilke der befinder sig færre eller flere i enhver Stamme, der have erhvervet sig et Slags krigerist

Berømmelse ved en Haardhed, der kun har sin Kilde i en medfødt Kjærlighed til Grusomhed. Ganske tværtimod den høie, ridderlige Følelse hos Indianerne fra Steppen, der sætter en større Værd i at trække Seiers tegnet af en falden Fjendes Pande, end i at dræbe ham, havde han altid foretrukket den Fornoieelse, han fandt i at myrde, for den Værd at scalpere den Døde. Medens de Tappre, der trodsede Faren, vare betænkte paa at erhyvne sig personlig Hæder, havde man altid seet ham lure bag et gunstigt Skjul, for at berøve de Saarede alt Livshaab, og at ende det, en ædlere Krieger havde begyndt. Ved alle hans Stammes Rædselsgjærninger havde han altid været foran, og ingen Sioux var i Raadet saa albeles som han paa de Ubarmhertiges Side.

Han havde med en Utaalmødighed, der, uagtet hans saa længe øvede Tilbageholdenhed, denne Gang kun med stor Møie blev hindret fra et pludseligt Udbrud, ventet det Dieblis, da han kunde opfylde den store Ansørers Ønsker, uden hvis Samtykke og mægtige Beskyttelse han iøvrigt ikke vilde have været et Skridt, der fandt saa mange Modstandere blandt Følket. Men nu stundede det allerede til Afgjørelsen mellem de to fjendtlige Partier, og Tiden var, til hans hemmelige Glæde, freddet saa vidt frem, at han ganske kunde overlade sig til sin egen Villie.

Wildefangeren fandt ham ifærd med at uddele Knive til Herene. Disse modtog dem med Glæde, i det de istemmede en sagte, eenstonende Sang, der erindrede dem om deres Folks Tab i forstjellige Fægtninger med de Hvide og prisede høit den Glæde og Ære, der var ved at hævne sig. Synet af en saadan Gruppe vilde i og for sig selv have været nok til at advare En, der var mindre vant til saadanne Optrin, end den Gamle, for den Fare, han udsatte sig for, ved at trænge sig ind i Kredsen af deres vilde, skrækkelige Ceremonier.

Enhver af de Gamle begyndte, saasnart de havde erholdt Vaabnene, en langsom, afmaalt Gang omkring den Vilde, indtil de Alle omkredste ham i et Slags magisk Dans. Skridtene stode i Samklang med visse Modulationer i Ordene af deres Sang, ligesom ogsaa deres øvrige Bevægelser med deres Tanker. Naar de tælte om deres eget Tab, kastede de deres lange graae Pølser i Luften eller lod dem igjen falde i vild Uorden ned over deres rynkede Hals. Men naar en af dem berørte den søde Lyft, at gjengjælde Slag med Slag, saa svarede det hele hylende Chor, hvorved de tillige gjorde saadanne Gebærder, som noksom udtrykte den Naade, hvorpaa de ophidsede sig selv og stræbte at sætte sig i den nødvendige Tilstand af Raseri.

Wildefangeren stod nu midt i Kredsen af disse

Dæmoner med den samme Rolighed og Opmærksomhed, som om han vandrede i en Kirkebye. Synet af ham udvirkede iøvrigt slet ingen anden Forandring, end at de fornøede deres truende Gebærder, og udtrykte om muligt endnu mere utvetydigt, hvad de urokkelig havde besluttet. I det han gav dem et Tegn til at holde op, spurgte den gamle Mand:

„Hvorfor synge Tetonerne Mødre med saa bitre Tunger? Pavneefangerne ere endnu ikke i deres By; deres unge Mænd ere endnu ikke vendte tilbage, belæssede med Vandehuder.“

Et almindeligt Hyl svarede ham, og nogle af de bristigste af disse Furier vovede endogsaa at nærme sig ham, i det de bragte deres Knive i et yderst farligt Naboskab med hans Dine.

„Det er en Kriger, som I seer for Eder, og ingen bortløben Slangkniv, hvis Ansigt bliver bleget ved Synet af en Tomahawk;“ — svarede Bildtfangeren, uden at bevæge en Muskel; — „Siourqvinderne maae betænke, at naar en af de Hvide døer, staae Hundrede op, hvor han er falden.“

Endnu gave Herene intet andet Svar, end at de løb omkring i bestandigt hurtigere Kredse og med det samme lod deres truende Sang tone mere og mere høit og forstaaeligt. Men pludselig brød en af de Ældste og Vildeste ud af Kredsen, og iilde henimod

Slagtofferne, liig en Røvfugl, der, efter at han længe har svinget sig om i en Kredse, for at sikke sit Bytte, omsider skyder ned paa det! De Andre fulgte efter, en uordentlig, hylende Sværm, alle drevne af Frygt for at komme for silbdigt til deres blodige Fornøjelse.

„Du mit Folks mægtige Medicus!“ — raabte den gamle Mand i Tetonsproget, — „opløst din Stemme og tael, at Sioursfolket maa høre Dig!“

Enten det nu var, at vor Asinus nylig havde erlanget saa megen Kundskab, at det sælsomme Skuespil af en halv Snees Hærs, der fore forbi ham, opfyldende Lusten med Toner, der endog saa maatte mishage et Æsel, satte dets Sind i Bevægelse, — vist er det, at Dyret netop gjorde det, hvortil Obød blev opfordret, og formodentlig med langt større Virkning, end om Naturforskeren selv havde anstrengt alle sine Kræfter, for at blive hørt. Det var den første Gang at dette fremmede Dyr havde tælt siden dens Ankomst til Leiren. Advarede ved et saa frygteligt Skrig, adspredtes Hærene, ligesom Høge, der bortstrømmes fra deres Bytte og endnu flyve skrigende omkring, uden ret at bringes til at afstaae fra deres Forehavende.

Imidlertid havde denne pludseligt truende Fare jaget Blodet rasere igjennem Pauls og Middletons Arter, end alle deres kunstige Snidninger og physiske Anstrængelser. Den første var virkelig kommen paa

sine Been igjen, og indtog en Stilling, der maaskee truede mere, end den værdige Bijæger var istand til at udføre; ogsaa den sidste var kommen til at ligge paa sine Knæe og viiste sig beredt til at kæmpe for sit Liv. De Fjænges usforklarlige Befrielse fra deres Baand blev af Herene tilskrevet Medicusens Trolddom, og denne Misforstaaelse var uidentbiol lige saa nyttig, som vort Asinus's underfulde og beleilige Indblandelse i Sagen.

„Nu er det Tid at bryde frem af vort Baghold!“ — raabte den Gamle, i det han skyndte sig at forene sig med sine Venner; — „nu maae vi begynde en aabenbar, mandig Krig. Det vilde vel være mere politisk, at hie saalænge med at fægte, til Capitainen bedre var i Stand til at forene sig med os, men da vi ere gaaede saa vidt, maa vi ogsaa blive ved.“

Han blev afbrudt i det han pludselig fælte en gigantisk Haand paa sin Skulder. Da han vendte sig om, ikke lidet forvirret, eftersom det saae ud som om der var Hererie med i Spillet, fandt han, at han besandt sig i en ikke mindre farlig og mægtig Troldmand, Ismaels Buschs Hænder. Hans velbevæbnede Sønner, der den One efter den Anden kom frem bag ved Mathorees endnu bestandigt opstillede Tælt, forklarede ham paa een Gang, ikke alene hvorledes han var bleven omgaaet, medens hans hele Opmærksomhed var rettet

paa Tingene foran ham, men ogsaa hvor umueligt det var at gjøre Modstand.

Hverken Ismael eller hans Sønner holdt det for nødvendigt at indlade sig paa en udsørligere Forklaring. Middleton og Paul bleve igjen bundne med overordentlig Stilhed og Tilfærdighed, og denne Gang blev ikke engang den gamle Bildtfanger forstaaet. Teltet blev brudt ned; Qvinderne satte man paa Heste, og alle vare paa Veien til Ismaels Leir, med en Hurtighed, der var istand til at vedligeholde Tanken om Herxevie.

Medens alt dette blev sat i Værk med den yderste Tilfærdighed og Behændighed, saae man den gamle Wilbe og hans ubarmhertige Lebsagerinder flygte hen over Sletten til det Sted, hvor Familien havde trukket sig tilbage, og da Ismael forlod Stedet med sine Fanger og sit Bytte, var den Plads, der nys var saa levende, lige saa øde og stille, som nogen anden Plet i denne Ørk.

S t e p p e n.

E n R o m a n.

Oversat

af

J. R i i s e.

Syvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Løret.

1835.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200

201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300

301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400

Tredibte Kapitel.

Er denne Fremgangsmaade vel anstændig?

Shakespeare.

Medens dette gik for sig paa Høien, havde Krigerne heller ikke været ledige nede i Dalen. Vi forlode de fjendtlige Bander, da de iagttog hver sin Side af Strømmen, i det enhver af dem ved Haan og Skjeldsord søgte at forlede sin Fjende til en Uforsigtighed. Men Paveehøvdingen opdagede snart, at hans kraftige Modstander ikke var utilboielig til at bortøfle Tiden paa et hensigtsløst Foretagende. Han forandrede derfor sin Plan og trak sig, som vi allerede havde erfaret af Wildtfangerens Mund, tilbage fra Flodbredden, for at forlede de langt talrigere Siourer til at sætte over. Denne Udfordring blev ikke antaget, og Couperne bleve

tvungne til at opfinde noget, for at opnaae deres Hensigt.

Istedetfor længere at forede de kostbare Driblikke paa frugtesløse Forsøg paa at lokke Tjenden over, førte Pagneernes unge Helt sine Tropper i hurtigt Gallop langs med Bredden, for at finde et beqvemt Sted, hvor han hurtigt og uden Tab kunde sætte over med sin Skare. Saa snart man mærkede hans Hensigt, tog enhver Teton til Hest een af Godfolkene bag ved sig paa Hesten, og saaledes var Mathoree i Stand til at anvende sin hele Magt imod Angrebet. Da Haardhjerte mærkede, at man forekom hans Hensigt, fandt han det ikke raadeligt at anstrænge sine Heste ved et Løb, der siden kunde gøre dem uduelige til videre Tjeneste, om de endogsaa kunde lade Siouxernes mindre hurtige Dyr langt bag efter sig, men han lod igjen holde ved Randen af Strømmen.

Da Egnen var meget for aaben for den blandt de Vilde sædvanlige Krigslist, og Tiden desuden var kostbar, besluttede den ridderlige Pagne at afgjøre Sagen ved et af de dristige Vovestykker, hvorved de indianske Helte udmærke sig saameget, og ved hvilket de saa ofte kjøbe sig deres hoieste og dyreste Hæder. Den af ham udvalgte Plet var gunstig for hans Forehavende, Floden, der for det meste var dyb og rivende, havde derudvidet sig til mere end dobbelt Bredder, og

det krusede Vand forraadte, at det her randt hen over et udybt Sted. I Midten af Strømmen besandt der sig en bred, nogen Sandbanke, der kun ragede libet frem over Vandets Overflade, og var af en Farve og Læthed, der gav det øvede Nie at forstaae, at man her kunde gjøre Regning paa en fast og sikker Bund. Derhen vendte Helten nu sit forskende Blik, og Afgjørelsen fulgte snart efter. Efterat han havde talt til sine Krigere, og gjort dem bekendte med sine Hensigter, kastede han sig i Strømmen, og naaede ved Hjælp af sin snart svømmende snart gaaende Hest lykkeligt Holmen.

Haardhjertes Erfaring havde ikke sluffet ham. Da hans pustende Hest kom op af Vandet, besandt den sig paa en opstykket, tæt og fast Sandbanke, paa hvilken Dyret fuldkommen godt kunde vise sin Kraft og Duelighed. Gangeren syntes ogsaa selv at indsee denne Fordeel, og bar sin krigeriske Rytter med en Behændighed og Kraft, der vilde have gjort endog den fortræffeligste Stridshest Vre. Hovdingens Puls slog hurtigere ved Tanken om hans egen Stilling. Han sad paa Dyret, som om han vidste, at to Stammers Vind vare rettede paa hans Bevægelser, og at det Mod og den naturlige Ynde, han lagde for Dagen, vilde være lige saa behagelige for hans egne Landsmænd, som frænkende og nedslaaende for hans Fjender.

Da Pavneen saa pludselig viiste sig paa Sandet, fulgte der fra Tetonernes Side et almindeligt Skrig, der røbede deres Harm. Alt styrtede ned mod Bred= den, og omtrent halvtredsindstyve Pile og flere Gevær= skud bleve rettede imod ham. Ogsaa forraadte flere af de Tappreste aabenbart deres Lyst til at styrte sig i Vandet, for at tugte den dumdriftige Fjendes Forvo= venhed. Men Mathorees Raab og Befaling tæmmede hans Bandes næsten usynlige Raseri. Langt fra at tillade, at endog saa blot een af dem satte en Fod i Vandet eller ødte et eneste unyttigt Skud, ilede han meget mere med at give Skaren den Befaling, at trække sig tilbage fra Flodbreden, medens han selv meddeelte to eller tre af sine Fortrolige sine Hensigter.

Da Pavneerne saae at deres Fjender trængte frem, rebe tyve Krigere ud i Strømmen, men saasnart de bemærkede, at Tetonerne trak sig tilbage, vendte de ogsaa Alle tilbage, overladende den unge Høvding til hans egen saa ofte prøvede Dygtighed og Tapperhed. Haard= hjertes Anordninger, da han skiltes fra Sine, vare hans virksomme Character og en Helt, der gjerne opoffrede sig selv, fuldkomment værdige. Saalænge enkelte Krigere drog imod ham, skulde kun Wahcondah og hans egen Arm beskytte ham; men dersom flere Siouxer stormede løs, skulde Folk ogsaa ile til. Disse høihjertede An=

ordninger bleve nøiagtigt fulgte, og skjøndt saa mange Hjerter i Flokken vare fulde af Længsel efter at tage Deel i deres Ansørers Røes og Fare, vare der dog ikke en eneste blandt alle disse Krigere, der ikke vidste at skjule sin Utaalmødighed under den indianske Selbesherskelses sædvanlige Maske. Med hurtige og begjærlige Blikke ventede de paa Udfaldet, og ikke et eneste Forundringskrig undslap dem, da de saae, som det snart vil vise sig, at deres Høvdinges Foretagende lige saa vel kunde føre til Fred som til Krig.

Mathoree behøvede just ikke lang Tid til at meddele sine Fortrolige sin Plan, hvorpaa han strax sendte dem efter de Andre. Setonen reed noget frem i Strømmen og holdt stille. Herpaa løstede han Haanden flere Gange i Veiret, med Gladen nedad, og gjorde adskillige af de Tegn, der, iblandt Beboerne af disse Egne, gjælde for Pant paa et venstabeligt Sindelag. Derpaa kastede han, for at tilkjendegive sin Oprigtighed, sit Gævær tilbage paa Flodbreddens, og reed igjen længere ud i Vandet, hvor han atter blev holdende, for at see hvorledes Paveen vilde optage hans Fredsforslag.

Den kraftige Siour havde ikke taget feil, ved at gjøre Regning paa sin yngre Medbeilers ædle og ærlige Natur. Haardhjerte havde bestandigt galoperet frem og tilbage paa Sandbanken, medens Fjenden stød og truede med et Angreb, og det med de

samme stolte og sikke Miner, hvormed han først var gaaet Faren imøde. Da han først saae Tetonheltens velbekjendte Gestalt betræde Floden, strakte han triumpherende Haanden i Veiret og svang Landsen; derpaa opløstede han sit Folks hvindenke Krigsflag, for at opfordre ham til at komme nærmere. Men da han saae Tegnene til Baabenstilstanden, forsmædte han, skjøndt velbekjendt med alle de Forræderier, der pleie at finde Sted ved saadanne Kampe imellem de Bilde, at vise mindre mandig Tillid til sin egen Kraft, end den, hans Modstander lagde for Dagen. Ridende hen til den ydre Ende af Sandbanken, kastede han sit Gevær paa Sandet og vendte derpaa tilbage til sin forrige Plads.

Begge Høvdingerne vare nu eens bevæbnede. Enhver af dem havde sit Spyd, sin Bue, Røgger, lille Stridsøkse og Kniv; desuden et Skjold af Huder, der kunde tjene til at forsvare sig med mod saadanne Baaben. Siouxen nåede ikke længe, men reed dybere ned i Strømmen, og landede paa et Punkt af Holmen, som hans høflige Modstander til den Ende havde rømmet. Havde nogen været der, for at give Ngt paa Mathorees Ansigt, medens han reed igjennem Vandet, der stille ham fra den frydeligste og meest forhadte af alle hans Modstandere, havde han sikkert opdaget en Straale af hemmelig Glæde, der gjennembrød den Sky, som

Træffhed og hjerteløs Forræderie udbredte over hans mørke Ansigt. Og dog gaves det Dieblig, da man havde maattet troe, at Lynene i Tetonens Dine skulde en ædlere og en indianer Høvding mere værdig Følelse deres Oprindelse.

Pavneen havde trukket sig tilbage til sin Side af Sandbanken, hvor han med Rolighed og Værdighed oppebiede sin Modstanders Ankomst. Tetonen reed et Par Gange omkring i en Kreds paa det faste Sand, for at tæmme sin Hests Utaalmødighed, derpaa reed han hen til Midten af Pladsen og indbød, ved en hoflig Bevægelse, den Anden til at nærme sig. Haardhjerte fulgte hans Indbydelse, indtil han befandt sig paa et Sted, hvorfra han ligesaa fordeelsagtigt kunde ride frem ad, som tilbage. Her holdt han stille og saae sin Modstander stivt i Dinene. En lang og alvorlig Pause fulgte paa denne Bevægelse, under hvilken begge disse udmærkede Helte, der for første Gang stødte paa hinanden med Baaben i Hænderne, sadde roligt paa deres Heste og betragtede hinanden, som to Krigere, der tilfulde forstaae at skatte en ædel, sjøndt forhadet Fjendes Fortjenester. Men Mathorees Ansigt var langt mindre alvorligt og krigerisk, end Pavneeheltens. Rastende Skjoldet over Skulderen, som for at vække den Andens Tiltro, gjorde han en hilsende Bevægelse og begyndte først at tale:

„Maatte Pagneerne flige op paa Høien,” — sagde han, — „og udsende deres Blikke fra Morgensolen til Aftensolen, fra Sneelandene til de Lande, hvor der groer mange Blomster, og de ville see, at Jorden er meget stor. Hvorfor skulle de røde Mænd ikke finde Rum for alle deres Byer?”

„Gaae Tetonen nogentid en Coupfriger komme til hans Steder, for at bette om Plads til en Bolig?” — svarede den unge Helt med et Blik, hvis Stolthed og Foragt han ingenlunde søgte at dølge. — „Naar Pagneerne jage, sende de da Løbere forud, for at spørge Mahtoree, om der ingen Sioux er paa Steppen?”

„Naar Hunger er i en Krigers Bolig, seer han ud efter Bøffelen, der er bestemt til Næring for ham,” — vedblev Tetonen, i det han med Møie undertrykte den Harmen, som den Andens foragtende Brede havde vaft; — „Wahcondah har slagt flere af dem end han har slagt Indianere. Han har ikke sagt: Denne Bøffel skal være for en Pagne og denne for en Dahcotah, denne Bæver for en Konza og denne for en Omaha. Nei, han sagde: Der er nok af dem! Jeg elsker mine røde Børn, og jeg har skjænket dem store Rigdomme. Den hurtigste Hest skal ikke kunne rende fra Tetonerne Byer til Couperne Byer, medens Solen skinner og skinner igjen. Der er langt fra Pagneernes Steder til Osagerne Flok. Der er Rum for

alle dem, jeg elsker. Hvorfor skulde en Rød da myrde sin Broder?"

Haardhjerte stødte den ene Ende af sin Landsk i Jorden, og da han ogsaa havde kastet Skjoldet over Skulderen, lænede han sig let til sit Vaaben, medens han svarede med et Smil, der ikke kunde mistydes.

„Ere Tetonerne trætte af Jagten og Krigen? Ønske de blot at fuge Vildtet, og ikke at dræbe det? Vilde de lade Haaret være saa tæt over deres Hoveder, at deres Fiender ikke skulle vide, hvor deres Pandehud er at finde? Gaae, en Pawnee-kriger vil aldrig træde frem som en Kvinde iblandt Siourqvinderne!"

Et vildt, frygteligt Blik stød frem fra Dahcotahens Ansigt, da han hørte denne bidende Spot, men hurtigt vidste han at overvinde det Bittre og at finde et andet Udtryk, der bedre passede for hans nærværende Forehavende.

„Det er den Maade, hvorpaa en ung Høvding skulde tale om Krigen;" — svarede han med en mærkelig Fatning; — „men Mahtoree har seet mange flere Vintres Glendighed, end hans Broder. Naar Natterne vare lange, og Mørket boede i hans Hytte, og de unge Folk sov, grublede han over sit Folks tunge Lod. Han sagde til sig selv: Teton, tæl Pandehuderne i Røgen. De ere alle røde, undtagen To. Oblægger Ulven Ulven, eller Klapperflangen sin Søster? I veed

det, hun gjør det ikke! Derfor, Teton! handler Du urigtigt i at gaae i et Spor, der fører Dig til en af de Rødes Byer, og med Tomahawken i Haanden."

"Hvad? Siouxen vilde røve Krigeren hans Røes? Han vilde sige til sine unge Folk: Gaaer, opgraver Rødder paa Steppen, og søger Huler, hvori I kunne begrave Eders Tomahawker, thi I ere ikke længere tappre Mænd?"

"Hvis Mahtorees Tunge nogensinde taler saaledes," — svarede den kraftige Høvding med alle Tegn til Forbittrelse, — "maa hans Kvinder skjære den af og kaste den paa Ilden. Nei!" — foiede han til, i det han nærmede sig nogle Skridt til Haardhjerte, der blev siddende ubevægelig paa sin Hest, som om han derved vil vise Reenheden af sine Hensigter; "de røde Folk behøve slet ikke nye Fiender, de have flere, end der er Løv paa Træerne, flere end der er Fugle under Himlen eller Bøfser paa Stepperne. Min Broder lukke sine Dine vidt op. Seer han ingensteds en Fiende, som han ønsker at slaae?"

"Hvortlænge er det siden, at Tetonen talte Pandehuderne af hans Krigere, der tørres i Røgen i Pavneernes Hytter? Den Haand, der slaaede dem af, er her, og beredt paa at hente atten til tyve."

"Min Broder lade dog ikke sin Haand gaae paa en Afvei. Naar den ene Røde bestandigt dræber den An-

den, hvem skal da tilsidst blive Herre over Stepperne, naar der ingen Krigere mere er tilbage, for at sige: De tilhøre mig! — Han laane dog sit Øre til gamle Folks Tale! De berette os, at der i deres Tid var kommet mange Indianere fra Skovene mod Solens Opgang, og havde opfyldt Stepperne med Klager over Langknivenes Røverier. Hvorhen et blegt Ansigt kommer, kan ingen rød Mand boe. Landet er for snævert for ham. De ere altid hungrige. See, her ere de allerede!”

Da Tetonen sagde dette, pegede han paa Ismaels Telte, der laae tydeligt for deres Dine, og holdt derpaa inde, for at oppebie Virkningen af sin Tale paa hans umistænksomme Fiendes Gemt. Haardherte hørte paa ham, som en, der saaer ganske nye Ideer ved en Andens Forestillinger. Saaledes tænkte han nogle Minuter efter, førend han spurgte:

„Hvad mene Siouxernes vise Høvdinger at der maa flees?”

„De holde for, at man maa følge disse blege Ansigtets Moccasiner, som man følger Sporene af Bjørnene; de Langknive, der komme til Stepperne, maae aldrig vende tilbage igjen; aaben maa Veien være for alle dem, der komme, og lukket for dem, der ville gaae. Der er mange af dem, de have Heste og Bøsser. De ere rige, men vi ere fattige. Wille Paa-

neerne gaae i Raad med Tetonerne, da ville de sige, saasnart Solen er gaaet ned bag Rocky Mountains: det er for en Loup, og dette for en Siour."

"Nei, Teton! — Haardhjerte overfaldt aldrig den Fremmede. Han komme i hans Hytte og æbe, og han gaae tryk ud af den igjen! En mægtig Hoveding er hans Ven. Naar mit Folk opfordrer de unge Mænd til at betræde Krigsstien, er Haardhjertes Moccasins altid den sidste; men er engang hans By bedækket med Træer bag ved ham, da er hans Moccasins altid den første. Nei, Teton! hans Arm vil aldrig hæve sig imod de Fremmede!"

"Daare! saa døe med tomme Hænder!" — raabte Mahtorez, i det han lagde en Pæl paa sin Bue og pludselig sendte den i en dræbende Retning lige imod hans ædelmodige, men umistænksomme Fjendes nøgne Bryst.

Den færræderste Teton havde handlet altfor raast, og valgt Dieblisset altfor godt, til at Pavenen skulde have kunnet anvende et af de sædvanlige Forsvarsmidler. Hans Skjold hang ned over Skulderen, ja endogsaa Pilen var glebet ned fra sin sædvanlige Plads og laae i den hule Haand, med hvilken han holdt Buen. Men den Lappres hurtige Dø havde dog havt Tid nok til at bemærke Bevægelsen, og hans Besindighed forlod ham ikke. Ved et hurtigt og voldsomt Ryk i Tællen steilede Hesten, i det den hævede Forbenene høit

i Beiret. Medens Rytteren nu bøiede sig ned til Siden, tjente Hesten selv ham til Skjold imod Faren. Imidlertid blev der sigtet saa godt, og Skudet var saa stærkt, at Pilen traf Hestens Hals og foer igjennem Huden.

Hurtigere end en Tanke foer Haardhjertets Piel. Tetonens Skjold blev gjennemboret, men hans Person blev ikke rørt. I nogle Dieblis afværlede uafsladeligt Buernes Klingen og Pilenes Hvinen, endstjøndt Kjæmperne saae sig nødte til at anvende den meste Omhu paa at forsvare sig selv. Snart vare Roggerne udtømte, og endstjøndt Blodet flød, var det dog ikke nok til at svække Kampens Raseri.

Nu begyndte der en Mængde hurtigt og mesterligt udførte Udfald og Angreb med Hestene. Snart breiede de sig i Kredse, snart holdt de pludselig stille, trængte derpaa frem til Angreb, sprang tilside og vege derpaa tilbage i et buet Løb saa hurtige som Svaler. Man stødte og slog med Landserne, Sandet blev kastet i Luften, og ofte syntes Stødene at have umiddelbart Døden til Følge. Men endnu bestandigt holdt begge de Kjæmpende sig i Sædet og begges Toiler bleve førte med faste Hænder. Men endelig blev Tetonen nødt til at kaste sig ned af Hesten, for at undgaae et dødeligt Stød. Pavneens Landse trængte igjennem Dyret, imedens han selv jublede høit, i det han

galopperede forbi. Hurtigt dreiede han om, og var just ifærd med at benytte sig af sin Fordeel, da hans eget udmattede Dyr snublede og sank ned under en Byrde, som det ikke længere var i Stand til at bære. Mahtoree besvarede nu det overilede Seiersstrøg, og foer med Kniv og Tomahawk løs paa Unglingen, der endnu laae under Hesten. Uagtet hans overordentlige Behændighed var det endnu ikke lykket Haardhjerte at gjøre sig løs fra Dyret. Han saae, at hans Stilling var fortviolet. Men gribende efter Kniven, fattede han Staalet imellem Pegefingeren og Tømmelfingeren og kastede den med beundringsværdig Rolighed imod Fienden, der nærmede sig. De skarpe Vaaben svirrede nogle Dieblis i Luften, hvorpaa Spidsen traf den hidtige Sioures nøgne Bryst, og Staalet foer ind lige til Hornkastet. Mahtoree lagde Haanden paa Vaabnet og syntes at betænke sig, om han skulde trække det ud eller ikke. Et Dieblis overtaagede det uudslekkelige Had og hans frygtelige Bildhed hans Ansigt, derpaa vaskede han, som om han sølte, at han ikke havde mange Dieblis tilbage, henimod Randen af Sandbanken og traadte ud i Vandet. Snedighed og Argelst, der saa længe havde fordunklet de mere ædle og glimrende Træk i hans Character, gik denne Gang under i den uodendelige Følelse af Stoltthed, der var indaandtet ham i Ungdommen.

„Dreng af en Loup!“ — sagde han smilende i vild Glæde; — „en mægtig Dahcotahs Pandehud skal aldrig tørres i Regen i en Pavneehytte!“

Derpaa trak han Kniven ud af Saaet og slængte den foragteligt hen imod sin Fiende. Han hævede Armen truende mod den lykkelige Seierherre, og hans af vild Harme opsvulmede Ansigt syntes at kjæmpe med det Had og den Foragt, som hans Tunge ikke kunde udtale. Derpaa styrtede han sig paa Hovedet ud i den rivende Strøm, i det han endnu længe holdt Haanden triumpherende i Beiret, selv efter at hans Legeme for bestandigt var sjunket under. Imidlertid havde Haardhjertet arbeidet sig løs. Den Tausshed, der hidtil havde hersket i begge Skarer, blev pludselig afbrudt af et almindeligt forvirret Skrig. Halvtredsindstyve Krigere af de modsatte Partier vare allerede i Floden, og skyndte sig, for enten at overfalde Seierherren, eller for at forsvare ham, og det saae ud til, at en almindelig Krig vilde begynde. Men den unge Krieger blev kold og ubevægelig mod alle disse Tegn til Fare. Han sprang efter sin Kniv, og sløi derpaa hurtig som en Antilope hen ad Sandbanken, med Dinene hæftede paa Floden, der skjulte hans Bytte. En mørk, blodig Plet viiste Stedet; bevæbnet med Kniven styrtede han sig i Strømmen, med den Beslutning, at døe i Floden, eller at vende tilbage med sin Trophæe.

Imidlertid blev Sandbanken Skuepladsen for en hæftig Kamp. Bedre ordnede, maaskee ogsaa slyrigere havde Pavnearne imidlertid tidligere naaet Stedet i behørigt Antal til at kunne tvinge deres Fiender til at vende tilbage. Seierherrerne forfulgte dem til den anden Flodbred, og vandt midt under Kampen fast Fod. Men her traf de paa alle de Tetoner, der ingen Heste havde, og maatte nu ogsaa paa deres Side vige.

Nu blev Striden mere sammenhængende og almindelig. Da Kaseriet, som først havde bragt dem til at styrte sig i den blodige Kamp, begyndte at kholnes, bleve Høddingerne satte i Stand til at bruge deres Indflydelse og lede de gjensidige Angreb, med mere Klogskab. Ifølge Anførernes Opfordring søgte Siouxerne nu at skjule sig enten bag det høie Græs eller bag de høje og her staaende Buske og i enhver Forbygning, som Jordsmonnet frembød, og dette gjorde Pavnearernes Skud mindre virksomme.

Paa denne Maade fortsattes Kampen med afvejlende Lykke og uden betydeligt Tab paa nogen af Siderne. I det tæt sammenslyngeede Græs, hvori Siouxerne havde fastet sig, kunde deres Fienders Heste ikke trænge ind, og lykkedes det endogsaa, vare de dog til ingen Nytte. Enten maatte Tetonerne drives ud af denne Stilling, eller hele Kampen opgives. Flere fortvivlede Angreb vare allerede tilbageblevne; Pavnearne begyndte at tage

Mobet og tænke paa Tilbagetog; da høstes Haardhjer-
tes velbekjendte Krigsraab i Nærheden, og i det næste
Dieblif stod Høvdingen midt imellem dem og svingede
den store Pandehud som et Banner, der nødvendigen
maatte føre dem til Seier.

Et Julekrig hilsede ham; strax fulgte man ham
og styrkede ind paa den skjulte Fiende med en Hef-
tighed, som for Dieblifket tilintetgjorde enhver Modstand.
Men den blodige Trophæe i Heltens Haand ophidsede
lige saa meget de Angrebne, som den forøgede de An-
gribendes Mod. Mahtoree havde efterladt mangan dri-
stig Helt i sin Stamme, og Taleren, som forhen havde
yttret et saa frebeligt Sindelag, kæmpede nu med den
høieste Anstrængelse for at frabriste sit Folks usorson-
lige Fiende Reliquien af en Mand, som han aldrig
havde elsket.

Det større Antal begyndte endelig at faae Over-
haand. Efter en heftig Kamp, hvori enhver Høvding
havde aflagt de største Prøver paa Mod og Duelighed,
saae Paveerne sig nøbte til at vige tilbage til den
aabne Slette, forfulgte af Siouxerne, der ikke undløde
at besætte enhver Godbred Jord, som deres Fiender
overlod dem. Havde Detonerne standset der, hvor det
høie Græs ophørte, havde man rimeligviis kunnet an-
see dem for Seierherrer, skjøndt de havde lidt et saa

uerstatteligt Tab ved Mahtorees Død; men Stammens modigste Krigere gjorde sig Skyldige i en Forseelse, som ganske forandrede Slagets Lykke og pludselig berøvede dem de med saa stor Noie tilkæmpede Fordele.

Da Pagneerne begyndte at vige, var en af deres Hovdinge, bedækket med utallige Saar, sjunken til Jorden. Uden at tænke paa at tilføie deres Fiender videre Skade og uden Hensyn til den Fare, som truede dem, sprang nu flere Siourhelte frem med et gennemtrængende Seierskrig, i det de brændte af Begjærlighed efter at scalpere den Døde og saaledes erhverve sig den høieste Kriegerhæder. Dette Dieblis benyttede Haardherte og overfaldt dem med saa udvalgte Krigere, som alle havde besluttet at vove det Yderste, for at redde deres Nations Vre fra en saadan Bestemmelse. Der opstod nu et sandt Haandgemænge, og Kampen blev blodigere. Da Pagneerne trak sig tilbage med det redbede Liig, fulgte Siourerne dem i Hælene, og endelig brød den hele Stamme med et almindeligt Skrig frem af sit Skjul. Den physiske Overmagt syntes nu at ville gjøre enhver Modstand unyttig.

Haardherte og hans Krigere havde fast besluttet, hellere at døe end opgive deres Forehavende, og Kansee var deres Skiebne hurtigt bleven afgjort, dersom ikke en aldeles uventet og for dem gunstig Begivenhed var indtruffen. Fra et lidet Krat til Venstre løb et

høit Hurraraab, og strax derpaa fulgte en Salve af de ødelæggende europæiske Geværer. Fem eller sex Siourer, som vare drevne frem ved Skriget, sank, grebne af Dødsangest, næsten til Jorden ved Knaldet, og enhver Arm blev kraftløs, ligesom det havde lynet ned fra Skyen, for at understøtte Coupernes Sag. Derpaa kom Ismael og hans kraftfulde Sønner tilsyne, for at falde over deres troløse Fiender, og røbede tydeligen deres Hensigt ved Miner og Udraab.

Dette var for meget for Tetonernes Tapperhed. Flere af deres modigste Høvdinge vare allerede faldne, og de øvrige bleve strax forladte af den store Hob. Der var vel enkelte, som selv nu ikke kunne bekvemme sig til at forlade deres Vres Stjebnesvangre Symbol, men det varede ikke længe, saa sandt de en håderlig Død under Pagneernes Hug, da disse med fornyet Mod begyndte Kampen. Den anden Salve af Ismaels og hans Sønners Bøsser fuldbendte imidlertid Seieren.

Man saa nu Siourerne flygte til deres fjernere Tilflugtssteder lige saa ivrigt, som de for saa Minutter siden havde styrtet sig i Kampen. De triumpherende Pagneer forfulgte dem liig velafrettede Jagthunde. Fra alle Kanter hørte man Seiersjubel og det gennemtrængende Hevnstrig. Nogle Flygtninger søgte at medtage deres faldne Krigeres Liig, men den efterfølgende Fiendes Hidsigthed tvang dem snart til at lade

de Dræbte i Stikken, for at redde de Levende. Efter den almindelige Mening var det en Skændsel for den hele Stamme, naar dens faldne Krigere af Fienden bleve berøvede deres Pandehud, og Siourerne gjorde ogsaa ved denne Leilighed flere fortvivlede Forsøg paa at hindre deres Modstandere fra at erholde dette Seierstegn, men blot et eneste blev kronet med et lykkeligt Udsald.

Vi have allerede omtalt, at en eneste Høvding i Raadsforsamlingen denne Dags Morgen havde modsat sig de Øvriges fiendtlige Beslutning. Men skjøndt han forgjeves havde opløstet sin Stemme, for at stifte Fred, lod han dog ikke sin Arm hvile i Kampens Stund. Det var hans Mod og Exempel, som opmuntrede Tetonerne, da Mahtorees Død var bleven bekjendt. Denne Krieger, som i hans Folks figurlige Sprog blev kaldet den flyvende Ørn, var den allersidste, som havde opgivet Haabet om Seieren. Da han saa, at de frygtelige Bøfsers Salver havde berøvet hans Stamme de med saa megen Møie tilkæmpede Fordele, vendte han pludselig, under en Hagel af Pile, tilbage til det Sted, hvor han havde skjult sin Hest mellem det tykkeste Græs, Ganske uventet fandt han her en ny Medbeiler, som lod til at ville gjøre ham Dyrets Besiddelse stridig. Det var Borecheena, Mathorees gamle Ven, den samme, som havde modsat sig hans visere Raad. Gjennembo-

ret af en Piiil, kæmpede han allerede siensynligen med den sig nærmende Død.

„Jeg har været i min sidste Kamp,“ sagde den barste, gamle Krieger, da han saae Hestens sande Eiermand nærme sig, for at gjøre sin Rettighed til den gjældende. „Skal en Pawnee flæbe en Sioures hvide Haar til sin By, for at Qvinder og Børn skulle forhaane dem?“

Den Anden greb hans Haand og besvarede hans Bøn med et Blik, som røbede, at han havde fattet en uroffelig Beslutning. Han hjalp den saarede Mand op paa Hesten og førte denne ud af det høie, tæt sammenslyngede Græs. Derpaa svang han sig op paa dens Ryg, bandt sin Lebsager fast til sit Bælte og jaggede ud i aaben Mark, i det han trygt stode paa sin Hestes velbekjendte Hurtighed. Saasnart Pawneerne fik Die paa begge Flygtningerne, satte strax Flere efter dem. Saaledes vedblev det omtrent en Miil, men hverken Dødsqvalen eller den piinagtige Overbeviisning, at Fienden hvert Dieblik kom nærmere og nærmere, formaaede at afpresse den Saarede et eneste Suk.

„Holdt!“ raabte han og opløstede sin kraftløse Arm, for at standse sin Lebsager. „Min Stammes Drn maa med større Frihed kunne røre sine Vinger. Jeg ønsker blot, at han vil bringe en gammel Krigers hvide Haar til Tetonernes By!“

Der behøvedes ikkun faa Ord mellem Mænd, som vare gennemtrængte af de samme Grundsætninger og de samme Følelser for en romantisk Ure. Den flyvende Drn svang sig af Hesten og hjalp den Anden ligeledes af. Den gamle Mand bøiede sit skjælvende Knæ, lod sit Blik et Dieblis hvile paa sin Landsmand, ligesom for at tage Afsked med ham, og fremtrak derpaa sin Nakke, for at modtage det drøbende Hug, hvorom han selv havde bedet. Et Par Hug med Tomahawken og et Snit med Kniven vare tilstrækkelige til at stille Hovedet fra Kroppen. Tetonen svang sig igjen op paa Hesten og undgik ved sin Hurtighed en Sky af Pile, som hans skuffede Førfølgere sendte efter ham. I det han svingede det blodige Hoved, foer han med et triumpherende Skrig hen over Sletten, ligesom om han i Virkeligheden blev baaren af den mægtige Fugls Vinger, hvis Navn han førte. Den flyvende Drn naaede lykkelig sin Stammes Hytter. Han hørte til de faa Siourer, som vare undslupne fra denne Fjebnesvangre Dags Blodbad, og i lang Tid var han den Eneste iblandt de Reddede, hvis Stemme havde nogen Vægt i Tetonerne's Raadsforsamlinger.

Den største Deel af de Overvundne bleve paa Flugten et Offer for deres Fienders Knive og Landser. Endogfaa Kvinderne og Børnene, som tidligere havde gruset sig tilbage, bleve indhentede af Seierherrene

og sprængte fra hverandre, og Bloddabet vedvarede endnu længe efterat Solen var dalet ned bag Høiene i Vesten.

Et og tredibte Capitel.

Den følgende Morgen frembød et roligere Skuespil. Det blodige Bærk var tilendebragt, og da Solen atter hævede sig, var Alt stille og øde paa den store Slette. Ismaels Tælte stode endnu der, hvor vi sidst have seet dem, men dette var ogsaa det eneste Spor af menneskelig Tilværelse i den hele Omegn. Hist og her svævede hele Flokke af Rovfugle skrigende over de Steder, hvor en tungfodet Teten havde fundet Døden; men iøvrigt var ethvert Spor af Kampen forsvundet. Med Diet kunde man følge den dampende Flod i alle dens Krumninger, og allerede begyndte de lette Dunstskyer, som hang over Sumper og Kilder, at opløse sig for den opvarmende Sols Straaler. Den uoverseelige Slette lignede Himlen efter et Uveir, Alt aandede Blidhed og stille Ro.

Saaledes var hele den ydre Omgivelse, da Ismaels Familie traabte sammen, for at fatte en endelig Beslutning angaaende de forskjellige Individuer, som ved de forhen omtalte Begivenheder vare komne i deres Vold. Ved første Daggrø vare alle paa Benene, og selv det yngste Bæsen af denne vandrende Engel syntes fuldkomment overtydet om, at et for dem Alle vigtigt Dieblis nærmede sig.

Ismael gik igjennem sin lille Leir med en alvorlig Mine, som tydelig tilkjendegav, at han sølte, hvor vigtig den Sag var, hvis Afgjørelse nu saa uventet var falden i hans Lod, og at den var af en langt anden Beskaffenhed end de Begivenheder, som hans omvandrende Liv ellers pleiede at føre med sig. Hans Sønner, som saa ofte havde havt Leilighed til at prøve deres Faders ubøielige Strengthed, saae imidlertid i hans mørke, kolde Mine, at han havde fattet sin Beslutning, og at han ikke længere vaklede eller nærede nogen Tvivl. Selv Esther var mærkeligen greben ved Tanken om et Anliggende, hvoraf hendes Families Vel var saa afhængigt. Skjøndt hun ikke forsømte sine huuslige Syssler, thi under ethvert tænkeligt Forhold vilde hun have udført dem, ligesom Jorden svinger sig om sin Ase, uagtet Jordstjælv bringer dens Skorpe til at bryde, og Vulkaner fortære dens Indvolde, saa var dog hendes Stemme svagere og mindre støjende end sædvanlig;

vel stændte hun hvert Dieblif paa Børnene, men det skeete dog med lang mere Maadehold og med et staaende Hensyn til den Værdighed og den Ansæelse, der tilkom hende som Moder.

Blandt Alle syntes Abiram som sædvanlig mest tvivlsraadig og ængstelig. I de Blif, hvormed han gjentagne Gange betragtede Ismaels rolige, kolde Ansigt, laae der noget, som tydeligen røbede, hvor lidt der var blevet tilbage af deres tidligere Venkab og Fortrolighed. Disse Blif syntes paa en selsom Maade at svæve mellem Frygt og Haab. Nu og da syntes en ondskabssfuld Glæde at udbrede sig over hans Ansigt, naar hans Die faldt paa det Tælt, hvori hans Fange opholdt sig; men strax derpaa blev dette Udtryk igjen fortrængt, man vidste ikke hvorledes, af en indre, opbaagnende Ængstelighed. Naar denne sidste Følelse var den herskende, søgte hans Dine uvilkaarlig hans Svogers mørke, uudforstelige Ansigt; men her sandt han da snarere ny Grund til Bekymring, end Trøst; thi Udtrykket i Ismaels Ansigtstræk udtalte tydeligen den frygtelige Sandhed, at Menneſkehandleren aldeles havde mistet sin Indflydelse paa ham, og at han fra nu af ene og alene vilde følge sit eget ubøielige Sind.

Saaledes stode Sagerne, da Ismaels Sonner ifølge deres Faders Befaling bragte alle de Personer, hvis Skjebne han nys havde taget i Overveielſe, ud i det

Fri fra de forskjellige Steder, hvor de havde været fængslede. Ikke en Gnefte manglede. Middleton og Jnez, Paul og Ellen, Obed og Bildtfangeren bleve samtlige førte frem og opstillede saaledes, som man ansaae det for passende, for at kunne høre den Dom, som Ismael var i Begreb med efter eget Godtbefindende at affige. De yngre Børn forsamlede sig fulde af Nysgjerrighed omkring Pladsen; selv Esther forlod sine Potter og nærmede sig, for at lytte.

Af Parneerne var Haardhjerter den Gnefte, som var tilstede, for at være Vidne til dette nye og ingenlunde uvigtige Skuespil. Alvorlig stod han der og støttede sig paa sin Landse, medens den dampende Hest, som græssede i Nærheden, beviste, at han var reden langt og hurtigt, for at være Tilstuer ved dette Optrin.

Ismael havde modtaget sin nye Budsforvandt med en Kulde, som tydelig tilkjendegav, at han slet ikke paastjennede den Artighed, at den unge Høvding var kommen ganske alene, for at hans Krigeres Nærværelse ikke skulde vække nogen Utilfredshed eller Misstro. Udvandereren satte ikke synderlig Priis paa deres Bistand og frygtede ei heller for deres Fiendskab, og skred nu til sit Dagværk med en saa rolig Fatning, som om den patriarkalske Myndighed, han i dette Die-

blif virkelig udevede, var fuldkomment erkjendt og ioblig.

J Udøvelsen af Magten, om den endogfaa misbruges, ligger der stedse noget Opløstende. Anden søler sig opfordret til Anstrengelse, for at godtgjøre, at den besidder de nødvendige Egenheder; men ofte lede disse Anstrengelser paa Afveie og gjøre det latterligt, som før blot var forhadet. Dette var imidlertid ikke Tilfældet med Ismaels Busch. Hans alvortlige, barste Bæsen, physiske Styrke og Ringeagt for de gjeldende Love gjorde ham frygtelig og fremkaldte en vis ængstelig Uerbødighed for det af ham oprettede Tribunal; selv den bannede Middleton kunde ikke ganske blive Herre over denne Følelse. Han fik imidlertid ei heller megen Tid til at ordne sine Tanker; thi Udvandrerens, som ellers just ikke var af de Hurtige, viste nu, da han var fuldkomment enig med mig selv, ikkun lidet Tilbøielighed til Opsættelse. Da han saae, at Alle stode paa deres Plads, betragtede han Fangerne med et mørkt Blik og vendte sig derpaa til Capitainen som den fornemste iblandt dem.

„Det er faldet i min Lod i Dag at udføre en Forretning, som J i Colonierne betroe til Dommere, der ere ansatte, for at afgjøre Stridigheder, som opstaae imellem Mand og Mand. Jeg kjender ikkun lidt til Domstolens Fremgangsmaade, omendsejndt en Regel,

hvorum ingen er ubidende, ogsaa der er giældende, og den hedder: Die for Die, og Tand for Tand! Jeg opholder mig ikke gjerne i Tinghuse, og allermindst finder jeg Behag i at leve i en Colonie, som Sheriffen allerede har indført i sit Register; men alligevel ligger der dog nogen Fornuft i slige Love. Af denne Grund er det tilraadeligt at følge dem, og derfor lover jeg her helligt, at jeg i Dag ikke skal vige fra dem og at jeg skal give Alle og Enhver hvad der tilkommer ham og ikke mere."

Efterat Ismael havde sagt dette, standsede han og saae sig om, ligesom om han vilde læse Virkningen af sin Tale i Tilhørernes Ansigter. Da hans Die mødte Middletons, svarede denne ham: „Dersom Forbryderen skal straffes, og dersom Den, som ikke har fornærmet nogen, kan gaae hvorhen han vil, saa maa I bytte Plads med mig og blive Fange istedetfor Dommer."

„Dermed vil I sige, at jeg har gjort Eder uret, da jeg bortførte Ladyen fra hendes Faders Huus og bragte hende imod hendes Willie ud i denne ubeboede Egn," svarede den urokkelige Udvandrers uden ringeste Tegn paa Brede eller Anger. „Jeg vil ikke gjøre en slet Handling endnu værre ved en Egn, ei heller vil jeg bestride Eders Paastand. Siden den Tid har jeg faaet Leilighed til i Rolighed at overveie Sagen, og omendstjondt jeg ikke er en af Eders hurtige Tænkere,

som kunne eller i det mindste foregive at kunne see alle Ting's Natur, naar de blot omdreie Dinene, saa er jeg dog en Mand, som ikke tillukker sit Øre for Fornustens Stemme og som ikke, naar Tid er, fornægter Sandheden. Derfor er jeg ogsaa nu fuldkommen enig med mig selv, at det var urigtigt at bortføre et Barn fra hendes Forældre, og Labyen skal paa en fuldkommen sikker og anstændig Maade blive bragt tilbage til det Sted, hvorfra vi have taget hende."

"Sandelig," tilspiede Esther, "Manden har Ret. Nedtrykt af Armod og Arbeide, plaget af Grevskabets Øvrighed, udførte han i et ulykkeligt Dieblisk en slet Handling, men han har hørt paa mit Ord, og hans ærlige Hjerte sidder nu igjen paa det rette Sted. Det er en vanskelig og farlig Sag at indføre Fremmede Folks Døttre i en fredelig og ordentlig Familie."

"Og hvo vil, efter hvad der siden den Tid er skeet, takke Eder derfor?" mumlede Abiram med et grinnende Smil, hvori Harmen over det skuffede Haand paa en modbydelig Maade udtalte sig i Forening med Ondskab og Frygt. "Naar Djævelen engang har opgjort sin Regning, saa er der ingen, som betaler Eder den, uden han selv."

"Stille!" — raabte Ismael og udstrakte den kraftfulde Haand imod sin Svoger paa en Maade, som diebliskelig bragte denne til at forstumme. "Eders

Stemme lyder i mit Øre som Ravnens Skrig. Havde I aldrig aabnet Eders Mund, saa hvilede nu ikke denne Skjændsel paa mig."

"Da I dog nu begynder at indsee Eders Bildfarelse og erkjende Sandheden," sagde Middleton, "saa bliv ikke staaende paa Halvveien; men erhverv Eder, ved at handle ædelt, Venner, som kunne være Eder til Nytte, naar Retsfærdighedens Arm kan skee engang Kulde true Eder . . ."

"Unge Mand," afbrød Udvandrerens ham med rynket Pande, "I har allerede talt nok. Frygte jeg for Eoven, saa var I nu ikke her Vidne til, hvorledes Ismael Busch pleier Retsfærdigheden."

"Undertryk ikke Eders gode Forsæt og betænk, dersom I vil tilføie nogen af os noget Dødt, at netop den Eovens Arm, som I lader til at ville foragte, naaer meget langt, og at den, fordi den undertiden er langsom, dog derfor ikke rammer mindre sikkert."

"Der ligger meget sandt i disse Ord, Udvandrer!" sagde Bildtfangeren. "En Mand med en urolig Aand og et lige saa uroligt Legeme har ofte gjort den Erfarings her i dette vort gode America, hvor Menneftet, som man dog siger, i Sammentiligning med andre Lande, lever ganske overladt til sig selv og sine egne Ønsker; og alligevel er han dog, skjøndt han besidder denne Forrettighed, ikke mindre mandig, kraftfuld og ærlig. Vide

J vel mine Venner, at der gives Lande, hvor Loven er saa gestjæftig, at den bestemmer, hvorledes Du skal leve, og hvorledes Du skal døe, og at Du netop paa denne Maade og ikke anderledes skal tage Afsted med Verden, for derpaa at blive sendt hen for at fremstilles for Guds Domstol! — Det er en slet Fremgangsmaade, det er hæsligt saaledes at gribe ind i den Almægtiges store Virken. Han har ikke fremkaldt sine Skabninger til Livet, for at de skulde spændes i Aaget liig Orer og slæbes fra Mark til Mark efter deres egenyttige og indbildste Herres Godtbefindende og saaledes som han anseer det overeensstemmende med sin Fordeel. Det maa være et beklagelsesværdigt Land, hvor man lige saavel lægger Manden som Legemet i Lænker, og hvor Guds Skabninger, der bleve fødte som hans Børn, blive indskrænkede inden saa snevre Skranker ved flette Foranstaltninger af Mennesker, der have paataget sig den store Alstyrers Forretninger.

Medens Bildtfangeren saaledes fremsatte sine Tanker, forholdt Ismael sig ganske rolig, omendstjondt det Blik, hvormed han betragtede den Talende, før udtrykte enhver anden Følelse end Bønskab. Da den Gamle taug, vendte Udvandrerens sig igjen til Middleton og begyndte der, hvor han var bleven afbrudt af Bildtfangeren.

„Hvad Eder selv angaaer, min unge Capitain, saa har der været uret paa begge Sider. Har jeg krænk-
ket Eder ved at bortføre Eders Hustru, i den ærlige
Hensigt at tilbagegive hende, naar denne sande Dja-
vels Planer vare komne til Modenhed, saa har I til
Gjengjæld brudt ind i mit Leir og ødelagt min Eien-
dom, i det I paa en ulovlig Maade tog Eder selv til-
rette, som man kalder det; men hvilket dog er et
meget mildt Udtryk.“

„Det jeg gjorde, skeete blot for at befrie . . .“

„Alt er afgjort imellem os,“ afbrød Ismael ham i
en Tone, som tydeligen tilkjendegav, at han, nu da
han engang havde yttret sin Mening om denne Sag,
ikkun lidt bekymrede sig om de Andres. „I og Eders
Hustru kunne frit staae og gaae, naar og hvorhen I
lyste. Abner, løs Capitainen. Vilde I blive hos mig,
indtil jeg faaer Leilighed til at nærme mig Colonien,
saa skulle I saa længe have en Vogn til Eders Brug;
hvis ikke, saa maa I dog i det mindste tilstaae, at
jeg har gjort Eder et saadant venligt Tilbud.“

„Jeg vil ønske, at den Stærkere maa undertrykke
mig, og at mine Synder maae hvile tungt paa mit
Hoved, dersom jeg nogensinde forglemmer Eders ædel-
modige Opførsel,“ udbroød Middleton, i det han, saa-
snart han var bleven løst af sine Bænd, ilede til sin
grædende Inez, „og jeg sværger Eder, min Ven, ved

en Solbats Vre, at I aldrig skal blive braget til Ansvar for hvad I selv har forøvet mod mig og min Hustru, om jeg end skulde finde Anledning til at gjøre et eller andet Skridt, naar jeg kommer tilbage til en Egn, hvor en Gouverneurs Arm har Kraft."

Det folde Smil, hvormed Ismael besvarede disse Forsikkringer, røbede tydelig, hvor lidet Værd han tilagde det, som en ung Mand yttrede i det første Udbud af sin Taknemlighed.

"Hverken Frygt eller Haab om Belønning, men hvad jeg kalder Retfærdighed, har bestemt mig til at affige denne Dom," sagde han. "Gjør I nu ogsaa, hvad I anseer for Ret, og vær overbeviist om, at Verden er stor nok for os begge, og at vore Veie ikke oftere behøve at støde sammen. Er I tilfreds, saa er det godt; hvis ikke, saa søg paa Eders egen Maade at forskaffe Eder Fyldestgjørelse. Jeg forlanger ikke Eders Agtelse, dersom I engang skulde finde for godt at ansee mig uværdig dertil. Og nu, Doctor, er jeg kommen til Eders Blad i min Regnskabsbog. Det er paa Tiden at opsummere vore mange Smaaeregninger. Nabent og ærligt har jeg handlet mod Eder: hvorledes har I gjengjældt det?"

Ismael havde været særdeles heldig med at vælte hele Skylden for Alt, hvad der var forefaldet, fra sine

egne Skuldre over paa sine Fangers. Disse stode nu virkelig, da en philosophist og logist Prøvelse under nærværende Omstændigheder ikke var at vente, temmelig forvirrede der, da de ganske uformodent blev bragte til Ansvar for Handlinger, som de ifølge deres jærne Tænkemaade maatte ansee for aldeles tilladelige. Obeds Liv var udelukkende helliget Theorien; derfor vidste han slet ikke, hvad han skulde gjøre eller lade i en Stilling, som for enhver Anden med lidt mere Verdenskundskab vilde have været saa simpel. Den agtværdige Naturforsker var ikke den Første, som høstede Daddel der, hvor han ventede Roes, og saae sig nødt til at forsvare netop de Handlinger, hvorpaa han grundede alle sine Fordringer. Omendstjøndt har ikke følte sig lidt krænket og overrasket ved den uventede Maade, hvorpaa deres Overenskomst blev brugt imod ham selv, saa søgte han dog at benytte Omstændighederne, saa godt han kunde, og anføre alt, hvad der i hans Forvirring først faldt ham ind, til sin Retfærdiggjørelse.

„At der oprindeligt har været indgaaet et vist Compactum eller en Forening imellem Obed Batt, M. D., og Ismael Busch, Reisende eller vandrende Landmand,” sagde han, i det han næsten ængstelig søgte at undgaae ethvert fornærmende Udtryk, „har jeg slet ikke i Sinde at benægte. Videre vil jeg indrømme, at deri er blevet betinget eller stipuleret, at Contrahenterne samlede

eller i Selskab skulde tilbagelægge en vis Reise, indtil saa og saa mange Dage vare forløbne; men da bemeldte Tid nu fuldkomment er udløben, saa vover jeg ligesvem at paaatae, at man kan ansee Contracten som forældet."

"Ismael!" udbød Esther, i det hun utaalmodigt saldt Doctoren i Talen, "spild ikke et Ord mere paa denne Karl, der lige saa let kan sønderbryde dine Knokler, som han kan sætte dem sammen, og lad denne bjævelske Giftblander løbe. Han er en Bedrager med alle sine Væsker og Glasfer. Giv ham den ene Halvdeel af Steppen og behold den anden for Dig. Han er mig den rette Acclimator! Jeg vil paatage mig at acclimater disse Bengler i en eneste Uge fra enhver Feber, og jeg skal ikke bruge et Ord dertil, men hverken mere eller mindre end Barken af Kirsebærtræet og kantske en Draabe eller to af Hjertestyrkningen fra Vesten. Saa meget er vist, Ismael, jeg holder ikke af en Reiseskammerat, som uden videre kan paaføre en ærlig Rone baade Uergrelse og Smerte, uden i mindste Maade at bekymre sig om hendes Huusholdning derved skulde komme i Uorden eller ikke."

De mørke Skyer, som vare udbredte over Udvaandrernes Nafyn, bleve et Dieblik fortrængte af et Smil, i det han svarede: — "Der gives nok af dem, Esther, som komme anderledes om denne Mands Fortjenester;

men dersom Du ønsker, at han skal forlade os, saa vil jeg ikke pløie Steppen, for at gjøre ham Tilbageveien besværligere. — Min Ven, I kan uhindret drage til Colonien, og jeg vil raade Eder at blive der, da jeg og mine Lige, som kun slutte saa Contracter, just ikke gjerne see, at man ikke opfylder dem."

"Og nu, Ismael," svarede hans triumpherende Hustru, "dersom Du vil bevare Freden i vor Familie og slukke den Flamme, som luer her i mit Hjerte, saa viis derme Røde og hans Datter Veien til deres By." I det hun sagde dette, pegede hun paa den gamle Le Balafre og Enken Tachehana og vedblev derpaa: "Ender os i et Aandedræt sige til Dem: være hilsede og lykkelig Reise."

"Efter Indianernes Krigsvedtægter ere de Pabneens Fanger, og jeg kan ikke gribe ind i hans Retigheder."

"Bogt Dig for Djævelen, min Mand! Han er en Bedrager og Frister, og Ingen kan sige, at han er sikker, saalænge den Onde søger at lokke ham. Lad Dig raade af En, som vaager over din Ere, og send den gule Jesabel bort."

Udvaandrerens lagde sin brede Haand paa hendes Skulder, og i det han saae hende stift i Diet, svarede han i en lige saa alvorlig som høitidelig Tone: "Vi have nu andet at tænke paa, Rone, end paa de Daar-

flaber, som Du mener. Høst paa hvad der skal komme og lad din usle Skinsyge slumre."

"Du har Ret, Du har Ret," mumlede Esther, i det hun begav sig tilbage til sine Døttre. "Gud tilgive mig, at jeg kunde glemme det."

"Og nu, unge Mand," tog Ismael atter Ordet efter en kort Tausshed, som han anvendte til at gjenvinde sin forrige Rolighed, "J, som saa ofte har nærmet Eder til det Sted, hvor jeg opholdt mig, under Foregivende at opsoge Bierne i deres Huler, med Eder har jeg en vanskeligere Regning at opgjøre. Ikke tilfreds med at have plyndret min Leir, har J stjaalet en Pige, som er i Slægt med min Kone og som jeg i Tankerne havde bestemt til engang at blive min Datter."

Denne Tiltale gjorde langt større Indtryk, end alle de foregaaende. De unge Mennesker betragtede Paul og Ellen med nysgjerrige Blik. Den første af disse syntes temmelig forvirret, medens den Anden undseelig lod Hovedet synke ned paa Brystet.

"Hør engang, min gode Ismael Busch," tog Bjægeren Ordet, da han saae, at man ventede paa at han skulde forsvare sig mod Anklagen for Indbrud om Natten og Pigeran, "jeg vil aldrig nægte, at jeg just ikke paa den høfligste Maade har omgaaedes med Eders Kander og Potter; men dersom J vil opgive mig hvad hele Stadsen har været værd, saa er det vel mu-

ligt, at vi kunne forlige os i al Fredelighed og derpaa skrive den hele Sag i Glemmebogen. Da vi kom op paa Klippen, var jeg just ikke stemt saaledes, som naar man gaaer i Kirke, og det kan vel være, at et og andet blandt Eders Sager har faaet et lille Puf, men et Hul selv i den bedste Mands Kjole kan lappes med Penge. Hvad derimod Ellen Wade angaaer, saa bliver det ikke saa let derom at blive enige. Folk have forskjellige Meninger om Ægtestanden. Nogle mene, at det er nok til huuslig Lykke, naar man rigtig med ja og nei besvarer de Spørgsmaal, som Præsten eller Overigheden fremsætte, dersom en saadan netop er ved Haanden; men jeg troer, at man, naar en ung Piges Sjæl har Lyst til at gaae et Sted hen, gjør rigtigst i at lade hendes Begeme følge bagefter. Dermed vil jeg imidlertid ikke sige, at Ellen ikke er bleven tvungen til det, som hun har gjort, og derfor er hun lige saa uskyltig som Æslet, der maatte bære hende, og det sandelig meget imod sin Villie, hvilket jeg tør sværge paa, at det selv vilde sige, hvis det kunde tale saa høit, som det stryder."

"Nelly" — begyndte nu igjen Udvandreren, som ikkun med liden Opmærksomhed havde hørt paa det, som Paul anstaae for en særdeles overtydende og skarpsindig Retfærdiggjørelse, — "Nelly, det er en stor og ond Verden, hvori Du med en saadan Hast vil styrte Dig.

Et Aar har Du spist og sovet i min Leir, og jeg haabede at Du havde befundet Dig saa vel ved den frie Lust paa Grændsen, at Du ønskede at blive længer hos os."

"Lad Pigen dog have sin egen Billie," mumlede Esther, som stod bagved sin Mand. "Den Eneste, som havde kunnet overtale hende til at blive, sover paa den kolde, nøgne Steppe, og det er ikke rimeligt, at hun vil forandre sin Beslutning. Desuden veed Du jo, at enhver Kvinde har sin egen Billie, og at det ikke er nogen let Sag, at faae hende til at give efter. Det har Du selv erfaret, min gode Mand, saa sandt som jeg er Moder til dine Sønner og Døttre."

Udvandrerens syntes just ikke tilbøielig til saaledes strax at opgive sine Hensigter med Pigen. Kjørend han svarede sin Hustru, lod han endnu engang sit Blik med sædvanlig Rolighed hvile paa sine Sønners Ansigter, ligesom for at prøve, om dog ikke en eneste iblandt dem kunde indtage den Afvædes Plads. Paul bemærkede dette, og i det han var heldigere end sædvanlig med at gjette den Andens Tanker, troede han at have fundet en Udvei, hvorpaa enhver Vanskelighed kunde bortryddes.

"Det er ganske tydeligt, min gode Ven," sagde han, "at der angaaende dette Anliggende gives to Mø-
ninger, Eders, til Fordeel for Eders Sønner, og min,

til mit eget Bedste. Jeg seer kun een Maade, hvorpaa paa denne Strid i Mindelighed kan afgjøres, nemlig den: at I vælger en af Eders Sønner, hvilken I vil, og derpaa ville vi begge tilsammen gjøre en Tour paa et Par Mile ud paa Steppen. Den, som ikke vender tilbage, vil aldrig mere her i Livet falde Nogen til Besvær, og den Anden maa saa, saa godt som han kan, søge at vinde den unge Piges Kjærlighed."

"Paul!" — udbrød Ellen i en bebreidende, men blid Tone.

"Frygt ikke, Nelly," tilhviiste Bijageren hende, da han ikke tvivlede om, at den eneste Grund til hendes Uvillie var Uengstelighed for ham, „jeg har nøie maalt dem Alle, og Du kan trygt stole paa det Die, som har opdaget saa mangen Vi i dens Hul."

"Jeg vil slet ikke opkaste mig til at byde over Folks Tilbøielighed," sagde Ismael. „Dersom Pigens Hjerte virkelig hænger ved Colonien, saa kan hun jo blot sige det. Jeg vil ikke lægge hende nogen Hindring i Veien. Tal, Nelly, og siig reent ud, hvad Du ønsker, uden Frygt og Undseelse. Har Du Lyst til at forlade os og drage med denne unge Mand tilbage til Colonien, eller vil Du blive her og dele med os det Livet, som vi kunne og hjertelig gjerne ville give Dig?"

Nu var Ellen nødt til at komme frem med sin Mening, da hun saaledes blev opfordret. Hendes Blik

var først frygtsomt og usikkert; men da pludselig en mørk Rødme farvede hendes Ansigt, og hendes Andesdræt blev hurtigere, var det et Tegn paa, at hendes naturlige Mod havde seiret over hendes Kjæns Undseelse.

„J have modtaget mig, som var fader og moderløs, fattig og forladt,” sagde hun med en Stemme, som røbede hendes indre Kamp, „da Andre, som i Sammenligning med Eder leve i Overflodighed, aldeles glemte mig, og derfor vil Himlen belønne Eder. Det lidet, som jeg har kunnet gjøre for Eder, kan ikke opveie Eders Velgjerning; men jeg elsker ikke Eders Leve-maade, den er altfor forskjellig fra den, hvori jeg er opbragen, og aldeles stridende mod mine Ønsker. Havde J imidlertid ikke bortført den blide, fromme Bady fra hendes Venner, saa havde jeg aldrig forladt Eder, førend J selv havde sagt: Gaae, Gud være med Dig!”

„Det var ikke klogt handlet, men jeg har allerede nok angret det, og jeg skal bestræbe mig for at gjøre det godt igjen, saa vidt det kan skee uden Fare. Siig nu ligesvem, om Du vil blive, eller gaae?”

„Jeg har lovet Badyen,” sagde Ellen med Dinene endnu stedse heftede paa Jorden, „ikke at forlade hende, og da vi have tilføiet hende saa meget Ondt, kan hun dog vel ogsaa fordre, at jeg skal holde mit Ord.”

„Løs den unge Mand,” sagde Ismael. Da dette var færdigt, vinkede han ad sine Sønner og opstillede dem i en Række foran Ellen. „Stig os nu alvorligt og uden Omsvøb dit Hjertes Mening. Her er Alt, hvad jeg kan tilbyde Dig, foruden en hjertelig Velkomst.”

Den bekymrede Pige betragtede undseelig den ene unge Mand efter den anden, indtil hendes Bine tilsidst mødte Pauls urolige Blik. Da seirede Naturen over alle Hensyn. Hun kastede sig i Bijægerens Arme og forkyndte sit Valg paa en fuldkommen tydelig Maade, i det et dybt Suk hævdede hendes Barm. Ismael gav sine Sønner et Tegn, at de skulde trække sig tilbage. Skjøndt han vel ikke med Eiegenlybighed saa sin Plan tilintetgjort, saa kom dette ham dog ikke uventet, og med Rolighed sagde han: „Tag hende, min Ven, og opfør Dig som en ærlig Mand imod hende. Hun er en Pige, som kan gøre enhver Mand lykkelig, og det skulde gøre midt ondt, dersom jeg nogensinde hørte, at det gik hende ilde. Nu er jeg da færdig med Eder Alle, og jeg haaber, at I ikke finde min Fremgangsmaade haard, men tvertimod retfærdig og billig. Jeg har endnu blot eet Spørgsmaal tilbage, og det gjelder Capitainen. Vil I gøre Brug af mit Kjøretøj paa Eders Tilbagereise til Colonien, eller ikke?”

„Jeg hører, at nogle af mine Soldater søge efter

mig i Nærheden af Pavneernes Byer," sagde Middleton, "og jeg har besluttet at ledsage denne Høvding, for at træffe mine Folk."

"Da er det bedst, at vi skilles ad jo før jo hellere. Nede i Dalen staaer Heste i Mængde. Gaae og tag saa mange, som I behøve, og drag bort i Fred."

"Det er umuligt, saalænge denne gamle Mand, der næsten et halvt Aarhundrede har været en Ven af min Familie, staaer her som Fange. Hvad har han forbrudt, siden han ikke ogsaa bliver løsladt?"

"Spørg ikke om noget, hvorpaa der maa gives et ubehageligt Svar," sagde Udvandreren i en streng Tone. "Med Bildtfangeren har jeg en Sag af en særegen Bestaaffenhed at afgjøre, og det vilde ikke passe sig, at en Officeer i Regjeringens Tjeneste kjendte den. Gaae, medens Veien er aaben."

"Manden har kanskee der givet Eder et meget godt Raad, hvorpaa I Alle tilsammen bør høre med Opmærksomhed," bemærkede den Gamle, som slet ikke syntes at finde noget Ubegageligt i sin selsomme Stil-
ling. — "Siouxerne ere en meget talrig og blodtørstig Stamme, og man kan ikke vide, hvor længe det vil vare, førend de bryde frem, for at hevne sig. Derfor raader jeg Eder ogsaa, at I skulle begive Eder paa Veien og især vogte Eder for, naar I passere Dalene, at I ikke igjen blive indespalttede af Siden; thi de ær-

lige Jægere antænde ofte paa denne Karstid Græsset, for at Bøflerne til Foraaret kunne finde en sødere og grønnere Græsgang."

"Jeg vilde ikke alene handle utafnemligt, men endogsaa lovstridigt, dersom jeg lod denne Fange, omendstjondt han selv intet havde derimod at indvende, forblive i Eders Hænder, uden at jeg engang kjendte hans Forbrydelses Bestaaenhed."

"Er det tilstrækkeligt, naar I veed, at han har fortjent alt hvad der venter ham."

"Det vilde i det mindste da forandre min Mening om hans Karakter."

"Se denne her," sagde Sæmael, i det han viste Capitainen Ruglen, som var bleven funden i Asas døde Legeme. "Med dette Stykke Bly har han strakt til Jorden en saa herlig Karl, som nogen sinde har glædet en Faders Dine."

"Jeg kan ikke troe, at han har gjort det, med mindre det er skeet til Selvforsvar eller fordi han frygteligen er bleven opirret. At han havde Kundskab om Eders Sønns Død, maa jeg tilstaae, thi han viste os Krattet, hvor det døde Legeme laae, men at han paa en ulovlig Maade har berøvet ham Livet, derom kan intet uden hans egen Tilstaaelse overbevise mig."

"Længe har jeg levet," tog Wildtfangeren Ordet, da han ved den almindelige Taushed følte sig opfordret

til at forsvare sig mod den grove Beshyldning, „og meget Ondt har jeg seet i mine Dage. Jeg har truffet paa mangen brummende Bjørn og springende Panther, som kjæmpede om den Bid, der var bleven kastet i Veien for dem, og jeg har ogsaa seet mange fornuftige Menneſter at stride paa Liv og Død, for at gjøre den menneſkelige Daarſkabs Rettighed gjeldende. Hvad mig angaaer, ſaa haaber jeg, at man ikke vil anſee det for Pralerie, naar jeg ſiger, at omenſkjøndt jeg ofte har havt min Haand med i Spillet, naar det gjaldt om at kæmpe mod Ondſkab og Undertrykkelse, jeg dog aldrig har begaaet nogen Handling, hvorfor jeg behøver at ſkamme mig, naar jeg engang ſkal aflægge Regnſkab for en Dommer, ſom er langt mægtigere end denne her.“

„Derſom min Fader har berøvet en af ſin Stamme Livet,“ ſagde den unge Pavnee, ſom hurtigen gjettede, hvad her foregik, ſaaſnart han med ſit ſkarpe Die havde betragtet de Andres Miner og den foreviſte Kugle, „ſaa vil han ſikkert ſelv overgive ſig til den Dødes Benner. Han er altfor retfærdig, til at der ſkulde behøves Strikfer til at flåbe ham frem for Retten.“

„Unge Mand, Du lader mig blot vederfares Retfærdighed. Havde jeg udøvet den ſlette Handling, ſom de beſhyldte mig for, ſaa beſidder jeg Mod nok til at komme og fremrække mit Hoved, for at modtage det

hevnende Hug, saaledes som alle brave røde Mænd gjøre." I det han herpaa tilfastebe sin bekymrede indianste Ben et Blik, for endnu eengang at forsikre ham om sin Uskyldighed, vendte han sig til de øvrige opmærksomme Tilhørere, hvem Sagen nærmere angik, og vedblev paa Engelsk: „Jeg har en kort Fortælling at fremsføre, og hvo der troer den, han troer det, som er sandt, og hvo som ikke troer den, han stuffer sig selv og kanskee ogsaa sin Nabo. Vi laae Alle rundt om din Leir, Udvandrer, fordi vi, som Du nu vel kan formode, sandt, at en Dame der paa en uretsfærdig Maade holdtes fangen. Vor Hensigt var at sætte hende i Frihed. Da man saae, at jeg var mere duelig end de Andre til at speide, blev jeg, medens de andre holdt sig skjulte, udsendt paa Steppen for at recognoscere. Det faldt Eder vist ikke ind, at der i Nærheden var En, som saae Alt, hvad der foregik paa Eders Jagt, men det var dog Tilfældet. Undertiden laae jeg udsiraft paa Jorden bag en Busk eller Due, undertiden rullede jeg mig ned ad Høien, og I drømte ikke om, at jeg iagttog alle Eders Bevægelser, saaledes som Pantheren, naar den søger at snige sig paa den drifkende Hjort. Jeg kan forsikre Eder, Ismael Busch, at jeg, da jeg var i min fulde Kraft, mangan Gang har liget lige ind i Fiendens Tætte, og de sov og drømte, som om der var Fred og ingen Fare. Jeg vilde blot ønske,

at jeg havde Tid til at fortælle Eder alt dette udføreligere."

"Videre, videre," afbrød den utaalmodige Middleton ham.

"Åh, det var et blodigt og beklageligt Syn! Jeg laae skjult under det høie Græs, da to af Fægerne mødte hinanden. Der var slet ikke noget Hjerteligt i deres Væsen, og det burde der dog være, naar Folk mødes i en Ørk; men jeg tænkte imidlertid, at de fredeligen ville stilles ad, indtil jeg saae, at den Ene sigtede med sin Flint paa den Andens Ryg og udøvede en Handling, som jeg kalder et lumst og syndigt Mord. Det var en ædel, mandig Ungling, som blev truffen. Omendstjondt Krudet sved hans Klæder, stod han dog nogle Minuter efter Skuddet, førend han faldt. Derpaa sank han i Knæ; men ligesom den saarede Bjørn søger et Skjulested, saaledes slæbte ogsaa han sig med mandig Kraft hen til Krattet."

"I den himmelske Dommers Navn! hvorfor fortaug I dette?" udbød Middleton.

"Hvorledes! Tænker I, Capitain, at en Mand, som har levet mere end tredsindstyve Aar i Ørkenen, ikke skulde have lært at tie? Hvilken rød Kriger løber, som om han var gal og blind, omkring for at fortælle Alt hvad han har seet, førend den rette Tid

Steppen, 7 H.

dertil er kommen? Jeg førte Doctoren hen til Stedet, for at see, om hans Duelighed kunde udrette noget, og vor Ven, Bijægeren, som er i Nærheden, veed ogsaa, at Eget laae i Krattet."

"Ja, det er sandt," sagde Paul; "men da jeg ikke vidste hvilken Grund den gamle Bildtfanger havde til at holde Sagen hemmelig, saa talte jeg saa lidt som muligt derom, hvilket var ligesaa meget som slet intet."

"Hvo var Gjerningsmanden?" spurgte Middleton.
 "Dersom I ved Gjerningsmanden forstaaer den, som begik Forbrydelsen, saa staaer han her, og det er en Skam og Skjændsel for vor Stamme, at han er den Dræbtes Nærbeslægtede."

"Han lyver! Han lyver!" skreg Abiram. — "Jeg har ikke myrdet ham; jeg gav ham blot Slag for Slag."

Ismaels Stemme lød huul og frygtelig, da han svarede: "Det er nok. Mine Sønner, lader den gamle Mand gaae, og stiller Eders Moders Broder i hans Sted."

"Rør mig ikke!" skreg Abiram. "Jeg skal anraabe Gud om at forbande Eder, dersom I gjøre det."

Hans vilde, næsten vanvittige Blik bragte de unge Mennesker i Begyndelsen til at standse, men da Abner, som var ældre og mere bestemt end de Andre, gik løs paa ham med en Mine, der tydelig røbede hans fjendts-

lige Sindelag, vendte den Anklagede sig forfærdet om og styrtede, i det han gjorde en overilet Anstrængelse for at flygte, med Ansigtet mod Jorden, saa at der fik Udseende af, at han var fuldkommen død. Medens de fleste af de Tilstedeværende yttrede deres Skræk ved et sagte Udraab, gav Ismael ved et Tegn Befaling til at bringe Legemet ind i Teltet.

„Det er nu bedst,” sagde han i det han vendte sig om til de Fremmede, „at enhver gaaer sin Vej. Jeg ønsker Eder alt Godt, og til Dig, Ellen, siger jeg, uagtet Du ikke veed at skjønne derpaa: Gud velsigne Dig!“

Da det forekom Middleton, at Gud her selv havde dømt, gjorde han ikke flere Indvendinger, men beredte sig til at bryde op. De nødvendige Foranstaltninger vare hurtig trufne. Da alle vare færdige, toge de Afsted med Udvandreren og hans Familie, og derpaa saae man det hele, saa sælsomt sammensatte Selskab langsomt og stille at følge den seierrige Pavee til hans fjerne Byer.

Tv og tredidte Capitel.

Sæmael ventede taalmødigt, indtil han ikke mere kunde øine det brogede Tog, som Haardhjerte anførte. Da hans Speidere bragte ham Esterretning om, at India-
nerne, som sluttede sig til deres Høvding, saasnart denne var kommen saa langt fra Leiren, at deres store Antal ikke mere kunde vække nogen Mistanke, lige indtil sidste Mand vare forsvundne bag Steppens sjerne Hoie, gav han Befaling til at afbryde Teltene. Dæerne vare forspændte, og alle bevægelige Gjenstande laae inden kort Tid paa deres sædvanlige Plads i Bognene. Efterat alt dette var besørget, trak man den lille Vogn, som saa længe havde været benyttet til Fængsel for Inez, frem for det Telt, hvor Menneskehandleren befandt sig, og satte den istand til at modtage den nye Fange. Da Abiram nu bleg, skjælvende og forfærdet ved den Tanke, at hans Brøde var opdaget, kom til Syne, bleve først de yngre Lemmer af Familien overtydede om, at han endnu hørte til de Levende. De havde alle staaet i den Formening, at Himlen selv paa en strækelig Maade havde straffet hans Forbrydelse, og de stirrede nu paa ham, som paa et Væsen, der hører til en anden Verden, og ikke som paa en Dødelig, der endnu skulde bestaae den sidste tunge Kamp. Forbry-

deren selv befandt sig i en Tilstand, i hvilken den høieste Grad af Forsærdelse og Sjæleangest paa en selsom Maade var forenet med en fuldkommen fysisk Apathie. Vel havde Faldet bedøvet hans Sandser, men hans Aand vedblev at være vaagen og modtagelig for alle den onde Samvittigheds Qualer. Da han var kommen ud i den frie Luft, saa han sig om, for om muligt at lase sin tilkommende Skjebne i de Tilstedeværendes Ansigter. Da han bemærkede, at Alle vel vare alvorlige, men dog ikke havde noget Truende i deres Miner, begyndte den ynkværdige Mand atter at oplyses. Medens man bragte ham i Vognen, grundede den Listige allerede paa, hvorledes han skulde afvende sine Slægtninges retfærdige Hævn, eller udfinde et Middel til at undgaae en Straf, hvis Frygtelighed han anede.

Under alle disse Tilberedelser havde Ismael næsten ikke talt et Ord. En Bevægelse med Haanden, eller et Niekast viste hans Sønner hvad de skulde gjøre, og alle Parter syntes fuldkommen tilfredse med denne simple Maade at gjøre sig forstaaelig paa. Da Udvandreren havde givet Tegn til at bryde op, fastede han sin Flint i Armen og Dren over Skulderen og stillede sig som sædvanlig i Spidsen for Toget. Efter havde begravet sig dybt inde i Vognen hos sine Døtre, enhver af de unge Mænd indtog den ham anviste Plads ved

Vognen eller hos Dvæget, og Alle begave sig nu paa Marschen med den sædvanlige Eigegyldighed.

For første Gang i lang Tid vendte Udvandreren den nedgaaende Sol Ryggen og styrede sine Fjed henimod de dyrkede Landstrækninger, og dette forkyndte hans Børn, som havde lært at kende deres Faders Beslutninger i hans Miner, at deres Reise i Steppen med det Første vilde være endt. Alligevel stætte der den hele lange Dag intet, som endvidere kunde bestyrke Formodningen om, at Jesmael saa aldeles havde forandret sine Planer og Ønsker. Han vandrede blot et Par hundrede Skidt forud for Toget, og hans Bevægelser tilkjendegave ikkun nogle faa Gange, at hans Sind var i en oprørt Tilstand. En eller to Gange saae man rigtignok, hvorledes hans vældige Figur, støttet paa Bøssen og med Hovedet høiet mod Jorden, stod stille paa Toppen af en af de fjerne Høie, men disse Dieblæk, hvori han hengav sig til sin Grublen, vare lige saa sjældne som af kort Varighed. Toget havde allerede længe kastet sin Skygge mod Østen, førend der blev gjort nogen væsentlig Forandring i den Maade, hvorpaa det bevægede sig fremad. Man vadede gjensnem Bækkene og passerede op ad Høiene og ned ad dem, alt i den samme Orden.

Velbekjendte med alle de Besværligheder, som møde paa en saadan Reise, forstod Udvandreren ligesom

af et Slags Instinct at undgaae de største Hindringer, ved snart at høie til Høire, snart til Venstre, og Landets Formation, fjærne Trægrupper og Globernes Retning bestemte enhver af hans Bevægelser.

Endelig nærmede den Tid sig, da Medlidenhed med Mennesker og Dyr fordrer, at man bør unde dem Hvile efter Arbeidet. Med sit sædvanlige skarpe Blik søgte Ismael en passende Plads dertil. Landets regelmæssige Bestaffenhed, som vi forhen have skildret i denne Bog, havde betydeligen forandret sig, og Jordens Overflade var nu langt mere ujævn og fuld af store Fordybninger. I Almindelighed fandt man rigtignok ogsaa her de samme vide og øde Strækninger, de samme frugtbare og store Dale og den selsomme Forening af yppige Marker og nøgne Heider, som bringer hiin Egn til at ligne et gammelt Land, der paa en uforklarlig Maade er bleven berøvet sine Beboere og disses Baaninger; men Steppens særegne Kjendemerker vare dog blevene forandrede ved uregelmæssige Høie, enkelte Fjeldmasser og brede Skovstrækninger.

Uf en omtrent fyrgetyve til halvtredsindstyve Fod høi Klippe fremsprublede en Kilde. Ved Klippens Fod besugtede Vandet et lille Stykke Jord, som til Gjengjæld for denne vederqvægende Gave frembragte noget Græs. Et eensomt Piletræ havde slaaet Rødder i denne fugtige Jordbund, og da intet andet Træ gjorde det

Pladsen stridig, var det fladt op langs med Klippen og havde næsten naaet dennes Høide. Forhen havde Træets Grene beskygget Fjeldets Tinde, men nu var dets Skjønhed henvisnet tilligemed Livskraften. Lige som for at spotte det sparsomme Grønne ved dets Rod, blev det staaende der som et ædelt og høitideligt Mindesmærke om fordums Frugtbarhed. De større, knudrede Grene udbredte sig endnu stedse, medens den gamle, hvide Stamme stod der nøgen og hentørret. Intet Blad, intet Spor til Vegetation var nogensteds at see. Dette Træ syntes at være et sørgeligt Billede paa alle Tings For-gængelighed og et Beviis paa, hvorledes alt, som lever, kan overleve sig selv.

Efterat Ismael havde givet de Andre et Tegn til at føre Toget hen til dette Sted, kastede han sig ned paa Jorden og syntes at eftertænke sin Stilling, som paalagte ham et saa stort Ansvar. Hans Søner fulgte hurtigen efter ham; thi saasnart Dvæget lugtede Vandet og Græsset, ilede de fremad, og efter saa Minuters Forløb var det rolige Sted forvandlet til en larmende Leir.

Det Indtryk, som denne Morgens Optrin havde gjort paa Ismaels og Esthers Børn, var ikke saa dybt og af en saa lang Varighed, at de derover skulde have forglemt Naturens Fornødenheder. Men medens de vorne Søner af deres Forraad fremsøgte noget, hvor-

med de kunde stille deres Hunger, og de yngre Børn trængte sig sammen om de endnu tomme Potter, vare Forældrene sysselsatte paa en ganske anden Maade.

Da Udvandrerens saae, at Alle, endogsaa den igjen til Livet tilbagevendte Abiram, vare sysselsatte med at faae deres Hunger stillet, vinkede han ad sin nedslagne Hustru og steg op paa en fjern Høi, som laae henimod Østen. Egtefolkernes Sammenkomst paa denne nøgne Plet lignede et Møde paa deres myrdede Søns Grav. Ismael gav sin Hustrue et Tegn, at hun skulde tage Plads ved hans Side, og derpaa fulgte en temmelig lang Tausched, som ingen syntes tilboielig til at bryde.

„I lang Tid have vi reist sammen og deelt Sorg og Glæde med hinanden,” tog Ismael endelig Ordet; „vi have været udsatte for mangen en Fristelse, og mangen en beest Drik have vi maattet udtømme, min Kone; men aldrig er der mødt mig noget saadant, som dette.”

„Det er et tungt Kors for en stakkels syndig Qvinde!” svarede Esther, i det hun lod Hovedet synke og skjulte Ansigtet i sin Klædning. — „Det er en tung, tung Byrde, som er bleven lagt paa en Søsters og Moders Skuldre.”

„Ja, deri bestaaer netop den hele Ulykke. Det havde ikke kostet mig synderlig Dørvindelse at straffe den omvankende Bildtfanger; thi han har ikkun gjort mig libet Gødt. Gud tilgive mig, fordi jeg uretsfærdi-

gen tiltroede ham en saa slet Handling! — Men skal den, som myrbede min Søn, ikke drages til Ansvar? Drengen vil aldrig finde Ro i Graven!”

„Al, Ismael! vi drive denne Sag altfor vidt. Dersom vi havde talt mindre derom, havde det været klogere. Vor Samvittigheds Rolighed var da ikke bleven forstyrret.”

„Esther!” sagde Udvandreren i en bebreidende Tone, men dog uden at tabe sin sædvanlige Rolighed, „der var en Tid, da Du troede, at en anden Haand havde fuldført denne Riddingsbaad?”

„Ja, ja vist! Herren indgav mig det til Straf for mine Synder! Men hans Raade udeblev ikke længe, og Gløret faldt fra mine Dine. Jeg saae i Bogen, Ismael, og da fandt jeg Trøstens Ord.”

„Har Du den Bog ved Haanden, Kone? Den kunde dog kanske give os et godt Raad med Hensyn til denne strækkelige Forretning.”

Esther søgte i sinomme og fremdrog kort derpaa Fragmentet af en Bibel, der var saa tilrøget og itureven, at den neppe synes mere læselig. Blandt alle Udvandrerenes Sager var den det Gnestte, som nogenslunde lignede en Bog. Hans Kone havde opbevaret den som en sørgelig Levning fra lykkeligere Dage, og allerede i lang Tid pleiede hun at flaae op i den, naar Omstændighederne vare saa trykkende, at hun ikke selv vidste, hvorledes hun skulde hjælpe sig; men det

var dog meget sjældent, at hun tog sin Tilflugt dertil; thi hendes stærke Aand foretrak stedse først at prøve ethvert af de sædvanlige Midler. Paa denne Maade havde Esther sluttet et Slags beqvem Alliance med Guds Ord, i det hun ikkun da raadforte sig med det, naar hun selv følte, at det ikke stod i hendes Magt at afvende den truende Ulykke. Casuisterne maae afgjøre, hvorvidt hun i dette Punkt lignede andre Troende; vi ville fortsætte vor Fortælling.

„Her paa disse Sider findes mangt et frygteligt Sted, Ismael,” sagde hun, i det hun aabnede Bogen og langsomt omvendte Bladene, „og nogle lære ogsaa Budene om Straffen.”

Hendes Mand tilkjendegav ved et Tegn, at han var begjærlig efter at høre et af disse korte Sprog, som blandt alle christelige Nationer gjælde for Skaberen umiddelbare Bud, og som man har fundet saa retfærdige, at selv de, som nægte deres Oprindelse, indrømmer deres Visdom. Ismael lyttede med alvorlig Opmærksomhed, da hans Hustru læste alle de Steder, som hun, ledet af sin Huskommelse, fandt mest passende til den Stilling, hvori de befandt sig. Han lod hende vise ham selv Ordene, som han betragtede med et Slags hellig Urefrygt; men en eengang fattet Beslutning var sædvanlig hos en Mand, der saa sjelden var at bringe dertil, uigenkaldelig. Han lagde sin Haand paa Bo-

gen og tillukkede den selv, for derved at vise sin Gudsstru, at han havde hørt saa meget, som han ønskede. Esther, der saa nøie kjendte hans Karakter, skjælvede ved denne Bevægelse. I det hun saa ham i hans rolig, men strenge Dine, sagde hun: „Ismael! Ismael! rinder ikke mit og mine Børns Blod i hans Arer! Kan der da ikke vises nogen Naade?“

„Kone!“ svarede han alvorlig, „da vi troede, at den usle, gamle Bildtsfanger havde gjort det, da blev der ikke talt om Naade.“

Esther svarede intet, men sad med Armene korslagte over Brystet, taus og tankesfuld i flere Minuter. Derpaa betragtede hun endnu engang ængstelig sin Mandes Ansigt og fandt, at alle Lidenskaber og Belymringer der tilsyneladende vare begravne under den koldeste Egegylbighed. Nu vidste hun, at hendes Broders Skiebne var afgjort, og i det hun erkjendte, at han havde forstjent den Straf, som ventede ham, opgav hun ethvert videre Forsøg paa at redde ham. Der blev ikke verslet et Ord mere imellem dem. Nogle Dieblis saae de paa hinanden; derpaa stode Begge op og gik taus tilbage til Leiren.

De fandt, at Børnene ventede paa dem, men med det samme tvære Bæsen, hvormed de pleiede at see alle tilkommende Begivenheder imøde. Hornqvæget var allerede igjen sammenkoblet og Hestene forspændte, for at

man strax kunde bryde op, saasnart der blev givet Befaling dertil. Og saa de yngre Børn havde allerede taget Plads i den for dem bestemte Bogn; kort sagt, intet havde forsinket Afreisen, undtagen den Omstændighed, at Forældrene til denne vilde Yngel var fraværende.

„Abner,” sagde Faderen med den kolde Rolighed, som udtalte sig i alle hans Handlinger, „tag din Moders Broder ned af Bognen og lad ham staae paa Jorden.”

Abiram skjælvede rigtignok, da han kom ud af den tillukkede Bogn; men det var dog langt fra, at han havde opgivet alt Haab. Efterat han forgjæves havde kastet sit Blik omkring sig, for at finde et Ansigt, hvorfra der lyfte en Straale af Mæltidenhed, søgte han at betvinge sin paa ny opvaagnende Angest ved at indlede et Slags venstabelig Samtale med Udvaandrerens.

„De stakkels Dyr ere vist ret stakmatte, min Broder,” sagde han, „og da vi allerede have gjort en saa dygtig Marsch, er det vel paa Tiden at slaae Leir? Saa vidt jeg skjønner, kan I gaae langt, førend I finder en saa god Plads som denne til at overnatte paa.”

„Det er godt, at den behager Eder. Det er nok muligt, at I bliver her i lang Tid. Mine Sønner, kommer nærmere og hører paa mig. — Abiram White,” sagde han derpaa, i det han tog Huen af, og den Høitidelighed og Bestemthed, hvormed han talte, meddeelte selv hans trevne Ansigt et ærefrygtbydende Ud-

tryk, „J har dræbt min Førstefødte, og efter Guds og Menneskenes Love maa J døe!“

Da Menneskehandleren hørte denne frygtelige og pludselige Dom, foer han forfærdet sammen, liig En, der uventet føler sig greben af et Roddyrs Kløer og ikke seer noget Udvei til Flugt eller Regning. Omendstjondt han vel havde anet, hvad der kunde møde ham, saa havde han dog ikke havt Mod nok til med tristigt Blik at betragte Faren. Ligesom andre feige Gemytter havde han søgt Trøst i at skjule sin fortvivlede Stilling for sig selv, og istedetfor at forberede sig paa det Værste, havde han blot grundet paa ved List at udfinde et Redningsmiddel.

„Døe!“ — gjentog han med en Stemme, som knap formaaede at trænge sig frem fra det sammenskugede Bryst. — „Mennesket pleier dog ellers at være sikker iblandt sine Venner!“

„Saaledes tænkte ogsaa min Søn!“ svarede Udvandreren, i det han gav et Tegn til, at den Vogn, hvori hans Kone og Døttre befandt sig, skulde sætte sig i Bevægelse, og derpaa undersøgte han med største Rolighed Fængkrudet paa sin Bøsse. „Med en Flint har J dræbt min Søn, og det er ikke meer end billigt, at J nu finder Gders Død ved det samme Waaben.“

Abiram stirrede omkring paa de Tilstedeværende med et Blik, som vidnede om hans Sindsforsvirring.

Han toe, ligesom han ikke alene vilde overtale sig selv, men endogsaa de Andre til at ansee det, som han hørte, blot som en Spøg, for at prøve hans Nerver. Men hans gysselige Lystighed fandt intet Sted Gjenklang. Alt rundt om ham var høitideligt og stille. Vel vidnede hans Søstersønners Ansigter om en temmelig heftig indre Bevægelse, men mod ham vare de kolde, og i sin gamle Stalbroders Miner bemærkede han en frygtelig Bestemthed, som var langt mere truende end enhver nok saa lidensabelig Sindsstemning. Denne havde muligen kunnet opvække hans Aand til at forsøge paa at gjøre Modstand, men hiin indskrænkede ham aldeles til den svage Hjælp, som han fandt hos sig selv.

„Hvad sagde Du, min Broder?“ hviskede han med en næsten uforstaaelige Stemme.

„Mine Ord ere tydelige, Abiram White; I har begaaet et Mord og derfor maa I døe!“

„Hvor er Esther? Søster, Søster, vil Du forlade mig? Al, Søster, hører Du mig ikke?“

„Jeg hører En tale fra Graven,“ svarede Esther med en klangløs Stemme, da Vognen kom forbi det Sted, hvor Forbryderen stod. „Det er min Førstefødtes Stemme, som høit raaber om Retsfærdighed! Gud see i Naade til Dig, Gud forbarme sig over din Sjæl?“

Vognen rullede langsomt bort, og den forladte Abiram saae sig nu berøvet det sidste Haab; men al-

ligevel kunde han endnu ikke samle Kraft til at gaae Døden imøde, og havde hans Lemmer ikke nægtet ham deres Bistand, saa havde han sikkert nu igjen forsøgt at flygte. Pludselig forvandlede hans Haab sig til den høieste Fortvivlelse, han knælede og begyndte en Bøn, hvori han paa en affindig og forargerlig Maade anraabte snart Gud, snart sine Slægtninge om Naade. Grebne af Afstø, vendte Ismaels Sønner sig bort fra det frygtelige Skuespil, og selv Udvandrerens stærke Natur blev rystet ved dette Elendighedens Billede.

„Jeg vil ønske, at Eders Bøn maa vorde opfyldt,“ sagde han, „men en Fader kan aldrig glemme et myrdet Barn.“

Samrende tiggede den Ulykkelige i det mindste om Opsættelse, om en Uge, en Dag og tilsidst om en Time. Udvandrerens vaklede og lovede endelig tildeels at opfylde hans Bøn. I Hovedsagen havde han imidlertid ikke forandret sit Forsæt, men han havde blot besluttet at udføre det paa en anden Maade. „Abner,“ sagde han, „stig op paa Klippen og see, om vi kunne være sikre paa, at Ingen nærmer sig.“

Medens hans Søstersøn udførte denne Befaling, opklarede atter Haabets Straaler Menneskehandlerens skjælvende Ansigtstræk. Beretningen lød gunstig; intet levende Væsen viste sig, med Undtagelse af dem, som fulgte med de bortkjørende Vogne. Et Bud fra disse

nærmebe sig imidlertid med øiensynlig Hast. Ismael tøvede, indtil det var ankommet. En af hans smaa Døttre overbragte ham et Fragment af hiin Bog, som Esther med saa stor Omhyggelighed havde gjemt. Fadervren sendte Brevet tilbage og gav nu Forbryderen Bladene.

„Esther har sendt Eder disse,” sagde han, „for at I i Eders sidste Time kan ihukomme Gud.”

„Herren velsigne hende! Hun har stedse været en god og venlig Søster imod mig! Men jeg maa have Tid til at læse, Tid, min Broder, Tid!”

„Den skal ikke fattes Eder. I skal være Eders egen Bøddel; denne sørgelige Forretning vil jeg overlade til Eder selv.”

Ismael stred derpaa til at udføre sin nye Bestumning. Den Tanke, at han, skøndt Straffen var uundgaaelig, dog kanske endnu skulde leve nogle Dage, havde for Dieblittet formindsket Abirams qvælende Angst. Hos et saa uhyggeligt og elendigt Menneske, som ham, frembragte sliq en Opsættelse den samme Virkning, som en fuldkommen Benaadning. Han viste sig endogsaa særdeles gestæftig med at hjælpe ved de gyselige Forberedelser, og blandt alle de Handlende i dette høitidelige Sørgeespil, var han den Eneste, som var snaksom, ja endogsaa spøgefuld.

Ikke langt neden under en af Piletræets høiere Grene ragede en smal Steen frem fra Klippen. Den

var flere Fod fra Jorden og fuldkomment stikket til et Forehavende, som imidlertid netop var blevet fremkaldt ved Synet af den. Paa denne Steen satte man Forbryderen med Armene sammenbundne ved Albuerne paa Ryggen, saa at han var berøvet ethvert Haab om at kunne befrie sig, og fra hans Nakke gik der et Toug op til Grenen. Dette Toug var gjort saa kort, at Synderen, dersom han sprang ned fra Stenen, ikke kunde naae Jorden. Bibelens Blade gav man ham i Hænderne, og overlod nu til ham at sege Trøst i dem saa godt han kunde.

„Og nu, Abiram White,“ sagde Udvandreren, da hans Sønner efter fuldbragt Arbejde vare stegne ned, „gør jeg Eder det sidste høitidelige Spørgsmaal. Døden staaer for Eder i to Skikkelser. Dersom jeg ikke med denne Bøsse gjør en hurtig Ende paa Eders Elendighed, saa finder I tidlig eller sildig Eders Død ved Strikken der.“

„Lad mig nu blot leve! O, Ismael, I veed ikke, hvor sødt Livet er, naar det sidste Dieblis nærmer sig!“

„Dit Ønske skal vorde opfyldt!“ sagde Udvandreren, i det han tilvinkede sine Medhjelpere, at de skulde begive sig paa Veien efter Hjorden og Bognene. „Og nu tilgiver jeg Dig, Du beklagelsesværdige Mand, det Onde, som Du har tilføiet mig, for at det kan være Dig til Trøst i din sidste Stund, og overlader Dig til din Gud.“

Jesmael vendte sig derpaa om og skred hen over Sletten i sin sædvanlige flettrende Gang. Omendstjondt hans Hoved var bøiet lidt forover, sølte han sig dog ikke fristet til at dreie det om. Gengang troede han at høre, at der blev kaldt paa hans Navn med dæmpet Stemme, men end ikke det kunde bevæge ham til at standse sine Skridt.

Paa det Sted, hvor han for ikke længe siden havde haft Samtalen med Esther, var Klippen bag ved ham endnu blot synlig i Horisonten. Her standse han og kastede et Blik tilbage. Den dalende Sol stod næsten lige bagved Fjeldet, og dens sidste Straaler belyste Piletræets nøgne Grene. Enhver Gjenstand traadte tydeligen frem af den glødende Aftenrøde, og Udvandrerens øvede Næse kunde endogsaa skjelne den Glendige, som han der havde overladt til hans sørgelige Skjebne. I det han nu steg ned ad Høien, forekom det ham, som om han pludselig paa en voldsom Maade havde løsrevet sig fra en gammel Kammerat.

Efterat Udvandrereren havde tilbagelagt omtrent en Mil, naaede han Vognene. Hans Sønner havde fundet en passende Plads til at overnatte paa, og ventede blot paa hans Ankomst, for at han skulde billige deres Valg. Med saa Ord gav han sit Samtykke. I Leiren herskede der nu en Stilhed, som dannede en selsom Mod sætning til den sædvanlige Alarm. Man

hørte ikke Githers skænde paa Børnene, og naar dette skeete, lød det mere som en blid Formaning.

Der fandt ikke nogen nærmere Forklaring Steb imellem Mand og Kone. Ismael bemærkede blot, at hans Hustru, førend hun begav sig til No hos sine Smaa, med et lønligt Blik betragtede Panden paa hans Bæsse. Han sagde til sine Sønner, at de kunde lægge sig til at sove, da han selv i Nat vilde vaage over Leirens Sikkerhed. Da Alt var stille, gik han ud paa Heden; Luften var ham for tung inde i Tæltet. Natten var fuldkommen skiftet til med fornyet Kraft at fremkalde alle de Følelser, som vare naturlige Følger af Dagens Begivenheder. Vinden havde rejst sig med Maanen, og strøg nu og da hen over Heden. Hvorledes skulde det falde den eensomme Skildvagt vanskeligt i dens Piben og Susen at opdage selsomme, overnaturlige Toner? Med en Følelse, som hos en mindre Behjertet vilde være bleven kaldt Frygt, saae han om sig; men Alt sov trygt og roligt, og nu styrede han sine Fjed hen imod den allerede omtalte Hoi. Hersfra havde han en vid Udsigt til alle Sider. Dette Skyer omflørede Maanen, som straaede koldt og vandet; men der gives dog enkelte Dieblis, i hvilke den udbredte et venligere Lys over Gjenstandene rundt omkring.

For første Gang i sit urolige Liv sølte Ismael, at han stod ene her. Steppen syntes ham en grændseløs, sørgelig Ørt, og Vindens Susen lød som hedens

farne Wanders Stemme. Nu forekom det ham ogsaa, som om Vinden førte et Skrig frem med sig. Det klang ikke som en Røst fra Jorden, men gyseligt gennemføjer det de øvre Regioner ledsaget af Vindens hule Suk. Udvandrerens Tænder vare pressede sammen, og hans vældige Haand greb om Bøssen, som om han vilde sammenknuge Metallet liig et Stykke Papir. Endnu engang et Vindstød og et høit Jammerstrig, der lød som om det var udstødt tæt ved hans Øre. Et Slags Echo besvarede det uvilkaarligt fra hans Læber, og i det han kastede Flinten over Skulderen, gik han med Kampeskridt løs paa Klippen.

Det var ifflun sjældent, at Blodet i Jesaels Arer strømmede saa raft som i de fleste andre Menneskers, men nu forekom det ham, at det vilde bryde frem af alle Porer paa hans Legeme. Aldrig havde han været i en saadan Bevægelse, alle hans slumrende Kræfter vare opvaagnede. Jo længere han skred fremad, jo tydeligere hørte han Skriget; nu lød det over ham høit i Luften, nu streifede det tæt hen over Jordens Overflade. Endelig blev Skriget saa tydeligt, at et Selvbedrag ikke mere var tænkeligt. Indbildningskraften kunde nu ikke forøge den Forsædelse, som virkelig greb ham. Hele Luften syntes opfyldt af de gruelige Toner, ligesom naar de flammende Lyn forvandler den hele synlige Horizont til et Ildhav. Ganste tydelig hørte han Guds Navn, men det var paa en frygtelig

og bespottende Maade sammenblandet med andre Navne, som man gjorde bedre i ikke at gjentage. Udvandreren standsede og holdt Hænderne for begge Øren. Da han endelig igjen borttog dem, spurgte en klangløs Stemme ham. „Ismael, min Mand, hørte Du intet?“

„Stille,” svarede Udvandreren, uden at røre den ringeste Forundring over sin Kones saa uventede Komme. — „Ihø, stille, dersom Du frygter den Almægtige!“

En dyb Tausched indtraadte nu. Vinden vedblev at suse hen over Heden, men ingen gruelige Toner ledsgede den mere. Alt var høitideligt og stille, men det var Naturens majestætiske Høitidelighed i sin Gensomhed.

„Lader os gaae,” sagde Esther, „alt er nu forbi.“

„Hvad bevægede Dig til at komme herhid?“ spurgte Ismael, hvis Blod nu atter med sin sædvanlige Rolighed strømmede gennem Arterne.

„Ismael, han myrdede vor Førstefødte; men det kommer sig ikke, at min Moders Søn bliver liggende paa aaben Mark som Adselet af en Hund.“

„Saa kom da,” sagde Udvandreren og greb sin Flint; og derpaa begave begge sig paa Veien til Klippen.

Afstanden var endnu stedse betydelig, og deres Skridt bleve langsommere og langsommere, jo mere de nærmede sig Retterstedet. Flere Minuter forløb saaledes, forend de naaede et Punkt, hvorfra man kunde skimte de mørke Gjenstandes Omrids.

„Hvor er Stedet?“ hviskede Esther. „Før mig

derhen! Jeg har medbragt Hakke og Spade, for at min Broder dog kan komme til at hvile i Jorden."

Da brød Maanen frem igjennem de tykke Skyer, og Søsterens Dine kunde følge Jesaels Finger. Han pegede paa en mennesselig Skikkelse, som af Vinden blev svinget frem og tilbage under Piletræets tørre Grene. Esther lod Hovedet synke og holdt Hænderne for Ansigtet; men Jesael traadte nærmere og betragtede sit Bærk med taus Aloorlighed, dog uden Samvittighedsnag. Bladene af den hellige Bog laae strøete omkring paa Jorden, og selv et Stykke af den fremragende Steen var bleven afreven af den Ulykkelige i hans Angest. Nu herskede Dødens Stilhed her overalt. Snart oplyste Maanen Abiram's vilde, fortrukne Ansigt, snart blev dette atter formørket, naar Vinden dreiede Legemet om, eller naar Skyggen af Rebet soer hen over det. Udvandrerens løstede Bøssen op, tog et skarpt Sigte og trykkede løs. Strikken brast, og Legemet styrtede ned, en tung, føleløs Masse.

Hidtil havde Esther hverken rørt sig eller talt; men nu var hun ikke seendrægtig, da det gjaldt om at lægge Haand paa Bærket. Det varede ikke længe, saa var Graven færdig til at modtage sin ynkværdige Beboer; men da man stred til at nedsænke det livløse Legeme deri, betragtede Esther, som bar Hovedet, sin Mand med et ængsteligt Blik og sagde: „Det er strækkeligt, Jesael! Jeg kan ikke kysse dig og min Faders Barn!"

Udvandreren lagde sin brede Haand paa den Døds Bryst og sagde: „Abiram White, vi trænge alle til Barmhertighed. Oprigtigen tilgiver jeg Dig og ønsker, at Gud i Himlen vil see i Naade til Dig.“

Hans Kone bøiede sit Hoved og trykkede et langt og heftigt Kys paa sin Broders blege Pande. Da Graven var tilkastet, knælede Esther, og medens hun fremmumlede en Bøn, stod hendes Mand med blottet Hoved, og dermed var den hele Sag afgjort.

Den følgende Morgen fortsatte Udvandreren med sine Vogne og Hjorde Reisen til Colonierne. Da de nærmede sig Grændsen, hvor det selskabelige Liv tager sin Begyndelse, tabte Toget sig imellem tusinde andre lignende. Omendkjøndt nogle af dette selsomme Pares talrige Afkom bleve bragte til at forlade deres lovløse og halv vilde Levemaade, saa hørte man dog aldrig igjen tale om selve Familiens Overhoveder.

Tre og tredibte Capitel.

Pavneens Reise til hans Hjem blev ikke afbrudt ved nogen blodig Begivenhed. Han havde hevet sig lige saa føleligt, som hurtigt, og Siouxerne havde ikke engang ladet en eneste Speider blive tilbage i det hele

Jagtdistrict. Middleton og hans Selskab tilbagelagde derfor deres Reise lige saa fredeligt, som om de befandt sig midt i de forenede Stater, og for at skaane Fruentimmerne, gjorde man blot ganske korte Dagmarscher. Efter Seieren syntes Pagneerne at have tabt ethvert Spor af Viidhed og at være tilbøielige til at opfylde alle de Hvides Ønsker.

Pladsen tillader os ikke nøiagtigen at beskrive Seierhervernes Indtog. Stammens Jubel svarede fuldkomment til dens tidligere Fortvivlelse. Modre fortalte med Stoltthed deres Sønners hædersfulde Død, Hustruer fremviste deres Mænds Ar, og de indianke Piger belønnede de unge Helte med deres Triumphsange. Trophæerne, som vare tagne fra de faldne Fiender, bleve opstillede paa den samme Maade som de erobrede Standarter i mere civilliserede Lande. De Gamle gjentog de saa ofte hørte Fortællinger om Fortidens krigerste Bedrifter, og dog meente man, at de bleve forbunkede af den nye tilkjæmpede Seier, og Haardhjerte selv, som ligesaa sine Drengaar indtil nu havde udmærket sig ved sin Tapperhed, blev eensstemmig atter og atter erklæret for den værdigste Høvding og herligste Helt, som Wacondah nogensinde havde sendt til sine kjæreste Børn, Pagne-Couperne.

Skjøndt Middleton med sin gjenvundne Elskede nu befandt sig i en Stilling, som i Sammenligning med den tidligere, maatte ansees for sikker, saa var det ham

dog behageligt, da han traadte ind i den vilde Sværm, at faae Die paa sine troe Artillerister og høre deres glade Jubel over hans Ankomst. Nærværelsen af denne Magt, saa lille den end var, bortjog enhver ubehagelig Tanke af hans Sjæl, den gjorde ham til Herre over hans Bevægelser, gav ham mere Vigtighed i hans nye Venners Dine og satte ham istand til at overvinde alle de Hindringer, som kunde møde ham paa den lange Vej, der skulde tilbagelægges, førend han naaede sine Landsmænds første faste Plads. En Hytte blev udelukkende indrømmet Inez og Ellen. Da Poul saae en bevaabnet Skildvagt i Staternes Uniform at gaa frem og tilbage uden for denne Hytte, lod han sig nøie med at krybe omkring i Indianernes Boliger, i det han just ikke paa den delicateste Maade undersøgte alle deres huslige Indretninger. Alt hvad han fandt omtalte han snart i en spøgende, snart i en alvorlig Tone, men stedse med den største Kræmpebigthed, og søgte at gjøre de forundrede Qvinder begribeligt, hvorledes enhver Ting hos de Hvide var bedre end hos dem.

Denne speidende, urolige Mand fandt ingen Efterligner blandt Indianerne. Haardhjertes Delicatesse og tilbageholdende Væsen fandt man hos enhver af hans Stamme. Da de havde bevist de Fremmede al Opmærksomhed og forsynet dem med alt, hvad de med Hensyn til deres simple Levemaade og saa Fornødenheder formaaede at tilveiebringe, betraadte ingen God mere

Indgangen til de Afstikker i Hytterne, som vare de Hvide indrommede. Man lod dem søge Hvile, hvilket ogsaa bedst stemmede overeens med deres Ønsker. Indianernes Sange og Jubel vedvarede imidlertid til langt ud paa Natten, og man hørte meer end een Kriger efter Midnat fra Taget af sin Bolig lydeligen berømme sit Folks Heltegjerninger og Seirvindinger.

Skjøndt Glæden over den tiltjæmpede Seier havde medtaget den største Deel af Natten, vare dog atter Alle paa Benene ved Solens Opgang. Den jublende Henrykkelse, som endnu for kort siden straaede fra et hvert Ansigt, havde maattet vige for en anden Følelse, som mere passede sig til det nærværende Dieblis. Alle vidste, at de blege Ansigter som havde sluttet et Venskabsforbund med deres Høvding, lavede sig til at tage Afsked med Stammen. Middletons Soldater havde i Haab om hans Tilbagekomst leiet en Baad af en Kjøbmand, som her ikke havde været heldig i sine Handelsforretninger. Baaden laae i Nærheden paa Strømmen, og Alt var færdigt til den store Reise.

Ikke uden Mistro saae Middleton dette Dieblis at nærme sig. Den Beundring, hvormed Haardhjerte havde betragtet Inez, var ikke undgaaet hans flinsøge Bine, og havde næsten foruroliget ham mere end Mathorees lidenskabelige Ønsker. Han vidste med hvilken Snidhed en Vild kan skjule sine Hensigter, og han ansaae det for sin Pligt, at være forberedt paa det Værste.

I Overeensstemmelse hermed gav han sine Folk hemmelige Befalinger, men søgte dog tillige at skjule de af ham trufne Foranstaltninger, under Skin af, at han vilde drage bort med en vis frigerst Høitidelighed.

Den unge Soldat maatte imidlertid med Skamfuldhed erkjende, hvor uretsfærdig hans Mistillid havde været, da han saae den hele Stamme uden Vaaben og med bedrøvede Ansigter at ledsage ham og hans Reiseselskab til Flodbredden. Indianerne samlede sig i en Kreds om de Fremmede og deres Høvding, og vare ikke allene fredelige, men endogsaa hjertelig deeltagende Tilskuere ved alt hvad der foregik. Da man bemærkede, at Haardherte ønskede at tale, standsede de Bortdragende og tilkjendegave, at de vare beredte til at høre paa ham, i det Vildtfangeren paatog sig at være Folk. Derpaa tiltalte den unge Høvding sit Folk i Indianernes sædvanlige billiebrige Sprog. Han begyndte med at berøre sin egen Nations hæderfulde Alder. Han talte om dens Lykke paa Jagten og i Krigen og hvorledes den stedse havde forstaaet at have sine Rettigheder og tugte sine Fiender. Efterat han saaledes havde lagt for Dagen, hvor stolt han var af Coupernes Storhed, og med det samme tilfredsstillet sit Folks Selvsølelse, gik han pludselig over til at omtale den Stamme, hvortil de Fremmede hørte. Han sammenlignede deres utallige Mængde med Trækfuglenes Sværme om For- og Efteraaret. Med en Fiinhed, som blot er en indianer

Kriger egen, omtalte han ikke ligesom deres Tilboielighed til Røveri og andre Voldsomheder, hvorpaa de havde givet saa mange Prøver under deres Forhandlinger med de røde Mennesker. Da han ret vel følte, at Mistilliden havde flaaet dybe Rødder i hans Stammes Gemyster, søgte han at formilde disse, ved paa en middelbar Maade at undskyldte deres Fremgangsmaade. Han erindrede sine Tilhørere om, at ogsaa Pawnee-Louperne havde været nødt til at bortjage mangt et flet Menneske fra deres Byer. Dste tilhyllede Wahcondah sit Ansigt for en rød Mand. Uden Tvivl skuede de blege Ansigtets store Mand ikke sjældent med et mørkt Blik ned paa et af sine Børn. De, som engang vare overladte til den onde Mand, kunde aldrig, hvilken Farve de end havde, blive gode og dydige. Han bad sine unge Mænd at see i Langknivenes Hænder. De vare ikke tomme som en hungrig Betlers, men ei heller fyldte med Varer som den lumpne Kræmmer. De Fremmede vare, lige saa godt som de selv, Krigere, og de førte Vaaben, som de forstode at bruge. De vare værdige til at kaldes deres Brødre.

Derpaa henlede han Alles Opmærksomhed paa de Fremmedes Høvding. Han var en Søn af deres store hvide Fader. Han var ikke kommen til Steppen, for at bortjage Bøflerne fra deres Græsgang, eller for at opsoge Indianernes Vildt. Glettede Mennesker havde berøvet ham en af hans Husfruer. Uden Tvivl var

hun den lydigste, blideste og elskværdigste af dem alle. De behøvede blot at aabne deres Dine, for at see, at han talte Sandhed. Nu da den hvide Høvding havde fundet sin Hustru, vilde han i Fred vende tilbage til sit Folk. Han vilde fortælle det, at Paveerne vare retfærdige, og en Wampum skulde udveksles mellem begge Nationer. Enhver skulde ønske de Fremmede en lykkelig Hjemreise til deres Byer. Coupernes Krigere forstode lige saa godt at møde deres Fiender, som at bortrydde Tornene fra deres Benneres Bei.

Middletons Hjerte havde begyndt at banke heftigere, da den unge Helt omtalte Inez's Elskværdighed, og med Utaalmødighed saae han sig om efter sine opmarscherte Artillerister; men fra dette Dieblik af syntes Høvdingen at have glemt, at han nogensinde havde seet det hulde Væsen. Hans Følelser, dersom de virkelig dvælede der, vare skjulte bag den indianske Selbberstøttelses kolde Maske. Han tog enhver Krieger, selv den ringeste Soldat i Haanden, men hans kolde, rolige Die søgte ikke en eneste Gang det Sted, hvor Fruentimmerne stode. Til deres Bequemmelighed havde han indrettet alt med en Omhyggelighed, som endog saa vakte hans unge Mænds Forundring, men i sin Opførsel røbede han ikke den ringeste Deeltagelse for de to fremmede Qvinder; thi derved vilde han blot have frænklet sit Føls mandige Stoltthed.

Der var noget Høitideligt i den Maade, hvorpaa

alle Mænd blandt Pavnkerne toge Afsted med hver enkelt af de fremmede Krigere. Blot med Hensyn til Doctor Battius blev der gjort en, dog ikke almindelig Undtagelse. Udskillige af de unge Mænd betragtede rigtignok et Menneske, der udøvede en saa tvetydig Haandtering, med temmelig Eiegyldighed og sandt det næsten upassende at vise ham nogen Høflighed; men den værdige Naturforsker sandt dog nogen Trøst i den Opmærksomhed, hvormed de gamle Folk behandlede ham. Disse meente nemlig, at Langknivenes Medicus, skjøndt han ikke kunde være til stor Nytte i Krigen, dog ikke var at foragte i Freden.

Da alle Middleton's Folk vare indskibede, tog Bildtfangeren en Bylt op, som hidtil havde ligget ved hans Fodder, og i det han fleitede ad Hector, var han den sidste, som steg ombord. Artilleristerne gave deres sædvanlige Afstedshilsen, som besvaredes af Pavnkerne med et lydeligt Raab, og derpaa begyndte Baaden at glide sagte hen ad Floden.

En lang, dyb, ja næsten sørgelige Tausshed fulgte paa dette Optrin. Bildtfangeren var den første, som brød den, i det han sagde. „Det var en ærlig og kraftfuld Stamme; det tør jeg dristigen paastaae. Jeg sætter dem lige efter de engang saa mægtige, men nu adspredte Delavarere fra Bjergene. Ak, Capitain, kjendte I saa godt som jeg disse Rødhuder, saa vilde I først kunne paakjønne, hvad en saadan vakker, lige-

frem Kriger er værd. Jeg veed, at der gives Folk, som sige og tænke, at en Indianer er ikke meget bedre end Bildtet paa disse nøgne Stepper; men man skal først selv være ærlig, førend man opkaster sig til Dommer over Andres Uerlighed. Rigtig nok kjende de deres Ziender, og betymre sig ikke meget om at vise dem Tillid, eller at behandle dem paa nogen venstabelig Maade."

"Det er Menneskets sande Natur," svarede Capitainen, "og rimeligviis mangle de ikke en eneste af dets medfødte Egenskaber."

"J har Ret: der fattes dem ikkun lidet af det, som Naturen uddeler. Men den, som blot har seet en enkelt Indianer eller en af deres Stammer, kjender lige saa lidt en Rødhuds Temperament, som den, der blot har seet en Krage, kjender Fjedrenes Farveglans. — Styrmand, styr Baaden hen til den Sandplet der, og det skal ikke angre Eder."

"Hvorfor?" spurgte Middleton, "vi ere netop nu komne i den hurtigste Strøm; drive vi paa Land, saa vil det holde haardt, atter at komme ud i den."

"J skal ikke vente længe," svarede den gamle Mand, i det han selv tog Haand i med, for at iværksætte det, som han ønskede, og Rorfarlene, som havde bemærket, hvor ster Indflydelse han havde paa deres Forer, adlode ham saa hurtigt, at Baaden berørte Landet, førend der blev Tid til nærmere at omtale denne Standsning.

„Capitain,” tog nu atter den Gamle Ordet, i det han aabnede sin lille Vadsæk med større Forsigtighed og med en Mine, som tydeligen røbede, at han ikke havde Lyst til at forhaste sig, „jeg ønskede at handle en Smule med Eder. Med min Færdighed i at styde er det forbi, og da jeg nu er bleven en ussel Bildtfanger, kan jeg sandelig ikke tilbyde Eder meget, førend vi stilles.”

„Skilles,” udbrød alle de, som for kort siden havde deelt saa mange Farer med ham og høstet saa megen Nytte af hans Erfarenhed.

„Hvad Fanden, gamle Bildtfanger,” sagde Poul, „tænker I paa til Fods at ville sjokke til Colonierne, da vi have en Baad her, som kan tilbagelægge Veien i halv saa kort Tid, som Doctorens Ujel, der er blevet tilbage hos Pavneerne, vilde bruge, naar det gik i det bedste Trav.”

„Colonierne, Dreng! Allerede for lang Tid siden har jeg taget Afsked med Coloniernes og Stædernes Menneskevrimmel og Slethed. Vel er Egnen her øde og tom; men den er dog saaledes som Herren har skabt den, og jeg saar ikke Hovedpine, naar jeg tænker derover. Aldrig skal jeg med min frie Willie løbe derhen, hvor Uretfærdighed og Anggelsenhed møder mig paa enhver Sti.”

„Jeg havde ikke troet, at I vilde forlade os,” sagde Middleton bedrøvet. „Ivertimod haabede jeg, at

J vilde følge med os til vort Hjem, hvor intet skal mangle Eder, som kan gjøre Eder Livet behageligt, derpaa giver jeg Eder mit Ord."

"Ja, min Søn, jeg veed, at Du vilde gjøre hvad der stod i Din Magt; men hvad nytter Menneſkets Kampen og Stræben mod Djævelens Magt. Havde venſtabelige Tilbud og fromme Onſker kunnet bringe Sagen paa det Rene, ſaa havde jeg allerede for mange Aar ſiden kanſkee været en Congreſsmand, ja muligen endogſaa en Gouverneur. Eders Bedſtesader havde det ſamme Onſke, ſom J, og der lever viſtnok endnu Folk i Diſegobjergerne, ſom gjerne anviste mig et Pallads til Bolig. Men hvad Glæde har man af Rigdom uden Tilfredshed? Man maa ikke paa nogen Maade ſøge at forføre mig Tiden, og jeg haaber, at det juſt ikke er nogen ſtor Synd at den, ſom ærligen har henlevet næſten halvfemsſindethve Vintre og Sommere, endſker at tilbringe de ſaa Timer, han endnu har tilbage, i Rolighed. Det synes Eder kanſkee urigtigt, Capitain, at jeg er gaaet ſaa langt med, naar jeg igjen vilde forlade Eder, men jeg vil oprigtigen tilſtaa, hvorfor jeg har gjort det. Omendſkjøndt jeg har ſeet ſaa meget af Orkenen, ſaa er det dog en afgjort Sag, at jeg baade i Sind og Skind er en Hvid, og det vilde ikkun have været lidet paſſende, at diſe Pavee-Louper ſkulde have været Bidner til en gammel Mandſ Svagthed; jeg mener dermed en Svagthed, ſom han

letteligen kunde have lagt for Dagen, naar han for stedsse skulde tage Afsted med dem, som han har saa kjær, skjøndt han dog ikke i den Grad hænger ved dem, at han i deres Selskab vilde betræde Colonierne."

"Hør engang, gamle Bildtfanger," sagde Poul, i det han rømmede sig stærkt, for at kunne tale ret tydeligt, „jeg havde nok lyst til at slutte en Handel, da I netop taler derom, og den skulde bestaae deri, at jeg paa min Side tilbyder Eder Halvdelen af mit Krimskræm, og det skal ikke fortryde mig, dersom I vælger den bedste, den sødeste og reneste Gæst, der nogensinde er bleven presset af de vilde Locuster; altid nok at spise, nu og da en Mundfuld Bilbt, eller istedet derfor et Stykke af en Vøffelpukkel, da jeg agter at fortsætte mit Bekjendtskab med disse Dyr, og alt dette koster, ristet eller stegt, hvorfor Ellen Wade nok vil sørge, hun, som snart vil ophøre at være Ellen Wade, og dertil en saa god Behandling, som en brav Mand kan vente af sin bedste Ven, eller for at udtrykke mig kortere, saaledes som en brav Mand vil behandle sin Fader. Til Gjengjæld for dette fortæller I os i vore ledige Timer noget om de gamle Tider, og giver os ved Leilighed et godt Raad, og desuden saa meget af Eders behagelige Selskab som I finder for godt."

"Tak, min Dreng, for dit ærlige Tilbud," svarede den gamle Mand, i det han var spjælsket med at aabne

sin Pafke, „men Du maa ikke ansee mig for utaknemlig, fordi jeg ikke modtager det. — Det kan ikke stee, det kan aldrig stee.”

„Høiftagtede Herr Tæger,” sagde Doctor Battius, „ingen bør forglemme, hvad han skylder Selskabeligheden og den menneskelige Natur. Det er paa Tiden at I vender tilbage til Eders Landsmænd, overleverer dem nogle af Eders Erfarings Skatte, som I uden Tvivl maa have erhvervet Eder under et saa langt Ophold i disse vilde, ubeboede Egne. Omendstjondt de vel tildeels ere forvanskede ved Eders forudfattede Meninger, saa vilde de dog altid være meget tjærkomne for dem, hvem I, som I selv siger, inden kort Tid for bestandigen vil forlade.”

„Min gode Physikus,” svarede Bildtfangeren og saae den Anden stivt i Dinene, „lige saa lidt som man kan dømme om en Klapperslanges Temperament, fordi man har undersøgt en Hjorts Egenskaber, lige saa lidt kan man tale om en Mands Gavnlighed, fordi man har tænkt meget over en Andens Handlinger. I har vel Eders Gaver, troer jeg, lige saa godt som andre Folk, og det er slet ikke min Hensigt at forstyrre Eder i Brugen deraf; men hvad mig angaaer, saa har Herren nu eengang skabt mig til at handle og ikke til at fladdre, og derfor anseer jeg det ikke for nogen Fornærmelse, naar jeg lukker mit Øre for Eders Indbydelse.”

„Det er nok —” afbrød Middleton ham, „jeg har

seet og hørt saa meget af denne overordentlige Mand, at jeg veed, at ingen Overtalelse kan bringe ham fra hans eengang fattede Forsæt. — Først ville vi nu høre Eders Forlangende, min Ven, og derpaa see, hvad der bedst lader sig gjøre til Eders Fordeel.”

„Det er blot lidt, Capitain,” svarede den Gamle, som endelig lykkelig havde aabnet sin Bylt. „Det er saare lidet og neppe værdt at tale om, i Sammenligning med det, som jeg forhen kunde tilbyde; men nu er det det bedste, som jeg har, og derfor ikke at foragte. Her ere fire Skind af Bævere, som jeg fangede, omtrent en Maaned førend vi traf sammen, og her er desuden et Grævlingeskind; paa det sætter jeg sandelig ingen Pris; men jeg tænker, det kan gaa med i Handelen som Tilgift?”

„Og hvad har I nu i Sinde at gjøre dermed?”

„Jeg tilbyder Eder dem paa følgende Vilkaar. De Kjeltringer, Siouxerne, — Gud forlade mig, at jeg nogensinde har holdt dem for Conzaer — have stjaalet mine bedste Slynger, og nu er jeg nødt til at hjælpe mig, saa godt jeg kan, hvilken muligen spaaer mig en slem Winter, dersom jeg skal opleve den. Jeg ønsker derfor, at I vil modtage disse Skind og overgive dem til en af Wildtfangerne, som I nok vil finde paa der nede, og paalægge ham til Gjengjæld derfor at bringe mig Slynger under mit Navn til Pawneernes By. Man maa nøie iagttage at sætte mit Mærke derpaa:

Bogstavet R med et Hundeøre og en Geværhane. Ingen Rødhud vil da gjøre mig min Ret stridig. For al denne Uleilighed kan jeg nu rigtignok ikke tilbyde andet end min Tak; med mindre min Ven, Bijægeren her, vil modtage Grævlingestindet og derfor besørge det Hele."

"Dersom jeg gjør det, saa vil jeg . . ." her blev Pouls Mund tillukket af Ellens Haand, og han saa sig nødt til at beholde Resten af sin Forsikkring hos sig selv.

"Godt, godt," svarede den Gamle med Blidhed, "jeg haaber, at der ikke laae noget Fornærmeligt i mit Tilbud. Jeg veed nok, at et Grævlingestind ikke er meget værdt, men det var jo ei heller betydeligt Arbeide, som jeg forlangte derfor."

"J misforstaaer vor Ven aldeles," faldt Middleton ham i Talen, da han nok mærkede, at Bijægeren slet ikke var istand til selv at retfærdiggjøre sig. "Det var jo ikke hans Mening at nægte at opfylde Eders Begjæring, men han vilde blot afflaae Belønningen derfor. Forøvrigt er det overflødigt at tale mere derom, da det skal være min Sag at sørge for, at vor Taknemmeligheds Gjæld tilbørligen bliver afbetalt, og at der bliver sørget for alle Eders Fornødenheder."

"Hvad mener J?" udbød den Gamle, i det han betragtede Middleton med et spørgende Blik, ligesom om han ønskede en nærmere Forklaring.

"Alt skal skee, saaledes som J ønsker. Læg blot

Skindene hen til mit Tøi. Vi skulde handle for Eder, som for os selv."

"Jeg takker Eder hjertelig, Capitain! Eders Bedstefader var en Mand af et ædelmodigt Sindelag. Det gik saa vidt, at det retfærdige Folk, Delavarerne, kaldte ham, „den aabne Haand." Jeg ønsker blot, at jeg var som i fordums Dage, da skulde jeg nok sende Eddyen et Par kostelige Maarsskind til en Palatin eller Pels, for at vise, at ogsaa jeg kunde gjengjelde Høflighed med Høflighed; men nu maa I ikke vente sligt af mig, thi jeg er for gammel til at love noget. Alt vil skee saaledes, som det er Herrens Villie. Eder tør jeg ikke tilbyde noget; thi skøndt jeg har levet i lang Tid i disse ubeboede Egne, saa kjender jeg dog endnu en fornem Herres Betænklichkeiten."

"Hør engang, gamle Vildtsfanger," tog Bijæggeren nu Ordet, i det han lagde sin Haand i den, som den Anden rakte ham, „jeg har blot to Ting at sige. For det Første, at Capitainen bedre har sagt Dig min Mening, end jeg selv kunde, og for det Andet, at dersom Du skulde mangle et Skind, enten til dit eget Brug eller til at sende et eller andet Sted hen, saa har jeg et, som er aldeles til din Tjeneste, nemlig en vis Poul Hovers."

Den gamle Mand søgte at gjengjelde Pouls værdige Haandtryk og aabnede sin Mund meget mere end sædvanlig, for at undertrykke sin Latter:

"Du havde ikke kunnet knuge og trykke saaledes,

da Letonqvinderne med deres Knive stode rundt omkring Dig!" sagde han: „men I er da rigtignok ogsaa endnu i Eders Livs Foraar og i Eders Kraft og lykkelig, dersom Erbarheden ligger paa Eders Vej." Derpaa forandrede pludselig Udtrykket i hans Ansigt, han blev alvorlig og estertænsksom. „Kom her hid, min Dreng," sagde han og trak Bijægeren ved hans Kjoleknæp paa Land, og nu tilsaltte han ham i en hjertelig og fortrolig Tone: „Vi have talt meget med hinanden om det herlige Liv i Skovene og paa Grændsen. Det er ikke min Hensigt nu at sige, at det, som Du her hørt, ikke er sandt, men den Beskæftigelse, der passer sig for det ene Menneske, passer sig ikke altid for det andet. Du har der faaet et godt, smukt Barn til din Hjertenskjær, og det er blevet din Pligt for Fremtiden, ligesaaavel at tage Hensyn til hende som til Dig selv. Det er din Lyst at streife omkring paa Grændsen, men efter min ringe Formening vil Pigen lig en frodig Blomst bedre trives i de lustige af Solen bestraaede Colonier, end paa Steppen, som Vinden idelig gennemfuser, og derfor maa Du nu glemme alt, hvad Du har hørt af mig — thiøndt dette dog virkelig er sandt — og henvende hele din Opmærksomhed paa Menneskenes Virken og Stræben i de beboede Egne."

Poul formaaede blot at svare med et nyt Haandtryk, som vilde have fremløkket Taarer i de Flestes Dine; men paa den Gamles hårbede Ansigt frembragde

det ingen anden Virkning end et Smil. Ved en Bæ-
vælgelse med Hovedet søgte han at tilkjendegive, at han
modtog Haandtrykket som et Pant paa, at Bijægeren
vilde ihukomme hans Raad, og derpaa vendte han sig
fra den raae, men ærlige Knøs og kaldte Hector til
sig fra Baaden. Endnu syntes han imidlertid dog at
være ængstelig over noget, han havde at sige Capitainen.

„Jeg veed, Capitain,” begyndte han endelig, „at
en fattig Mand, naar han taler om Credit, bruger et
heist delicat og piinligt Ord, og at en gammel Mand,
naar han taler om Livet, taler om noget, som han
kanstke aldrig mere skal see. Alligevel har jeg noget at
sige, og det stær ikke saa meget for min egen Skyld,
som for en Andens. Her er Hector, det er et godt,
trofast Dyr, som allerede har opnaaet en langt høiere
Alder end Hunde i Almindelighed. Ligesom sin Herre
længes den nu mere efter Rolighed, end efter Jagten,
men Dyret har sine Følelser lige saa godt som nogen
Christen. For nylig har den gjort Bekjendtskab med
Eders unge Knegt der, og det synes, at den ret finder
Behag i dens Omgang. Jeg maa tilstaae, at det gjør
mig ret hjerteligt ondt, at det gode Par saa hurtigen
skal skilles ad. Dersom I vil bestemme en Priis for
Eders Hund, saa vil jeg forsøge, om jeg kan sende
Eder den til Foraaret, det var dog kanstke nok mus-
ligt, naar jeg igjen faaer gode Slynger; men dersom

J ikke ganske vil stille Eder ved Dyret, saa spørger jeg blot, hvad J forlanger i Leie for Vinteren. Jeg tænker som saa, min Hund vil ikke overleve den Tid; thi jeg har min egen Mening i slige Ting, da jeg i mit Liv har seet saa mangen Ven, Hund og Rødhud vandre herfra, omendkjendt det endnu ikke har behaget Herren at udsende sin Engel og kalde paa mit Navn."

"Tag den, tag den," udbød Middleton, "den og Alt, hvad J har Lyst til."

Den gamle Mand fløitede den yngre Hund til sig og stred derpaa til at tage Afsked. Fra begge Sider blev der kun talt lidt. Wildtfangeren tog Enhver høitidelig i Haanden og sagde Alle et venligt Ord. Middleton var taus og søgte, i det han gav sig noget at bestille med Bagagen, at skjule sin Beslutning. Poul fløitede af alle Kræfter, og Døed selv tog Afsked med en Mine, som tydelig bar Præg af en med Ansærgelse tilkæmpet philosophisk Bevægelse. Da den gamle Mand paa denne Maade var bleven færdig med det hele Selvskab, stod han selv Baaden ud i Floden og ønskede dem en hurtig Reise. Der blev ikke talt et Ord, ingen Aare blev rørt, førend de Reisende vare drevne bagved en Hoi, som skjulte Wildtfangeren for deres Bine. Da man sidste Gang saae ham, stod han endnu stedse støttet paa sin Bæsse ved Bredden af Floden, Hector laae ved hans Fodder, og

den yngre Hund sprang legende rundt om dem i Ungdommens Fyde og Kraft.

Flire og tredivte Capitel.

Floden havde overflodigt Vand, og Baaden fløi lig en Fugl langs hen ad den rivende Strøm. Reisen var lige saa hurtig som lykkelig og blev tilendebragt i mindre end en Trediedeel af den Tid, som havde været nødvendig til den samme Reise, naar den skulde have været gjort tillands. Baaden gled fra den ene Flod i den anden, der, ligesom Aarerne i det menneskelige Legeme indbyrdes staae i Forbindelse med hverandre, snart naaede den alle vestlige Blandes store Arterie, og kort derpaa landede det hele Selskab lykkelig ved Snez's Faders Dør.

Man kan let tænke sig Don Augustins Glæde og den værdige Pater Ignatius's Forlegenhed. Den første græd og takkede Himlen, den sidste takkede ligeledes og græd ikke. Egnens rolige Beboere vare altfor magelige til at spørge om de nærmere Omstændigheder ved den lykkelige Tilbagekomst, og ved et Slags fælles Overenskomst antog man kort derpaa, at Middletons Brud var bleven stjaalen af en eller anden Skurk og

ved menneskelige Anstrengelser atter ført tilbage til sine Venner. Der gaves rigtignok nogle Skeptikere, men de beholdt deres afvigende Mening hos sig selv med den samme hemmelighedsfulde Selvtilfredshed, hvormed den Gjerrige betragter sine stedse voksende, men unyttige Skatte.

For imidlertid at give den værdige Præst noget at bestille valgte Middleton ham til at forene Poul og Ellen. Den første gav sit Samtykke til Ceremonien, da han fandt, at alle hans Venner lagde saa stor Vægt derpaa, men kort derefter førte han sin unge Kone til Kentucky's Sletter, under det Forgivende, at han efter Skik og Brug maatte aflægge Besøg hos forskjellige Medlemmer af Familien Hoyer. Da han var kommen derhen, greb han strax Feiligheden til at lade sit Ægteskab stadfæste af en Fredsdommer, som han ansaae for langt dygtigere til at smedde en Ægteskabskjæde end nogen Præst af den romerske Kirke. Ellen, som vel nok havde mærket, at der udfordredes overordentlige Midler til at holde et Menneske af et saa ustadigt Gemyt, som hendes Mand, inden for de ægteskabelige Grændser, gjorde ingen Indvendinger imod denne dobbelte Forbindelse, og saaledes vare alle Parter tilfredse.

Den Anseelse, som Middleton havde erhvervet sig ved Forbindelse med en Datter af en saa rig Godseier som Don Augustin, drog, tilligemed hans personlige For tjenester, Regjeringens Opmærksomhed hen paa ham.

Det varede ikke længe, saa betroede man ham flere, høistvigtige Forretninger, som udfordrede en uindskrænket Tillid, og derved steg han stedse høiere i den offentlige Mening og blev sat i Stand til selv at optræde som Patron og Beskytter. Bijægeren var en af de Første, som nød godt af hans Indflydelse. Det var slet ikke vanskeligt i de Tider at finde en Plads, som passede sig for Poul, og Middleton's og Inez's Bestræbelser for hans Vel bleve ivrigt og paa en forstandig Maade understøttede af Ellen. Derved frembragtes lidt efter lidt en stor og velgjørende Forandring i hans Karakter. Først blev han Besidder af en fast Eiendom, derpaa en lykkelig Landmand og tilsidst erholdt han et offentligt Embede. Det er ikke noget sjældent i vor Republik, at Menneskenes Kundskaber og indre Værdighed paa en mærkværdig Maade holde Skridt med den stigende ydre Velstand, og saaledes gif det ogsaa med Poul. Han kom stedse videre og videre, saa at hans Hustru endelig med Rolighed kunde overlade sig til den for en Moder saa glædelige Overbeviisning, at hendes Børn ikke mere kunde synke ned til den lave Standpunkt, hvorpaa begge deres Forældre forhen havde staaet. Virkelig er Poul i dette Dieblif Medlem af en af Lovgivningens lavere Stene i den Stat, hvor han har opholdt sig saa længe, og han er endogsaa bekjendt for, at hans Talnr paa en gavnlig Maade bidrage til at holde hilm raadslaaende Forsamling i god Lune, og

da de ere grundede paa hans store praktiske Kundskaber om Vandets Beskaffenhed, saa besidde de en Fortjeneste, som man savner hos mange langt delicatere og finere udsbundne Theorier, der i lignende Forsamlinger dagligen strømme fra disse begejstrede Politikeres Læber. Men der udfordres megen Flid og en lang Række af Aar, førend disse lykkelige Frugter kom til Modenhed.

Middleton, som paa Grund af sin høiere Dannelse indtager en langt høiere Plads i Staten, er den Kilde, hvorfra vi have øst Stoffet til denne vor Fortælling. Til Beskrivelsen over Poul og sin egen lykkelige Stilling har han endnu føiet en kort Skildring af et senere Besøg paa Steppen, og med denne ville vi ende vort nærværende Arbejde.

Den næste Høst, som fulgte efter de her fortalte Begivenheder, fandt den unge Mand, der den Gang endnu stod i sit Fædrelands Krigstjeneste, i Nærheden af Missouris Bælte og ikke langt fra Paveebyerne. Da han netop var fri for Forretninger, lod han sig overtale af Poul, som besøgt sig i hans Selskab, til at stige til Hest og aflægge et Besøg hos Paveehelten, for at faae nogen Efterretning om deres gamle Vens Skjæbne, og da hans Følge svarede til hans Rang og nærværende Stilling, saa tilbagelagde han Reisen, uden at have været udsat for saadanne Farer, som betegnede

hans tidligere Vandringer gennem disse Egne. I behørig Afstand affendte han en indianer Løber af en Stamme, som stod i et venstabeligt Forhold til Pawneerne, for at mælde hans og hans Folges Ankomst, og derpaa drog han langsomt bagefter, for at Budet kunde faae Tid til at røgte sit Grinde. Til de Rejsendes store Forundring fik de intet Svar. De tilbagelagde den ene Miil efter den anden, uden at opdage noget, som forkyndte en ærefuld Modtagelse, eller at de vare velkomne Gæster. Endelig naaede Troppen, i hvis Spidse Middleton og Poul rede, den frugtbare Egn, hvori Loupernes By laae. Solen nærmede sig den vestlige Horizont, og den gyldne Aftenbelysning var udbredt over det rolige Landskab. Denne store Slette var endnu grøn, og fredeligt græssede Hjorde af Heste og Muulæsler, der vogtedes af Pawneedrenge. Det varede ikke længe, saa opdagede Poul Doctorens velbekjendte Hus. Det var fedt og glat. Med nedhængende Dren og tillukkede Dine stod det høiligen fornøiet, som det lod, over sin nærværende Stilling, hvis bedste Egenskab var Dreksløshed.

Paa sin Vej kom Selskabet temmelig tæt forbi en Ungling, som man havde overdraget det vigtige Hverv at vaage over Stammens Sikkerhed. Han hørte Hestens Trampen og dreiede Hovedet om mod de Komende; men istedetfor at røbe Nysgjerrighed eller Uro, vendte han strax atter sit Blik derhen, hvor det for et

Dieblig siden havde dvælet, nemlig til den Side, hvor Byen maatte ligge.

„Det er selsomt,“ mumlede Middleton, som betragtede denne Mangel paa Opmærksomhed ikke alene som en Krænkelse af hans Rang, men endogsaa som en personlig Fornærmelse. „Knekten der er underrettet om vor Ankomst, ellers vilde han ikke have undladt strax at give Stammen et Tegn, og alligevel værdiger han os knap et Blik. See efter Eders Vaaben, Folk; det kunde kanske blive nødvendigt at vise disse Vilde hvad vi formaae.“

„Jeg troer sikkert, at De tager feil deri, Capitain,“ svarede Poul. „Der som der nogensteds findes Ærlighed paa Steppen, saa maa den fortrintligen søges hos vor gamle Ven Haardherte; ei heller maa man bedømme en Indianer efter de Regler, som gjælde hos de Hvide. See, man har dog ikke tilfidesat al Høflighed; thi der kommer en lille Hob os imøde, omendstjondt jeg rigtignok maa tilstaae, at den hverken er talrig eller prægtig.“

Poul havde Ret i begge Dele. De saae endelig en Trop Ryttere bøie om et lille Krat og komme over Sletten lige hen imod dem. Rytterne nærmede sig langtsomt og med Værdighed. Det var Coupernes Helt, i Spidsen af omtrent tolv unge Mænd af sin Stamme. De vare alle ubevæbnede og ikke engang iførte de Pryddelser eller Fjædre, som ellers hos Indianerne blive an-

seete for et Tegn paa Agtelse for deres Gjester og som rette sig efter disses Rang og Vigtighed.

Sammenkomsten var vel hoslig, men man kunde dog tydeligt spore et vist tilbageholdende Væsen hos begge Anførerne. Middleton, der saavel for sin egen Person som med Hensyn til sin Regjerings Autoritet troede at kunne fordre større Opmærksomhed, formode, at Agenterne fra Canada her havde deres Fingre med i Spillet, og da han fast havde besluttet, slet ikke at bortgive noget af den Myndighed, som tilkom dem, hvis Repræsentant han var, saa ansaae han det for nødvendigt at ontage et til Stolthed grændsende Væsen, som slet ikke stemmede med hans sædvanlige Tænkemaade. Vanskeligere var det at opdage de Bevæggrunde, som ledede Paven. Han iagttog en rolig Bærdighed og var dog langt fra at opføre sig paa en fornærmende eller blot frastødende Maade, og han fremstillede et mærkeligt Exempel paa Hoslighed, forbunden med Tilbageholdenhed, som mangen Diplomat ved de mest cultiverede Hoffer forgjæves vilde have stræbt at efterligne.

Paa denne Maade fortsatte de Reien til Wien. Først da naaede denne, fik Middleton tilstrækkelig Tid til at øve sin Skarpsindighed paa at udfinde Grunden til den selsomme Opførsel. Han havde rigtignok medbragt en Tolk, men Høvedingen indrettede sin Vel-

Komsthilsen saaledes, at hiins Tjeneste blev ganske overflødig. Hundrede Gange betragtede Capitainen sin forðums Ven, i det han forsøgte at læse i hans alvorlige Ansigtstræk. Det eneste, han opdagede, var et ængsteligt udtryk i Haardhjertes Blik. Selv talte han intet, ei heller syntes han tilbøielig til at opfordre sine Gjester dertil, og dette bestemte Middleton til, med Taalmodighed at vente paa, at Tiden skulde opklare denne besynderlige Fremgangsmaade.

Da de betraadte Byen, fandt de alle Indvaanerne forsamlede paa en aaben Plads, hvor de, som Skif og Brug var, stode affondrede efter deres Alder og Værdigheder. Alle dannede en stor Kreds, i hvis Midte omtrent en halv Snees af de fornemste Høvdinger befandt sig. Da Haardhjerte nærmede sig, vinkede han med Haanden. Hoben veg tilbage, og han red igjennem med hele sit Følge. Her steg de af, og da man havde ført Hestene bort, saae de Fremmede sig omringede af tusinde alvorlige, men tillige bekymrede Ansigter.

Middletons Overraskelse vorede stedse mere og mere, da han kastede et Blik omkring sig. Intet Skrig, ingen Sang, intet Jubelraab lød som Velkomsthilsen fra et Folk, som han først for kort siden med Smerte havde forladt. Hans Ledfagere begyndte nu ogsaa at dele hans ubehagelige Stemning, for ikke at sige hans Ængstelighed. En fast Beslutning traadte hos Alle i Stedet for Uvissheden og den lange Tvivl. Enhver

fulgte i Stilhed efter sine Baaben og søgte at forfikkre sig deres uhindrede Brug, dersom det skulde komme til det Yderste; men hos deres Berter viste sig ikke det ringeste Spor til et fjendtligt Sindelag. Haardhjerte bad Middleton og Poul om at følge ham, og førte dem hen til den Gruppe, som stod i Midten af Kredsen. Her fandt de Fremmede en fyldestgjørende Oplysning om en Fremgangsmaade, som havde givet Anledning til saa mange Formodninger.

Den gamle Bildtsfanger var hensat paa et Slags simpel Stol eller Leie, som man med særdeles Omhyggelighed havde forfærdiget saaledes, at hans Begeme paa en beqvem Maade kunde hvile deri i en opreist Stilling. Det første Blik sagde de Kommende, at Oldingen nu dog endelig ogsaa var kalden til at betale Naturen dens sidste Krav. Hans Dine vare dunkle og manglede Udtryk. Hans Ansigtstræk vare noget mere indfaldne og skarpere end forhen, men for øvrigt var der ikke indtraadt nogen Forandring, saa vidt man kunne dømme af det Udortes. Den sig nærmende Død kunde man ikke tilskrive nogen bestemt Sygdom, men det var en blid Hensvinden af hans fysiske Kræfter. Livet syntes nødigen at ville løsrive sig fra en Bolig, som Easten ikke havde undergravet, og Sygdom ikke svækket; endnu dvælede det, snart lod det til at ville bort-

flygte, men strax dervaa gjennemaaandede det atter den sammensynkende Skikkelse.

Den gamle Jagers Legeme var henlagt saaledes, at den nedgaaende Sols Straaler belyste hans ærværdige Ansigt. Hans Hoved var blottet, og den svage Aftenluftning legede med hans lange, tynde, graa Lock-
ker. Hans Flint laae paa hans Knæ, og de øvrige Jagtredskaber vare henstillede saaledes, at han kunde naae dem med sin Haand. Mellem hans Fødder laae en Hund med Hovedet paa Jorden, ligesom om den sov, og dens Stilling var saa let og naturlig, at Midd-
leton først, efter at have betragtet den nøiere, kom til den Overbeviisning, at det blot var Hectors Hund, som Indianerne, af Opmærksomhed for den Gamle, havde udstoppet med saa stor Flid, at man troede at see et levende Dyr. Hans egen Hund legede i nogen Afstand dervfra med Tacheanas og Mathorees Børn. Moderen selv stod i Nærheden og holdt i sin Arm et andet Barn, som kunde gjøre sig til af en ikke mindre berømt Fader; det var Haardhjertes Søn. Le Balafre sad ved Siden af den døende Wildtfanger med alle Kjendestegn paa, at ogsaa hans Time snart vilde slaae. Alle de Øvrige i den indre Kreds vare ligeledes gamle Folk, som aabenbart havde indfundet sig, for at see, hvorledes en retfærdig og uforsærdet Kriger tiltraadte sin længste Reise.

Ved en rolig, venlig Død belønnedes den gamle

Mand for sit lige saa maadeholdende som virksomme Liv. Paa en Maade havde hans Kraft holdt ud lige til det Sidste, og da Svækkelsen endelig indtraadte, greb den vel hurtig om sig, men den var ikke forbunden men nogen Smerte. Om Foraaret havde han jaget med Stammen, ja endogsaa den største Deel af Sommeren, da hans Lemmer pludselig nægtede ham deres Tjeneste. Alle hans Gyner bleve fløve, og Paveerne folte, at de skulde miste en viis Raadgiver, som de agtede og elskede. Men, som vi allerede have sagt, den ubødelige Deel syntes nodigen at ville forlade sit jordiske Klædebon. Livets Lampe flammede endnu, uden at udslukkes. Om Morgenens paa den Dag, da Midtleten ankom, vare alle den gamle Mands Kræfter igjen opvaagne. Han talte sammenhængende, og hans Dine gjenkjendte nu og da hans Venner; men det var ikkun i saa Dieblis at hans Vand atter traadte i Berørelse med en Verden, som den tilsyneladende allerede for steds havde forladt.

Da Haardhjerte havde ført sine Gjester hen til den Doende, stod han taus en kort Tid, hvortil hans Sorg ganske ligesaa meget som hans Følelse for Belangstændighed bevægede ham; derpaa bøiede han sig lidt forover og spurgte: „Hører min Fader sin Søns Ord.“

„Ja, —“ svarede Vildtfangeren med en Tone, som kom fra det Underste af Brystet, og som blev frygtelig tydelig ved den Dødsstillehed, der herskede rundt omkring: „Jeg maa nu forlade Loupernes By, og Eders Stemmer ville ikke lyde længe for mit Dre.“

„Den vise Hovding skal ikke være bekymret for sin Reise,“ vedblev Haardhjerte med en Iver, som et Dieblis bragte ham til at glemme, at der var Andre, som

ligeledes ønskede at tale med hans adopterede Fader, „hundrede Louper ville borttrydde Tornene paa hans Bei.”

„Parnee, jeg har levet som en Christen og døer som en Christen —” svarede Bildtfangeren med en Kraft i Stemmen, der paa Tilhørerne gjorde samme Virkning, som naaer en i lang Tid forstoppet Trompet, efter først at have frembragt en huul Lyd, pludselig udbryder i Klare, klingende Toner. — „Saaledes som jeg er indtraadt i Livet, vil jeg ogsaa forlade det. Jeg behøver hverken Heste eller Vaaben, naar jeg skal fremstille mig for mit Folks store Mand. Han kender min Farve og vil bedømme mine Handlinger efter mine Gver.”

„Min Fader maa først fortælle mine unge Mænd, hvormange Mingoer han har dræbt, og underrette dem om, hvor modig han har været i Kampen og hvor retfærdig i Freden, for at de kunne lære at efterligne ham.”

„I en hvid Mands Himmel tør ingen Praler opløfte sin Stemme,” svarede den Gamle i en høitidelig Tone. — „Hvad jeg har fuldbragt, det har han seet, han, hvis Dine stedse ere aabne. Det Gode vil han erindre og det, hvori jeg har feilet, vil han ikke glemme at straffe, omendstjondt han tillige vil være mig en naadig Dommer. Nei, min Søn, et blegt Ansigt skal ikke synge sin egen Roes og haabe, at det vilde være Gud velbehageligt.”

Denne Tale svarede ikke til den unge Helts Forventninger. Han traadte besejdet et Par Skridt tilbage, for at en Anden kunde nærme sig. Middleton greb Bildtfangerens magre Haand, og knap Herre over sin Stemme, lykkedes det ham dog at underrette ham om hans Nærværelse. Den gamle Mand lyttede som En, hvis Tanker dvæle ved en fjern Gjenstand; men da han

først fattede, hvem der stod for ham, udbredte Glæden sig over hans matte Træk.

„Jeg haaber, at I ikke saa hurtigen har glemt dem, som I engang viste saa væsentlige Tjenester,“ sagde Middleton. „Det vilde smerte mig, dersom jeg maatte troe, at jeg var udslettet af Eders Erindring.“

„Gaare lidet af det, som jeg har oplevet, har jeg glemt,“ svarede Bildtfangeren. „Jeg staaer nu ved Enden af et Liv, som har været rigt paa moisommelige Dage; men der er ikke en eneste af disse, paa hvilken jeg ikke gjerne seer tilbage. Eder og alle dem, der vare med Eder, kan jeg godt erindre, og jeg har ei heller glemt Eders Bedstefader, som kom forend I. Det glæder mig, at I atter er kommen til denne Glette; thi jeg længtes efter En, som taler Engelsk, da man ikke kan stole paa de omreisende Kræmmere her i disse Egne. Vil I, unge Mand, bevise en gammel, døende Mand en Tjeneste?“

„Nævn den,“ sagde Middleton, „og den er udført.“

„Det er rigtignok en lang Reise for flig en Ubehagelighed,“ begyndte den Gamle atter, men han blev ofte nødt til at standse, naar han manglede Kraft til at fremføre Ordene. „Reisen er lang og besværlig; men Venstak og Belvillie ere Ting, som man ikke skal glemme. Der er en Colonie ved Dtssegohsiene . . .“

„Jeg kender Stedet,“ afbrød Middleton ham, da han bemærkede, at det steds blev den Gamle vanskeliggere at tale. „Blot videre; hvad skal jeg gjøre?“

„Tag denne Flint, Kugleposen og Krudthornet og send det til den Person, hvis Navn staaer nede paa Rolben. En Handelsmand har skaaret Bogstaverne

med sin Kniv. Al! allerede for lang Tid siden besluttede jeg at sende ham dette Tegn paa min Kjærlighed."

"Det skal skee. Er der mere som I ønsker?"

"Jeg veed Intet mere, som kan afgjøres her. Mine Slynger giver jeg min indianske Søn; han har opført sig ærlig og redelig imod mig. Lad ham træde frem for mig."

Middleton forklarede Høvdingen, hvad Wildtfangeren havde sagt, og overlod ham sin Plads.

"Pavnee," vedblev den gamle Mand, i det han endnu stedse forandrede sit Sprog med Hensyn til de Personer, som stode for ham, og ikke sjelden ogsaa efter Tanken, som han vilde udtrykke, „det er Sik hos mit Folk, at Faderen velsigner sin Søn, førend han for bestandig tillukker sine Dine. Denne Betsignelse giver jeg Dig. Modtag den; thi en Christens Bøn vil ikke gjøre en retfærdig Krigers Bei til de lykkelige Prairier længere eller mere besværlig. Mit inderligste Ønske er, at de Hvides Gud med venlige Dine vil skue ned paa dine Handlinger, og at Du aldrig maa øve nogen Daad, som nøder ham til at tithulle sit Ansyn. Jeg veed ikke, om vi nogensinde skulle gjensee hinanden. Der gives mangehaande Efterretningen om de gode Vanders Opholdssted. Det sommer sig ikkun lidet for mig, saa gammel og erfaren jeg end er, at yttre en Mening, som er stridende mod et heelt Folk. I troe paa de lykkelige Prairier, og jeg troer paa mine Forfædres Sagn. Dersom begge ere sande, saa ere vi for evigt adskilte; men skulde det opklæres, at den samme Mening blot er indflædt i forskellige Ord, saa ville vi endnu engang komme til at staae hos hinanden for din Bahcondah, som da ikke er nogen anden, end

min Gud. Der lader sig sige meget til Fordeel for begge Religioner; enhver af dem synes særdeles skikket for sit Folk, og uden Tvivl er dette ogsaa Hensigten. Jeg frygter blot, at jeg ikke fuldkomment har benyttet de Gaver, som Gud har tildeelt Folk af min Farve, da det falder mig saa tungt for bestandigen at frastige min Brugen af min Flint og min Lyst til Jagten; men da er det min egen Skyld, thi jeg føler, at det ikke kan være din, Almægtige! — Ak, Hector,” vedblev han, i det han bøiede sig lidet forover og befølede Dyrets Dren, „nu skulle vi da ogsaa stilles ad, og vi ville faae en lang Jagt. Du var en ærlig, modig og tro Hund. Paynee, Du maa ikke dræbe Hunden paa min Grav; thi hvor en christelig Hund falder, der bliver den liggende for bestandig, men naar jeg er vandret hisjet, maa Du være venlig imod den for dens Herres Skyld.”

„Min Faders Ord lyde i mit Dre,” svarede den unge Kriger, i det han alvorlig ved Tegns tilkjendegav, hvor beredvillig han var til at opfylde hans Ønske.

„Hører Du, min Hund, hvad Hovdingen har lovet?” spurgte Wildtfangeren og søgte at hendrage det ubevægelige Dyrs Opmærksomhed paa sig. Da intet Blik og ingen venlig Lyd besvarede hans Tiltale, greb den gamle Mand om Hundens Snude og søgte at trykke sin Haand ind imellem dens kolde Læber. Nu gik der pludselig et Lys op for ham, men han var dog langt fra at ane, hvorledes man havde stuet ham. Med nebbøiet Hoved sank han tilbage i Stolen, ligesom En, der er bleven ramt af en stor og uformodet Ulykke. To unge Indianere benyttede denne siebliffelige Bedøvelse og borttog hurtigen det udstoppede Dyr, i det

de bleve ledede af den samme hjærlige Omhyggelighed, som tidligere havde fremkaldt det fromme Bedrageri."

"Hunden er død!" mumlede Bildtfangeren efter en Pause af flere Minutter. "Der er ligesaa vel sat en Grændse for en Hunds Levetid, som for et Menneskes, og denne her har godt anvendt sine Dage, Capitain!" tilføiede han og søgte ved et Tegn at tilkjendes give Middleton, at han skulde træde nærmere. "Det glæder mig, at I er kommen; thi skøndt disse Indianere ere godmodige og mene det saa ærligt, som man kan vente det af Folk af deres Farve, saa forstaae de dog ikke at lægge en hvid Mands Hoved i Graven. Jeg har ogsaa tænkt paa Hunden her ved mine Fødder; det passer sig vel ikke engang for en Christen blot at yttre den Tanke, at han paa hiin Side af Graven igjen kunde træffe sammen med sin Hund, men der er dog ikke noget Ondt i, at man lægger en trofast Dyrs Levnninger ved Siden af dens Herres Been!"

"Ikke det ringeste; alt skal stee saaledes, som I ønsker."

"Det glæder mig, at I deri tænker ligesom jeg. For at spare Arbejde, saa læg Hunden ved mine Fødder eller hellere ved min Side. En Jæger behøver ikke at skamme sig ved at findes i Seltskab med sin Hund."

"Jeg skal vaage over, at Eders Ønsker vorder opfyldt."

Derpaa fulgte en lang Taushed, under hvilken den Gamle anstillede Betragtninger. Nu og da hørte han sit Blik, ligesom om han vilde tiltale Middleton, men en eller anden indre Følelse syntes at tilbageholde det paa hans Læber. Capitainen, som mærkede hans

Forlegenhed, spurgte ham nu i en opmuntrende Tone, om der endnu var noget, som han kunde gjøre for ham.

„Jeg staaer ganske alene i den vide Verden,” svarede Bildsfangeren; „naar jeg vandrer herfra, uddøer min hele Slægt. Vi vare aldrig Høvdinge, men ærlige og nyttige paa vor Viis; det haaber jeg vil Ingen nægte. Min Fader ligger begravet nær ved Søen, og hans Søns Been skulle bleges paa Steppen.”

„Nævn Stedet, og I skal komme til at hvile ved Siden af Eders Fader,” afbrød Middleton ham.

„Nei, nei, saaledes var det ikke meent, Capitain. Lad mig sove der hvor jeg har levet, langt borte fra Coloniernes Larm. Imidlertid kan jeg ikke indsee, hvorfor man skulde skjule en ærlig Mands Grav liig en Rødhuds i det tatte Krat. I Colonierne har jeg betalt en Mand, for at han skulde gjøre mig en Vigsteen og sætte den over min Faders sidste Hvilested. Stenen var tolv Bæverkind værd og fortræffelig hugget. Til Alle, som gik forbi, skulde den sige, at en Christens Legeme laae under den, og tillige underrette dem om hans Liv, Alder og Rettskaffenhed. Da vi vare blevne færdige med Transkmændene i den sidste Krig, reiste jeg hen til Stedet, for at see, om Alt var rigtigheden udført, og jeg maa tilstaae, at Mesteren ærligen og redeligen havde stilt sig ved sit Arbejde.”

„Og en saadan Steen ønsker I paa Eders Grav.”

„Jeg, nei, nei, jeg har ingen anden Søn en Haardherte, og en Indianer kjender lidet til de Hvides Skikke og Sædvaner. Desuden er jeg ogsaa allerede i hans Gjæld, da jeg ikke har kunnet være til nogen betydelig Nytte i den Tid, jeg har opholdt mig hos hans Stamme. Bøssen her kunde kanskee nok indbringe, hvad en

saadan Ting er værd — og jeg veed ogsaa ret godt, at det vilde glæde den unge Mand at ophænge Flinten under sit Tag; thi han har seet mangen Hjort og mangen Fugl bløde for den. Men, nei, Flinten maa sendes til ham, hvis Navn er indgravet paa den!”

„Men her staaer En, som ved at opfylde Eders Ønske gjerne vil give Eder et Beviis paa sin Kjærlighed; thi I har ikke alene frelst ham selv fra mange Farer, men han er ogsaa i Eders Gjæld for de store Tjenester, som I har viist hans Forsædre. Stenen skal komme paa Eders Grav.”

Taknemlig trykkede den gamle Mand Middleton's Haand. „Jeg tænkte nok, at I gjerne vilde gjøre det,” sagde han, „men jeg vilde dog ikke ligesvem bede Eder derom, da mit Blod ikke rinder i Eders Aarer. Sæt ingen pralende Ord derpaa, men blot Navn, Alder og Dødsdag tilligemed et Sprog af den bellige Skrift. Intet mere, intet mere. Da vil mit Navn dog ikke ganske udslettes af Jorden! — men mere forlanger jeg ikke, slet intet mere.”

Middleton gjentog, at han noie skulde opfylde hans Begjæring og derpaa fulgte en lang Taushed, som blot blev afbrudt af enkelte usammenhængende Ord fra den Døendes Læber. Han syntes nu at have opgjort sin Regning med Verden og ikkun at vente paa, at Herren skulde kalde ham, for ganske at forlade den. Middleton og Haardhjerne satte sig ved Siden af hinanden lige over for ham og vaagede med ængstelig Opmærksomhed over enhver Forandring i hans Ansigt; men i to hele Timer foregik der ikke nogen mærkelig. En ærbørdig Rolighed var endnu bestandig udbredt over hans uglevede Træk. Nu og da sagde han nogle Ord;

snart var det et Raad eller en fortfattet Lære, snart simple Spørgsmaal om dem, hvis Skjebne laae ham paa Hjertet. Under hele dette ængstelige og tillige høitidelige Optrin forblev enhver af Stammen med den største Taalmodighed paa sin Plads. Saa snart den Gamle talede, bøiede Alle Hovedet forover, for at lytte, og naar han taug, syntes enhver at eftertænke hans Ords Viisdom og Nytte. Ligesom hans Livs Lampe brændte mere og mere dunkel, saaledes blev hans Stemme svagere og svagere, og der gaves Dieblisk, hvori de Omkringstaende tvivlede om, at han endnu hørte til de Levendes Tal.

Omtrent en Time havde Bildtfangeren ligget ubevægelig. Blot Dinene aabnede han undertiden, men strax lukkede han dem igjen. Naar de vare aabne, syntes hans Blik at være hæftede paa de Skyer, som stode i Vesten i en amerikansk Aftens fulde Farvepragt. Aartidens rolige Skjønhed, den høitidelige Aftentime og det alvorlige Optrin indgjorde alle Tilstuerne en hellig Urefrygt. I det Middleton eftertænkte den særegne Stilling, hvori han befandt sig, følte han pludselig, hvoreledes den Haand, som han holdt i sin egen, trykkede ham med utrolig Kraft og strax derpaa stod den gamle Mand, understøttet paa begge Sider af sine Venner, fuldkommen opreist. Et Dieblisk saae han rundt omkring sig, ligesom om han vilde opfordre Alle til at høre paa sig, derpaa hævede han Hovedet som en modig Krieger og raabte med en Stemme, som tydeligen kunde høres over den hele talrige Forsamling, det høitidelige Ord:

„Her!“

En saa ubentet Bevægelse, og den Høihed og Ud-

myghed, som paa eengang var udbredt over hans Aasyn, gjorde i Forening med hans klare og kraftfulde Stemme et overraskende Indtryk paa alle de Tilstedeværende. Da Middleton og Haardhjerte, som Begge uvilkaarligen havde udstrakt deres Arme, for at understøtte den Gamle, atter betragtede ham, fandt de, at Gjenstanden for deres Deeltagelse ikke mere behøvede deres Omsorg. Bedrøvede lagde de Legemet igjen ned paa Leiet, og Le Balafre reiste sig, for at forkynde Stammen hvad der var skeet. Den gamle Indianers Stemme klang som en Gjenlyd fra hiin ukjendte Verden, til hvilken den ærlige Wildtfangers Aand nu var henvandret.

„En kraftfuld, en retfærdig, en viis Kriger har betraadt den Sti, som fører til hans Folks lykkelige Gletter!“ sagde han. „Da Wahcondahs Stemme kaldte ham, var han beredt til at svare! Gaaer, mine Børn, ihukommer de blege Ansigtets retfærdige Hovding, og bortrydder Tornene paa Eders egen Vej!“

Den Døde blev nedlagt i en Grav, som beskyggedes af nogle ædle Egetræer. Indtil denne Time have Pawnee-Louperne omhyggeligen fredet den, og endnu stedse føre de den Reisende og Kjøbmanden hen til den og sige, at der hviler en retfærdig Hvid. Over Graven blev der ogsaa lagt en Steen med den simple Indskrift, som Wildtfangeren selv havde forlangt. Middleton tog sig imidlertid dog den Frihed at tilføie: „Gud forbyde, at en fræk Haand nogensinde skulde forstyrre hans Ro i Graven.“

E n d e.

